

ODABRANE

PORUKE - KNJIGA 1

(1958)

ELLEN G. WHITE

Knjiga 'Odabrane poruke' jedinstvena je vrsta kompilacije po tome što nastoji sakupiti i učiniti trajno dostupnim ne samo vrijedne članke iz časopisa i izjave zapisane u rukopisima, već i neke neprocjenjive stare brošure i traktate koji više nisu u optjecaju. U savjete iznesene u ovoj knjizi uključene su izjave Ellen G. White vezane uz nadahnute riječi zapisane sredinom i krajem 1880-ih, njezina zapažanja vezana uz 'dva zakona', poruke utjehe onima u nevolji ili koji su se suočavali sa smrću, te poveća skupina članaka iz časopisa koji se detaljno bave ključnim točkama doktrine.

SADRŽAJ

<i>RIJEČ ČITATELJU</i>	9
DIO 1 - SVJETLOST NA NAŠEM PUTU	10
1. NADAHNUĆE PROROČKIH PISACA	11
Uvod.....	11
Nadahnuće Božje Riječi	12
Primjedbe na Bibliju	14
Jedinstvo u različitosti	15
Gospodin ljudima govori nesavršenim jezikom.....	16
Ni jedan čovjek ne smije suditi Božju riječ	16
2. ELLEN G. WHITE I NJEZINI SPISI	17
Pismo Dr. Paulsonu St. Helena, Kalifornija 14. lipnja 1906.....	17
Vjerodostojnost Svjedočanstava.....	18
Opasnost varljivih predavljanja.....	20
Gospodnji glasnik	20
Djelo s mnogo lica	21
Bez hvalisavih tvrdnja	22
Djelo proroka, i više od toga.....	23
Primanje i prenošenje svjetlosti	23
Bez tvrdnje o nepogrešivosti.....	24
Sveto i obično	24
3. STAJALIŠTA PREMA SVJEDOČANSTVIMA	26
Rana izjava.....	26
Sigurne upute za završne dane	26
Nabrajanje različitih stajališta.....	26
Opasnosti pretjeranog analiziranja nadahnutih poruka	27
Pogrešna primjena nadahnutih poruka.....	27
Sumnje u Svjedočanstva.....	28
Opčaravajuća sila zablude	29
Traženje isprika u svjedočanstvima	30
Sotonina posljednja obmana	30
4. PISANJE I ŠIRENJE SVJEDOČANSTAVA ZA CRKVU	31
Osvrt na djelo	31
Podrška pomoćnika	31
Pravilno vrijeme i način iznošenja	32
Jedan incident.....	33
Djelo i pomoćnici	33
Moji spisi će uvijek govoriti.....	34
Primjena svjedočanstava.....	35
Treba uzeti u obzir vrijeme i mjesto	35
Objavljivanje kompilacija	35
5. OBJAŠNJENJE RANIJIH IZJAVA	37
Odgovor na prigovor	37
Eli Curtis je iskrivio svjedočanstva.....	37
Prvi izostavljeni odlomak	38

Definicija „zatvorenih vrata“	39
Nerazumna pretpostavka.....	40
Pogrešan navod	40
Božji pečat	41
Odbacivanje subote	41
„Vrijeme gotovo završeno“	41
Izrugivači posljednjih dana	42
Neprijateljstvo protiv onih koji zagovaraju istinu	43
Dovoljno dokaza za iskrene u srcu	44
Nastavit ću sa svojim djelom	45
Iskustvo Ellen G. White u vezi sa zatvorenim vratima.....	45
Izjava o danu i satu Kristova dolaska	46
Rano viđenje zraka svjetlosti	46
DIO 2 - KRŠĆANSKO ISKUSTVO	48
6. ISUSOVA BRIŽNA ZAŠTITA	49
Uvod.....	49
Isusova brižna zaštita.....	49
Vanjsko ukrašavanje	49
Veliko iznenađenje.....	50
7. KRIST IMA VLAST	52
Ustani, zasini	52
Govorite s vjerom.....	53
8. SPREMNOST NA DAVANJE I ŽRTVU.....	54
Pomoć u svakoj nevolji	54
9. ISPITAJTE SEBE.....	56
Najuzvišenija služba.....	56
Naše odgovornosti.....	57
Upozorenja koja se trebaju uputiti.....	58
10. DOBRI ANĐELI MOĆNIJI SU OD ZLIH ANĐELA.....	59
Nebo koje treba zadobiti.....	59
Anđeli traže suradnju	60
11. KOLIKO SMO VRIJEDNI?	61
Nagrada	61
Osobno iskustvo	62
Pomoć u osnivanju škole	63
Bogati li se sestra White?	63
Revna, neumorna aktivnost.....	65
12. ANĐELI SU ZAPANJENI	66
Nedosljedno pokajanje.....	66
13. VAŽNOST PRIMANJA SVETOGA DUHA	68
14. U SVAKOME MJESTU	70
Očišćeni od svake sebičnosti.....	71
U teškim okolnostima.....	71
15. KAD SE CRKVA PROBUDI	72
Blagoslovi strpljivosti	72
Poniznost i vjera.....	73

Brzo djelo.....	73
DIO 3 - BUĐENJE I REFORMACIJA	74
16. POZIVI NA BUĐENJE.....	75
Uvod.....	75
Velika potreba crkve	75
Otvaranje vrata neprijatelju	76
Živimo u Danu pomirenja	77
Crkva se treba podići i pokajati	78
Buđenje je popraćeno reformacijom.....	78
Bit će korištena jednostavna sredstva	79
17. ČUVANJE NOVOG ISKUSTVA.....	80
Borba nakon buđenja.....	80
Opasnost zamjene djelovanja Duha s fanatizmom	80
Lak način da se izgubi blagoslov.....	81
Opasnost da svjetlost postane tama	82
Duhovna pobjeda propuštena zbog strasti prema igrama.....	83
Božje dijete je Božji suradnik	84
Je li blagoslov bio cijenjen?	84
Blagoslov koji se pretvorio u prokletstvo.....	85
Budite izuzetno pažljivi	86
Grieh odbacivanja dokaza	87
18. POSEBNI POZIVI TIJEKOM JAVNE SLUŽBE	88
U Battle Creeku u ranim danima	88
Ozbiljno djelo u Tittabawasseeu u državi Michigan	88
Dobar odziv u Battle Creeku	88
Odziv nakon malo oklijevanja.....	88
Početak rada u Švicarskoj	89
U Christiani {Oslo} u Norveškoj	89
Ustajanje pokazalo odlučnost.....	89
Ponovo pridobiveni oni koji su nazadovali	89
Izuzetno iskustvo u Australiji	90
Odziv neadventističkih posjetitelja u crkvi u Ashfieldu	91
Poseban poziv na sveučilištu u Battle Creeku.....	91
Pozvani da istupe u San Franciscu	91
Slično djelo u svakoj crkvi.....	92
Odziv na Generalnoj konferenciji 1909. godine.....	92
DIO 4 - „PROPOVIJEDAJ RIJEČ“	93
19. ŠTO PROPOVIJEDATI, A ŠTO NE PROPOVIJEDATI	94
Uvod.....	94
Dopustite Kristu da se pojavi	94
Sveti Duh	95
Podučavajte korake u obraćenju	95
Oživljavanje starih adventnih istina	95
Služba anđela.....	96
Propovijedi pune argumenata.....	96
Sadašnja istina u krotkosti.....	96

Neprijateljevo oruđe	96
Ljudske pretpostavke i nagađanja	97
Naša vjera je utemeljena na istini	97
Istine koje su otkrivene	98
Pitanja od vječne važnosti	98
Točke koje nisu nužne za vjeru	99
20. NAŠE STAJALIŠTE PREMA DOKTRINARNIM SPOROVIMA	100
„Svagdašnja žrtva“ iz osmog poglavlja knjige proroka Daniela	100
Istinska probna pitanja	100
Svakodnevno obraćenje	100
Nije probno pitanje	101
Trudite se složno	102
21. MAŠTOVITE NAUKE I NAGAĐANJA	103
Nema kompromisa	103
Pitanje života i smrti	103
Pretpostavke o budućem životu	105
Teme koje je teško razumjeti	105
Sto četrdeset četiri tisuće	106
Krist poziva na jedinstvo	106
Bez borbe za prevlast	106
22. OPASNOST EKSTREMISTIČKIH STAJALIŠTA	107
Različita iskustva s obraćenjem	107
Dajte Kristu priliku da djeluje	108
Okani se tajna	109
Budi u suglasju s braćom	110
23. ČUVAJTE SE BILO KAKVOG ODREĐIVANJA VREMENA	112
„Nije vaše znati vremena i zgrade“	112
Iskoristite prilike koje vam se pružaju	112
Opomenuti u vezi s određivanjem vremena	113
Imati uređene i upaljene svjetiljke	114
Vrijeme nije otkriveno	115
Bdijte i molite se	115
24. ALFA I OMEGA	116
Naučavajte Riječ	116
Napadnuti od svake vrste zla	116
Opasnosti se stalno množe	117
Mudrovanja koja potkopavaju temelje	118
Sada je otkrivena alfa	118
Kršćani trebaju pokazivati bogobožnost	118
Čuvajte se	119
Alfa iznesena u „Živom hramu“	119
25. TEMELJ NAŠE VJERE	121
Pogled na opasnost koja se približava	121
Ledenjak! „Suoči se s njime!“	123
Čvrst temelj naše vjere	123
KRIST I ZAKON	125

26. SAVRŠENI ZAKON	126
Uvod.....	126
Pavlovo viđenje zakona.....	127
Posljedice kršenja zakona	127
27. PRIRODA BOŽJEG ZAKONA	129
Božji zakon je jednostavan	129
28. SOTONINO NEPRIJATELJSTVO PREMA ZAKONU	132
Nemojte pokušavati izbjeći križ	133
29. KRIST - NAŠA JEDINA NADA	135
Suočavanje s iskušenjem	135
30. ZAKON I EVANĐELJE	137
Svrha obrednog zakona.....	137
31. ZAKON U POSLANICI GALAĆANIMA	139
Posebice moralni zakon	139
32. KRISTOVA PRAVEDNOST U ZAKONU	141
Prijepis Kristova karaktera	142
UTJELOVLJENJE – KRISTOVA PRIRODA	144
33. „PRETRAŽITE PISMA“	145
Sveto pismo kao naš vodič	146
Upravo ono što je čovjeku potrebno	146
34. RIJEČ KOJA JE POSTALA TIJELOM	147
Kristovo prapostojanje	147
Tajna	148
Značaj Kristova rođenja.....	148
35. „POPUT NAS ISKUŠAVAN SVIME“	150
Proročanstvo u Edenu.....	151
Bezgrješnost Kristove ljudske prirode	152
36. U KRISTU NEMA PODJELE	153
Jedno u Kristu	154
Krist - naš Veliki svećenik.....	155
Posebna skupina u nebu	155
37. „TAKO I JA ŠALJEM VAS“	156
Naše poslanje od Krista.....	156
KRISTOVA KUŠANJA	158
38. KUŠANJE KRISTA	159
Krist kao drugi Adam	159
Užasni učinci grijeha na čovjeka	160
39. PRVO KRISTOVO KUŠANJE	162
Značaj kušnje.....	162
Krist nije činio čuda za sebe.....	163
Krist nije pregovarao s iskušenjem	164
Pobjeda kroz Krista.....	166
40. DRUGO KRISTOVO KUŠANJE	168
Grijeh drskosti.....	168
Krist naša nada i primjer	169

41. TREĆE KRISTOVO KUŠANJE	170
Najprivlačnije kušanje	170
Odlučan otpor iskušenju	171
42. BOŽJE OTKRIVENJE	174
Priroda nije Bog	175
43. KRIST, DAROVATELJ ŽIVOTA	177
Besmrtnost koju donosi Krist.....	177
Kako zadobiti vječni život.....	178
44. USKRSLI SPASITELJ	180
45. PRVINE	182
Kristovo uznesenje	182
NAŠ BOŽANSKI NOSITELJ GRIJEHA.....	184
46. BOŽANSKI NOSITELJ GRIJEHA	185
47. ISTINA KAKVA JE U ISUSU	187
Zreli u kršćanskom iskustvu	187
Napredovanje ne smije prestati	188
Posvećenje traje cijeli život	190
48. NEBESKO MJERILO.....	192
Žrtva za naš otkup	192
Otkrivenje Božje ljubavi	193
49. PREDANJE I PRIZNANJE	195
Poziv na predanje.....	195
Dođite kao grješnik koji se kaje.....	196
50. DOĐITE, TRAŽITE I NAĐITE.....	198
Pravednost koja se nalazi u Kristu	199
51. UJEDINJENI SA ŽIVIM TRSOM.....	201
Priča o izgubljenoj ovci.....	202
52. KRIST, NAŠ VELIKI SVEĆENIK	203
Božje samoodricanje	204
Pokajanje i pomilovanje	205
53. PREOBRAŽENJE KROZ VJERU I POSLUŠNOST.....	206
Zakon ne može pomilovati	207
Sotona poražen Kristovom smrću.....	207
KRIST NAŠA PRAVEDNOST.....	209
54. TEMA IZNESENA 1883. GODINE	210
Kristove zasluge naša su jedina nada	210
Gledaj i živi.....	211
Pokajanje je Božji dar	211
55. STARA ISTINA IZNESENA U NOVIM OKVIRIMA.....	213
Poruka Laodiceji	214
56. ISTINA S PEČATOM BOŽANSKE VJERODOSTOJNOSTI.....	215
Grieh neće biti privlačan.....	215
Ekstremističke nauke	215
Početak Glasnog poklika.....	216
Prisvajanje Kristove pravednosti	217

57. KRIST KAO NAČIN ŽIVOTA.....	218
Vjera kao uvjet obećanja.....	218
On postaje naša pravednost.....	219
58. „PRVU SI LJUBAV SVOJU OSTAVIO“	220
Iznosite zakon i ljubav zajedno	220
Doista poruka trećeg anđela	221
59. SAVRŠENA POSLUŠNOST KROZ KRISTA.....	222
Gledajte na Isusa	222
60. VEZA IZMEĐU VJERE I DJELA.....	224
Točke s kojima treba biti pažljiv	224
Bez kompromisa s grijehom	225
Suradnja s Bogom	225
Uz pokoravanje Svetom Duhu.....	226
Isus prihvaća naše namjere	226
61. KRIST - SREDIŠNJA TOČKA PORUKE	228
Gledajte na križ	229
62. OPRAVDANI VJEROM	231
Značenje vjere.....	232
Pripisana pravednost	232
Obećanje Duha.....	233
Dobra djela su plod vjere	234
63. BISER VELIKE VRIJEDNOSTI	236
DALJNJA SVJETLOST	237
64. „I TAMA GA NE OBUZE“	238
Neiscrpna tema.....	238
Dragocjeni biseri u rudnicima istine	239
65. KAKO SE NOSITI SA SPORNIM TOČKAMA U NAUČI.....	241
Božansko i ljudsko ujedinjeno u Kristu.....	242
Ivan pozvan na posebno djelo	243
Posebno djelo Ellen G. White	244
Idite pod smokvu.....	245
Ne idemo dovoljno duboko	245
Biblija je naše vjerovanje	246

RIJEČ ČITATELJU

Ellen G. White (1827.-1915.) jedna je od najplodonosnijih spisateljica duhovne tematike. U trenutku svoje smrti Gospodnja je glasnica ostavila crkvi poput neprolaznog blaga zbirku od preko 100000 stranica materijala, uključujući njezine tada objavljene knjige, 4500 članaka u vjerskim časopisima, desetke traktata, brošura, rasprodanih knjiga, te njezine rukopise, dnevnike i pisma.

Uzimajući u obzir rast crkve, kao i suočavanje s novim potrebama i novim krizama, ukazala se potreba za kompilacijama njezinih spisa koja će sadržavati različite upute sakupljene iz njezinih rukopisa, brošura i članaka objavljenih u časopisima.

Knjiga „Odabrane poruke“ jedinstvena je vrsta kompilacije po tome što nastoji sakupiti i učiniti trajno dostupnim ne samo vrijedne članke iz navedenih materijala, već i neke neprocjenjive stare brošure i traktate koji više nisu u optjecaju. U savjete izdane u ovoj knjizi uključene su izjave Ellen G. White vezane uz nadahnute riječi napisane sredinom i krajem 1880.-ih, njezina zapažanja vezana uz „dva zakona“, koja je napisala negdje na prijelazu stoljeća, brošura „Trebaju li kršćani biti članovi tajnih društava?“ objavljena 1893. godine, poruke utjehe onima u nevolji ili koji se suočavaju sa smrću, te povećana skupina članaka iz časopisa koji se detaljno bave ključnim točkama doktrine.

„Odabrane poruke“ uključuju materijale od kojih su nastale raznolike brošure, poznate i pod nazivom *Brošure iz Elmshavena*, koje su se bavile širokim spektrom tema i bile vrlo cijenjene. U „Odabranim porukama“ nalazimo one dijelove koji do sada nisu objavljivani u velikom opusu Ellen G. White, a još uvijek zauzimaju jedinstveno mjesto u ulozi davanja savjeta i uputa. Izdavanje ove knjige također omogućava predstavljanje malih skupina izabраниh materijala koji prethodno nisu bili tiskani, ali će zasigurno biti dobrodošli.

Neki dijelovi u ovoj knjizi činit će se prilično nepovezanim. Na početku svakog dijela naći ćete uvodnu izjavu koja objašnjava pozadinu teksta koji slijedi. Na nekoliko mjesta unutar teksta pronaći ćete opasku s objašnjenjima. One nisu umetnute sa svrhom tumačenja savjeta, već kako bi se obratila pozornost na okolnosti i posebne prilike koje su mogle imati utjecaja na iznesene točke.

Knjiga „Odabrane poruke“ sastavljena je u uredima Ellen G. White Publications od tamošnjeg osoblja. Taj odbor potpisuje uvodne izjave, a dodatna pojašnjenja, odobrena od strane povjerenstva, potpisana su s „urednici“.

Izdavači

***DIO 1 - SVJETLOST NA NAŠEM
PUTU***

1. NADAHNUĆE PROROČKIH PISACA

Uvod

Izjave koje je zapisala Ellen G. White u vezi sa svojim djelom u svojstvu Gospodnjeg glasnika i načinima na koje Bog saopćava svoju volju članovima ljudske obitelji, uvijek su korisne i zanimljive. Misli na tu temu iznesene su u ovom uvodnom dijelu „Odabranih pouka“.

Iako se povremeno bavila pitanjem nadahnuća tijekom sedamdeset godina svoje službe u Božjem djelu, ta tema je najbolje obrađena u njezinu uvodu u knjigu „Velika Borba“ (ovdje nije naveden), napisanom u svibnju 1888. godine. Ranije izlaganje, „Prigovori Bibliji“, zapisano 1886. godine, objavljeno je u ovom djelu, kao i „Nadahnuće Božje Riječi“, napisano u jesen 1888. godine. Četvrto među najvažnijim izlaganjima po tom pitanju, pod nazivom „Biblijske tajne potvrđuju njezino nadahnuće“, objavljeno je 1889. godine i može se pronaći u 5. svesku „Svjedočanstava“, na stranicama 689-711.

Razna objašnjenja vezana uz njezin rad, ponovno objavljivanje traktata iz 1913. godine pod naslovom „Pisanje i slanje svjedočanstava za crkvu“, kao i odgovori gospođe White na određena pitanja i optužbe vezane uz njezina ranija djela, upotpunjuju dio posvećen „Svjetlu na našem putu.“

Povjerenstvo White publikacija

Nadahnuće Božje Riječi

Sada je vrijeme kada je potpuno prikladno postaviti pitanje: „Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“ (Luka 18:8) {1SM 15.1}

Duhovna tama prekrila je zemlju i veliki mrak ljude. U mnogim crkvama postoji skepticizam i nevjerstvo u tumačenju Svetog pisma. Ima mnogo, vrlo mnogo onih koji dovode u pitanje istinitost i pouzdanost Svetog pisma. Ljudska razmišljanja i maštanja čovječjeg srca potkopavaju nadahnuće Božje Riječi, i ono što bi se trebalo prihvatiti kao činjenica okružuje se oblakom tajnovitosti. Ništa ne stoji na čvrstim temeljima, jasno i istaknuto. To je jedan od izrazitih znakova posljednjih dana. {1SM 15.2}

Ova Sveta Knjiga podnijela je napade sotone, koji se ujedinio sa zlim ljudima kako bi sve što je božanske prirode zavio u oblak i tamu. Ali Gospod je svojom vlastitom silom očuvao tu Svetu Knjigu u njezinu trenutnom obliku - kao mapu ili vodič ljudskoj obitelji koji im pokazuje put k nebu. {1SM 15.3}

Ali Božja proročanstva tako su očito zanemarivana da postoji malo onih u našem svijetu, čak i među onima koji tvrde da ih objašnjavaju drugima, koji posjeduju nebesko poznavanje Svetog pisma. Postoje učeni ljudi s fakultetskim obrazovanjem, ali ti pastiri ne pasu Božje stado. Oni ne uzimaju u obzir da će savršenstvo Svetog pisma neprestano otkrivati svoja skrivena blaga, kao što se drago kamenje otkriva onima koji kopaju kako bi ga pronašli. {1SM 15.4}

Postoje ljudi koji teže za tim da budu originalni, koji pokazuju mudrost iznad onoga što je zapisano; dakle, njihova mudrost je ludost. Oni otkrivaju prekrasne stvari ispred svoga vremena, ideje koje pokazuju da su daleko zaostali u shvaćanju Božje uzvišene volje i Njegovih namjera. Pokušavajući objasniti ili otkriti tajne vjekovima skrivene od smrtnih ljudi, oni su nalik na čovjeka koji se bacaka u blatu, koji nije u stanju izvući samog sebe a ipak govori drugima kako se izvući iz blatnog jezera u kojem se oni nalaze. To je prikladna slika ljudi koji se namjere ispravljati pogreške Biblije. Ni jedan čovjek ne može poboljšati Bibliju svojim prijedlozima o tome što je Gospod mislio reći ili što je trebao reći. {1SM 16.1}

Neki nam se ozbiljno obraćaju riječima: „Zar ne mislite da je moglo doći do pogrešaka od strane onih koji su prepisivali ili prevodili?“ Sve to je vjerojatno, a um koji je toliko skučen da se koleba ili spotiče zbog te mogućnosti ili vjerojatnosti bit će jednako spreman spoticati se na tajne Nadahnute Riječi, jer njihovi slabašni umovi nisu u stanju shvatiti Božje namjere. Uistinu, oni bi se jednako lako spotaknuli na jasne činjenice koje jednostavan um prihvaća i uviđa njihovo božansko porijeklo, kojem su Božje riječi jasne i prelijepa, pune srži i sadržaja. Sve pogreške neće uzrokovati nevolje ni jednoj duši, niti spotaknuti noge bilo koga tko nije sklon izmišljati poteškoće za najjednostavnije otkrivene istine. {1SM 16.2}

Bog je povjerio pripremu Njegove božanski nadahnute Riječi smrtnom čovjeku. Ta Knjiga, složena u knjige Starog i Novog Zavjeta, vodič je pripadnicima palog svijeta koji ima je ostavljen u baštinu kako se ni jedna duša, proučavajući ju i slijedeći njezine upute, ne bi izgubila na svom putu u nebo. {1SM 16.3}

Oni koji pokušavaju otkrivati navodna sporna mjesta u Svetom Pismu, mjereći svojim ograničenim mjerilima što je nadahnuto a što nije nadahnuto, trebali bi pokriti svoje lica kao što je to učinio Ilija kad mu se obraćao tihi i tanak glas, jer se nalaze u prisutnosti Boga i svetih anđela koji su tijekom stoljeća ljudima prenosili svjetlost i znanje, govoreći im što treba a što ne treba činiti, otkrivajući pred njima uzbudljive i zanimljive prizore, putokaz po putokaz u simbolima i znakovima i slikama. {1SM 17.1}

A On [Bog] nije, dok je pokazivao opasnosti koje se gomilaju oko posljednjih dana, osposobio bilo kojeg ograničenog čovjeka da otkrije skrivene tajne niti nadahnuo jednu osobu ili grupu ljudi da donose sud u vezi s time što je nadahnuto a što nije. Kada ljudi, sa svojom ograničenom prosudbom, nalaze nužnim upustiti se u ispitivanje Svetog pisma kako bi odredili što je nadahnuto a što nije, oni zapravo staju pred Isusa kako bi Mu pokazali bolji put od onog kojim nas je On vodio. {1SM 17.2}

Ja prihvaćam Bibliju upravo onakvu kakva ona jest, kao Nadahnutu Riječ. Vjerujem u njezino nadahnuće u cijeloj Bibliji. Pojavljuju se ljudi koji misle da su u Božjoj Riječi našli nešto za kritiziranje. Otkrivaju te stvari drugima kao dokaz vlastite nadmoćne mudrosti. Ti su ljudi - mnogi od njih - pametni ljudi, učeni ljudi, posjeduju rječitost i nadarenost, ali se njihovo cjelokupno životno djelo sastoji od uznemiravanja umova drugih ljudi u vezi s nadahnućem Svetog pisma. Oni na mnoge utječu da drugi usvoje njihovo gledanje na stvari. I tako se isto djelo prosljeđuje od jedne osobe do druge, upravo kako je to sotona zamislio da bi trebalo biti, sve dok ne uvidimo puno značenje Kristovih riječi: „Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“ (Luka 18:8). {1SM 17.3}

Braćo, nemojte uposliti svoj um ili ruke kritiziranjem Biblije. To je djelo koje raduje sotonu kad ga bilo tko od vas čini, ali to nije posao koji vas je Gospod uputio da radite. {1SM 17.4}

Ljudi trebaju prepustiti Bogu da se brine o svojoj vlastitoj Knjizi, svojim živim proročanstvima, kao što je to činio kroz vjekove. Oni počinju dovoditi u pitanje neke dijelove otkrivenja i okomljuju se na mane u onome što izgleda kao nedosljednost u ovoj ili onoj izjavi. Počevši od Knjige Postanka, oni se odriču onoga što smatraju upitnim; njihovi umovi nastavljaju u tom smjeru, jer sotona će voditi ljude do one mjere u kojoj su to oni spremni slijediti u svojem kritiziranju; oni u cijelom Svetom pismu vide nešto u što mogu sumnjati. Njihove sposobnosti kritiziranja oštire se vježbanjem, i sada se više ni na što ne mogu osloniti sa sigurnošću. Pokušavate razgovarati argumentirano s tim ljudima, ali to je gubitak vašeg vremena. Oni će upotrijebiti svoju moć izrugivanja čak i na Bibliji. Na kraju postaju izrugivači, ali bili bi začuđeni kada biste im to predstavili u takvom svjetlu. {1SM 17.5}

Braćo, držite se svoje Biblije, onako kako je napisana, prestanite s vašim kritikama vezanim uz njezinu vjerodostojnost te izvršujte Riječ i nitko od vas neće biti izgubljen. Ljudska domišljatost vjekovima se trudila izmjeriti Božju Riječ svojim ograničenim umovima i ograničenim shvaćanjem. Kada bi Gospod, autor živih proročanstava, razgrnuo zavjesu i otkrio svoju mudrost i svoju slavu pred njima, oni bi se ponizili u prašinu i uzviknuli kao što je to učinio Izaija: „Čovjek sam nečistih usana, u narodu nečistih usana prebivam.“ (Izaija 6:5). {1SM 18.1}

Jednostavnost i jasan izričaj jednako razumiju nepismeni, poljodjelci i djeca, kao i odrasli ljudi ili intelektualni divovi. Ako pojedinac posjeduje velike darove umnih sposobnosti, u Božjim će proročanstvima pronaći blaga istine, prekrasna i dragocjena, koja može prisvojiti za sebe. Također će pronaći teško razumljiva mjesta, tajne i čudesa koja će mu pružiti najveće zadovoljstvo u proučavanju tijekom cijelog dugog života, a ipak se iza njih još uvijek nalazi beskonačnost. {1SM 18.2}

Ljudi s malim postignućima, koji posjeduju ograničene sposobnosti i prilike da se dobro upoznaju sa Svetim pismom, u živim proročanstvima nalaze utjehu, vodstvo, savjet i plan spasenja jasan poput zrake sunca. Nitko nije osuđen na propast zbog nedostatka znanja, osim ako je svojevrijedno slijep. {1SM 18.3}

Zahvaljujemo Bogu što je Biblija prilagođena za siromašnog čovjeka jednako kao i za učenog.

Ona je prikladna za sva godišta i sve klase. - Rukopis 16, 1888. (napisano u Minneapolisu, Minn., u jesen 1888.). {1SM 18.4}

Primjedbe na Bibliju

Ljudski se umovi razlikuju. Umovi različitih razina obrazovanja i načina razmišljanja imaju različite doživljaje istih riječi, pa je jednom čovjeku teško osobi drugačijeg temperamenta, obrazovanja i načina razmišljanja riječima točno prenijeti onu zamisao koja je bila jasna i određena u njegovu vlastitom umu. Ali iskrenu i čestitu čovjeku ta misao može biti dovoljno jasna i razumljiva da mu prenese značenje onoga što se želi reći za sve praktične primjene. Ako je osoba s kojom komunicira neiskrena i ne želi vidjeti ni razumjeti istinu, ona će u potpunosti izvrnuti njegove riječi i jezik kako bi odgovarali njezinim namjerama. Takvi će pogrešno tumačiti njegove riječi, pustiti mašti na volju, udaljiti ih od njihova pravog značenja i tada se utvrditi u vlastitom nevjerovanju, tvrdeći da su ti stavovi u potpunosti pogrešni. {1SM 19.1}

To je način na koji se prema mojim spisima odnose oni koji ih žele pogrešno shvatiti i izopačiti. Oni pretvaraju Božju istinu u laž. Na isti način na koji se oni odnose prema zapisima u mojim objavljenim člancima i mojim knjigama, skeptici i nevjernici odnose se prema Bibliji. Oni ju čitaju u skladu sa svojom namjerom da ju izopače, pogrešno primijene i namjerno odvoje ono što je rečeno od njegova pravog značenja. Izjavljuju da se Biblijom može dokazati sve i svašta, da svaka sekta potvrđuje istinitost svoje nauke te da Biblija dokazuje najrazličitije doktrine. {1SM 19.2}

Biblijski pisci morali su izraziti svoje zamisli ljudskim jezikom. Ona je pisana čovječjom rukom. Ti ljudi bili su nadahnuti Svetim Duhom. Zbog nesavršenosti ljudskog shvaćanja jezika, ili izopačenosti ljudskog uma, domišljatog u načinima izbjegavanja istine, mnogi čitaju i shvaćaju Bibliju na način koji njima odgovara. Poteškoća se ne nalazi u Bibliji. I političari na suprotnim stranama sukobljavaju se oko točaka u pisanom zakonu i zauzimaju suprotna stajališta po pitanju tih zakona i njihove primjene. {1SM 19.3}

Sveto pismo dano je ljudima ne u kontinuiranom lancu neprekinutih izjava, već dio po dio kroz više naraštaja, kako je Bog u svojoj providnosti uočavao prikladnu priliku ostaviti dojam na ljude u raznim vremenima i na raznolikim mjestima. Ljudi su zapisivali ono na što ih je poticao Sveti Duh. Zemlja daje „prvo pupoljak, zatim cvijet, a onda plod,“ „najprije stabljiku, onda klas i napokon puno zrnja na klasu.“ Upravo je to ono što za nas predstavljaju izjave u Bibliji. {1SM 19.4}

Ne postoji uvijek savršeni redosljed ili očito jedinstvo u Svetom pismu. Kristova čuda nisu navedena točnim redosljedom, već u skladu s prilikama koje su se javljale, koje su zahtijevale to božansko otkrivenje Kristove sile. Biblijske istine su skriveni biseri. Njih se mora tražiti, iskapati ih uz mukotrpan trud. Oni koji na Sveto pismo bace samo površan pogled, sa svojim površnim znanjem koje oni smatraju vrlo dubokim, govorit će o kontradikcijama u Bibliji te dovoditi u pitanje autoritet Svetog pisma. Ali oni čija su srca u skladu s istinom i dužnošću, pretraživat će Sveto pismo sa srcem spremnim prihvatiti božanske utiske. Prosvijetljena duša vidi duhovno jedinstvo, jednu veličanstvenu zlatnu nit koja se proteže kroz cjelinu, ali opažanje dragocjene zlatne niti zahtijeva strpljenje, razmišljanje i molitvu. Oštri sukobi oko Biblije doveli su do proučavanja i otkrili skupocjene dragulje istine. Mnogo je suza proliveno i prineseno je mnogo molitva kako bi Gospod darovao razumijevanje svoje Riječi. {1SM 20.1}

Biblija nam nije dana na nekom veličanstvenom nadljudskom jeziku. Isus je, kako bi dopro do čovjeka tamo gdje se on nalazio, na sebe preuzeo ljudsku prirodu. Biblija je morala biti dana na jeziku ljudi. Sve što je ljudsko nesavršeno je. Istom riječju izražavaju se različita značenja; ne postoji

jedinstvena riječ za svaku posebnu ideju. Biblija je dana za praktične primjene. {1SM 20.2}

Kalupi umova su različiti. Ne razumijevaju svi izjave i tvrdnje na isti način. Neki shvaćaju izjave Svetog pisma na način prikladan njihovim specifičnim umovima i slučajevima. Prethodno stečene sklonosti, predrasude i strasti imaju snažan utjecaj na smanjenje razumijevanja i zbunjivanje uma čak i prilikom čitanja riječi Svetog pisma. {1SM 20.3}

Učenicima koji su putovali za Emaus trebalo je razmrsiti njihovo tumačenje Svetog pisma. Isus je hodao s njima prurušen i razgovarao s njima kao običan čovjek. Počevši od Mojsija i proroka, poučio ih je svemu vezanom uz Njega, te da su Njegov život, Njegova misija, Njegove patnje i Njegova smrt bili upravo onakvi kako su prorčeni u Božjoj Riječi. On je otvorio njihov um kako bi mogli shvatiti Sveto pismo. Kako je brzo razjasnio zamršene stvari i pokazao jedinstvo i božansku vjerodostojnost Svetog pisma! Koliko je danas mnogo onih koji trebaju otvoriti svoj um! {1SM 20.4}

Bibliju su napisali nadahnuti ljudi, ali ona nije Božji način misli i izričaja. Ona je izraz ljudskog načina. Bog ovdje nije predstavljen kao pisac. Ljudi će često reći da neki izraz nije nalik Bogu. Ali Bog nije stavio svoje riječi, svoju logiku ili retoriku u Bibliju kako bi ljudi o njima donosili svoj sud. Pisci Biblije bili su Božji zapisničari, ne Njegovo pero. Pogledajte različitost tih pisaca. {1SM 21.1}

Riječi u Bibliji nisu ono što je nadahnuto, već ljudi koji su ih pisali. Nadahnuće ne djeluje na čovjekove riječi ili način izražavanja, već na samog čovjeka koji, pod utjecajem Svetog Duha, postaje nadahnut mislima. Ali riječi primaju pečat uma pojedinca. Nebeski um je raspršen. Nebeski um i volja ujedinjuju se s ljudskim umom i voljom; na taj način ono što čovjek izgovara postaju Božje riječi. - Rukopis 24, 1886. (napisan u Europi 1886.). {1SM21.2}

Jedinstvo u različitosti

U svakom drvu postoji raznolikost, i gotovo da ne postoje dva potpuno slična lista. Ali ta raznolikost doprinosi savršenstvu stabla kao cjeline. {1SM 21.3}

Mogli bismo postaviti pitanje zašto nam je u Bibliji potrebno Matejevo, Markovo, Lukino i Ivanovo Evanđelje, zašto su nam potrebna Djela apostola i raznolikost pisaca u poslanicama koji se bave istim stvarima? {1SM 21.4}

Gospod je dao svoju riječ upravo na način na koji je želio da ona dođe. Dao ju je preko različitih pisaca, od kojih je svaki imao vlastitu osobnost, iako su pisali o istim događajima. Njihova svjedočanstva objedinjena su u jednoj Knjizi, i ona su poput iskaza na nekom društvenom sastanku. Ona ne predstavljaju stvari na potpuno isti način. Svatko posjeduje vlastito iskustvo, i ta raznolikost proširuje i produbljuje znanje koje se iznosi kako bi se zadovoljile potrebe različitih umova. Izražene misli nemaju čvrsto postavljenu jednoličnost, kao da su lijevane u željeznom kalupu, što bi njihovo čitanje činilo vrlo monotonim. Takva jednoličnost uzrokovala bi gubitak elegancije i ljepote osobitosti... {1SM 21.5}

Stvoritelj svih ideja može nadahnuti različite umove istom mišlju, ali svaki od njih može ju izraziti na drugačiji način, no ipak bez kontradikcija. Činjenica da postoji ta različitost ne bi nas trebala smesti ili zbuniti. Rijetki su slučajevi kada će dvije osobe vidjeti ili izraziti istinu na potpuno identičan način. Svatko se zadržava na specifičnim točkama koje je sposoban cijeniti zbog svoje prirode i obrazovanja. Sunčeva svjetlost koja pada na različite predmete daje tim predmetima različite nijanse. {1SM 22.1}

Bog je svojim apostolima kroz nadahnuće svojeg Duha dao istinu kako bi ju oni izrazili u skladu s razvojem njihova uma od strane Svetog Duha. Ali um time ne postaje sputan, kao da je stisnut u nekakav kalup. – Pismo 53, 1900. {1SM 22.2}

Gospodin ljudima govori nesavršenim jezikom

Gospodin govori ljudskim bićima nesavršenim jezikom kako bi pokvarena osjetila i otupjela, zemaljska moć shvaćanja zemaljskih bića, mogla razumjeti Njegove riječi. Na taj se način očituje Božja milostivost. On izlazi u susret palim ljudskim bićima tamo gdje se ona nalaze. Biblija, iako savršena u svojoj jednostavnosti, ne podudara se s Božjim veličanstvenim idejama, jer beskonačne zamisli ne mogu se savršeno utjeloviti u mislima konačnih umova. Umjesto da su izričaji Biblije pretjerani, kao što to mnogi pretpostavljaju, snažni izrazi slamaju se pred veličanstvenošću misli, iako je pisac odabrao najizražajniji jezik za prenošenje istina najvišeg obrazovanja. Grješna bića mogu podnijeti samo pogled na sjenu sjaja nebeske slave. - Pismo 121, 1901. {1SM 22.3}

Ni jedan čovjek ne smije suditi Božju riječ

U crkvi {u Battle Creeku} i na sveučilištu podučavana je tema nadahnuća, i ograničeni ljudi prisvojili su si zadaću da izjave kako su neke stvari u Svetom pismu nadahnute, a neke nisu. Pokazano mi je da Gospod nije nadahnuo članke na temu nadahnuća objavljene u Review-u, [ovdje se misli na niz članaka čiji je autor zagovarao postojanje „razlika u stupnjevima“ nadahnuća. Vidi The Review and Herald, 15. siječnja 1884. - Uredništvo.] niti je odobravao njihovo iznošenje pred našim mladima na sveučilištu. Kada se ljudi odluče kritizirati Božju Riječ, oni stupaju na posvećeno, sveto tlo, i bolje bi im bilo da drhte i sakriju vlastitu mudrost kao da je ludost. Bog ne određuje ni jednog čovjeka da izriče sud nad Njegovom Riječju, birajući neke stvari kao nadahnute a omalovažavajući druge kao nenadahnute. Prema svjedočanstvima su se odnosili na isti način; ali Bog ne stoji iza toga. - Pismo 22, 1889. {1SM 23.1}

2. ELLEN G. WHITE I NJEZINI SPISI

Pismo Dr. Paulsonu St. Helena, Kalifornija 14. lipnja 1906.

Dragi brate:

Tvoje pismo stiglo je do mene dok sam bila u južnoj Kaliforniji. Nekoliko tjedana trošila sam vrijeme i snagu na razmatranje pitanja vezanih uz razvoj rada našeg sanatorija tamo, te zapisivanje stvari koje su mi pokazane u vezi s potresom i poukama vezanim uz njega. {ISM 24.1}

Ali sada moram odgovoriti na pisma koja sam primila od tebe i drugih. U svojem pismu govoriš o tome kako su te u početku učili da imaš bezuvjetnu vjeru u svjedočanstva, te kažeš: „Naveden sam da zaključim i najčvršće vjerujem da je svaka riječ koju si ikada izgovorila javno ili u privatnom životu, da je svako slovo koje si ikada napisala u bilo kojim i svim okolnostima, jednako nadahnuto kao Deset Zapovijedi.“ {ISM 24.2}

Dragi brate, ti si marljivo proučavao moje spise i nikada nisi naišao da sam ja ikada iznijela bilo kakvu tvrdnju nalik tome, niti ćeš pronaći da su pioniri naše vjere ikada iznosili takve tvrdnje. {ISM 24.3}

U mojem uvodu u Veliku Borbu bez sumnje si pročitao moju izjavu u vezi s Deset Zapovijedi i Biblijom, koja te je trebala dovesti do ispravnog razumijevanja teme o kojoj govorimo. Evo te izjave: {ISM 24.4}

„Biblija ukazuje na Boga kao svog autora; ipak, ona je pisana ljudskim rukama, te raznolikim stilom svojih različitih knjiga predstavlja osobine više pisaca. Istine koje su otkrivene sve su „bogoduhe.“ (2. Timoteju 3:16), ali izražene su ljudskim riječima. Beskonačni je putem svojeg Svetog Duha obasjao svjetlošću umove i srca svojih slugu. On je dao snove i viđenja, simbole i slike; oni kojima je istina bila otkrivena na takav način, utjelovili su misao pomoću ljudskog jezika. {ISM 25.1}

„Sam Bog je izgovorio Deset Zapovijedi i one su zapisane Njegovom vlastitom rukom. Njihovo je porijeklo božansko, a ne ljudsko. Ali Biblija, sa svojim bogomdanim istinama izraženim ljudskim jezikom, predstavlja sjedinjenje božanskog i čovječjeg. Takvo jedinstvo postojalo je u Kristovoj prirodi, koji je bio Sin Božji i Sin čovječji. Na taj način za Bibliju vrijedi, kao što je to vrijedilo za Krista, da „Riječ tijelom postade, i nastani se među nama.“ (Ivan 1:14) {ISM 25.2}

„Napisana u različitim vjekovima, od ljudi koji su se uvelike razlikovali po položaju i zanimanju, kao i po umnoj i duhovnoj nadarenosti, knjige Biblije pokazuju velike suprotnosti u stilovima, kao i raznolikost po pitanju prirode tema koje se iznose. Različiti pisci koristili su različite načine izražavanja; često je jedan pisac iznio istu istinu na puno dojmljiviji način od dragoga. A budući da su nekoliko pisaca iznosili temu u njezinim različitim vidovima i vezama, čitatelju koji je površan, nemaran ili opterećen predrasudama može se učiniti da postoji nedosljednost ili kontradikcija, dok promišljeni učenik, pun poštovanja i jasnijeg opažanja, uviđa sklad ispod površine. {ISM 25.3}

„Budući da je predstavljena preko različitih pojedinaca, istina je iznesena u svojim različitim vidovima. Jedan pisac pod snažnijim je dojmom nekog dijela teme; on shvaća one točke koje se slažu s njegovim iskustvom ili njegovom sposobnošću da opaža i cijeni ih; drugi se drži drugačijeg vida, a svaki, pod vodstvom Svetog Duha, iznosi ono što je ostavilo najsnažniji dojam na njegov vlastiti um - različiti vidovi istine, ali sve u savršenom skladu. I tako otkrivene istine ujedinjuju se

kako bi stvorile savršenu cjelinu, prikladnu da udovolji potrebama ljudi u svim životnim okolnostima i iskustvima. {1SM 25.4}

„Bog je sa zadovoljstvom otkrio svoju istinu svijetu preko ljudskih oruđa, i On sam je, pomoću svojeg Svetog Duha, ovlastio ljude i osposobio ih da vrše Njegovo djelo. On je vodio umove u odabiru stvari koje treba izreći i zapisati. Blago je povjereno zemljanim posudama, ali ono zbog toga nije ništa manje nebeskog porijekla. Svjedočanstvo je preneseno nesavršenim izričajem ljudskog jezika, ali ono je Božje svjedočanstvo, i poslušno, vjerno Božje dijete u njemu vidi slavu nebeske sile, pune milosti i istine.“ {1SM 26.1}

Vjerodostojnost Svjedočanstava

S ovim su u savršenom skladu moje izjave koje se mogu naći u članku „Prezrena svjedočanstva“, napisanom 20. lipnja 1882. i objavljenom u Svjedočanstvima za crkvu, 5. svesku, br. 31, na stranicama 62-84. Iz tih zapisa navodim nekoliko odlomaka da o njima razmisliš: {1SM 26.2}

„Mnogi samozadovoljno gledaju na duge godine tijekom kojih su zagovarali istinu. Sada osjećaju kako imaju pravo na nagradu za iskušenja koja su prošli i za svoju poslušnost. Ali to istinsko iskustvo u Božjim stvarima koje su u prošlosti posjedovali čini ih više krivima pred Njim zbog toga što nisu očuvali svoju čestitost i nastavili kretati se k savršenstvu. Vjernost pokazana u prošloj godini neće isкупiti nemar pokazan u tekućoj godini. Čovjekova istinitost jučer neće isкупiti njegovu današnju zabludu. {1SM 26.3}

„Mnogi opravdavaju svoje zanemarivanje svjedočanstava riječima: 'Na sestru White utječe njezin suprug; svjedočanstva oblikuje njegov duh i prosudbe.' Drugi su pokušavali od mene nešto dobiti što bi mogli protumačiti na način koji bi opravdao njihov vlastiti put ili osigurao im utjecaj. Tada sam odlučila da moje pero neće napisati više ništa dok se Božja preobražavajuća sila ne očituje u crkvi. Ali Gospod je stavio to breme na moju dušu. Revno sam se trudila za vas. Koliko je to stajalo mojeg supruga i mene, vječnost će pokazati. Zar nisam upoznata sa stanjem u crkvi, kada je Gospod iznosio pred mene njihov slučaj uvijek iznova, godinama? Upozorenja su davana i ponavljana, ali nije došlo do odlučne promjene... {1SM 26.4}

„A sada kada vam šaljem svjedočanstvo upozorenja i ukora, mnogi od vas proglašavaju ga samo mišljenjem sestre White. Na taj ste način uvrijedili Božjeg Duha. Poznato vam je kako se Gospod očitovao kroz Duh proroštva. Preda mnom su prošli prizori iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Pokazana su mi lica koja nikada prije nisam vidjela, a koja sam prepoznala godinama nakon toga kada sam ih ugledala. Buđena sam iz sna sa živim osjećajem tema koje su mi bile predstavljene i pisala sam, usred noći, pisma koja su putovala diljem kontinenta i dospijevala u trenucima krize, sprječavajući velike štete koje su mogle biti nanesene Božjem djelu. To je bilo moje djelo tijekom mnogo godina. Sila me je poticala da opominjem i korim nepravde koje meni samoj nisu padale na um. Je li ovo djelo koje traje posljednjih trideset šest godina odozgo ili odozdo?... {1SM 27.1}

„Kada sam otišla u Colorado, bila sam toliko zabrinuta za tebe da sam, iako sam bila slaba, napisala mnogo stranica koje su trebale biti pročitane na sastanku u tvojem kampu. Slaba i drhteći, ustajala sam u tri sata ujutro kako bih ti pisala. Bog je govorio preko glinene posude. Možda ćeš reći da je to saopćenje bilo obično pismo. Da, bilo je to pismo, ali potaknuto Božjim Duhom kako bi vašim umovima istaknulo stvari koje su meni bile pokazane. U tim pismima koja pišem, u svjedočanstvima koja dajem, iznosim vam ono što je Gospod iznio preda mnom. Ja ne pišem članke u novinama, izražavajući svoje vlastite zamisli. Oni sadrže ono što je Bog otvorio preda mnom u viđenju - dragocjene zrake svjetlosti koje sjaje s prijestolja... {1SM 27.2}

„Koji glas ćete priznati kao Božji glas? Koju silu Gospod još ima na raspolaganju kako bi ispravio vaše pogreške i pokazao vam vaš put onakvim kakav on jest? Koja sila još treba raditi u crkvi? Ako odbijate vjerovati dok se ne ukloni svaka sjena nesigurnosti i svaka mogućnost za sumnju, nikada nećete vjerovati. Sumnja koja zahtijeva savršeno znanje nikada se neće pokoriti vjeri. Vjera se oslanja na dokaze, ne na očitovanje. Gospod od nas zahtijeva da poslušamo glas dužnosti i onda kada se posvuda oko nas mogu čuti drugi glasovi koji nas nagovaraju da se odlučimo za drugačiji put. Potrebna nam je iskrena pažnja kako bismo razaznali glas kojim Bog govori. Moramo se oduprijeti i pobijediti naše sklonosti, i pokoriti se glasu savjesti bez diskusije ili kompromisa jer će inače njegovi poticaji prestati, a pobude i nagoni će preuzeti vlast. {1SM 27.3}

„Gospodnja riječ dolazi svima nama koji se nismo oduprli Njegovu Duhu odlučivši da nećemo čuti ni pokoravati se. Taj se glas čuje u upozorenjima, u savjetima, u ukorima. To je Božja poruka svjetlosti upućena Njegovu narodu. Budemo li čekali glasnije pozive ili bolje prilike, svjetlost se može povući, a mi ćemo ostati u tami... {1SM 28.1}

„Boli me što moram reći, braćo moja, da vas je vaše grješno zanemarivanje da hodite u istini obavilo tamom. Sada ste možda iskreni kada ne prepoznajete i ne slušate svjetlost; sumnje koje ste njegovali i vaše zanemarivanje poslušnosti Božjim zahtjevima zaslijepili su vaš vid tako da vam je sada tama svjetlost, a svjetlost tama. Bog vas je pozivao da napredujete prema savršenstvu. Kršćanstvo je religija koja počiva na napredovanju. Bog ima puninu i obilje svjetlosti koja čeka da ju zatražimo. Koje god blagoslove Bog dao, On posjeduje njihove neiscrpne zalihe, nepresušni izvor iz kojega možemo crpiti. Skepticizam se može odnositi s podsmijehom, prijezirom i poricanjem prema svetim zahtjevima evanđelja. Duh svjetovnosti može onečistiti mnoge i zavladata nekolicinom; Božje djelo može zadržati svoj položaj samo velikim naporima i kroz stalne žrtve, ali naposljetku će trijumfirati. {1SM 28.2}

„Zapovijed glasi: Kreni naprijed, vrši svoju osobnu dužnost i prepusti sve posljedice Božjim rukama. Ako krenemo naprijed tamo gdje je Isus na čelu, bit ćemo svjedoci Njegova trijumfa i dijelit ćemo Njegovu radost. Moramo biti sudionici u borbama ako želimo nositi krunu pobijede. Poput Isusa, moramo se usavršiti kroz patnje. Da je Kristov život bio lagodan, mogli bismo se bez rizika prepustiti lijenosti. Ali budući da je Njegov život bio obilježen stalnim samoodricanjem, patnjama i samopožrtvovnošću, ne smijemo se žaliti ako dijelimo Njegovu sudbinu. Po najmračnijem putu možemo sigurno hodati jedino ako za svojeg vodiča imamo Svjetlost svijeta... {1SM 28.3}

„Kada mi je Gospod pokazao tvoj slučaj i obznanio mi da nisi cijenio svjetlost koja ti je bila dana, od mene se tražilo da ti jasno progovorim u Njegovo ime jer se Njegova srdžba rasplamsala protiv tebe. Izgovorene su mi sljedeće riječi: 'Bog te je pozvao na djelo koje činiš. Mnogi te neće slušati jer su odbili slušati i Velikog Učitelja; mnogi se neće popraviti jer su njihovi putovi ispravni u njihovim vlastitim očima. Ali iznosi im ukore i opomene koje ću ti davati, bilo da će slušati ili se okrenuti od njih.'... {1SM 29.1}

U vezi s ovim navodima, ponovo pogledaj članak „Priroda i utjecaj Svjedočanstava“ u Svjedočanstvima, peti svezak, na stranicama 654-691. {1SM 29.2}

Izjava koju citiraš iz Svjedočanstva broj 31 {svezak 5, stranica 67} je točna: „U ovim pismima koja pišem, u svjedočanstvima koja iznosim, iznosim pred vas ono što mi je Gospod pokazao. Nisam napisala ni jedan članak u novinama u kojem sam izrazila isključivo vlastite zamisli. One su ono što je Bog otkrio preda mnom u viđenju - dragocjene zrake svjetlosti koja sja s prijestolja.“ To je istina u vezi s člancima u našim novinama i mnogim svescima mojih knjiga. Bog me je poučio u skladu sa svojom Riječju vezano uz naredbe Božjeg zakona. Nije mi bilo rečeno da mogu birati koje

ću Kristove pouke iznositi. Zar stajališta koja se nalaze u mojim spisima nisu u skladu s učenjima Isusa Krista? {1SM 29.3}

Opasnost varljivih predstavljanja

Na neka od pitanja koja si postavio ne smijem odgovoriti sa da ili ne. Ne smijem izjaviti takve stvari koje se mogu pogrešno predstavljati. Vidim i osjećam opasnost u kojoj se nalaze oni koji, kao što mi je pokazano, ponekad dovode u opasnost vlastite duše slušajući varljiva tumačenja u vezi s porukama koje mi je Bog dao. Pomoću mnogo izvrtanja i iskrivljavanja te lažnog rezoniranja u vezi s onim što sam napisala, pokušavaju opravdati vlastito nevjerovanje. Žao mi je braće koja su hodila u izmaglici sumnje, skepticizma i pogrešnog zaključivanja. Znam da bi neki od njih bili blagoslovljeni savjetima koji se nalaze u porukama kada bi se mogli rastjerati oblaci koji zaklanjaju njihov duhovni vid i kada bi bili u stanju dobro vidjeti. Ali njihov vid nije jasan. Stoga se ne usudim komunicirati s njima. Kada Božji Duh ukloni misticizam, oni će u porukama koje sam bila upućena da dam pronaći jednako potpunu utjehu, vjeru i nadu kao što su to mogli pronaći u godinama koje su prošle. {1SM 29.4}

Istina će zasigurno odnijeti pobjedu. Onaj koji je dao svoj život za otkup čovjeka ne spava, već budno promatra. Kada Njegove ovce prestanu slijediti glas stranca, kome ne pripadaju, radovat će se glasu koji su voljele slijediti. {1SM 30.1}

Proučavajući Kristov život možemo naučiti dragocjene pouke. Zavidni farizeji pogrešno su tumačili Kristove riječi i postupke koji bi, da su ih prihvatili na pravi način, pomogli njihovu duhovnom razumijevanju. Umjesto da se dive Njegovoj dobroti, oni su Ga optužili, u prisutnosti Njegovih učenika, za bezbožnost: „Zašto vaš Učitelj jede s carinicima i grešnicima?“ (Matej 9:11) Umjesto da su se obratili izravno našem blagoslovljenom Spasitelju, čiji bi ih odgovor odmah osvjedočio o vlastitoj zlonamjernosti, pričali su s učenicima i iznosili svoje optužbe tamo gdje će one, poput zlog kvasca, učiniti veliku štetu. Da je Krist bio bezbožan čovjek, izgubio bi svoj utjecaj na srca svojih vjernih učenika, ali budući da su imali povjerenje u Njega, učenici nisu slušali insinuuacije Njegovih opakih tužitelja. {1SM 30.2}

U želji da optuže učenike, ti podli tužitelji iznova i iznova su dolazili Kristu s pitanjem: Zašto Tvoji učenici čine ono što nije u skladu sa zakonom? A kada su prosudili da je naš Gospod sagriješio, nisu se obratili Njemu, već Njegovim učenicima kako bi posijali sjeme nevjerovanja u srca Njegovih učenika. {1SM 30.3}

Na taj su način radili kako bi unijeli sumnju i neslogu. Pokušali su sa svakom metodom kako bi unijeli sumnju u srca malog stada, ne bi li ih naveli da gledaju na nešto što bi se ispriječilo dobrom i milostivom djelu evanđelja Isusa Krista. {1SM 31.1}

Iskreni vjernici u naše vrijeme morat će se suočiti s djelom iste prirode. Gospod Isus čita srca; On razaznaje interese i pobude misli svakog čovjeka po pitanju Njega i Njegovih vjernih učenika. Na njihova pitanja o onima koji iznalaze mane kod drugih, odgovara: „Ne treba zdravima liječnika, nego bolesnima.“ (Matej 9:12) Drski farizeji imali su uzvišeno mišljenje o vlastitoj pobožnosti i svetosti, dok su prema životu drugih bili spremni pružiti prst optužbe. - Pismo 206, 1906. {1SM 31.2}

Gospodnji glasnik

Sinoć, u viđenju, stajala sam pred skupom našeg naroda, iznoseći jasno svjedočanstvo u vezi sa sadašnjom istinom i sadašnjom dužnosti.

Nakon izlaganja mnogi su se okupili oko mene i postavljali mi pitanja. Željeli su toliko objašnjenja u vezi s ovom točkom i onom točkom, da sam rekla: „Jedan po jedan, molim vas, da me ne zbunite.“ {1SM 31.3}

Tada sam im uputila poziv, govoreći: „Godinama ste bili svjedoci mnogim dokazima da mi je Gospod dodijelio posao koji trebam obavljati. Teško bi bilo moguće da ti dokazi budu veći nego što jesu. Hoćete li odmahnuti rukom i ukloniti sve te dokaze poput paukove mreže na nagovještaj nevjerovanja jednog čovjeka? Ono što nanosi bol mome srcu je činjenica da su mnogi koji su sada zbunjeni i u iskušenju upravo oni koji su imali obilje dokaza i mogućnosti da razmišljaju, mole se i shvate; pa ipak, oni ne razaznaju prirodu mudrovanja koja se iznose pred njih kako bi ih navela da odbace upozorenja koja im je Bog dao ne bi li ih spasio od obmana ovih posljednjih dana.“ {1SM 31.4}

Neki su se spotaknuli o činjenicu da sam rekla kako ne tvrdim da sam prorok; [Ovdje se govori o predavanju iznesenom u Battle Creeku 2. listopada 1904. godine, u kojem je rekla, „Ne tvrdim da sam proročica.“ - Uredništvo] i pitaju se: Zašto je to tako? {1SM 31.5}

Nemam drugih izjava osim one da mi je rečeno da sam Gospodnji glasnik; da me je On pozvao u mojoj mladosti da budem Njegov glasnik, da primim Njegovu riječ i da iznosim jasnu i odlučnu poruku u ime Gospoda Isusa. {1SM 32.1}

Rano u mojoj mladosti nekoliko mi je puta postavljeno pitanje: Jesi li ti prorok? Uvijek sam na to odgovarala: Ja sam Gospodnji glasnik. Znam da su me mnogi nazivali prorokom, ali ja sama nikada nisam prisvajala tu titulu. Moj Spasitelj proglasio me je svojim glasnikom. „Tvoje djelo je,“ rekao mi je, „pronositi Moju riječ. Zbivat će se čudne stvari i Ja te u tvojoj mladosti odvajam kako bi nosila poruku onima koji griješe, iznosila riječ nevjernicima te perom i glasom korila iz Riječi postupke koji nisu ispravni. Opominji iz Riječi. Ja ću otvoriti svoju Riječ pred tobom. Ona ti neće biti poput stranog jezika. Istinskom rječitošću jednostavnosti, glasom i perom, poruke koje Ja dajem čut će se od one koja nikada nije učila u školama. Moj Duh i Moja sila bit će s tobom. {1SM 32.2}

„Nemoj se bojati ljudi, jer će te Moj štit zaštititi. Ti nisi ona koja govori; Gospod je onaj koji daje poruke upozorenja i ukora. Nikada nemoj odstupati od istine ni pod kojim okolnostima. Pronosi svjetlost koju ću ti Ja dati. Poruke za ove posljednje dane bit će napisane u knjigama i ostat će ovjekovječene kako bi bile svjedoci protiv onih koji su se jednom radovali u svjetlosti, ali koji su bili navedeni da ju odbace je zbog primamljivih utjecaja zla.“ {1SM 32.3}

Zašto nisam tvrdila da sam prorok? - Zato što u današnje vrijeme mnogi koji odvažno tvrde da su proroci predstavljaju sramotu za Kristovo djelo; i zato što moje djelo uključuje mnogo više od onoga što riječ „prorok“ podrazumijeva. {1SM 32.4}

Kada mi je ovo djelo prvi put dano, molila sam Gospoda da taj teret položi na nekoga drugog. Djelo je bilo tako veliko i široko i duboko da sam se bojala kako ga neću moći izvršiti. Ali svojim Svetim Duhom Gospod me je osposobio da obavim posao koji mi je dao u nalog. {1SM 32.5}

Djelo s mnogo lica

Bog mi je obznanio različite načine na koje će me upotrijebiti kako bi pokrenuo napredovanje posebnog djela. Dana su mi viđenja uz obećanje: „Ako proneseš ove poruke vjerno i izdržiš do kraja, jest ćeš od plodova stabla života i piti vodu iz rijeke života.“ {1SM 33.1}

Gospod mi je dao veliku svjetlost po pitanju zdravstvene reforme. Zajedno sa svojim suprugom trebala sam biti zdravstveno-misionarski radnik. Trebala sam pokazati primjer crkvi tako što ću primiti bolesne u svoj dom i brinuti se za njih. To sam i činila, pružajući ženama i djeci intenzivno

liječenje. Također sam trebala govoriti o temi kršćanske umjerenosti u svojstvu glasnika kojeg je Gospod imenovao. Na taj sam se posao bacila svim srcem i govorila velikim skupovima o umjerenosti u njezinu najširem i najistinitijem smislu. {1SM 33.2}

Povjerenost mi je da uvijek moram isticati nužnost prakticiranja istine onima koji ispovijedaju da u nju vjeruju. To podrazumijeva posvećenje, a posvećenje znači njegovanje i vježbanje svih sposobnosti za službu Gospodu. {1SM 33.3}

Naloženo mi je da ne zanemarujem i ne prolazim kraj onih kojima je nanesena nepravda. Posebno mi je povjerenost da podignem glas protiv bilo kakvog proizvoljnog ili arogantnog djelovanja protiv propovjednika evanđelja od strane onih koji posjeduju službeni autoritet. Koliko god ta dužnost bila neugodna, na meni je da korim tlačitelje i zalažem se za pravdu. Moram iznositi kako je nužno održavati načela pravednosti i jednakosti u svim našim ustanovama. {1SM 33.4}

Ako opazim kako oni na položajima od povjerenja zanemaruju ostarjele propovjednike, takve slučajeve moram iznijeti pred one čija je dužnost pobrinuti se za njih. Ne smijemo zanemarivati ili zaboraviti propovjednike koji su vjerno vršili svoje djelo kada im zdravlje oslabi. Naši skupovi ne smiju prezirati potrebe onih koji su nosili bremena ovog djela. Nakon što je Ivan ostario u službi Gospodu, bio je izgnan na Patmos i na tom osamljenom otoku primio je više saopćenja s neba nego što je to bio slučaj tijekom cijelog njegova prijašnjeg života. {1SM 33.5}

Nakon što sam se udala dobila sam uputu kako moram pokazati posebno zanimanje za djecu bez oca i majke, privremeno preuzimajući neke pod svoje okrilje, a potom pronalazeći dom za njih. Na taj sam način trebala pružiti primjer drugima, pokazujući što i oni sami mogu učiniti. {1SM 34.1}

Iako sam često pozivana da putujem i imala mnogo toga za napisati, prihvaćala sam djecu od tri do pet godina starosti i brinula se za njih, obrazovala ih i pripremala ih za odgovorne položaje. S vremena na vrijeme u dom sam primala dječake između deset i šesnaest godina, pružala im majčinsku brigu i pripremu za službu. Osjećala sam kako mi je dužnost pred našim narodom istaknuti važnost rada za one za koje bi se članovi svake crkve trebali smatrati odgovornima. {1SM 34.2}

Nastavila sam s istim poslom dok sam bila u Australiji, prihvaćajući siročad u svoj dom, onu djecu koja su bila u opasnosti da budu izložena iskušenjima koja bi mogla prouzročiti gubitak njihovih duša. {1SM 34.3}

U Australiji smo [Ovdje se govori o njezinim suradnicima. James White je umro 1881. godine] također radili kao kršćanski zdravstveni misionari. Ponekad sam svoj dom u Cooranbongu pretvarala u utočište za bolesne i napaćene. Moja tajnica, koja je prošla obuku u sanatoriju u Battle Creeku, stajala je uz mene i obavljala posao misionarske medicinske sestre. Nismo naplaćivali njezine usluge i osvojili smo povjerenje ljudi zanimanjem koje smo pokazali za bolesne i one koji su patili. Nakon nekog vremena izgrađen je Zdravstveni dom u Cooranbongu, i tada je s nas skinut taj teret. {1SM 34.4}

Bez hvalisavih tvrdnja

Tvrditi da sam proročica nešto je što nikada nisam učinila. Ako me drugi nazivaju tim imenom, neću se upuštati u prepirku s njima. Ali moje djelo pokrivalo je toliko različitih vidova da se ne mogu nazivati ičim drugim do glasnikom poslanim da pronese Gospodnju poruku Njegovu narodu i prihvati se posla u bilo kojem obliku na koji me On usmjeri. {1SM 34.5}

Kada sam posljednji put bila u Battle Creeku, pred velikim skupom sam izjavila kako ne tvrdim

da sam proročica. Dvaput sam se osvrnula na tu temu, s namjerom da svaki put ponovim izjavu: „Ne tvrdim da sam proročica.“ Ako sam rekla išta drugo od toga, onda neka sada svima postane jasno da je ono što sam željela reći to da ne prisvajam titulu proroka ili proročice. {1SM 35.1}

Postalo mi je jasno da su neki željno očekivali saznati zagovara li gospođa White iste poglede kao i prije više godina kada su je slušali kako govori u šumarku kraj sanatorija, u crkvi i na sastancima održanima u predgrađima Battle Creeka. Uvjerila sam ih da je poruka koju danas nosi jednaka onoj koju je nosila tijekom šezdeset godina njezine javne službe. Na njoj počiva ista ona služba za Gospodara koja joj je bila povjerena u njezinim djevojačkim godinama. Ona prima pouke od istog Učitelja. Upute koje su dane glase: „Obznani drugima ono što sam ti Ja otkrio. Zapiši poruke koje ti dajem kako bi ih ljudi mogli imati.“ To je ono što se trudila činiti. {1SM 35.2}

Napisala sam mnogo knjiga i one su se naširoko rasprostranile. Ja sama od sebe nisam mogla iznijeti istine koja se nalaze u tim knjigama, ali Gospod mi je dao pomoć svojeg Svetog Duha. Te knjige, koje nose upute koje mi je Gospod dao tijekom posljednjih šezdeset godina, sadrže svjetlost s neba i proći će kušnju provjere. {1SM 35.3}

I sada, sa sedamdeset osam godina, još uvijek naporno radim. Svi smo mi u Gospodnjim rukama. Imam povjerenja u Njega; znam da On nikada neće ostaviti ili napustiti one koji se pouzdaju u Njega. U potpunosti sam se predala Njegovoj brizi. {1SM 35.4}

„Zahvalan sam Onome koji mi dade snagu - Kristu Isusu, Gospodinu našem - jer me smatrao vrijednim povjerenja, kad u službu postavi mene.“ (1. Timoteju 1:12) - The Review and Herald, 26. srpnja 1906. {1SM 35.5}

Djelo proroka, i više od toga

Tijekom predavanja rekla sam kako ne tvrdim da sam proročica. Neke je ta izjava iznenadila, a kako se o njoj puno govori, objasniti ću što sam mislila. Drugi su me nazivali proročicom, ali ja nikada nisam preuzela tu titulu. Nisam osjećala da mi je dužnost odrediti se na takav način. Oni koji drsko pretpostavljaju da su proroci u današnje doba često su na sramotu Kristovu djelu. {1SM 35.6}

Moje djelo uključuje mnogo više nego što implicira to ime. Sebe smatram glasnikom kome je Bog povjerio poruku za Njegov narod. - Pismo55, 1905. {1SM 36.1}

Primila sam upute da se na smijem dati omesti u svome radu od ljudi koji se upuštaju u praznovjerja po pitanju prirode tog rada, od ljudi čiji se um muči s tolikim mnoštvom zamršenih problema vezanim uz djelo za koje se pretpostavlja da bi prorok trebao obavljati. Djelo koje mi je povjereno obuhvaća djelo proroka, ali ne završava na tome. Ono uključuje mnogo više od onoga što su umovi onih koji su sijali sjeme nevjerovanja u stanju shvatiti. - Pismo 244, 1906. (Naslovljeno na starješine crkve u Battle Creeku.) {1SM 36.2}

Primanje i prenošenje svjetlosti

Budući da su često postavljana pitanja u vezi mojim stanjem tijekom viđenja i nakon što izađem iz njega, rekla bih da kada Gospod nađe za shodno da mi da viđenje, prenesena sam u prisutnost Isusa i anđela i u potpunosti izgubim dodir sa zemaljskim stvarima. Ne vidim dalje od onoga što mi anđeo pokazuje. Moja pažnja često je usmjerena na zbivanja koja se odvijaju na zemlji. {1SM 36.3}

Ponekad sam prenesena daleko u budućnost i pokazano mi je ono što se tek treba zbiti. Tada su mi ponovo pokazane stvari koje su se dogodile u prošlosti. Nakon što viđenje završi, ne mogu se odmah sjetiti svega što sam vidjela i tema mi nije toliko jasna sve dok ne počnem pisati; tada se prizor uzdigne preda mojim očima na način na koji je bio prikazan u viđenju i mogu slobodno

pisati. Ponekad su stvari koje sam vidjela skrivene od mene nakon što izađem iz viđenja i ne mogu ih se prisjetiti dok ne dođem u društvo na koje se to viđenje treba primijeniti, i tada mi se stvari koje sam vidjela vrata u pamćenje sa silom. Jednako sam ovisna o Gospodnjem Duhu prilikom prenošenja ili zapisivanja viđenja, kao što sam to po pitanju primanja viđenja. Nisam u stanju prisjetiti se stvari koje su mi bile pokazane ako ih Gospod ne iznese pred mene u onom trenutku kada je u skladu s Njegovom voljom da ih prenesem ili zapišem. - *Spiritual Gifts* (1860), svezak 2, str. 292, 293. {1SM 36.4}

Iako ovisim o Gospodnjem Duhu za pisanje stvari koje sam vidjela jednako kao što ovisim i za njihovo primanje, ipak su riječi koje koristim u opisima onoga što sam vidjela moje vlastite, osim kada se radi o onima koje mi je izgovorio anđeo, koje uvijek citiram u navodnim znakovima. - *The Review and Herald*, 8. listopada 1867. {1SM 37.1}

Postavlja se pitanje: Otkud sestri White tolika sigurnost u vezi sa stvarima o kojima govori tako odlučno, kao da joj je dano ovlaštenje da govori o tim stvarima? Govorim na takav način jer se one poput munje iz tamna oblaka u bijesu oluje spuštaju na moj um kada sam u nedoumici. Neki prizori koji su mi bili pokazani godinama prije nisu ostali u mojem sjećanju, ali kada se pojavi potreba za tada danim uputama, ponekad čak i u trenutku kad stojim pred ljudima, sjećanje se javlja oštro i jasno, poput bljeska munje, donoseći na um tu točno određenu uputu. U takvim se trenucima ne mogu uzdržati od izgovaranja stvari koje mi dolaze na um, ne zato što sam primila novo viđenje, već zato što se ono što mi je bilo predočeno možda čak i dvadeset godina ranije, sa silom vratilo u moje sjećanje. - *The Writing and Sending Out of the Testimonies*, str. 24. {1SM 37.2}

Bez tvrdnje o nepogrešivosti

Postoje mnogo pouka koje moramo naučiti i mnogo toga što moramo zaboraviti. Samo su Bog i nebo nepogrešivi. Oni koji misle da se nikada neće morati odreći omiljenog pogleda na stvari, niti doći u priliku kada će morati promijeniti svoje mišljenje, bit će razočarani. Sve dok se odlučnom upornošću držimo vlastitih zamisli i mišljenja, nećemo moći imati jединство za koje se Krist molio. - *The Review and Herald*, 26. srpnja 1892. {1SM 37.3}

U vezi s nepogrešivošću: nikada ju nisam prisvajala; samo Bog je nepogrešiv. Njegova je riječ istinita i u Njemu nema promjene, niti nagovještaja predomišljanja. - *Pismo* 10, 1895. {1SM 37.4}

Sveto i obično

Sanatorij, Kalifornija

5. ožujka 1909.

Zabrinuta sam u vezi s bratom A. koji je nekoliko godina bio radnik u južnoj Kaliforniji. On je izjavio neke čudne stvari i boli me kad vidim da niječe svjedočanstva kao cjelinu zbog onoga što njemu izgleda kao nedosljednost - izjava koju sam izrekla u vezi s brojem soba u sanatoriju Paradise Valley. Brat A. kaže da sam u pismu upućenom jednom bratu u južnoj Kaliforniji izjavila da sanatorij ima četrdeset soba, dok u stvarnosti ima samo trideset osam soba. To je ono što mi brat A. navodi kao razlog zbog kojeg je izgubio svoje povjerenje u svjedočanstva... {1SM 38.1}

Spomenuti podatak o broju soba u sanatoriju Paradise Valley naveden je ne kao otkrivenje od Gospoda, već jednostavno kao ljudsko mišljenje. Nikada mi nije bio otkriven točan broj soba ni u jednom od naših sanatorija; znanje koje sam stekla o takvim stvarima dobila sam pitajući one koji su to trebali znati. U mojim riječima, kada govorim o tim običnim temama, ne nalazi se ništa što

navodi čitatelje da povjeruju kako primam svoja saznanja od Gospoda u viđenju i navodim ih kao takva... {1SM 38.2}

Kada Sveti Duh otkrije bilo što vezano uz ustanove povezane s Božjim djelom, ili po pitanju Božjeg rada s ljudskim srcima i umovima, kao što mi je takve stvari otkrivao u prošlosti, dana poruka treba se smatrati Božjom svjetlošću upućenom onima kojima je ona potrebna. Ali miješati sveto s običnim velika je pogreška. U sklonosti da se tako čini možemo vidjeti pokušaje neprijatelja da uništi duše. {1SM 38.3}

Bog je svakoj duši koju je stvorio dao sposobnosti da Mu služi, ali sotona pokušava otežati to djelo službe tako što stalno iskušava duše da skrenu na krivi put. On radi na tome da pomuti sposobnost duhovnog opažanja kako ljudi ne bi bili u stanju razlikovati što je obično a što je sveto. Ta razlika meni je pokazana tijekom cjeloživotne službe mojem Gospodinu i Gospodaru... {1SM 38.4}

Dana mi je poruka: Posvetite se najuzvišenijem djelu ikad povjerenom smrtnicima. Dat ću vam uzvišene težnje i sposobnosti i istinsko shvaćanje Kristova djela. Vi ne pripadate sebi samima, jer ste otkupljeni uz cijenu, životom i smrću Božjeg Sina. Bog traži srce i službu vašeg djetinjeg srca posvećenog utjecajem Svetog Duha. {1SM 39.1}

Predala sam sebe, moje cijelo biće, Bogu, kako bih poslušala Njegov poziv u svim oblicima, i od tog trenutka provodila sam svoj život u prenošenju poruke perom i govorima pred velikim skupovima. Ja nisam ona koja upravlja svojim riječima i postupcima u takvim trenucima. {1SM 39.2}

Ali postoje trenuci kada se moraju izjaviti i obične stvari, kada obične stvari moraju zaokupiti um, kada se moraju napisati obična pisma i iznijeti podaci koji su bili proslijeđeni od jednog radnika do drugog. Takve riječi i takve informacije nisu dane pod posebnim nadahnućem Božjeg Duha. Ponekad se postavljaju pitanja koja uopće nemaju veze s vjerskim pitanjima, i na ta se pitanja moraju dati odgovori. Razgovaramo o kućama i zemljištima, o poslovima koje treba obaviti i lokacijama za naše ustanove te njihovim prednostima i nedostacima. {1SM 39.3}

Dolaze mi pisma u kojima se traže savjeti u vezi s mnogo neobičnih pitanja i ja dajem savjete u skladu sa svjetlom koje mi je dano. Ljudi su se ponovno i iznova protivili savjetima koje mi je naloženo da dam, zato što nisu željeli prihvatiti pruženu svjetlost, i takva su me iskustva potaknula da najrevnije tražim Gospoda. - Rukopis 107, 1909. {1SM 39.4}

3. STAJALIŠTA PREMA SVJEDOČANSTVIMA

Rana izjava

Vidjela sam stanje nekih koji su posjedovali sadašnju istinu, ali zanemarivali viđenja - način koji je Bog odabrao da u nekim slučajevima poduči one koji su zastranjivali od biblijske istine. Vidjela sam da svojim napadima na viđenja oni nisu napadali crva - slabašno oruđe kroz koje je Bog govorio - već su napadali Svetog Duha. Pokazano mi je da nije velika stvar govoriti protiv oruđa, ali opasno je omalovažavati Božje riječi. Vidjela sam da su u krivu i da im je Bog odlučio ukazati na njihove zablude putem viđenja, te ako odbace Božje pouke kroz viđenja, bit će ostavljeni da idu vlastitim putem i nastave stazom zablude, misleći kako su u pravu sve dok ne uvide suprotno, ali prekasno. Tada sam ih čula kako u vrijeme nevolje vape Bogu u mukama: „Zašto nam nisi pokazao naše zablude kako bismo se mogli ispraviti i biti spremni za ovo vrijeme?“ Tada je anđeo pokazao na njih i rekao: „Moj Otac je naučavao, ali vi niste htjeli biti podučeni. Govorio je kroz viđenja, ali vi ste zanemarivali Njegov glas i On vas je prepustio vašim vlastitim putovima, da radite ono što sami želite.“ - Broadside, To Those Who Are Receiving the Seal of the Living God, 31. siječnja 1849. {1SM 40.1}

Sigurne upute za završne dane

Tijekom posljednjih pola stoljeća dano nam je mnoštvo pouka u vezi s moralom. Preko Njegova Svetog Duha, Božji glas neprestano nam se javljao upozorenjima i uputama, potvrđujući vjeru vjernika u Duh proroštva. Uvijek je iznova dolazila poruka: Zapiši stvari koje sam ti rekao kako bi utvrdila vjeru Mog naroda u stajalište koje je zauzeo. Vrijeme i kušnje nisu poništili dane upute, već su kroz godine patnje i samoodricanja utvrdili istinu iznesenih svjedočanstava. Upute koje su dane u radnim danima vijesti trebaju se smatrati jednako sigurnim uputama koje treba slijediti u ove njezine završne dane. Oni koji su ravnodušni prema toj svjetlosti i uputama ne smiju očekivati da će izbjeći zamke za koje nam je jasno rečeno kako će navesti one koji odbace svjetlost da se spotaknu, padnu, budu ulovljeni u zamku i izgubljeni. Ako pažljivo proučavamo drugo poglavlje poslanice Hebrejima, uvidjet ćemo koliko je važno nepokolebljivo se držati svakog načela istine koje nam je dano. - The Review and Herald, 18. srpnja 1907. {1SM 41.1}

Nabrajanje različitih stajališta

Neprijatelj će uskoro poduzeti sve što je u njegovoj moći kako bi obezvrijedio i izopačio istinu svjedočanstava Božjeg Duha. Moramo imati spremne jasne, izravne poruke koje su Božjem narodu stizale od 1846. godine. {1SM 41.2}

Među onima koji su nekada bili ujedinjeni s nama u vjeri bit će onih koji će tragati za novim, čudnim naukama, za nečim neobičnim i senzacionalnim što bi iznijeli pred narod. Oni će unijeti svaku neistinu koja se može zamisliti i predstaviti ih kao da dolaze od gospođe White, kako bi obmanuli duše... {1SM 41.3}

Oni koji su se prema svjetlosti koju je Gospod dao odnosili kao prema zemaljskoj stvari, neće imati koristi od uputa iznesenih u njoj. {1SM 41.4}

Ima onih koji će pogrešno protumačiti poruke koje je Bog dao, u skladu s vlastitim duhovnim sljepilom. {1SM 41.5}

Neki će odstupiti od svoje vjere i zaniijekati istinitost poruka, ukazujući na njih kao na neistine. {1SM 41.6}

Neki će ih izvrgnuti ismijavanju, radeći protiv svjetlosti koju je Bog davao godinama, te će neki čija je vjera slaba na taj način biti navedeni na krivi put. {1SM 42.1}

Ali drugima će poruke uvelike pomoći. Iako nisu naslovljene izravno na njih, oni će biti popravljani i navedeni da odbace zla koja se u tim porukama navode... Gospodnji Duh nalazit će se u tim uputama i odagnat će sumnje koje postoje u umu mnogih. Sama svjedočanstva bit će ključ za objašnjavanje danih poruka, kao što jedan stih objašnjava drugi stih. Mnogi će sa žarom čitati poruke koje kore zlo, kako bi mogli naučiti što im je činiti da budu spašeni... Svjetlost će obasjati shvaćanje i Duh će ostaviti dojam na um budući da je biblijska istina jasno i na jednostavan način izložena u porukama koje je Bog slao svome narodu od 1846. godine. Te poruke trebaju pronaći svoje mjesto u srcu i tada će doći do preobrazbe. - Pismo 73, 1903. {1SM 42.2}

Opasnosti pretjeranog analiziranja nadahnutih poruka

Neki se upuštaju u osuđivanje Svetog pisma, izjavljujući da ovaj ili onaj odlomak nisu nadahnuti jer im njihov um nije sklon. Oni ih ne mogu uskladiti s vlastitim idejama o filozofiji i znanosti, „nazovispoznanju.“ (1. Timoteju 6:20) Drugi iz drukčijih razloga dovode u pitanje različite dijelove Božje Riječi. Na taj način mnogi slijepo idu putem koji je pripremio neprijatelj. Nije u nadležnosti ni jednog čovjeka izricati svoju prosudbu o Svetom pismu, suditi ili osuđivati bilo koji dio Božje Riječi. Kada se netko drzne tako činiti, sotona će ga okružiti ozračjem čiji će utjecaj umanjiti duhovni rast. Kada se čovjek osjeća toliko mudrim da se usudi secirati Božju Riječ, njegova se mudrost u Božjim očima računa kao ludost. Kada sazna više, imat će osjećaj da još nije naučio ništa. A prva je pouka postati prijemljiv za naučavanje. „Učite se od Mene,“ kaže Veliki Učitelj; „jer sam krotka i ponizna srca, i naći ćete spokoj dušama svojim.“ (Matej 11:29) {1SM 42.3}

Vi koji ste učili sebe i druge u duhu kritiziranja i optuživanja, sjetite se da oponašate sotonin primjer. Kada to odgovara vašim namjerama, odnosite se prema Svjedočanstvima kao da vjerujete u njih, citirajući iz njih kako biste potkrijepili bilo koju tvrdnju koju zagovarate. Ali što se događa kada dođe svjetlost da ispravi vaše pogreške? Prihvaćate li tada svjetlost? Kada Svjedočanstva govore u suprotnosti s vašim zamislima, odnosite se prema njima vrlo olako. {1SM 42.4}

Nikome ne pristaje ubaciti riječ sumnje tu i tamo, koja će djelovati poput otrova u njihovim umovima, poljuljujući njihovo povjerenje u poruke koje je Bog dao, a koje su pomogle u polaganju temelja ovog djela i pratile ga do današnjeg dana u obliku ukora, upozorenja, ispravljanja i ohrabrenja. Svima koji su se ispriječili na putu Svjedočanstvima željela bih reći: Bog je dao poruku svojem narodu i Njegov će se glas čuti, željeli ga vi čuti ili se okretali od njega. Vaše protivljenje mi nije naudilo, ali morate položiti račun nebeskom Bogu koji je poslao ta upozorenja i upute kako bi Njegov narod ostao na pravom putu. Njemu ćete morati odgovarati za vaše sljepilo, kao i za to što ste bili kamen spoticanja na putu grješnika. {1SM 43.1}

„Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.“ (Izaija 8:20) Čak se i djelovanje Svetog Duha na srce treba ispitivati pomoću Božje Riječi. Duh koji je nadahnuo Sveto pismo uvijek vodi natrag k tom Pismu. - General Conference Daily Bulletin, 13. travnja 1891. {1SM 43.2}

Pogrešna primjena nadahnutih poruka

Jedan čovjek, zvat ćemo ga B., došao je čak iz Michigana s posebnom porukom za sestru White. Rekao je da je Bog postavio sestru White da zauzme položaj koji je imao Mojsije, a da on, B., treba biti na položaju Jošue. Na taj se način trebalo nastaviti s djelom. Djelo sestre White trebalo se

ujediniti s njegovim radom i tako smo trebali objavljivati istinu sa silom. {1SM 43.3}

Taj si je čovjek uzeo za slobodno, kao što su to mnogi činili, pomiješati mnogo navoda iz Svetog pisma sa svojom porukom, citirajući odlomke koje je primjenjivao na adventiste sedmog dana. Tijekom vremena dok sam bila povezana s djelom javili su se mnogi takvi ljudi. Oni su odabrali i poslagali stihove koje su potom predstavili kao primjenjive na Božji narod. Brat B. snažnim je i jakim glasom čitao odlomke koje je izabrao, izjavljujući da se oni odnose na nas kao narod. Rekao je da ja moram uvidjeti kako je u pravu; naposljetku, zar nije čitao iz Biblije? {1SM 43.4}

„Da,“ rekla sam, „odabrao si i sastavio te stihove, ali poput mnogih koji su se pojavili kao što si se ti pojavio, ti iskrivljavaš Sveto pismo, tumačeći njihovo značenje na jedan način, dok ja znam da se oni ne mogu primijeniti tako kao što si ih ti primijenio. {1SM 44.1}

„Ti, ili bilo koja druga obmanuta osoba, možeš složiti i složio si određene vrlo snažne stihove, te primijeniti ih u skladu s vlastitim zamislama. Bilo koji čovjek može pogrešno tumačiti i pogrešno primijeniti Božju Riječ, optužujući ljude i stavove, a potom zauzeti stajalište da su oni koji su odbili prihvatiti njegovu poruku odbacili poruku od Boga i zapečatili svoju sudbinu za vječnost.“ ... {1SM 44.2}

Iz različitih pisama koja su mi stigla vidim da kada ljudi poput B., koji tvrde da su poslani od Boga, idu onima koji su manje ili više izolirani od našeg naroda, te duše su spremne prihvatiti bilo što što za sebe tvrdi kako je nebeskog porijekla. Stizala su mi pisma u kojima me se preklinjalo za odgovor; znam da mnogi prihvaćaju svjedočanstva koja je Gospod dao i primjenjuju ih na način na koji oni misle da ih treba primjenjivati, uzimajući rečenicu odovuda i rečenicu odonuda, odvajajući ih iz njihova pravog konteksta i primjenjujući ih u skladu s vlastitim zamislama. Na taj način se izbežumljuju jadne duše koje bi, kada bi mogle pročitati sve redosljedom kojim je dano, mogle uvidjeti pravu namjenu tih izjava i ne bi bile zbunjene. Mnogo onoga što se izdaje kao poruka od sestre White služi kao sredstvo za pogrešno predstavljanje sestre White, čineći da izgleda kako svjedoči u korist stvari koje nisu u skladu s njezinim mišljenjem ili prosudbom. To njezin posao čini vrlo iscrpljujućim. Posvuda lete izvještaji o tome što je sestra White rekla. Svaki put kada se izvještaj ponovi, postaje sve veći. Ako sestra White ima što za reći, prepustite joj da to učini sama. Nitko nije pozvan da bude glasnogovornik sestre White... Molim vas da dopustite sestri White da sama nosi svoju poruku. Od nje će stići s većim blagoslovom nego preko onih koji ju citiraju. - Rukopis 21, 1901. {1SM 44.3}

Sumnje u Svjedočanstva

[Izvadak iz propovijedi na Generalnoj konferenciji 1883. godine, objavljen u Notebook leaflets, Crkva, br. 6.]

Kada naidete na ljude koji dovode svjedočanstva u sumnju, nalazeći u njima mane i trudeći se odvući ljude od njihova utjecaja, budite sigurni da Bog ne radi kroz njih. To je djelo drugog duha. Oni koji ne hode pažljivo, njeguju sumnju i nevjerovanje. Bolno su svjesni kako njihov život nije u stanju proći ispit Božjeg Duha, bilo da On govori preko svoje Riječi ili preko svjedočanstava svojeg Duha koja ih nastoje privući Njegovoj Riječi. Umjesto da počnu od vlastita srca i dovedu se u sklad s čistim načelima evanđelja, oni pronalaze mane i osuđuju upravo ona sredstva koja je Bog odabrao kako bi stvorio narod podoban da se održi u Gospodnji dan. {1SM 45.1}

Naiđe li neka skeptična osoba - koja nije voljna urediti svoj život u skladu s biblijskim pravilima, koja se trudi zadobiti svačiju naklonost - i kako li se samo brzo odaziva ona skupina koja

nije u skladu s Božjim djelom! Oni koji su obraćeni i utemeljeni u istini neće u učenjima takvih ljudi naći ništa ugodno ni korisno. Ali oni čiji je karakter manjkav, čije ruke nisu čiste, čija srca nisu sveta, čije životne navike nisu moralne, koji su neljubazni u svom domu ili nepouzđani u poslu - svi ti će zasigurno uživati u novoiznesenim mislima. Ako to žele, svi se mogu osvjedočiti o pravoj biti nekog čovjeka i o prirodi njegove nauke, gledajući karakter njegovih sljedbenika. {1SM 45.2}

Oni koji imaju najviše stvari za reći protiv svjedočanstava uglavnom su oni koji ih nisu pročitali, baš kao što su oni koji se razmeću svojim nevjerovanjem u Bibliju upravo oni koji su vrlo slabo upoznati s njezinim naukom. Oni znaju da ih ona osuđuje i u njezinu odbacivanju dobivaju osjećaj sigurnosti na svojem grješnom putu. {1SM 45.3}

Opčaravajuća sila zablude

U zabludi i nevjerovanju postoji nešto što zbunjuje i opčarava um. Dovoditi stvari u pitanje, sumnjati i njegovati nevjerovanje kako bismo opravdali naše skretanje s pravog puta, puno je jednostavnije nego očistiti dušu kroz vjerovanje u istinu i poslušnost istini. Ali kada bolji utjecaji navedu pojedinca da poželi vratiti se, on se zatiče tako zapetljan u sotoninoj mreži, poput muhe u mreži pauka, da mu se to čini nemogućom zadaćom i rijetko se uspijeva spasiti od zamke koju mu je postavio lukavi neprijatelj. {1SM 46.1}

Kada ljudi jednom izraze sumnju i nevjerovanje u svjedočanstva Božjeg Duha, dolaze u snažno iskušenje da se čvrsto drže mišljenja koje su izjavili pred drugima. Njihove teorije i zamisli učvršćuju se poput mračnog oblaka nad umom, sprječavajući prolaz svakoj zruci dokaza u korist istine. Sumnje kojima je popuštano zbog neznanja, oholosti ili ljubavi prema grješnim navikama, pričvršćuju za um lance koji se rijetko kada raskinu. Krist, i samo Krist, onaj je koji može dati silu potrebnu da se ti lanci raskinu. {1SM 46.2}

Svjedočanstva Božjeg Duha dana su kako bi se ljudi uputili k Njegovoj Riječi koja je bila zanemarena. Ako se njihove poruke ne poslušaju, Svetom Duhu se zatvara prilaz prema duši. Koja još sredstva Bog ima u rezervi kako bi podučio one koji griješe i ukazao im na njihovo pravo stanje? {1SM 46.3}

Crkve koje su njegovale utjecaje koji slabe vjeru u svjedočanstva, slabe su i posrću. Neki propovjednici rade na tome da privuku ljude k sebi. Kada se poduzme bilo kakav pokušaj da se isprave pogreške tih propovjednika, oni se odmiču i prisvajaju položaj neovisnosti, govoreći: „Moja crkva prihvaća moj rad.“ {1SM 46.4}

Isus je rekao: „Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova.“ Danas ima mnogo onih koji hode istim putem. U svjedočanstvima su točno navedeni grijesi onih koji su ih počinili i stoga ih oni ne žele čitati. Postoje oni koji su od svoje mladosti primali upozorenja i ukore preko svjedočanstava; ali jesu li hodili u svjetlosti i promijenili se? - Nimalo! Još uvijek uživaju u istim grijesima; imaju iste karakterne mane. Ta zla kaljaju Božje djelo i ostavljaju svoj žig na crkvama. Djelo koje Gospod želi izvršiti kako bi doveo crkve u red nije provedeno jer pojedini članovi - a posebice vođe stada - odbijaju prihvatiti ukor. {1SM 46.5}

Mnogo ljudi ispovijeda kako prihvaćaju svjedočanstva, dok ona istovremeno nemaju nikakav utjecaj na njihov život ili karakter. Mane takvih osoba jačaju popuštanjem sve dok čovjek, nakon što je često bio ukoren i nije poslušao ukor, gubi moć samokontrole i postaje utvrđen na krivom putu. Ako je premoren, ako ga savlada slabost, nema snage uzdići se iznad karakternih mana koje nije pobijedio; one postaju njegove najjače osobine i on pada pod njihovu vlast. Tada ga možete staviti na ispit i pitati: „Nije li Bog ukorio tu crtu tvojeg karaktera preko svjedočanstava prije više godina?“

On će odgovoriti: „Da, primio sam pisano svjedočanstvo koje je reklo kako griješim u tim stvarima.“ „Zašto onda nisi ispravio te loše navike?“ „Mislio sam da je osoba koja je izgovorila ukor zasigurno pogriješila; prihvatio sam ono što sam mogao vidjeti; za ono što nisam mogao vidjeti, rekao sam da je mišljenje onoga koji je prenio poruku. Nisam prihvatio ukor.“ {1SM 47.1}

U nekim su slučajevima upravo one karakterne mane koje je Bog želio da Njegove sluge uvide i isprave koštale te ljude života. Oni su imali priliku živjeti kako bi bili provodnici svjetlosti. Bog je želio da ostanu na životu i slao im upute o pravednosti kako bi mogli očuvati svoje tjelesne i umne snage kojima bi Mu služili na prihvatljiv način; da su prihvatili Božje savjete, i u potpunosti postali onakvi kakvima je On želio da postanu, bili bi sposobni radnici na unaprjeđivanju istine, ljudi koje bi naš narod uvelike volio i u koje bi imao puno pouzdanje. Ali oni spavaju u svojim grobovima jer nisu uvidjeli da ih Bog poznaje bolje nego što su oni poznavali sami sebe. Njegove misli nisu bile njihove misli, niti Njegovi putovi njihovi putovi. Ti pristrani ljudi ostavili su svoj utjecaj na djelo gdje god su radili. Crkve pod njihovim vodstvom uvelike su oslabljene. {1SM 47.2}

Bog kori ljude zato što ih ljubi. On želi da budu snažni u Njegovoj snazi, da imaju dobro uravnotežen um i skladan karakter; tada će biti primjer Božjem stada, vodeći ih naučavanjem i primjerom bliže nebu. Tada će izgrađivati sveti hram za Boga. - Rukopis 1, 1883. {1SM 48.1}

Traženje isprika u svjedočanstvima

Neki koji ne žele prihvatiti svjetlost, već radije hode putovima koje su sami odabrali, pretraživat će svjedočanstva kako bi u njima našli nešto što će potaknuti duh nevjerovanja i neposlušnosti. Na taj će se način unijeti duh nesloge jer će ih onaj isti duh, koji ih navodi da kritiziraju svjedočanstva, poticati da promatraju svoju braću ne bi li na njima našli nešto što mogu osuditi. - Rukopis 73, 1908. {1SM 48.2}

Sotonina posljednja obmana

Sotona... stalno uvodi krivotvorine kako bi odvuкао ljude od istine. Sotonina posljednja obmana bit će pokušaj poništavanja učinka svjedočanstva Božjeg Duha. „Kad objave nema, narod se razuzda. (Izreke 29:18) Sotona će raditi domišljato, na različite načine i preko raznih sredstava, kako bi poljuljao povjerenje ostatka Božjeg naroda u istinsko svjedočanstvo. - Pismo 12, 1890. {1SM48.3}

Protiv svjedočanstava će se rasplamsati mržnja sotonskog porijekla. Sotona će raditi na tome da pokoleba vjeru crkava u njih iz sljedećeg razloga: sotona ne može imati tako čist put za uvođenje svojih varka i vezivanje duša u svoje obmane ako paze na upozorenja, ukore i savjete Božjeg Duha. - Pismo 40, 1890. {1SM 48.4}

4. PISANJE I ŠIRENJE SVJEDOČANSTAVA ZA CRKVU

[Materijal od kojeg je sastavljeno ovo poglavlje objavljen je u letku 1913. godine.]

Osvrt na djelo

Sanatorij, Kalifornija
8. srpnja 1906.

Dragi brate:

Postoje neki koji smatraju kako su u stanju procijeniti prirodu i ocijeniti važnost djela koje mi je Gospod povjerio. Mjerilo kojim se žele poslužiti kako bi odvagali svjedočanstva jest njihov vlastiti um i prosudba. {ISM 49.1}

Moj mi je Učitelj rekao: Reci tim ljudima da im Bog nije povjerio posao mjerenja, razvrstavanja i definiranja prirode svjedočanstava. Oni koji to pokušaju zasigurno će pogriješiti u svojim zaključcima. Gospod želi da se ljudi drže onog posla koji im je dodijeljen. Ako se budu držali Gospodnjeg puta, bit će u stanju jasno razaznati da djelo koje mi je On stavio u službu nije djelo ljudskog porijekla. {ISM 49.2}

Oni koji pažljivo čitaju svjedočanstva kako su se pojavljivala od ranih dana, neće morati biti zbunjeni po pitanju njihova porijekla. Mnoge knjige, napisane uz pomoć Božjeg Duha, stoje kao živi svjedoci u korist prirode svjedočanstava. {ISM 49.3}

U ranim danima našeg iskustva s porukom, Božji Duh se često spuštao na nas nekoliko koji smo bili okupljeni, i ja sam uznesena u viziji. Gospod je davao takvu svjetlost i dokaze, takvu utjehu i nadu, da je Njegova slava počivala na našim usnama. {ISM 50.1}

Podrška pomoćnika

Dok je moj suprug bio živ, radio je kao pomoćnik i savjetnik u širenju poruka koje su mi bile dane. Zajedno smo puno putovali. Ponekad mi je svjetlost bila dana tijekom noći, ponekad tijekom dana pred velikim skupovima. Upute koje sam primila u viđenju vjerno sam osobno zapisivala koliko sam imala vremena i snage za rad. Potom smo moj suprug i ja zajedno pregledali materijal, a moj suprug je ispravljao gramatičke greške i uklanjao nepotrebna ponavljanja. Tada se sve ponovo pažljivo prepisalo kako bi se prosljedilo osobama kojima je bilo namijenjeno ili u tiskaru. {ISM 50.2}

Kako je djelo raslo, i drugi su mi pomagali u pripremanju materijala za tisak. Nakon smrti mojeg supruga pridružili su mi se vjerni pomoćnici koji su neumorno radili na djelu umnožavanja svjedočanstava i pripremanju članaka za objavljivanje. {ISM 50.3}

Ali glasine koje kruže, da je bilo kojem od mojih pomoćnika dopušteno nešto dodati ili mijenjati značenje poruka koje pišem, nisu istinite. {ISM 50.4}

Dok smo bili u Australiji, Gospod me je uputio da se s W. C. Whitea trebaju ukloniti mnogi tereti koje njegova braća žele da on nosi, kako bi imao više slobode pomagati mi u djelu koje mi je Gospod povjerio. Dano je obećanje: „Spustit ću svoj Duh na njega i darovati mu mudrost.“ {ISM 50.5}

Nakon mog povratka u Ameriku, nekoliko sam puta primila uputu kako mi je Gospod dao W.

C. Whitea da bude moj pomoćnik i da će mu u tom djelu Gospod dati od svojeg Duha. {1SM 50.6}

Pravilno vrijeme i način iznošenja

Potrebno je mnogo mudrosti i zdrave prosudbe, oživljene Božjim Duhom, da bi se znalo pravo vrijeme i način za iznošenje uputa koje su dane. Kada su umovi osoba kojima se upućuje ukor pod utjecajem snažne obmane, oni se prirodno odupiru svjedočanstvu; a kada su jednom usvojili stav otpora, kasnije im je teško priznati da su bili u krivu. {1SM 51.1}

U ranim danima ovog djela, ako su neki od braće na vodećim položajima bili prisutni kada su stizale poruke od Gospoda, savjetovali bismo se s njima u vezi s najboljim načinom kako iznijeti te upute narodu. Ponekad je bilo odlučeno kako je najbolje da se neki dijelovi ne pročitaju na javnim skupovima. Ponekad su oni čiji je put bio ukoren zahtijevali da se riječi koje upućuju na njihove pogreške i opasnosti u kojima se nalaze pročitaju pred drugima, kako bi i oni mogli imati koristi od toga. {1SM 51.2}

Nakon što su čitana svjedočanstva, često je dolazilo do usrdnih priznanja. Tada bismo se ujedinili u molitvi i Gospod bi očitovao svoju milost koja oprašta na onima koji su priznali svoje grijeh. Prihvatanje svjedočanstava donijelo je bogate Božje blagoslove u naše skupove. {1SM 51.3}

Ja težim vjerno zapisati ono što mi s vremena na vrijeme daje božanski Savjetnik. Neki dijelovi onoga što zapišem odmah se šalju u skladu s trenutnim potrebama djela. Drugi dijelovi se čuvaju dok mi razvoj događaja jasno ne pokaže da je došlo vrijeme za njihovu primjenu. Ponekad se u propovjednicima i liječnicima koji su imali odgovornosti u djelu razvila sklonost odbacivanju svjedočanstava, i dane su mi upute da ne stavljam svjedočanstva u njihove ruke jer nakon što su pokleknuli pred duhom koji je kušao i nadvladao Adama i Evu, oni su otvorili svoj um i srce vlasti neprijatelja. Budući da su na pogrešnom putu i djeluju pod utjecajem obmanjujućih zamisli, u svjedočanstvima će pročitati stvari koje se tamo ne nalaze, a u skladu su s pogrešnim izjavama koje su slušali. Čitajući svjedočanstvo u svjetlosti vatre koju su sami zapalili, oni bivaju prevareni, a prevarit će i druge. {1SM 51.4}

Ponekad, nakon što su zapisani vrlo jasni, odlučni ukori, oni su zadržani neko vrijeme dok putem osobnog dopisivanja nisam pokušala promijeniti duh onih kojima su ti ukori upućeni. Ako se ti naponi pokažu neuspješnima, šalju im se poruke u svoj svojoj snazi ukora ili opomene, neovisno o tome hoće li poslušati ili zaniijekati istinitost poruke. {1SM 52.1}

Ako oni čije su pogreške prozване priznaju svoj pogrešan put, moguće je raskinuti neprijateljevu čaroliju. Ako se pokaju i ostave svoje grijeh, Bog je vjeran i pravedan da im oprostí njihove grijeh i očisti ih od svake nepravde. Krist, Otkupitelj koji oprašta grijeh, uklonit će s njih prljave haljine, dati im novu odjeću i staviti blistavu krunu na njihovu glavu. Ali sve dok odbijaju odvratiti se od nepravde, ne mogu razviti karakter koji će se održati na veliki dan suda. {1SM 52.2}

Preda mnogom su otkrivene često prikrivane pogreške u životu pojedinaca, i od mene se traži da nosim poruku ukora i upozorenja. {1SM 52.3}

Rečeno mi je da će mnogi koji slušaju lažnu nauku neprijatelja odbaciti moje djelo kao djelo lažnog proroka i tumačiti svjedočanstva na način koji će izvrtati Božju istinu u laž. Sotona budno pazi; neki koje je Gospod u prošlosti koristio da rade na Njegovu djelu, ali koji su dopustili da budu obmanuti, bit će potaknuti da dobivene poruke upotrijebe na neprikladan način. Budući da ne žele slušati riječi ukora, budući da ne žele slušati savjete i ispraviti svoja djela te raditi posao koji im je povjeren, oni će pogrešno protumačiti poruke upućene crkvi i zbunit će mnoge umove. {1SM 52.4}

No usprkos tome, na meni je da nosim poruku koja mi je dana, onoliko dugo koliko to Gospod

bude želio. On mi nije povjerio posao razrješavanja svih pogrešnih shvaćanja koja su njegovana u nevjernim srcima. Sve dok su vrata otvorena kušačevu utjecaju, poteškoće će se množiti. Srca onih koji ne žele pristupiti svjetlosti otvorena su nevjerovanju. Kada bih trošila svoje vrijeme i snagu na takve stvari, to bi pogodovalo sotoninim ciljevima. Gospod mi je rekao: „Pronosi svjedočanstva. Tvoj posao nije da rješavaš neprilike; tvoje je djelo koriti i iznositi Kristovu pravednost.“ {1SM 52.5}

Jedan incident

U jednom trenutku u ranim danima objavljivanja poruke, otac Butler i starješina Hart bili su zbunjeni po pitanju svjedočanstava. Jadikovali su i plakali u velikoj muci, ali neko vrijeme nisu željeli otkriti razloge svoje zbunjenosti. No nakon što se inzistiralo da daju razlog svojeg nevjernog govora i ponašanja, starješina Hart obratio je pozornost na malu brošuru koja je bila objavljena kao vizije sestre White te rekao da zasigurno zna kako neka viđenja nisu bila uključena u nju. Pred velikim brojem slušatelja ta braća su žestoko govorila o tome kako su izgubili svoje povjerenje u djelo. {1SM 53.1}

Moj suprug stavio je u ruke starješini Hartu malu brošuru i zahtijevao od njega da pročita što je bila napisano na naslovnoj stranici. „Crtica kršćanskog iskustva i gledišta gospođe E. G. White,“ pročitao je. {1SM 53.2}

Na trenutak je nastupila tišina, a potom je moj suprug objasnio kako smo imali vrlo ograničena sredstva i bili u mogućnosti u početku tiskati samo malenu brošuru, te je obećao braći da će se cjelovite vizije tiskati u obliku knjige kada budu sakupljena potrebna sredstva. {1SM 53.3}

Starješina Butler bio je duboko ganut i, nakon što je čuo objašnjenje, rekao je: „Poklonimo se pred Bogom.“ Uslijedile su molitve, plač i ispovijedi kakve smo rijetko imali priliku čuti. {1SM 53.4}

Otac Butler rekao je: „Brate White, oprosti mi; bojao sam se da skrivaš od nas dio svjetlosti koju bismo trebali primiti. Oprosti mi, sestro White.“ Tada se na skup na čudesan način spustila Božja sila. - The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, str. 3-9. {1SM 53.5}

Djelo i pomoćnici

Sanatorij, Kalifornija
23. listopada 1907.

Dragi brate {F. M.} Wilcox:

Primila sam i pročitala pismo koje si nedavno napisao. Što se tiče sestre koja misli kako je izabrana da zauzme mjesto koje je zauzimala sestra White, imam za reći sljedeće: Ona je možda iskrena, ali je nedvojbeno obmanuta. {1SM 54.1}

Nakon otprilike godinu dana iza smrti mog supruga bila sam vrlo slaba i postojao je strah da više neću dugo poživjeti. Na sastanku u kampu u Healdsburgu povedena sam u šator u kojem se okupio velik broj naših ljudi. Zatražila sam da me podignu iz naslonjača na kojem sam ležala i da mi se pomogne doći do govorničkog podija kako bih mogla reći nekoliko riječi oprostaja tim ljudima. Kada sam pokušala govoriti, Božja sila spustila se na mene i u potpunosti me prožela. Mnogi u skupu vidjeli su kako sam bila slaba, a moje ruke i lice blijedi; ali kad sam počela govoriti, opazili su kako se boja vraća u moje usne i lice, i znali su da je učinjeno čudo za mene. Stajala sam iscijeljena pred narodom i govorila nesputano. {1SM 54.2}

Nakon tog iskustva dana mi je svjetlost da me je Gospod pozvao kako bih svjedočila za Njega u

mnogim zemljama te da će mi On dati milost i snagu za to djelo. Također mi je pokazano da će moj sin, W. C. White, biti moj pomoćnik i savjetnik i da će ga Gospod obdariti duhom mudrosti i zdravim razumom. Pokazano mi je da će ga Gospod voditi i da neće zalutati, jer će prepoznati vodstvo i usmjeravanje Svetog Duha. {1SM 54.3}

Dano mi je jamstvo: „Nisi sama u djelu koje je Gospod odabrao za tebe. Bog će te podučiti kako na jednostavan način iznositi istinu narodu. Božja istina će te krijepti i dobit ćeš uvjerljive dokaze da te On vodi. Bog će ti darovati svog Svetog Duha, i Njegova milost i mudrost i moć koja održava bit će uz tebe...“ {1SM 54.4}

„Gospod će biti tvoj učitelj. Susretat ćeš se s varljivim utjecajima; oni će dolaziti u mnogo oblika, kao panteizam i druge vrste nevjerstva, ali idi, slijedi Me tamo kamo ću te voditi i bit ćeš sigurna. Staviti ću svoj Duh na tvojeg sina i ojačati ga kako bi vršio svoj posao. On ima blagoslov poniznosti. Gospod ga je izabrao da odigra važnu ulogu u Njegovu djelu. To je svrha za koju je rođen.“ {1SM 55.1}

Ta poruka dana mi je 1882. godine, i od tog vremena bila sam sigurna da mu je darovan blagoslov mudrosti. Nedavno, u vrijeme nevolje, Gospod je rekao: „Dao sam ti svojeg slugu, W. C. Whitea, i njemu ću dati sposobnost rasuđivanja kako bi bio tvoj pomoćnik. Dat ću mu vještinu i razumijevanje kako bi mogao mudro upravljati stvarima.“ {1SM 55.2}

Gospod mi je u mojem radu dao i druge vjerne pomagače. O mnogim mojim izlaganjima sastavljeni su izvještaji i oni su predstavljeni narodu u tiskanom obliku. Kroz gotovo cijelo trajanje mog dugog iskustva težila sam, iz dana u dan, zapisivati ono što mi je bilo otkriveno u noćnim viđenjima. Pojedincima su slane mnoge poruke savjeta, ukora i ohrabrenja, i veliki dio uputa koje sam primila za crkvu tiskano je u časopisima i knjigama te je rašireno po mnogim zemljama... {1SM 55.3}

Djelo stalno napreduje. Usrdno se trudimo da moji spisi dopru do naroda. Nadamo se da će uskoro u tisak krenuti nekoliko novih knjiga. Ako ja ne budem bila u stanju raditi, moji vjerni radnici spremni su nastaviti s poslom. {1SM 55.4}

Moji spisi će uvijek govoriti

U ovim posljednjim danima našem narodu je dana obilna svjetlost. Bila ja na životu ili ne, moji spisi uvijek će govoriti i njihovo djelo će napredovati do kraja vremena. Moji spisi čuvaju se na okupu u uredu, pa čak i ako moj život prestane, te riječi koje mi je Gospod dao još uvijek će biti žive i obraćati se ljudima. No za sada još uvijek imam snage i nadam se da ću nastaviti činiti puno korisnih stvari. Možda ću živjeti do Gospodnjeg dolaska, ali ako se to ne dogodi, vjerujem da će se za mene moći reći: „Od sada blaženi mrtvi koji umiru u Gospodinu! Da, govori Duh, neka otpočinu od svojih trudova! Jer prate ih djela njihova!“ (Otkrivenje 14:13)... {1SM 55.5}

Zahvaljujem Bogu na jamstvu Njegove ljubavi, i na tome što me svakodnevno vodi i usmjerava. Radim puno na svojim spisima. U zoru i kasno navečer zapisujem stvari koje Gospod otkriva preda mnom. Cilj mojeg djela je pripremiti narod koji će moći opstati u Gospodnji dan. Kristovo obećanje je pouzdano. Nema mnogo vremena. Moramo raditi i paziti i čekati na Gospoda Isusa. Pozvani smo da budemo postojani, nepokolebljivi, uvijek spremni raditi za Gospoda. Sve naše nade temelje se na Kristu. {1SM 56.1}

Obraća li naš narod pozornost na prošlost, sadašnjost i budućnost, i događaje koji se odvijaju u svijetu? Paze li na poruke upozorenja koje su im dane? Je li naša najveća briga danas da oplemenimo i očistimo naše živote i odražavamo sličnost s božanskim? To mora biti iskustvo svih koji se

pridruže skupini onih koji su oprani i izbijeljeni u Janjetovoj krvi. Oni moraju biti postrojani u Kristovoj pravednosti. Njegovo ime mora biti upisano na njihovim čelima. Moraju se radovati u nadi u Božju slavu. Krist je urezao imena svoga naroda na dlanove svojih ruku. On se nikada neće prestati brinuti ni za jednu dušu koja ovisi o Njemu. {1SM 56.2}

Recite članovima crkve kako postoji potreba za temeljitim posvećenjem Bogu. Neka svi shvate kako moraju učiniti zavjet s Bogom kroz žrtvu. Potreban nam je blagoslov evanđelja svaki dan i svaki sat. Svakom dokazu Gospodnje sile, Njegove prisutnosti i Njegove ljubavi, treba odati priznanje s dubokom zahvalnošću. Sreću treba postići ispravnim odnosom duše prema Bogu. Zahvalna sam Gospodu na toj dragocjenoj misli. Proslavljajmo Ga kroz osjećaje koje izražavamo i djela koja činimo... Jasnija svjedočanstva od onih koje je nedavno zapisalo moje pero nikada nisu bila iznesena pred narod. Gospod me poziva da snažno obratim pozornost našeg naroda na važnost proučavanja svjedočanstava. Započnimo odmah s tim djelom. Tada će, bilo da mi bude dopušteno da radim ili odem na počinak do Isusova dolaska, te poruke dobiti besmrtnost. {1SM 56.3}

Svojoj braći kažem sljedeće: Govorite riječi koje će privlačiti duše Kristu. Donosite rodove kroz dobra djela. „Tko vjeruje u Sina, ima vječni život.“ (Ivan 3:36) Sve što se može zamisliti bit će upotrijebljeno kako bi se obmanuli, ako to bude moguće, i sami izabrani; ali Gospod će se zasigurno pobrinuti za svoje djelo. - The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, str. 10-16. {1SM 57.1}

Primjena svjedočanstava Treba uzeti u obzir vrijeme i mjesto

Prilikom čitanja svjedočanstava ništa se ne smije zanemariti; ništa se ne smije staviti na stranu, ali mora se uzeti u obzir vrijeme i mjesto. Ništa se ne smije raditi u neprikladno vrijeme. Neke stvari moraju ostati neotkrivene jer bi neki ljudi na pogrešan način upotrijebili danu svjetlost. Svako slovo i znak važni su i moraju se pojaviti u prikladnom trenutku. U prošlosti, svjedočanstva su se pažljivo pripremala prije nego što su bila dana na objavljivanje. Svaka stvar pažljivo je razmotrena nakon što je prvi put zapisana. {1SM 57.2}

Recite im da jedu tijelo i piju krv Božjeg Sina. Iznesite pred njih Njegovu Riječ. Bit će onih koji će ju pogrešno tumačiti i predstavljati. Njihove su oči zaslijepljene i oni iznose slike i tumačenja koja je za njih osmislio sotona, te će se uz riječi koje je sestra White izgovorila vezivati potpuno pogrešno značenje. Sotona tvrdi da je Kristovo dijete jednako kao što je to činio i Juda, koji je bio na strani neprijatelja. Ti ljudi primili su obrazovanje u sotoninoj školi pogrešnog tumačenja. Njihov opis možemo naći u trećem poglavlju knjige proroka Zaharije. Bogu ništa na ovom svijetu nije draže od Njegove crkve. Sotona je djelovao na umove ljudi, i nastavit će izdavati sveto povjerenje na sumnjive načine. {1SM 57.3}

Objavljivanje kompilacija

Jasno mi je da kada bi se svatko tko misli kako je kvalificiran pisati knjige poveo za svojom maštom i uistinu objavio stvari koje je stvorio, inzistirajući da ih naše izdavačke kuće preporuče, u našem bi svijetu posvuda bilo posijano mnogo kukolja. Mnogi u našem vlastitom narodu pišu mi tražeći s gorljivom odlučnošću dopuštenje da upotrijebe moje spise kako bi dali snagu određenim temama koje žele iznijeti ljudima na način kojim bi na njih mogli ostaviti dubok utjecaj. {1SM 58.1}

Istina je da postoji razlog zašto se neke od tih stvari trebaju iznijeti, ali ne bih se usudila dati svoje dopuštenje za takvu primjenu svjedočanstava, niti odobriti upotrebu materijala, koji je sam po

sebi dobar, na način na koji oni to predlažu. {ISM 58.2}

Osobe koje daju takve prijedloge, koliko mi je poznato, mogu biti u stanju izvesti pothvat o kojem pišu na mudar način ali, neovisno o tome, ne usudim se dati nikakvo dopuštenje za uporabu mojih spisa na način kako oni predlažu. Kada razmišljamo o takvim pothvatima, postoji mnogo stvari koje se moraju uzeti u obzir; kada se svjedočanstva koriste kako bi poduprla neku temu koja je možda ostavila utisak na um autora, isječci mogu ostaviti drugačiji dojam od onoga koji bi ostavili kada bi ih se čitalo u kontekstu u kojem su izvorno napisani. - *The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church*, str. 25, 26. {ISM 58.3}

5. OBJAŠNJENJE RANIJIH IZJAVA

Odgovor na prigovor

{Nedugo nakon ponovnog tiskanja tri najranije knjige E. G. White 1882. godine, A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, A Supplement to Experience and Views, and Spiritual Gifts, vol. 1, koje danas zajedno čine Rane Spise, javila su se neka pitanja koja se dotiču cjelovitosti nekih članaka i značaja nekih izjava koje se javljaju tamo ili u člancima objavljenim još ranije. Sljedeća izjava je odgovor gospođe White na ta pitanja, zapisan 1883. godine. Spominje se nauka o „zatvorenim vratima“. Za drugu referencu o značaju „zatvorenih vrata“ pogledajte Velika Borba, stranice 429-432. - Uredništvo.} {1SM 59.1}

Nedavno su mi obratili pozornost na letak od šesnaest stranica koji je objavio C. iz Mariona u državi Iowa, pod naslovom Usporedba ranih spisa gospođe White s kasnijim publikacijama. Pisac tvrdi da su dijelovi mojih ranijih viđenja, na način na koji su izvorno tiskani, izostavljeni iz djela nedavno objavljenog pod nazivom Rani spisi gospođe E. G. White, te implicira da je razlog tog izostavljanja činjenica što ti odlomci naučavaju doktrine koje danas mi kao narod niječemo. {1SM 59.2}

Također nas optužuje za namjernu obmanu u obliku predstavljanja Ranih spisa kao potpunog ponovnog objavljivanja mojih najranijih viđenja, sa samo malo izmijenjenim riječima u odnosu na izvorno djelo. {1SM 59.3}

Prije nego što se posebno osvrnem na odlomke za koje je rečeno da su izostavljeni, potrebno je navesti nekoliko činjenica. Kada su moja najranija viđenja izvorno tiskana prvi put u obliku letka, [Ovdje se govori o letku od 24 stranice pod naslovom „Poruka malom stadu“, koji je James White objavio 1847. godine, a sadržavao je tri poruke Ellen G. White - Uredništvo.] naklada je bila mala i izdanje je ubrzo rasprodano. Nekoliko godina nakon toga uslijedila je veća knjiga, The Christian Experience and Views of Mrs. E. G. White, tiskana 1851. godine, koja je sadržavala dosta dodatnog materijala. {1SM 59.4}

Tijekom našeg čestog seljenja za vrijeme ranih dana izdavačkog djela, a potom tijekom gotovo neprestanih putovanja dok sam radila od Mainea do Texasa, od Michigana do Kalifornije - a velike sam ravnice prošla ne manje od sedamnaest puta - izgubila sam dodir s izvorno objavljenim djelima. Kada je prošle jeseni u Oaklandu odlučeno da se objave Rani spisi, morali smo poslati nekoga u Michigan kako bismo posudili primjerak knjige Experience and Views. Čineći to pretpostavili smo da smo došli u posjed izvornog primjerka najranijih viđenja kako su bila objavljena prvi put. To smo ponovo tiskali, kao što je to navedeno u predgovoru Ranim spisima, uz samo manje izmjene u riječima u odnosu na originalno djelo. {1SM 60.1}

Ovdje ću zastati kako bih izjavila da bi mi bilo tko među našim narodom - tko ima u svojem posjedu primjerak nekog ili svih mojih prvih viđenja, na način na koji su objavljena prije 1851. godine - učinio veliku uslugu kada bi mi ih poslao bez odgađanja. Obećavam da ću vratiti original čim uspijemo načiniti kopiju. {1SM 60.2}

Upravo suprotno od želje da zatajim bilo što od onoga što sam ikada objavila, jako bi me radovalo dati javnosti svaki redak mojih spisa koji je ikada bio tiskan. {1SM 60.3}

Eli Curtis je iskrivio svjedočanstva

Postoji još jedna činjenica koju ovdje valja spomenuti. Ja nisam odgovorna za sve što je bilo

tiskano pod mojim imenom. Otprilike u vrijeme kada su izvorno tiskana moja najranija viđenja, pojavilo se nekoliko članaka čiji su autori tvrdili da sam ih ja napisala i da prenose ono što mi je Gospod pokazao, ali koji su odobravali nauke u koje ja nisam vjerovala. Ti članci objavljeni su u novinama koje je uređivao g. Curtis. Nisam sigurna kako su se novine točno zvale. Tijekom godina briga i rada koje su protekle od toga vremena zaboravljeni su neki manje važni detalji, ali glavne točke još su uvijek jasne u mojem umu. {ISM 60.4}

Taj čovjek uzeo je članke koji su potekli iz mojeg pera i u potpunosti ih izmijenio i izobličio, uzimajući rečenicu ovdje i rečenicu ondje, bez navođenja povezanosti, te potom, nakon što je ubacio vlastite ideje, na to je stavio moje ime kao da je to sve došlo izravno od mene. {ISM 61.1}

Kada smo vidjeli te članke, pisali smo mu izražavajući naše iznenađenje i neodobravanje i zabranjujući mu da na taj način pogrešno tumači moja svjedočanstva. Odgovorio je kako će tiskati ono što želi, da su viđenja trebala reći ono što je on objavio te kako bi, da sam ih zapisala na način na koji mi ih je Gospod dao, govorila upravo te stvari. Tvrdio je da, ako su viđenja bila dana na korist crkve, on ih ima pravo koristiti na način na koji to želi. {ISM 61.2}

Neke od tih stranica možda još uvijek postoje i možda se iznose kao nešto što je poteklo od mene, ali ja nisam odgovorna za njih. Članci dani u Ranim spisima prošli su moju provjeru; budući da je izdanje knjige Experience and Views objavljeno 1851. godine bilo najranije koje smo posjedovali, a nismo znali ni za kakve dodatne članke ili letke ranijeg datuma, ne mogu biti odgovorna za propuste za koje neki tvrde da postoje. {ISM 61.3}

Prvi izostavljeni odlomak

Prvi navod koji C. spominje potiče iz letka na dvadeset četiri stranice tiskanog 1847. godine, pod nazivom A Word to the Little Flock. Retci izostavljeni u Experience and Views su sljedeći: {ISM 61.4}

„Bilo je jednako nemoguće da se {oni koji su se odrekli svoje vjere u pokret iz '44} vrate na put i stignu u grad, kao što je to bilo nemoguće za ostatak pokvarenog svijeta koji je Bog odbacio. Oni su padali s puta jedan za drugim.“ {ISM 61.5}

Navest ću cijeli kontekst, kako bi se jasno mogla vidjeti sva snaga iznesenih riječi: {ISM 61.6}

„Dok sam se molila za obiteljskim oltarom, Sveti Duh se spustio na mene i činilo se kako se uzdižem sve više i više, daleko iznad tamnog svijeta. Osvrnula sam se ne bih li ugledala adventni narod u svijetu, ali nisam ih mogla naći - kada mi je glas rekao: 'Pogledaj ponovo, i ovaj put gledaj malo više. 'Na to sam podignula svoje oči i ugledala ravan i uzan put, postavljen visoko iznad svijeta. Po tom je putu adventni narod putovao do grada koji se nalazio na kraju puta. Iza njih se na početku puta nalazilo blistavo svjetlo, za koje mi je anđeo rekao da predstavlja ponoćni poklik. Ta svjetlost sjala je duž cijelog puta i osvjetljavala tlo pod njihovim stopalima kako se ne bi spotaknuli, i ako su držali svoj pogled upravljen na Isusa, koji se nalazio ispred njih i vodio ih u grad, bili su sigurni. Ali neki su se ubrzo umorili i govorili kako je grad daleko, te kako su očekivali da će ući u njega ranije. Tada bi ih Isus hrabrio podižući svoju veličanstvenu desnicu i iz Njegove desne ruke zasjalo bi veličanstveno svjetlo koje se nadvilo nad adventnom družinom, i oni bi uzviknuli: Aleluja! Drugi su lakomisleno poricali svjetlost koja se nalazila iza njih i govorili kako Bog nije bio Onaj koji ih je doveo tako daleko. Svjetlost iza njih se ugasila, ostavljajući njihova stopala u potpunom mraku te su se spoticali i skrenuli svoj pogled s cilja, izgubili iz vida Isusa i pali s puta u mračan i pokvareni svijet koji se nalazio ispod njih.“ {ISM 62.1}

Nakon ovoga slijedi odlomak za koji se tvrdi da se nalazio u izvornom djelu, ali koji se ne može

naći ni u Experience and Views ni u Ranim spisima: {1SM 62.2}

„Bilo je jednako nemoguće da se {oni koji su se odrekli svoje vjere u pokret iz '44} vrate na put i stignu u grad, kao što je to bilo nemoguće za ostatak pokvarenog svijeta koji je Bog odbacio. Oni su padali s puta jedan za drugim.“ {1SM 62.3}

Definicija „zatvorenih vrata“

Tvrđi se kako te izjave potvrđuju nauku o zatvorenim vratima te da je to razlog što su izostavljene u kasnijim izdanjima. Ali one zapravo naučavaju samo ono što smo vjerovali i još uvijek vjerujemo kao narod, kao što ću to i pokazati. {1SM 62.4}

Neko vrijeme nakon razočaranja 1844. godine mislila sam, kao što su to smatrali svi adventisti, da su vrata milosti zauvijek zatvorena za svijet. Taj sam stav usvojila prije nego što sam dobila svoje prvo viđenje.

Svjetlost koju mi je Bog dao bila je ono što je ispravilo našu zabludu i osposobilo nas da uvidimo pravu istinu. {1SM 63.1}

Još uvijek vjerujem u teoriju zatvorenih vrata, ali ne na način na koji smo izvorno koristili taj izraz ili na način na koji ga koriste moji protivnici. {1SM 63.2}

U Noino vrijeme postojala su zatvorena vrata. U to vrijeme došlo je do povlačenja Božjeg Duha od grješne rase koja je nestala pod vodama velikog potopa. Sam Bog dao je Noi poruku o zatvorenim vratima: {1SM 63.3}

„Neće moj duh u čovjeku ostati dovijeka; čovjek je tjelesan, pa neka mu vijek bude stotinu dvadeset godina.“ (Postanak 6:3) {1SM 63.4}

Zatvorena vrata postojala su u Abrahamovo vrijeme. Milost se prestala zalagati za stanovnike Sodome i sve je - osim Lota, njegove žene i njihove dvije kćeri - progutala vatra koja se spustila s neba. {1SM 63.5}

U Kristovo vrijeme postojala su zatvorena vrata. Božji Sin izjavio je pred Židovima tog naraštaja koji su odbijali povjerovati: „Evo, napuštena vam kuća.“ (Matej 23:38) {1SM 63.6}

Gledajući kroz vrijeme do posljednjih dana, ista beskrajna sila objavila je preko Ivana: {1SM 63.7}

„Ovo govori Sveti, Istiniti, Onaj koji ima ključ Davidov i kad otvori, nitko neće zatvoriti; kad zatvori, nitko neće otvoriti.“ (Otkrivenje 3:7) {1SM 63.8}

U viđenju mi je pokazano, i još uvijek vjerujem u to, da su 1844. godine postojala zatvorena vrata. Svi koji su vidjeli svjetlost poruka prvog i drugog anđela i odbacili tu svjetlost, bili su ostavljeni u tami, dok su oni koji su je prihvatili i primili Svetog Duha koji je pratio objavljivanje poruke s neba, a kasnije se odrekli svoje vjere i svoje iskustvo prozvali obmanom, na taj način odbacili Božji Duh i on se više nije zalagao za njih. {1SM 63.9}

Na onima koji nisu vidjeli svjetlost nije počivala krivnja za njezino odbacivanje. Božji Duh nije mogao doprijeti samo do one grupe ljudi koja je prezrela svjetlost s neba, a ta je grupa uključivala, kao što sam rekla, one koji su odbili prihvatiti poruku kada im je bila iznesena, te one koji su se, nakon što su je prihvatili, naknadno odrekli svoje vjere. Oni mogu izgledati pobožno i ispovijedati kako su Kristovi sljedbenici, ali budući da nemaju živu vezu s Bogom, past će u ropstvo sotoninih obmana. Te dvije grupe pokazane su mi u viđenju - oni koji su svjetlost koju su slijedili proglasili zabludom, i zli ljudi ovog svijeta koji su, odbacujući svjetlost, bili odbačeni od Boga. Nije bilo spomena o onima koji nisu vidjeli svjetlost, te time nisu bili krivi za njezino odbacivanje. {1SM 63.10}

Kako bi dokazao da sam vjerovala i naučavala nauku o zatvorenim vratima, g. C. navodi citat iz Pregleda izdanog 11. lipnja 1861. godine, koju je potpisalo devet naših istaknutih članova. Navedeni citat glasi: {1SM 64.1}

„Naše shvaćanje djela koje se nalazilo pred nama tada je bilo uglavnom nejasno i nepotpuno, pri čemu su se neki još uvijek držali ideje koju je prihvatila većina adventnih vjernika 1844. godine, na čelu s Williamom Millerom, da je naše djelo za 'svijet' završeno i da je poruka ograničena na one koji su se držali izvorne adventne vjere. Tako se čvrsto vjerovalo u to da je jednom od nas gotovo uskraćena poruka, a čovjek o kome se radilo sumnjao je u mogućnost da bude spašen budući da nije sudjelovao u 'pokretu iz 44. godine'.“ {1SM 64.2}

Tome samo trebam dodati da mi je na tom istom sastanku, na kojem se zagovaralo da se poruka ne može dati tome bratu, dano svjedočanstvo preko viđenja da ga potaknem da se pouzda u Boga i u potpunosti preda svoje srce Isusu, što je on istog trenutka i učinio. {1SM 64.3}

Nerazumna pretpostavka

U jednom drugom odlomku iz knjige A Word to the Little Flock, pišem o prizorima na Novoj zemlji i izjavljujem da sam tamo ugledala svete ljude iz davnina, „Abrahama, Izaka, Jakova, Nou, Danijela i mnoge poput njih.“ Budući da govorim o tome kako sam vidjela te ljude, naši protivnici pretpostavljaju da sam u to doba vjerovala u besmrtnost duše te da sam, budući da sam nakon toga promijenila svoje mišljenje po tom pitanju, našla za nužno potisnuti taj odlomak. U ovom su slučaju jednako daleko od istine kao i u svojim drugim pretpostavkama. {1SM 64.4}

1844. godine prihvatila sam nauku koje se i sada držimo, u vezi sa smrtnošću duše, kao što se to može vidjeti ako pogledate u knjigu Life Sketches, na stranicama 170, 171 [izdanje iz 1880. Pogledajte također izdanje iz 1915., stranica 49; Svjedočanstva, 1 svezak, stranice 39, 40], i nisam nikada, usmeno ili pisanom riječju, zagovarala bilo što drugo. Da smo izostavili taj odlomak na osnovu toga da on naučava besmrtnost duše, morali bismo izostaviti i druge odlomke. {1SM 65.1}

U vezi s mojim prvim viđenjem, na stranici 13 knjige Rani spisi [izdanje iz 1882., na stranici 17 u trenutnom izdanju], govorim o tome kako sam vidjela braću koja su nedugo prije toga zaspala u Isusu, a na stranici 14 [na stranicama 18, 19 u trenutnom izdanju] izjavljujem kako sam vidjela veliko mnoštvo koje je pretrpjelo mučeništvo zbog svoje vjere. {1SM 65.2}

Besmrtnost duše ne zagovara se u „izostavljenom“ odlomku ništa više nego što se zagovara u dva odlomka citirana gore. {1SM 65.3}

Činjenica u ovom slučaju jest da sam u tim viđenjima bila prenesena u vrijeme kada će uskrsli sveti biti sakupljeni u Božjem kraljevstvu. Na isti način mi je bio pokazan sud, drugi Kristov dolazak i boravak svetih na Novoj zemlji. Ima li netko tko misli da su se ta zbivanja već dogodila? Moji protivnici otkrivaju duh koji ih pokreće kada me na taj način optužuju za obmanu na osnovu obične „pretpostavke“. {1SM 65.4}

Pogrešan navod

U tom citatu također se nalaze riječi: „Vidjela sam dva duga zlatna štapa na kojima su visjele srebrne žice, a na žicama su bili veličanstveni grozdovi.“ {1SM 65.5}

Moji protivnici ismijavaju „tu slabašnu i djetinjastu sliku veličanstvenih grozdova koji rastu sa srebrnih žica, a te su žice pričvršćene na zlatne šipke.“ {1SM 65.6}

Što je potaknulo pisca gore navedene izjave da pogrešno citira moje riječi? Nisam izjavila da grozdovi rastu sa srebrnih žica. Ono što mi je pokazao opisala sam na način na koji sam to vidjela.

Ne treba pretpostavljati da su grozdovi bili pričvršćeni na srebrne žice ili zlatne šipke, već da je tako izgledalo ono što mi je pokazano. Slične izraze svatko od nas svakodnevno koristi u običnim razgovorima. Kada govorimo o zlatnom voću, ne doživljava nas se kao da smo izjavili da se voće sastoji od te dragocjene kovine, već da jednostavno nalikuje na zlato. Isto pravilo primijenjeno na moje riječi uklanja svaku ispriku za pogrešno shvaćanje. {1SM 65.7}

Božji pečat

Još jedan „potisnuti“ odlomak glasi: „Hvala Gospodu, braćo i sestre, to je još jedan susret onih koji imaju pečat živog Boga.“ {1SM 66.1}

U tom odlomku ne nalazi se ništa u što i danas ne vjerujemo. Pogled na naša objavljena djela otkrit će naše vjerovanje da će živi pravednici primiti Božji pečat prije kraja vremena milosti te da će oni uživati posebne počasti u Božjem kraljevstvu. {1SM 66.2}

Odbacivanje subote

Tvrđi se da je odlomak koji slijedi izostavljen iz viđenja koje je zapisano na stranicama 25-28 [stranice 32-35, trenutno izdanje] knjige Rani spisi: {1SM 66.3}

„A ako bi netko povjerovao, i držao subotu, te primio blagoslov koji to svetkovanje prati, a potom je se odrekao i prekršio svetu zapovijed, pred sobom bi zatvorio vrata Svetoga grada jednako sigurno kao što je sigurno da na nebu postoji Bog koji vlada svime.“ {1SM 66.4}

Oni koji su jasno vidjeli i potpuno prihvatili istinu vezanu uz četvrtu zapovijed i primili blagoslov koji dolazi uz poslušnost, ali koji su se nakon toga odrekli svoje vjere i usudili se prekršiti Božji zakon, uvidjet će, ako ustraju na svojem putu nepokornosti, da su pred njima zatvorena vrata Božjeg grada. {1SM 66.5}

„Vrijeme gotovo završeno“

Izjava objavljena 1851. godine u knjizi Experience and Views, a koja se može naći na 49. stranici [stranica 58, trenutno izdanje] knjige Rani spisi citira se kako bi pokazala da je moje svjedočanstvo lažno: „Vidjela sam da je vrijeme tijekom kojeg će se Isus zadržavati u svetinji nad svetinjama gotovo završeno i da vremena može biti još samo malo.“ {1SM 66.6}

U trenutku kada mi je to pokazano, činilo se da je razdoblje Kristove posredničke službe gotovo završeno. Zar sam optužena za neistinu zbog toga što se vrijeme odužilo više nego što se čini da to moje svjedočanstvo implicira? Što je sa svjedočanstvima Krista i Njegovih učenika? Jesu li oni bili obmanuti? {1SM 67.1}

Pavao piše Korinćanima: {1SM 67.2}

„Ovo hoću reći, braćo: Vrijeme je kratko. Odsele i koji imaju žene, neka budu kao da ih nemaju; i koji plaču, kao da ne plaču; i koji se vesele, kao da se ne vesele; i koji kupuju, kao da ne posjeduju.“ (1. Korinćanima 7:29, 30) {1SM 67.3}

A u svojoj poslanici Rimljanima kaže: {1SM 67.4}

„Noć poodmače, dan se približi! Odložimo dakle djela tame i zaodjenimo se oružjem svjetlosti.“ (Rimljanima 13:12) {1SM 67.5}

S Patmosa, Krist nam se obraća preko ljubljenog Ivana: {1SM 67.6}

„Blago onomu koji čita i onima što slušaju riječi ovog proroštva te čuvaju što je u njem napisano. Jer vrijeme je blizu.“ (Otkrivenje 1:3) „Gospod Bog, nadahnitelj proroka, posla svoga anđela da on pokaže slugama njegovim što se ima dogoditi ubrzo. I evo, dolazim ubrzo! Blago

onomu koji čuva riječi proroštva ove knjige!“ (Otkrivenje 22:6, 7) {1SM 67.7}

Božji anđeli u svojim porukama ljudima govore kako je vremena vrlo malo. To mi je uvijek bilo pokazivano na taj način. Istina je da se vrijeme oduljilo više nego što smo to očekivali u ranim danima ove poruke. Naš Spasitelj nije se pojavio u vrijeme kada smo se nadali da će se to dogoditi. Ali je li Gospodnja riječ iznevjerila? Nikada! Moramo se sjetiti da su Božja obećanja, kao i Njegove prijetnje, dane pod određenim uvjetima. {1SM 67.8}

Bog je svom narodu povjerio posao koji se mora obaviti na Zemlji. Trebala se pronijeti poruka trećega anđela, misli vjernika trebale su se usmjeriti prema nebeskom svetištu gdje je Krist ušao kako bi izvršio službu otkupljenja za svoj narod. Morala se provesti reforma po pitanju subote. Moraju se popraviti pukotine načinjene u Božjem zakonu. Poruka se mora objavljivati jasnim glasom kako bi svi stanovnici Zemlje mogli primiti upozorenje. Božji narod mora očistiti svoje duše kroz poslušnost istini i biti spreman stati pred Njega bez mane u dan Njegova dolaska. {1SM 67.9}

Da su se adventisti, nakon velikog razočaranja 1844. godine, čvrsto držali svoje vjere i ujedinjeno nastavili putem koji je pred njima otvarala Božja providnost, prihvaćajući poruku trećeg anđela te objavljujući ju svijetu u sili Svetoga Duha, bili bi svjedoci Božjeg spasenja. Gospod bi radio svojom silom zajedno s njihovim naporima, djelo bi bilo dovršeno i Krist bi došao ranije kako bi svom narodu dao njihovu nagradu. {1SM 68.1}

Ali tijekom razdoblja sumnje i nesigurnosti koje je slijedilo nakon razočaranja, mnogi adventni vjernici digli su ruke od svoje vjere. U crkvu su ušle nesloge i podjele. Većina se suprotstavila usmenom i pisanom riječju onima koji su, hodeći u Božjoj providnosti, prihvatili reformu po pitanju subote i počeli objavljivati poruku trećeg anđela. Mnogi od onih koji su trebali posvetiti svoje vrijeme i darove cilju objavljivanja opomene svijetu, bili su zaokupljeni suprotstavljanjem istini o suboti te se - kao posljedica toga - trud onih koji su je zagovarali morao trošiti na davanje odgovora tim protivnicima i na obranu istine. Na taj je način djelo usporeno i svijet je ostao u tami. Koliko bi drugačija bila naša povijest da su se svi adventisti ujedinili na temeljima Božjih zapovijedi i Isusove vjere! {1SM 68.2}

Takvo odgađanje Kristova dolaska nije bila Božja volja. Bog nije zamislio da Njegov narod, Izraelci, luta četrdeset godina po pustinji. On im je obećao da će ih voditi ravno u Kanaan i tamo ih učiniti svetim i sretnim narodom. Ali oni kojima je to prvima objavljeno nisu ušli „zbog nevjere.“ (Hebrejima 3:19) Njihova su srca bila ispunjena mrmljanjem, pobunom i mržnjom, i On nije mogao ispuniti svoj zavjet s njima. {1SM 68.3}

Tijekom četrdeset godina nevjerstvo, mrmljanje i pobuna zadržavali su drevni Izrael izvan kanaanske zemlje. Isti grijesi odgodili su ulazak današnjeg Izraela u nebeski Kanaan. Ni u jednom slučaju nije moguće za to okriviti Božja obećanja. Nevjerstvo, svjetovnost, neposvećenost i sukobi unutar naroda koji ispovijeda da je Gospodnji, to je ono što nas je zadržalo na ovom svijetu grijeha i tuge tolike godine. {1SM 69.1}

Spominju se još dva odlomka koja se navodno mogu naći u tvojoj prvoj knjizi, ali koji se ne nalaze u mojim kasnijim spisima. U vezi s time mogu jedino reći: Kada dođem u posjed knjige koja ih sadrži, kako bih se mogla uvjeriti u ispravnost načina na koji su citirani te osobno vidjeti njihovu međusobnu povezanost, bit ću spremna s razumijevanjem govoriti u vezi s njima. {1SM 69.2}

Izrugivači posljednjih dana

Od samih početaka mojeg djela pratila me mržnja, ponižavanja i laži. Odmetnici, formalisti i fanatici pažljivo su sakupljali i posvuda širili niska podmetanja i klevetničke izvještaje. Postoje

propovjednici takozvanih tradicionalnih crkava koji putuju od mjesta do mjesta kako bi se borili protiv adventista sedmoga dana i okomljuju se na gospođu White. Ti propovjednici, koji tvrde da su Božji stražari, na čelu su izrugivača posljednjih dana. {1SM 69.3}

Nevjerni svijet, propovjednici palih crkava i adventisti prvoga dana ujedinjeni su u djelu napadanja gospođe White. Taj rat traje već gotovo četrdeset godina, ali nisam se usudila ni obraćati pozornost na njihove opake govore, ponižavanja i insinucije. Ni sada ne bih odstupila od tog pristupa da ne postoje neke iskrene duše koje se nalaze u opasnosti da ih neprijatelji istine - koji me tako glasno nazivaju obmanjivačem - odvedu s pravog puta. Izjave koje dajem pisane su u nadi da će pomoći umu iskrenih ljudi. {1SM 69.4}

Ne nadam se da ću doprijeti do onih koji su odbili slijediti svjetlost istine nakon što su se osvjedočili u nju, onih koji su se predali predrasudama i utvrdili svoje duše u nevjerovanju. {1SM 69.5}

Isus, Veličanstvo neba, On koji je bio jednak s Bogom, boravio je na svijetu trideset tri godine, a ipak je bilo samo malo onih koji su priznali božanstvo Njegova karaktera. Mogu li ja, koja sam tako slaba, tako nedostojna, krhko ljudsko stvorenje, očekivati veći uspjeh od onoga koji je uživao Spasitelj svijeta? {1SM 69.6}

Kad sam se prvi put posvetila ovom poslu - da idem, kad me Bog pozove, govoriti narodu riječi koje mi On daje za njih - znala sam da ću se susresti s protivljenjem, ponižavanjem i gonjenjem. Ta očekivanja me nisu iznevjerila. Da sam ovisila o ljudskoj hvali, već bih odavno bila razočarana. Ali ja sam gledala na Isusa i vidjela sam kako je Onaj koji je bio bez mane napadan od klevetničkih jezika. Oni koji su se uzdizali kao pobožni išli su za Spasiteljem poput uhoda i činili sve što je bilo u njihovoj moći kako bi postavljali prepreke na Njegov put. No premda je On bio svemoćan, nije se odnosio prema svojim protivnicima na način kako su to oni svojim grijesima zaslužili. On je protiv njih mogao usmjeriti gromove svoje osvete, ali to nije učinio. Uputio je oštre ukore njihovu licemjerju i pokvarenosti, a kada je Njegova poruka odbačena a Njegov život doveden u opasnost, tiho je otišao na drugo mjesto kako bi govorio riječi života. Pokušala sam, na svoj slab način, slijediti primjer svoga Spasitelja. {1SM 70.1}

Neprijateljstvo protiv onih koji zagovaraju istinu

Koliko su se revno farizeji trudili dokazati da je Krist varalica! Kako su gledali na svaku Njegovu riječ, pokušavajući pogrešno predstaviti i protumačiti sve što je govorio! Ponos, predrasude i strasti zatvorili su sve prilaze duši pred svjedočanstvom Božjega Sina. Kada je jasno ukorio njihovu nepravednost i izjavio kako njihova djela dokazuju da su sotonina djeca, oni su ljutito uzvratili optužbom: „Ne kažemo li pravo da si Samarijanac i da imaš zlođuha?“ {1SM 70.2}

Svi argumenti upotrijebljeni protiv Krista temeljili su se na neistinama. Isto je bio slučaj i sa Stjepanom i s Pavlom. Ali čak i najslabije i najmanje pouzdane izjave izrečene u korist krive strane imale su utjecaja, budući da je bilo toliko mnogo onih čija su srca bila neposvećena i koji su željeli da te izjave budu istinite. Takvi su uvijek spremni uhvatiti se za bilo koju tobožnju grešku kod onih koji im govore neugodnu istinu. {1SM 70.3}

Ne bi nas trebalo čuditi kada oni koji su skloni usvajati neistine spremno prihvaćaju zla nagađanja kao da su nedvojbene činjenice. Krist je mnogo puta mudročću svojih riječi zapanjio i ušutkao svoje protivnike, ali oni su još uvijek željno slušali svaku glasinu i pronalazili izgovore da Ga obasipaju neprijateljski nastrojenim pitanjima. Bili su odlučni da se neće odreći svojih namjera. Dobro su znali da će, ako Isus nastavi sa svojim djelom, biti mnogo onih koji će Ga povjerovati, a

pismoznanci i farizeji izgubit će svoju vlast nad narodom. Stoga su bili spremni spustili se do bilo kojeg niskog ili prijezira vrijednog postupka kako bi ostvarili svoje zloćudne namjere protiv Njega. Mrzili su poklonike kralja Heroda, ali ipak su se ujedinili s tim okorjelim neprijateljima kako bi se domislili nekog plana kojim bi Krista uklonili sa zemlje. {1SM 71.1}

Takav je bio duh s kojim se Božji Sinu susreo u onima koje je došao spasiti. Može li itko, tko teži pokoravati se Bogu i pronositi svijetu poruku Njegove istine, očekivati da ga prime na ljepši način nego što je to učinjeno s Kristom? {1SM 71.2}

Ne gajim nikakve zle osjećaje prema onima koji žele poništiti učinak poruke koju je Bog dao kako bi ukorio, upozorio i ohrabrio svoj narod. No kao Kristov poslanik, moram ustati u obranu istine. Tko su ti ljudi koji se tako revno postavljaju protiv mene? Jesu li oni čista i sveta djeca vjere? Jesu li nanovo rođeni? Jesu li dionici božanske prirode? Vole li Isusa i pokazuju li Njegov duh krotkosti i poniznosti? „Po plodovima ćete ih njihovima prepoznati.“ (Matej 7:20) Nalikuju li oni na prve učenike ili na lukave književnike i farizeje koji su neprestano pazili ne bi li uhvatili Isusa u zamku Njegovim vlastitim riječima? Obratite pažnju na prepređeni pristup tih drevnih protivnika vjere - kako su se zakonici, svećenici, pismoznanci i vladari ujedinili ne bi li pronašli nešto protiv Onoga koji je bio svjetlost svijeta. {1SM 71.3}

Zašto im je bilo toliko važno osuditi Krista? Oni nisu voljeli Njegovu nauku i pravila i u njima se pobudilo nezadovoljstvo kad su vidjeli kako se pozornost naroda okreće k Njemu, a odvraća se od njihovih dotadašnjih vođa. {1SM 71.4}

Ljudska priroda još uvijek je ista. Neka se oni koji pokušavaju staviti prepreke na moj put i uništiti utjecaj mojih riječi ne zavaravaju vjerujući da čine službu Bogu. Oni služe drugom gospodaru i primit će nagradu u skladu sa svojim djelima. {1SM 72.1}

Dokle god postoji sotona, postojat će i pobuna. Oni koje pokreće njegov duh neće raspoznati Božji duh ni poslušati njegov glas dok se ne objavi nalog: „Nepravедnik neka samo i dalje čini nepravdu! Okaljan neka se i dalje kalja! Pravednik neka i dalje živi pravedno! Svet neka se i dalje posvećuje.“ (Otkrivenje 22:11) Očekujem da ću se susretati sa zlobom onih koji preziru svjetlost koju mi je Bog milostivo dao. {1SM 72.2}

Dovoljno dokaza za iskrene u srcu

Božji je plan dati dovoljno dokaza u korist nebeske naravi Njegova djela da svi koji iskreno žele upoznati istinu mogu biti uvjereni. Ali On nikada ne uklanja svaku mogućnost za sumnju. Svi koji žele sumnjati i cjepidlačiti naći će prigodu za to. {1SM 72.3}

Žalim one koji su svojim nogama krenuli putem sumnje i nevjerovanja. Rado bih im pomogla kada bih to mogla, ali iskustvo koje sam stekla u prošlosti ulijeva mi malo nade da će takvi ikada doći svjetlosti. Nikakva količina dokaza neće uvjeriti ljude u istinu sve dok nisu spremni odreći se svoje oholosti, podčiniti svoju tjelesnu prirodu i postati učenici u Kristovoj školi. {1SM 72.4}

Samovolja i ponošenje vlastitim stavovima navode mnoge da odbace svjetlost s neba. Oni se drže svojih omiljenih zamisli, maštovitih tumačenja Svetog pisma i opasnih krivovjerja; ako se pojavi svjedočanstvo koje ispravlja te pogreške, oni će, poput mnogih u Kristovo vrijeme, otići nezadovoljni. {1SM 72.5}

Nije važno koliko je besprijekoran karakter i život onih koji ljudima govore Božje riječi; to za njih nema nikakvu težinu. Zašto je to tako? Zato što oni govore narodu istinu. To je, braćo moja, moj prijestup. Ali ako počne kružiti neki lažni izvještaj, ako se nekim nagađanjima ili pretpostavkama optuži karakter Kristova poslanika, s kakvom se to nevjerojatnom lakovjernošću

prihvaća! Koliko je mnogo onih koji su spremni uvećati i širiti klevete! Ti ljudi otkrivaju vlastiti karakter. „Tko je od Boga, riječi Božje sluša; zato vi ne slušate jer niste od Boga.“ (Ivan 8:47) {1SM 72.6}

Oni koji će ustati na strani istine kakva je u Isusu bit će nagrađeni klevetama i ponižavanjem. „A i svi koji hoće živjeti pobožno u Kristu Isusu, bit će progonjeni.“ (2. Timoteju 3:12) Oni koji jasno svjedoče protiv grijeha bit će zasigurno jednako omrznuti kao što je to bio Učitelj koji im je povjerio djelo koje trebaju vršiti u Njegovo ime. Poput Krista, bit će nazivani neprijateljima istine i vjere, te što će njihovi napori da časte Boga biti revniji i iskreniji, to će ogorčenije biti neprijateljstvo bezbožnih i licemjernih. Ali ne smijemo se obeshrabriti kada se prema nama odnose na takav način. {1SM 73.1}

Nastavit ću sa svojim djelom

Mogu nas nazivati „slabima i nerazumnima“, entuzijastima, pa čak i ludima. O nama mogu reći, kao što je bilo rečeno za Krista, da „imamo zlođuha.“ (Ivan 10:20) Ali djelo koje nam je Gospodar povjerio da radimo još je uvijek naše djelo. Moramo usmjeriti misli prema Isusu, ne tražeći pohvale ili počasti od ljudi, već predajući se Onome koji sudi pravedno. On zna kako pomoći onima koji slijedeći Njegove stope trpe u ograničenoj mjeri poniženja koja je On pretrpio. On je bio kušan na svim područjima u kojima smo mi kušani, kako bi znao pohitati u pomoć onima koji se nalaze u iskušenju. {1SM 73.2}

Kako god oni koji ispovijedaju pravednost, a ne poznaju Boga, iskrivili moje svjedočanstvo, ja ću u poniznosti nastaviti sa svojim djelom. Govorit ću riječi koje mi Bog daje kako bih hrabrila, korila i upozoravala. Ostaje mi još samo malo života na ovoj Zemlji. Djelo koje mi je dao moj Otac izvršavat ću vjerno, uz Njegovu milost, znajući da sva moja djela moraju proći Jahvino pomno ispitivanje. - Rukopis 4, 1883. {1SM 73.3}

Iskustvo Ellen G. White u vezi sa zatvorenim vratima

Osvrt na pitanja

[Vidi Velika Borba, stranice 426-432, za cjelovitiji prikaz „zatvorenih vrata“.]

Battle Creek, Michigan

24. kolovoza 1874.

Dragi brate Loughborough,

Ovim izjavljujem u Božjem strahu da su optužbe koje su Miles Grant, gospođa Burdick i drugi objavili u Krizi neistinite. Izjave vezane uz moje stajalište četrdeset četvrte godine također su lažne. {1SM 74.1}

Zajedno sa svojom braćom i sestrama, nakon što je vrijeme isteklo četrdeset četvrte godine, vjerovala sam da više neće biti obraćenja među grješnicima, ali nikada nisam primila viđenje da se ni jedan grješnik više neće obratiti. Slobodno i čiste savjesti mogu tvrditi da me nitko nikada nije čuo kako izgovaram, niti je iz mog pera pročitao, izjave koje bi opravdale optužbe koje su iznijeli protiv mene po ovom pitanju. {1SM 74.2}

Na mojem prvo putovanju na istok zemlje kako bih prenijela svoja viđenja, dana mi je dragocjena svjetlost u vezi s nebeskim svetištem i pokazana su mi otvorena i zatvorena vrata. Vjerovali smo da će Gospod uskoro doći na nebeskim oblacima. Pokazano mi je da se treba izvršiti veliko djelo za one u svijetu koji nisu imali svjetlost niti su je odbacili. Naša braća to nisu mogla

pomiriti s našim vjerovanjem u neposredni Kristov dolazak. Neki su me optuživali kako tvrdim da moj Gospod odgađa svoj dolazak, posebno oni fanatični. Vidjela sam da je 1844. godine Bog otvorio vrata koja ni jedan čovjek nije mogao zatvoriti, i zatvorio vrata koja ni jedan čovjek nije mogao otvoriti. Oni koji su odbacili svjetlost koja je donesena svijetu preko poruke drugog anđela završili su u tami, i kako li je velika bila ta tama! {1SM 74.3}

Nikada nisam izjavila ni napisala da je svijet osuđen na propast ili proklet. Takve izraze nisam upotrijebila ni protiv koga, koliko god on bio grješan. Uvijek sam imala poruku ukora za one koji su koristili takvo grube izraze. - Pismo 2, 1874. {1SM 74.4}

Izjava o danu i satu Kristova dolaska

Draga sestro,

Izjavila si kako „neki između ostalog tvrde da si neiskrena u vezi sa zataškavanjem svojih ranijih spisa.“ Hoće li oni koji govore takve stvari, lijepo ih molim, podnijeti dokaze u korist svojih tvrdnja? Znam da se to puno ponavljalo, ali nikada nije bilo dokazano. „Tvrde da u tvojim izvornim svjedočanstvima, u prvom svesku, jasno izjavljuješ kako ti je pokazan dan i sat Kristova drugog dolaska. Njihov argument je da ta tvoja izjava ne može proći biblijski test budući da je sam Krist izjavio kako ni jedan čovjek ne zna dan ili sat, pa čak ni Božji anđeli.“ ... {1SM 75.1}

U mojoj prvoj knjizi naći ćeš jedinu izjavu koju sam izrekla u vezi s danom i satom Kristova dolaska od isteka vremena 1844. godine. Ona se nalazi u knjizi Rani spisi, na stranicama 11, 27 te 145 i 146 [stranice 15, 34 te 285 u trenutnom izdanju]. Sve se one odnose na objavu koja će biti dana neposredno prije drugog Kristovog dolaska. {1SM 75.2}

Ako okreneš stranicu 145 {stranicu 285 u trenutnom izdanju knjige Rani spisi} i čitaš od početka poglavlja, vidjet ćeš da se dane izjave odnose na izbavljenje svetih - Božjim glasom - iz vremena nevolje. Molim te da nabaviš tu knjigu ako ju nemaš te pročitaš izjave koje se u njoj nalaze. One su identične onima u prvom objavljenom članku. „Nebo se otvaralo i zatvaralo, i bilo je u pokretu.“ „Planine su se tresle poput trske na vjetru i posvuda razbacivale oštro kamenje. More je uzavrelo poput lonca i izbacivalo kamenje na tlo. I dok je Bog izgovarao dan i sat Isusova dolaska i sklapao vječni zavjet sa svojim narodom, izgovarao je rečenicu po rečenicu te zastajao dok su se Njegove riječi širile zemljom.“ {1SM 75.3}

To je dio odlomka. Izjave na stranicama 11 i 27 [stranice 15 i 34 u trenutnom izdanju] odnose se na isto vrijeme. One sadrže sve što mi je ikada bilo pokazano u vezi s točnim vremenom Gospodnjeg dolaska. Ne posjedujem nikakvo znanje o vremenu koje je Božji glas izgovorio. Čula sam objavu trenutka, ali nisam se sjećala tog vremena nakon što sam izašla iz viđenja. Preda mnom su prošli prizori tako žarke, ozbiljne važnosti da ne postoji jezik koji bi ih mogao prikladno opisati. Sve to za mene je bila živa stvarnost, jer se nedugo nakon tog prizora pojavio veliki bijeli oblak na kojem je sjedio Sin čovječji. - Pismo 38, 1888. {1SM 75.4}

Rano viđenje zraka svjetlosti

Dok sam još bila djevojčica, Gospod je našao za shodno otvoriti preda mnom slavu nebesa. U viđenju sam bila prenesena u nebo i anđeo mi je rekao: „Gledaj!“ Pogledala sam na svijet koji se nalazio u gustoj tami. Muka koja me je obuzela dok sam gledala tu tamu bila je neopisiva. {1SM 76.1}

Ponovo sam čula riječi: „Pogledaj!“ I ponovo sam pažljivo promotrila svijet te počela razaznavati zrake svjetlosti rasute poput zvijezda posvuda unutar te tame; tada sam vidjela kako se

pojavljaju sve više i više svjetala, i tako je broj tih svjetla nalik na zvijezde rastao unutar moralne tame. Anđeo je rekao: „To su oni koji vjeruju u Gospoda Isusa Krista i poslušni su Kristovim riječima. Oni su svjetlost svijeta; kada tih svjetala ne bi bilo, Božje osude odmah bi se spustile na prekršitelje Božjeg zakona.“ Tada sam vidjela kako te male zrake postaju sve svjetlije, blistajući s istoka i zapada, sa sjevera i juga, i obasjavaju cijeli svijet. {1SM 76.2}

Povremeno bi jedno od tih svjetala počelo blijedjeti, a neka bi se gasila, i svaki put kad bi se to dogodilo na nebu bi zavladao tuga i plač. Neka od tih svjetala postajala bi sjajnija i sjajnija i njihovo blještavilo dopiralo bi daleko, te bi im se pridruživalo mnogo drugih svjetala. Tada bi u nebu vladala radost. Vidjela sam da zrake svjetlosti dolaze izravno od Isusa kako bi stvorile te dragocjene zračke svjetlosti u svijetu. - Gospel Workers, str. 378-379 (izdanje iz 1892. godine). {1SM 76.3}

DIO 2 - KRŠĆANSKO ISKUSTVO

6. ISUSOVA BRIŽNA ZAŠTITA

Uvod

Nekih petnaest godina nakon smrti gospođe White nanovo su indeksirani zapisi njezinih neobjavljenih spisa — koji su se tada nalazili u uredu u Elmshavenu u Californiji - i izvučeni su određeni odabrani materijali iz njezinih pisama i rukopisa koji su u to vrijeme objavljeni u obliku letaka. Ti materijali bavili su se raznim temama od značaja posebno za radnike adventista sedmoga dana, teme kao što su „kršćansko iskustvo“, „načini rada“, „odgoj“, „crkva“ i slično. Izvorno su objavljeni pod nazivom „Letci iz Elmshavena“, ali kasnije su izdani kao Notebook leaflets. Serija je narasla do ukupno četrdeset četiri zasebna segmenta, vezana zajedno u jednu cjelinu. {1SM 78.1}

U godinama koje su slijedile izdavanju Notebook leaflets, djela Ellen G. White poput Medical ministry, Evangelism, Child guidance, Welfare ministry, The Adventist home, uvelike su se pozivala na rukopisne izvore iz kojih su letci izvorno bili sastavljeni i sadržavala veliki dio tih materijala, ili vrlo sličnih materijala, u obliku knjige. To je uvelike umanjilo svrhu i potražnju Notebook leaflets. {1SM 78.2}

No neki od letaka, raznovrsni po svojoj prirodi i karakteru, a koji su bili vezani uz kršćansko iskustvo i neke druge važne teme, nisu bili obrađeni ili citirani u knjigama Ellen G. White izdanim nakon njezine smrti. Oni se mogu naći na raznim mjestima u knjigama Odabrane poruke. Najveća skupina takvih materijala iz Notebook leaflets pojavljuje se u ovom dijelu, a bavi se kršćanskim iskustvom. - White Trustees. {1SM 78.3}

Isusova brižna zaštita

[Dio pisma napisanog 18. veljače 1904. godine, objavljenog u Notebook leaflets, Kršćansko iskustvo, br. 1.]

Dok pišem imam dubok osjećaj zahvalnosti za brižnu zaštitu našeg Spasitelja nad svima nama. Dok čitam Božju Riječ i klečim na molitvi, Božja dobrota i milost ostavljaju toliko snažan dojam na mene da svoje molbe ne mogu iznijeti bez suza. Moje srce podčinjeno je i slomljeno dok mislim na dobrotu i ljubav mog nebeskog Oca. Gladna sam i žedna sve više i više Isusa još u ovom životu. Krist je raspet za mene; mogu li se ja žaliti ako sam raspeta s Kristom? ... {1SM 79.1}

Ne znamo što se nalazi pred nama i naša je jedina sigurnost hoditi s Kristom, s rukom u Njegovoj ruci, sa srcem ispunjenim potpunim povjerenjem. Nije li On rekao: „Ili u Moje nek dođe okrilje, neka sklopi mir sa Mnom, mir neka sklopi sa Mnom“? Držimo se blizu Spasitelja. Hodajmo ponizno s Njime, ispunjeni Njegovom krotkošću. Sakrijmo svoje ja s Njime u Bogu... {1SM 79.2}

Vanjsko ukrašavanje

Oni koji paze na vlastito ja i laskaju mu, njegujući oholost i taštinu, dajući odijevanju i izgledu vrijeme i pažnju koji se trebaju posvetiti radu za Gospodara, trpe strašan gubitak. Mnogi od onih koji su odjeveni u prekrasnu odjeću izvana, ne znaju ništa o unutarnjem ukrašavanju koje ima veliku vrijednost u Božjim očima. Njihova fina odjeća prekriva grješno i bolesno srce, puno taštine i oholosti. Oni ne znaju što znači „tražiti što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu.“ (Kološanima 3:1) {1SM 79.3}

Svakodnevno težim biti ispunjena Kristovim Duhom. Blago Njegove milosti vrijedi mi više od zlata, srebra ili niza bisera. Nikada kao sada nisam osjećala tako ozbiljnu čežnju za pravednošću.

{1SM 80.1}

Kada moje sestre uvide što je Krist pretrpio za njih kako bi one mogle postati Božja posvojena djeca, više se neće zadovoljavati svjetovnim ponosom i ljubavlju prema sebi. Više neće obožavati same sebe. Bog će biti predmet njihova najvišeg štovanja. {1SM 80.2}

Srce me boli kad mi se pokazuje koliko je mnogo onih kojima je vlastito ja njihov idol. Krist je platio cijenu otkupljenja za njih. Njemu pripada služba svih njihovih snaga. Ali njihova su srca ispunjena ljubavlju prema sebi samima i željom za ukrašavanjem. Oni uopće ne razmišljaju o riječima: „Hoće li tko za Mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za Mnom.“ (Marko 8:34) Udovoljavanje samom sebi sakriva Krista od njihovih pogleda. Oni nemaju želje hoditi pred Bogom u krotkosti i poniznosti. Ne gledaju na Isusa. Njihovi slučajevi predstavljeni su čovjekom koji je došao na kraljevu gozbu odjeven u vlastitu svakodnevnu odjeću. On je odbio pripremiti se na način na koji je to kralj zahtijevao. Prezreo je nošenje haljine za koju se kralj pobrinuo uz veliku cijenu. Na kraljev upit: „Kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?“ (Matej 22:12), nije mogao dati odgovor. Ostao je bez riječi, jer je sam sebe osudio. {1SM 80.3}

Mnogi koji tvrde da su kršćani, to su samo po imenu. Oni nisu obraćeni. Drže svoje ja na najistaknutijem mjestu. Ne sjede do Isusovih nogu, kao što je to činila Marija, kako bi učili od Njega. Oni nisu spremni za Kristov dolazak. {1SM 80.4}

Veliko iznenađenje

Tijekom noći našla sam se u društvu ljudi čija su srca bila ispunjena taštinom i samoljubljem. Isus je bio sakriven od njihovih očiju. Iznenada su se začule glasne, razgovijetne riječi: „Isus dolazi kako bi k sebi uzeo one koji su Ga na ovoj zemlji voljeli i služili Mu, kako bi zauvijek bili s Njim u Njegovu kraljevstvu.“ Mnogi među onima u tom društvu krenuli su Mu u susret u svojoj skupocjenoj odjeći. Stalno su skretali pogled na svoja odijela. Ali kad su ugledali Njegovu slavu i uvidjeli da su jedni o drugima u tako velikoj mjeri sudili na osnovu vanjskog izgleda, znali su da im nedostaje haljina Kristove pravde i da su njihove haljine okaljane krvlju duša. {1SM 81.1}

Kada je Krist uzeo sebi svoje odabrane, oni su bili ostavljeni jer nisu bili spremni. Njihovo ja zauzimalo je prvo mjesto u njihovu životu, i kada je Spasitelj došao, nisu bili spremni susresti se s Njime. {1SM 81.2}

Probudila sam se sa slikom patnje na njihovim licima utisnutom u moj um. Ne mogu izbrisati utisak koji je to ostavilo na mene. Željela bih biti u stanju opisati taj prizor na način na koji mi je bio predstavljen. O, kako je tužno bilo razočaranje onih koji nisu kroz vlastito iskustvo naučili značenje riječi: „Ta umrijeste, i vaš je život skriven s Kristom u Bogu.“ (Kološanima 3:3) {1SM 81.3}

Ima mnogo onih koji ispovijedaju kršćanstvo a ne poznaju Krista kroz znanje koje se stječe iskustvom. O, kako me boli srce za te jadne, obmanute, nepripravne duše! Kada stojim pred skupovima i gledam samodostatne i samopravedne ljude, i znam da se ne pripremaju kako bi mogli vršiti prihvatljivu službu za Krista i susresti se s Njim u miru, toliko sam opterećena da ne mogu spavati. Pitam se: Što bih mogla reći tim dušama da ih potaknem da uvide svoje pravo stanje? Njihovo ja tema je koja prožima njihov cjelokupni život. Čeznem za time da im otkrijem Krista tako jasno da počnu gledati na Njega, i prestanu poklanjati svu svoju pažnju sebi samima... {1SM 81.4}

Među onima koji će se suočiti s gorkim razočaranjem na dan posljednjeg suda nalazit će se neki koji su izvana bili pobožni i koji su naizgled vodili kršćanski život. Ali njihovo ja utkano je u sve što rade. Oni se ponose svojom moralnošću, svojim utjecajem, svojom sposobnošću da budu na položajima višim od drugih i svojim poznavanjem istine, jer misle da će im to osigurati Kristovu

pohvalu. „Gospodine,“ govore oni, „mi smo s Tobom jeli i pili, i po našim si trgovima naučavao.“ (Luka 13:26) „Nismo li mi u Tvoje ime prorokovali, u Tvoje ime đavle izgonili, u Tvoje ime mnoga čudesa činili?“ (Matej 7: 22) {1SM 81.5}

Ali Krist odgovara: „Kažem vam: ne znam odakle ste. Odstupite od Mene.“ „Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki koji Mi govori: 'Gospodine, Gospodine!', nego onaj koji vrši volju Oca Mojega, koji je na nebesima.“ (Matej 7:21) {1SM 82.1}

Više nema rasprave; vrijeme za to je prošlo. Izgovorena je neopoziva presuda. Njihova vlastita neprikladnost za boravak u nebeskom društvu isključila ih je iz njega. (Pročitajte Matej 7:24-27) - Pismo 91, 1904. {1SM 82.2}

Kroz plan otkupljenja Bog se pobrinuo za sredstva kojima se mogu pobijediti sve grješne osobine i oduprijeti se svakom iskušenju, koliko god bilo snažno. - The Review and Herald, 22. prosinca 1885. {1SM 82.3}

Kada bi Božji narod u svom srcu imao Kristovu ljubav; kada bi svaki član crkve bio potpuno prožet duhom samoodricanja; kada bi svi pokazivali temeljitu revnost, ne bi nedostajalo sredstava za domaće ili strane misije; naša sredstva bi se umnožila; otvorilo bi se tisuću vrata do načina na koje možemo biti korisni, i bili bismo pozvani da uđemo. Da je Božji narod ispunio Njegovu namjeru pronoseći svijetu poruku milosti, Krist bi se vratio na Zemlju, a sveti bi već odavno bili primljeni s dobrodošlicom u Božji grad. - Union Conference Record (Australasian), 15. listopada 1898. {1SM 82.4}

7. KRIST IMA VLAST

[Objavljeno u Notebook leaflets, Kršćansko iskustvo, br. 2.]

Ljudi iz gadarskog kraja željeli su da Isus ode. Oni iz Kapernauma prihvatili su Ga i među njima je učinio predivna čuda. {1SM 83.1}

Krist ima svu moć na nebu i na zemlji. On je Veliki Liječnik kome se trebamo obratiti kada patimo od tjelesne ili duhovne bolesti. Snažniji od vjetrova i valova, snažniji od ljudi opsjednutih demonima, pokazao je da posjeduje apsolutnu vlast. Njemu su dani ključevi smrti i pakla. Vlasti i sile pokoravali su Mu se, čak i dok je bio u svom poniženom obličju... {1SM 83.2}

Zašto ne pokazujemo više vjere u Velikog Liječnika? Kao što je pomogao oduzetom čovjeku, tako će i danas pomoći onima koji Mu priđu da ih izliječi. Uvelike nam je potrebno više vjere. Uznemirena sam dok gledam nedostatak vjere među našim narodom. Trebamo doći izravno u Kristovu prisutnost, vjerujući da će On iscijeliti naše tjelesne i duhovne slabosti. {1SM 83.3}

Imamo premalo vjere. O, kako bih željela da mogu navesti naš narod da ima vjeru u Boga! Ne bi trebali misliti kako se trebaju dovesti u stanje velike uzbuđenosti ako žele prakticirati vjeru. Sve što trebaju učiniti jest vjerovati Božjoj Riječi, jednako kao što vjeruju na riječ jedan drugome. On je rekao i On će ispuniti svoju Riječ. Mirno se oslonite na Njegovo obećanje, jer On misli sve što kaže. Recite: On mi se obratio u svojoj Riječi i ispunit će svako obećanje koje je dao. Nemojte postati nemirni. Pokažite povjerenje. Božja Riječ je istinita. Ponašajte se kao da imate pouzdanja u svog nebeskog Oca... {1SM 83.4}

Ljudi su zaduženi za objavljivanje istine u novim mjestima. Tim ljudima potrebna su sredstva kojima će se uzdržavati. Moraju imati i fond kojim se mogu poslužiti kako bi pomogli siromašnima i potrebitima na koje nailaze tijekom svojeg djela. Dobronamjernost koju pokazuju prema siromašnima čini njihove napore u objavljivanju istine utjecajnijima. Njihova spremnost da pomognu onima kojima je to potrebno pribavlja im zahvalnost onih kojima su pomogli, kao i odobravanje Neba. {1SM 84.1}

Ti vjerni radnici trebali bi uživati naklonost crkve. Gospod će čuti molitvu upućenu za njihovu dobrobit. Crkva ne bi smjela zanemariti pokazati praktično zanimanje za njihov rad. {1SM 84.2}

Nitko ne živi samo za sebe. U Božjem djelu svakome je dodijeljen položaj i pripadajuća dužnost. Jedinstvo sviju jača djelo svakog pojedinca. Kada vjera, ljubav i jedinstvo crkve jača, povećava se njihov krug utjecaja, i na njima je da uvijek teže proširiti granice tog utjecaja, neprekidno umnožavajući pobjede križa. {1SM 84.3}

Ustani, zasini

Bog nas poziva da raskinemo spone naše strogo definirane službe unutar četiri zida. Poruka evanđelja mora se pronositi po gradovima i izvan njih. Trebamo pozvati sve da se okupe oko zastave križa. Kada se to djelo učini na način na koji bi trebalo, kada nebeskom revnošću budemo radili kako bismo pridobili obraćenike istini, svijet će vidjeti kako sila prati poruku istine. Jedinstvo vjernika svjedoči u korist sile istine koja može združiti u savršenom jedinstvu ljude različitih sklonosti, čineći da njihovi interesi postanu jedno. {1SM 84.4}

Molitve i darovi vjernika udružuju se s revnim, samopožrtvovnim naporima, i uistinu postaju poseban prizor pred svijetom, anđelima i ljudima. Ljudi se nanovo obraćaju. Ruka koja se nekoć

otimala za naknadu u obliku većih nadnica, postala je Božja ruka pomoći. Vjernike ujedinjuje jedan interes - želja za stvaranjem žarišta istine u kojima će se Bog uzvisivati. Krist im se pridružuje u svetim sponama jedinstva i ljubavi, sponama koje posjeduju neodoljivu moć. {1SM 84.5}

To je jedinstvo za koje se Krist molio neposredno prije svog suđenja, stojeći samo korak od križa. „Da svi budu jedno;“ rekao je, „kao što Ti, Oče, u Meni i Ja u Tebi, neka i oni u Nama budu, da svijet uzvjeruje da si Me Ti poslao.“ (Ivan 17:21) {1SM 85.1}

Bog poziva one koji napola spavaju da se probude i uključe se u marljiv rad, moleći se Njemu za snagu za službu. Potrebni su radnici. Nije nužno slijediti posebne precizne upute. Primate Svetoga Duha i vaši će napori uroditi uspjehom. Kristova prisutnost je ono što daje silu. Neka prestanu sve nesloge i sukobi. Neka prevlada ljubav i jedinstvo. Neka svi krenu naprijed pod vodstvom Svetoga Duha. Ako se Božji narod u potpunosti preda Njemu, On će im vratiti silu koju su izgubili zbog međusobnih podjela. Neka nam Bog svima pomogne da shvatimo kako je razdor slabost, a jedinstvo snaga. - Pismo 32, 1903. {1SM 85.2}

Govorite s vjerom

Što god se pojavilo pred vama, nikada se nemojte obeshrabriti.

Gospod nas ljubi i On će izvršiti svoju Riječ. Pokušajte u pacijentima potaknuti povjerenje u Boga. Pozovite ih na hrabrost. Govorite s nadom do samoga kraja. Ako moraju umrijeti, potaknite ih da to učine hvaleći Gospoda. On vječno živi, i iako neki od Njegovih vjernih sljedbenika padnu kao žrtve smrti, njihova djela će ih slijediti i pripast će im radosno buđenje u zoru uskrsnuća. {1SM 85.3}

Nemojmo se obeshrabriti. Nemojmo govoriti sa sumnjom već s vjerom, jer vjera je ono što donosi neograničenu silu. Ako se uhvatimo za tu silu, i ne pouzdajemo se u našu vlastitu, ljudsku snagu, vidjet ćemo Božje spasenje. - The Review and Herald, 30. prosinca 1909. {1SM 85.4}

8. SPREMNOST NA DAVANJE I ŽRTVU

[Objavljeno u Notebook leaflets, Kršćansko iskustvo, br. 3.]

Onaj tko voli Boga iznad svega i svojeg bližnjeg kao sebe samoga radit će potican stalnom spoznajom da ga promatra svijet, anđeli i ljudi. Prihvatajući Božju volju kao svoju volju, on će u svom životu otkriti preobražavajuću silu Kristove milosti. Kristov primjer bit će mu vodstvo u svim životnim okolnostima. {1SM 86.1}

Svaki pravi, samopožrtvovni radnik za Boga spreman je davati i žrtvovati se za dobrobit drugih. Krist kaže: „Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni.“ (Ivan 12:25) Kroz revne, brižljive napore da pomogne tamo gdje je pomoć potrebna, istinski kršćanin pokazuje svoju ljubav prema Bogu i prema svojim bližnjima. Možda će izgubiti svoj život tijekom te službe, ali kada Krist dođe kako bi sebi sakupio svoje dragulje, ponovno će ga pronaći. {1SM 86.2}

Draga braćo i sestre, nemojte trošiti velike količine vremena i novaca na sebe ne biste li izgledali bolje. Oni koji to čine prisiljeni su ostaviti nedovršenima mnoge stvari koje bi utješile druge, grijući njihov umorni duh toplim sjajem. Svi mi moramo naučiti kako vjernije iskoristavati prilike da unesemo svjetlost i nadu u živote drugih koje nam se tako često pružaju. Kako ćemo iskoristiti te prilike ako su naše misli usredotočene na vlastito ja? Onaj tko je samome sebi na prvom mjestu propušta nebrojene prilike da učini ono što bi donijelo blagoslov i drugima i njemu. Dužnost je Kristovog sluga, u svim okolnostima, zapitati se: „Što mogu učiniti kako bih pomogao drugima?“ Nakon što da sve od sebe, posljedice treba prepustiti Bogu. {1SM 86.3}

Želim živjeti na takav način kako bih u budućem životu mogla osjećati da sam tijekom ovog života dala sve od sebe. Bog se pobrinuo za sva zadovoljstva u kojima jednako mogu uživati i siromašni i bogati zadovoljstvo koje se može naći u njegovanju čistoće misli i nesebičnosti djelovanja, zadovoljstvo koje proistječe iz izgovaranja suosjećajnih riječi i vršenja ljubaznih djela. Iz onih koji obavljaju takvu službu sja Kristova svjetlost koja obasjava živote pomračene mnogim sjenama. {1SM 87.1}

Kada ne govorimo istinu na jasan način jedni drugima, obeščaćujemo Boga. Ali naša je dužnost govoriti istinu u ljubavi, unoseći nježnost i suosjećanje u naš glas. {1SM 87.2}

Pred nama se nalaze opasnosti posljednjih dana. Oni koji žive kako bi ugađali i udovoljavali sebi, na sramotu su Gospodu. On ne može raditi kroz njih jer oni Ga pogrešno predstavljaju pred onima koji ne poznaju istinu. Ozbiljno pazite kako ne biste nerazumnim razbacivanjem sredstava kočili djelo objavljivanja poruke upozorenja koje Bog želi da se izvrši u svijetu koji je ogrezao u pokvarenost. Učite kako biti štedljivi i smanjiti vlastite troškove na najnižu mogući mjeru. Potrebe Božjeg djela sa svih strana zahtijevaju pomoć. Bog vidi kako njeđujete oholost. Mogao bi naći za nužno lišiti vas blagoslova koje ste, umjesto da ste ih umnožili, iskoristili za udovoljavanje sebičnom ponosu... {1SM 87.3}

Pomoć u svakoj nevolji

Oni koji rade u mjestima u kojima je djelo tek nedavno započeto često će se susresti s potrebom za boljim prostorijama. Izgledat će kako njihov rad trpi zbog nedostatka tih prostorija, ali ne trebaju se brinuti. Neka cjelu stvar iznesu pred Gospoda u molitvi. Kada smo pokušavali izgraditi djelo u

novom području, često smo dosegli granice naših sredstava. Povremeno se činilo da je daljnji napredak nemoguć. No nastavili smo slati svoje molitve u nebeske dvorove, cijelo to vrijeme vježbajući samoodricanje, i Bog je čuo i uslišio naše molitve, poslavši nam sredstva koja su omogućila napredak djela. {1SM 87.4}

Položite svaku brigu pred noge Otkupitelja. „Ištite i primit ćete.“ (Ivan 16:24) Radite, molite se i vjerujte svim srcem. Nemojte čekati dok se novac ne nalazi u vašim rukama prije nego počnete nešto raditi. Pođite u vjeri. Bog je izjavio da se zastava istine mora podignuti u mnogim mjestima. Učite vjerovati dok se molite Bogu za pomoć. Prakticirajte samoodricanje; cijeli Kristov život na zemlji bio je pun samoodricanja. On je došao pokazati nam što mi moramo biti i činiti kako bismo zadobili vječni život. {1SM 88.1}

Dajte sve od sebe, a potom čekajte, strpljivo, s nadom, radujući se, jer Božja obećanja ne mogu iznevjeriti. Neuspjeh dolazi zbog toga što mnogima koji bi mogli uložiti svoja sredstva u napredak Božjeg djela nedostaje vjere. Što se dulje budu držali svojeg blaga, to će imati manje vjere. Oni grade zapreke i svojom neodlučnošću unazađuju Božje djelo. {1SM 88.2}

Draga moja braćo radnici, budite odani, puni nade i odvažni. Neka sve što pokušate bude učinjeno s vjerom. Kada date sve od sebe, Gospod će nagraditi vašu vjernost. Crpите tjelesnu, umnu i duhovnu energiju s izvora koji daje život. Obećana nam je muževnost i ženstvenost - posvećena, očišćena, uzvišena, oplemenjena. Potrebna nam je vjera koja će nas osposobiti da gledamo Onoga koji je nevidljiv. Dok držite svoje pogled upravljen na Njega, bit ćete ispunjeni dubokom ljubavlju za duše za koje je On umro i primit ćete snagu za nove napore. {1SM 88.3}

Krist je naša jedina nada. Pridite Bogu u ime Onoga koji je dao svoj život za svijet. Oslonite se na učinkovitost Njegove žrtve. Pokažite da je Njegova ljubav i Njegova radost u vašoj duši i da je zbog toga vaša radost potpuna. Prestanite govoriti s nevjerovanjem. U Bogu se nalazi naša snaga. Puno se molite. Molitva je život duše. Molitva vjere je oružje pomoću kojeg se možemo oduprijeti svakom napadu neprijatelja. - Rukopis 24, 1904. {1SM 88.4}

9. ISPITAJTE SEBE

[Objavljeno u Notebook leaflets, Kršćansko iskustvo, br. 12.]

„Same sebe ispitajte, jeste li u vjeri! Same sebe provjeravajte.“ (2. Korinćanima 13:5) Pomno kritički promatrajte narav, ćud, misli, riječi, sklonosti, namjere i djela. Kako možemo razumno tražiti stvari koje su nam potrebne ako prema Svetom pismu ne možemo dokazati da smo duhovno zdravi? {1SM 89.1}

Mnogi u svom vjerskom životu stvaraju krivudave staze svojim nogama. Oni svoje molitve upućuju na nepromišljen, rastresen način. Onaj tko je postavljen na odgovoran položaj trebao bi imati na umu da sam od sebe nije u stanju učiniti ono što se od njega zahtijeva. Svakog dana trebao bi se podsjećati kako ga gleda svijet, anđeli i ljudi. {1SM 89.2}

Nitko ne bi trebao čekati da ga netko odnese u polje za rad i opskrbi ga skupocjenim sredstvima za činiti dobro. Onaj koji služi treba se radosno prihvatiti svojeg posla, koliko god on bio ponizan, i gdje god bio postavljen. Krist, naš primjer u svemu, bio je siromašan kako bi se mnogi mogli obogatiti kroz Njegovo siromaštvo. {1SM 89.3}

Oni čija su srca ispunjena Božjom milošću i ljubavlju za svoje bližnje koji propadaju, naći će prilike, neovisno o tome gdje se nalaze, da izgovore dobru riječ u pravi trenutak onima koji su umorni. Kršćani trebaju raditi za svoga Gospodara u krotkosti i poniznosti, držeći se ćvrsto svojeg poštenja usred buke i meteža života. {1SM 89.4}

Bog poziva ljude da Mu služe u svakoj životnoj transakciji. Posao postaje zamka kada se Božji zakon ne učini zakonom svakodnevnog života. Osoba koja je na bilo koji način vezana za Gospodarovo djelo mora pokazivati nepokolebljivo poštenje. Jednako kao i u trenucima kada sa savijenim koljenima traži pomoć s visine, Božja volja mora biti njegova volja i u svim poslovnim transakcijama. Uvijek pred sobom mora imati Gospoda, neprekidno proućavajući teme o kojima govori Sveta Rijeć. Na taj način, iako živi u okolnostima koje bi unizile osobu labavih načela, pobožan i strogo pošten ćovjek uspijeva očuvati svoje kršćanstvo. {1SM 90.1}

Svijet danas nije ništa povoljniji za razvoj kršćanskog karaktera nego što je to bio u Noino doba. Tada je pokvarenost bila toliko široko rasprostranjena da je Bog rekao: „Ljude koje sam stvorio izbrisat ću s lica zemlje - od ćovjeka do zvijeri, puzavce i ptice u zraku - jer sam se pokajao što sam ih napravio. Ali je Noa našao milost u očima Jahvinim... Noa je bio ćovjek pravedan i neporoćan u svom vremenu. S Bogom je Noa hodio.“ (Postanak 6:7-9) Da, ćak i usred pokvarenosti tog izopaćenog vremena, Noa je bio na zadovoljstvo svojem Stvoritelju. {1SM 90.2}

Živimo u posljednjim danima povijesti ove zemlje, u doba grijeha i pokvarenosti i, poput Noe, trebamo živjeti tako da budemo na zadovoljstvo Bogu, odajući hvalu Onome „koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojem.“ (1. Petrova 2:9) U molitvi koju je Krist uputio svojem Ocu neposredno prije svojeg raspeća, rekao je: „Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih očuvaš od Zloga.“ (Ivan 17:15) {1SM 90.3}

Najuzvišenija služba

Kada ljudi i žene oblikuju karakter koji Bog može odobriti, kada dosegnu potpunost samoodricanja i samopožrtvovnosti, kada budu spremni za posljednju kušnju, spremni da budu primljeni u Božju obitelj, kakvu će službu najviše cijiniti Onaj koji je samog sebe dao kao

dragovoljnu žrtvu za spas osuđenog roda? Koje djelo će biti najomiljenije srcu beskonačne ljubavi? Koje djelo će Ocu i Sinu pružiti najveće zadovoljstvo i radost? - Spašavanje duša koje propadaju. Krist je umro kako bi ljudima donio spasonosnu silu evanđelja. Oni koji surađuju s Njime u unaprjeđivanju Njegova velikog pothvata milosti, radeći svom snagom koju im je Bog dao ne bi li spasili one blizu i one daleko, sudjelovat će u Otkupiteljevoj radosti kada otkupljeno mnoštvo stane oko Božjeg prijestolja. {1SM 90.4}

Bog je svojim slugama povjerio sredstva i sposobnosti za izvršenje djela daleko većeg od onoga kome On danas svjedoči. {1SM 91.1}

„Oh,“ rekao je nebeski glasnik, „Gospodnje ustanove užasno zaostaju za veličinom istina koje se ispunjavaju u sadašnje vrijeme. Postoji zabrinjavajuće pogrešno poimanje zahtjeva koje nameće dužnost. Ledena atmosfera u kojoj vjernici zadovoljno žive zaustavlja samopožrtvovne pokrete koji bi se trebali odvijati kako bi se upozorio svijet i spasile duše. {1SM 91.2}

„Sile tame rade žestokim naporima, i godinu za godinom tisuće ljudi iz svih rasa, nacija i jezika odlaze u vječnost neopomenuti i nespremni. Naša vjera mora biti nešto puno određenije, puno odlučnije, puno važnije. {1SM 91.3}

„Upitaj moje ustanove i crkve: 'Vjerujete li Božjoj Riječi? Radite li uz samoodricanje i samopožrtvovnost? Vjerujete li da Božja Riječ misli ono što govori? Vaša djela pokazuju da ne vjerujete. Kako ćete se na Božjem sudu suočiti s nebrojenim milijunima koji odlaze u vječnost neopomenuti? {1SM 91.4}

„Hoće li biti drugog vremena milosti? Ne, ne! Najbolje je odmah se odreći te zablude. Sadašnje vrijeme milosti sve je što ćemo dobiti. Shvaćate li da se spasenje palih ljudskih bića mora osigurati u sadašnjem životu, ili će biti zauvijek izgubljeni?“ {1SM 91.5}

Naše odgovornosti

Laodicejska poruka primjenljiva je na crkvu u današnje vrijeme. Vjerujete li toj poruci? Imate li srca koja su sposobna osjećati ili neprestano govorite: Bogati smo i obogatili smo se, i ništa nam nije potrebno? Zar je ovom narodu uzalud dana ta objava vječne istine koja se treba odnijeti svim narodima na svijetu? Bog je izabrao narod i povjerio mu istinu čije su posljedice od vječne važnosti. Njima je dana svjetlost koja mora obasjati svijet. Je li Bog pogriješio? Jesmo li mi uistinu Njegova odabrana oruđa? Jesmo li mi muškarci i žene koji trebaju pronijeti svijetu poruke iz četrnaestog poglavlja knjige Otkrivenje i objaviti poruku spasenja onima koji stoje na rubu propasti? Ponašamo li se kao da smo taj narod? {1SM 92.1}

Glasnik je rekao jasnim i odlučnim glasom: „Pitam vas što to radite? O, kada biste samo razumjeli! O, kada biste mogli shvatiti važnost upozorenja i što to znači za vas i za svijet! Kada biste razumjeli, kada biste bili ispunjeni duhom Onoga koji je dao svoj život za život svijeta, surađivali biste s Njime, poduzimajući usrdne, samopožrtvovne napore da biste spasili grješnike.“ {1SM 92.2}

„Tko veli: „Poznajem Ga“, a zapovijedi Njegovih ne čuva, lažac je, u njemu nema istine.“ (1. Ivanova 2:4) Crkva mora doživjeti veliko buđenje. Kada bismo samo znali, kada bismo razumjeli, kolikom bi brzinom duh poruke putovao s crkve na crkvu. Kako bi dragovoljno vjernici davali ono što posjeduju da bi poduprli Božje djelo. Bog nas poziva da se molimo i da na molitvi budemo budni. Očistite svoje domove od idola u obliku slika [vidi Odabrane poruke, knjiga II, stranice 317-320 za potpuniju raspravu o slikanju. - Uredništvo.] koji su progutali novac koji se trebao uliti u Gospodnju riznicu. Svjetlost se mora pronositi poput upaljene svjetiljke. Oni koji nose poruku svijetu trebaju revno tražiti Gospoda kako bi se na njih mogao obilno spustiti Njegov Sveti Duh.

Nemate vremena za gubljenje. Molite se za Božju silu kako biste mogli uspješno raditi za one koji su blizu i one koji su daleko. {1SM 92.3}

Upozorenja koja se trebaju uputiti

Moramo imati istinsku vjeru. U ovom trenutku jedva shvaćamo stvarnost istine. Samo napola vjerujemo Božjoj Riječi. Čovjek će postupati u skladu s mjerom vjere koju posjeduje. Usprkos tome što se znaci vremena ispunjavaju diljem svijeta, vjera u Gospodnji dolazak počela je slabiti. Moraju se uputiti jasna, određena i sigurna upozorenja. Strahujući za vlastite duše, moramo shvatiti propisane uvjete u skladu s kojima trebamo raditi na našem spasenju, imajući na umu da je Bog Onaj koji radi u nama te stvara i volju i sposobnost da činimo ono što Mu je ugodno. {1SM 93.1}

Nije dovoljno da samo plutamo kamo nas nosi struja, vođeni tradicijama i pogrešnim pretpostavkama. Mi smo nazvani Božjim suradnicima. Dakle, ustanimo i svijetlimo! Ne smijemo gubiti vrijeme u sukobima. Oni koji posjeduju spoznaju istine kakva je ona u Isusu moraju sada postati jedno u srcu i namjerama. Sve se razlike moraju ukloniti. Članovi crkve moraju ujedinjeno raditi pod vodstvom uzvišene Glave crkve. {1SM 93.2}

Neka oni koji imaju spoznaju istine ustanu i zasvijetle. „Viči iz sveg grla, ne suspreži se! Glas svoj poput roga podigni.“ (Izaija 58:1) Nemojte više izobličavati istinu. Neka duša zavapi za živim Bogom. Nemojte se oslanjati na čovjeka kome je životni dah u njegovim nosnicama. Utješitelj će vam prići ako Mu otvorite vrata. „Imajući dakle Velikog svećenika koji prodrije kroz nebesa - Isusa, Sina Božjega - čvrsto se držimo vjere. Ta nemamo takva Velikog svećenika koji ne bi mogao biti supatnik u našim slabostima, nego poput nas iskušavana svime, osim grijehom. Pristupajmo dakle smjelo Prijestolju milosti da primimo milosrđe i milost nađemo za pomoć u pravi čas.“ (Hebrejima 4:14-16) - Rukopis 51, 1901. {1SM 93.3}

10. DOBRI ANĐELI MOĆNIJI SU OD ZLIH ANĐELA

[Objavljeno u Notebook leaflets, Kršćansko iskustvo, br. 15.]

Jasno je rečeno da sotona radi u djeci nepokornosti, imajući ne samo pristup njihovim umovima, već i djelujući preko njihova utjecaja, svjesnog i nesvjesnog, na privlačenju drugih u istu nepokornost. Ako zli anđeli imaju takvu silu nad čovječjom djecom u njihovoj neposlušnosti, koliko veći silu imaju dobri anđeli nad onima koji teže biti poslušni. Kada položimo svoje povjerenje u Isusa Krista, radeći na pravednosti kroz poslušnost, Božji anđeli rade u našim srcima na pravednosti... {1SM 94.1}

Anđeli su se spustili i služili našem Gospodu u pustinji iskušenja. Nebeski anđeli bili su uz Njega sve vrijeme tijekom kojeg je bio izložen napadima sotonskih oruđa. Ti napadi bili su ozbiljniji od bilo kojih kroz koje je ijedan čovjek ikada morao proći. U tom sukobu, Krist nije koristio čak ni vlastite riječi. Oslanjao se na „Pisano je.“ (Matej 4:4) U toj borbi Kristova ljudska priroda trpjela je na način koji nitko od nas nikada neće shvatiti. Knez života i knez tame sučelili su se u užasnom sukobu, ali sotona nije mogao zadobiti ni najmanju prednost u riječima ili postupcima. To su bila prava iskušenja, a ne gluma. Krist je „iskušan trpio.“ (Hebrejima 2:18) Nebeski anđeli tom su se prilikom nalazili na tom mjestu i držali zastavu uzdignutu visoko, kako sotona ne bi mogao prekoračiti granice svojih ovlasti i nadjačati Kristovu ljudsku prirodu. {1SM 94.2}

U svojem posljednjem iskušenju sotona je pred Krista iznio mogućnost zadobivanja cijelog svijeta, sa svom njegovom slavom, kada bi se On samo poklonio pred onim koji je tvrdio da je poslan od Boga. Krist je tada morao izgovoriti svoju zapovijed. Morao je pokazati vlast nad svim sotoninim oruđima. Nebesko je bljesnulo kroz ljudsko i sotona je bio otjeran prije nego što je mogao učiniti išta drugo. „Odlazi, sotonu,“ rekao je Krist, „Ta pisano je: Gospodinu, Bogu svom se klanjaj, i Njemu jedinom služi.“ (Matej 4:10). {1SM 95.1}

To je bilo dovoljno. Sotona nije mogao ići dalje. Anđeli su se pobrinuli za Spasitelja. Anđeli su Mu donijeli hranu. Ni jedan ljudski um ne može shvatiti ozbiljnost tog sukoba. Na kocki je bila dobrobit cijelog ljudskog roda, pa i samoga Krista. Jedno Kristovo priznanje, jedna riječ ustupka, i sotona bi prisvojio vlast nad svijetom; i on, knez sila tame, pretpostavljao je da će započeti svoju vladavinu. Pred Kristom se pojavio anđeo s neba jer sukob je završio. Ljudska snaga bila je spremna pokleknuti. Ali sve nebo pjevalo je pjesmu vječne pobjede. {1SM 95.2}

Ljudska obitelj ima na raspolaganju svu pomoć koju je Krist imao u svojim sukobima sa sotonom. Ne moraju biti nadvladani. Mogu biti više od pobjednika kroz Onoga koji ih je ljubio i dao svoj život za njih. „Jer kupljeni ste otkupninom.“ (1. Korinćanima 6:20) I kakva li je to otkupnina bila! Božji Sin u svojem ljudskom obličju borio se s istim žestokim, naizgled neodoljivim iskušenjima koja napadaju ljude - iskušenjem popuštanja apetitu, drskog zalaženja kamo ih Bog nije poveo te obožavanja boga ovog svijeta, iskušenjem da žrtvuju vječno blaženstvo za opčaravajuća zadovoljstva ovog života. Svatko će biti iskušani, ali Riječ izjavljuje da nećemo biti kušani više nego što smo u stanju podnijeti. Možemo se oduprijeti i pobijediti prepredenog neprijatelja. {1SM 95.3}

Nebo koje treba zadobiti

Pred svakom dušom nalazi se nebo koje treba zadobiti i pakao koji treba izbjeći. Sva anđeoska bića spremna su priskočiti u pomoć duši koja se ispituje i iskušava. On, Sin beskonačnog Boga, zbog

nas je izdržao ispite i kušnje. Križ Golgote živo stoji pred svakom dušom. Kada se slučajevi sviju iznesu na sud, i kada izgubljeni budu izručeni na muke zbog svojeg prijezira prema Bogu i njihova omalovažavanja Njegove časti kroz svoju nepokornost, nitko neće imati ispriku jer nitko nije bio prisiljen na propast. Ostavljen im je izbor koga će izabrati kao svoga kneza: Krista ili sotonu. Svaki čovjek može primiti u velikim iskušenjima svu pomoć koju je Krist primio. Križ stoji kao zavjet da nitko ne mora biti izgubljen, da je za svaku dušu osigurana obilna pomoć. Možemo nadvladati sotonska bića, ili se možemo udružiti sa silama koje teže raditi nasuprot Božjem djelu na ovom svijetu... {1SM 96.1}

Imamo Branitelja koji se zauzima za nas. Sveti Duh neprekidno je zaposlen promatranjem naših postupaka. Sada nam je potrebno oštro opažanje kako bismo vlastitom primijenjenom pobožnošću mogli predstaviti istinu kao što je ona u Isusu. Anđeoska bića su glasnici s neba koji se doslovno uzdižu i spuštaju, održavajući stalnu vezu zemlje s nebom. Ti anđeoski vjesnici promatraju sva naša djela. Spremni su pomoći svima u njihovim slabostima, štiteći ih od svake moralne i tjelesne opasnosti u skladu s Božjom providnošću. Kada god se duša pokori omekšavajućem, ublažujućem utjecaju Božjeg Duha kao rezultat djelovanja tih anđela, u nebu vlada radost; i sam Gospod raduje se uz pjesmu. {1SM 96.2}

Ljudi sebi prisvajaju daleko previše slave. Djelovanje nebeskih bića, koja surađuju s ljudskim bićima u skladu s Božjim planom, ono je što donosi rezultat u obliku obraćenja i posvećenja ljudskog karaktera. Mi ne možemo vidjeti niti bismo mogli izdržati slavu anđeoskog djelovanja kad njihova slava ne bi bila zastrta zbog milosti prema slabosti naše ljudske prirode. Sjaj nebeske slave, na način kako se očituje u anđelima svjetlosti, uništio bi zemaljske smrtnike. Anđeli djeluju na um ljudi čim se ti umovi povjere njihovoj brizi; oni u umu osvježavaju dragocjena sjećanja kao što su to učinili i sa ženama ispred grobnice. {1SM 96.3}

Stvoreno biće koristi se u nebeskom organiziranom planu za obnavljanje naše prirode, radeći u djeci nepokornosti na stvaranju pokornosti Bogu. Zaštita nebeskih vojska dana je svima koji su voljni raditi u skladu s Božanskim putovima i slijediti Njegove planove. U revnoj, pokajničkoj molitvi možemo na svoju stranu prizvati nebeske pomagače. Nevidljive vojske svjetlosti i sile radit će s poniznima, krotkima i skrušenima. - Pismo 116,1899. {1SM 97.1}

Anđeli traže suradnju

Sotona koristi ljudska bića kako bi podjarmio dušu pod silu iskušenja, ali Božji anđeli traže ljudska bića s kojima bi mogli surađivati na spašavanju onih koji su kušani. Anđeli traže one koji su voljni raditi na Kristov način, koji će biti pokrenuti sviješću da pripadaju Kristu. Traže one koji osjećaju da su oni koji padnu u iskušenje, bilo veliki ili mali, osobe za koje je potrebno uložiti poseban trud te da Krist gleda na one koje se zaobilazi, koji su zanemarivani, ranjeni i povrijeđeni od strane neprijatelja i nalaze se na rubu smrti, i ožalošćen je bezosjećajnošću ljudi koji odbijaju primijeniti vjeru koja radi kroz ljubav, koja će očistiti dušu. {1SM 97.2}

Božji anđeli radit će s onima, kroz one i preko onih koji su spremni surađivati s nebeskim bićima na spašavanju duše od smrti i pokrivanju mnoštva grijeha, što će ih navesti da preispitaju sami sebe kako i oni ne bi bili iskušani. {1SM 97.3}

Liječnik je potreban bolesnima, a ne onima koji su zdravi. Kada ulažete trud u one kojima to nije potrebno, a zanemarujete upravo one kojima bi vaše riječi i djela mogla donijeti blagoslov, stvarate karakter koji nije nalik Kristovom. - Pismo 70, 1894. {1SM 97.4}

11. KOLIKO SMO VRIJEDNI?

[Dio propovijedi u crkvi sanatorija St. Helena, 23. siječnja 1904.,
objavljen u Notebook leaflets, Crkva, br. 7.]

Gospod želi da svatko od nas bude odlučno revan. Ne možemo si priuštiti pogreške u duhovnim pitanjima. Pitanje od životne važnosti koje nam se postavlja glasi: „Što trebam činiti da budem spašen, vječno spašen?“ „Što trebam činiti kako bih mogao naslijediti vječni život -život koji se po trajanju može usporediti s Božjim životom?“ To je pitanje koje svatko od nas mora pažljivo razmotriti... {1SM 98.1}

Dok živimo na ovom svijetu, trebamo biti Božji pomagači. Pavao je izjavio: „Jer Božji smo suradnici: Božja ste njiiva, Božja građevina.“ (1. Korinćanima 3:9) Moramo u potpunosti surađivati s Bogom u svim namjerama koje On želi izvršiti. Ispunjavamo li svrhu koju nam je dodijelio vječni Bog? Tražimo li svakodnevno Kristov um i trudimo li se činiti Njegovu volju u riječima i djelima? {1SM 98.2}

U kakvom li se stanju nalazi ljudski rod danas! Jeste li ikad prije vidjeli takvo doba zbrke - nasilja, ubojstava, krađa i svih drugih vrsta zločina? U ovo doba, koje je stajalište svakog od nas? {1SM 98.3}

U pedeset osmom poglavlju knjige proroka Izaije čitali smo o onima koji poste „da se prepirete i svađate i da pesnicom bijete siromahe“ te naučili da Bog neće prihvatiti takav post. „Ne postite više kao danas,“ On izjavljuje, „i čut će vam se glas u visini.“ (Izaija 58:4) {1SM 98.4}

„Zar je meni takav post po volji u dan kad se čovjek trapi? Spuštat i kao rogoz glavu k zemlji, sterati poda se kostrijet i pepeo, hoćeš li to zvati postom i danom ugodnim Jahvi? {1SM 99.1}

„Ovo je post koji mi je po volji, riječ je Jahve Gospoda: Kidati okove nepravedne, razvezivat' spona jarmene, puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove; podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola i ne kriti se od onog tko je tvoje krvi.“ (Izaija 58:5-7) {1SM 99.2}

Nagrada

„Tad [nakon što izvrše ta nužna djela milosti] će sinut' poput zori tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda, a Slava Jahvina bit će ti zalaznicom.“ (Izaija 58:8) {1SM 99.3}

Trebamo sprovesti u život naredbe zakona te na taj način držati pravednost pred svojim očima; nagrada će biti Božja slava. Svjetlost Kristove pravednosti ići će ispred nas kao straža, a Gospodnja slava čuvat će naše začelje. Zahvaljujmo Bogu na tom jamstvu. Neprekidno stojmo na položaju gdje nam Gospod Bog nebeski može biti naklonjen. Mogućnost da budemo povezani s Bogom - da budemo Njegovi pomoćnici - trebamo smatrati svojom prednošću. {1SM 99.4}

U Božjem velikom planu za otkupljenje izgubljenog ljudskog roda, On je učinio nužnim korištenje ljudskih bića kao svojih pomoćnika. Ti pomoćnici su nužni kako bi dopro do ljudskog roda. Bog mora imati suradnju onih koji će biti aktivni, brzi na opažanju prilika, brzi u i raspoznavanju stvari koje treba učiniti kako bi se pomoglo njihovim blišnjima. {1SM 99.5}

Krist je dao svoj život za grješne muškarce i žene. On želi spasiti ljudski rod iz života prijestupa u život poslušnosti i pravednosti; onima koji Ga prihvate kao svog Spasitelja, On nudi najbogatiju

nagradu koju Nebo može dati - baštinu vječnog života... {1SM 100.1}

O, kad bismo samo mogli potpunije shvatiti bezgraničnu cijenu koja je plaćena za naše otkupljenje! Pavao kaže: „Kupljeni ste otkupninom“ (1. Korinćanima 6:20), i to je istina, jer cijena koja je plaćena nije ništa manja od života Božjeg jedinorođenog Sina. Svi trebamo razmisliti o tome. Možemo odbiti pozive koje nam Krist upućuje; možemo zanemariti Njegovu ponudu oprosta i pomirenja, ali još uvijek ostaje činjenica da je svatko od nas kupljen otkupninom, dragocjenom krvlju Božjeg Sina. Stoga, „Promotrite Njega.“ (Hebrejima 12:3) {1SM 100.2}

Plaćeni ste skupo. „Proslavite dakle Boga u tijelu svojem“ (1. Korinćanima 6:20) Ono što možda smatrate svojim, pripada Bogu. On vas je kupio uz beskrajnu cijenu. Vaš um pripada Njemu. Kakvo pravo ima bilo tko zloupotrebljavati tijelo koje ne pripada njemu, već Gospodu Isusu Kristu? Kakvo zadovoljstvo itko može crpiti iz postupnog umanjivanja snaga tijela i uma bilo kojim oblikom sebičnog popuštanja prohtjevima? {1SM 100.3}

Bog je svakom ljudskom biću podario mozak. On želi da se on upotrijebi na Njegovu slavu. Pomoću njega čovjek je u stanju surađivati s Bogom u nastojanjima spašavanja bližnjih koji propadaju. Nitko od nas nema previše umne snage ili sposobnosti zaključivanja. Trebamo obrazovati i vježbati svaku sposobnost uma i tijela - ljudskog mehanizma kojeg je Krist kupio - kako bismo ih mogli iskoristiti na najbolji mogući način. Trebamo učiniti sve što je u našoj moći da ojačamo te sposobnosti; Bog želi da postajemo sve učinkovitiji Njegovi suradnici. {1SM 100.4}

O onima koji vjerno vrše svoj dio posla rečeno je: „Božji smo suradnici.“ (1. Korinćanima 3:9) Odvojen od božanske pomoći, čovjek može učiniti vrlo malo, ali nebeski Otac i Njegov Sin spremni su raditi kroz svakoga tko se u potpunosti posveti na žrtveniku službe. Svaka duša koju vidim u stanju je surađivati s Bogom i raditi za Njega na prihvatljiv način. Gospod želi da svi stupimo u Njegove redove. Svakom čovjeku dodijeljen je njegov posao, u skladu sa sposobnostima koje posjeduje... {1SM 100.5}

Osobno iskustvo

Kada sam imala sedamnaest godina, dok su svi moji prijatelji mislili da ću biti doživotni invalid zbog ozbiljne nesreće koju sam doživjela u djetinjstvu, došao mi je nebeski posjetitelj i obratio mi se riječima: „Imam poruku koju trebaš pronijeti.“ Pomislila sam: „Mora da je negdje došlo do velike pogreške.“ Ponovo su izgovorene riječi: „Imam poruku koju moraš pronijeti. Zapiši za narod ono što ću ti dati.“ Do tog trenutka moja drhteća ruka nije bila u stanju napisati ni retka. Odgovorila sam: „Ne mogu to učiniti; ne mogu to učiniti.“ „Piši! Piši!“ bile su ponovo izgovorene riječi. Uzela sam olovku i papir i počela sam pisati; koliko sam napisala od toga dana, nemoguće je procijeniti. Bog je bio taj koji mi je dao snagu i silu. {1SM 101.1}

Od tog vremena knjige koje sam napisala objavljene su na mnogo, mnogo jezika i dosegle su sve krajeve zemlje. Upravo nedavno primila sam vijest da je njemačka kraljica radosno primila primjerak jedne od mojih knjiga te da je napisala ljubazno pismo u kojem izražava svoju zahvalnost na njoj. Neka sva slava pripadne Gospodu. {1SM 101.2}

Sami od sebe ne možemo učiniti ništa dobrog. Ali naša je prednost uspostaviti uzvišeni odnos s Bogom i odlučiti da ćemo uz Njegovu pomoć obaviti svoj dio u poboljšanju ovog djela. Božja slava otkrit će se u životu onih koji ponizno ali nepokolebljivo sprovode tu odluku u život. To mi je poznato iz vlastitog iskustva. Sama nisam posjedovala nikakvu silu. Shvatila sam da se svojom bespomoćnom dušom moram osloniti na Isusa Krista; kao ishod toga, te molitve i vjerovanja, Božje spasenje išlo je preda mnom, a Gospodnja slava ga je slijedila. {1SM 101.3}

Ono što znam govorim vam kako biste se ohrabрили i utješili. Neka svatko od nas uspostavi ispravan odnos s Bogom. Kakvo se zadovoljstvo može naći u držanju koraka s običajima ovoga svijeta? Trebate izvršiti uzvišeniji posao. Oblikujte svoje karaktere. Iskoristite svaku sposobnost, svaki živac, svaki mišić, svaku misao i svako djelo na slavu Bogu. Tada ćete, kao nikada prije, vidjeti kako pred vama ide Božje spasenje. {1SM 101.4}

Ne postoji ništa na što bih se mogla požaliti. Gospod me nikada nije iznevjerio. Položila sam svog supruga u grob prije dvadeset dvije godine; nekoliko godina nakon toga, kada je donesena odluka da se u Australiju mora zaputiti još misionara kako bi se udružili s nekolicinom već poslanih, sami smo krenuli tamo kako bismo ojačali ruke naše braće i utvrdili djelo na pravim temeljima u tom novom središtu. Tamo smo obavili mnogo pionirskog posla. {1SM 102.1}

Pomoć u osnivanju škole

Uvidjeli smo veliku potrebu za školom u kojoj bi se daroviti mladići i djevojke mogli obučavati za službu Gospodarui; zaputili smo se izravno u šume New South Walesa, kupili petnaest jutara zemljišta i tamo osnovali školu, daleko od gradova... {1SM 102.2}

Prije tri godine vratili smo se u Ameriku. Drugi su poslani u Australiju da zauzmu naša mjesta. Djelo je nastavilo rasti; svaki napor bio je popraćen obilnim uspjehom. Željela bih da možete pročitati pisma koja nam pristižu. Bez sumnje ste čuli za strašnu sušu koja je uzrokovala glad u toliko mnogo mjesta u Australiji tijekom protekle dvije godine. Umrlo je stotine tisuća ovaca, stoke i konja. U svim kolonijama, a posebice u Queenslandu, došlo je do velikih patnja i financijskih gubitaka. {1SM 102.3}

Ali mjesto koje smo odabrali za našu školu imalo je dovoljno padalina za dobru ispašu i obilnu žetvu; štoviše, na državnim sastancima i u novinama velikih gradova o njemu se govorilo kao o Jedinom zelenom mjestu u cijelom New South Walesu.“ {1SM 102.4}

Nije li to nevjerojatno? Nije li nas Gospod blagoslovio? Iz jednog od izvještaja koji smo primili saznali smo da je na školskom imanju prošle godine proizvedeno preko tri tisuće kilograma meda najbolje kvalitete. Uzgojene su velike količine povrća, a prodaja viška bila je izvor znatnog prihoda za školu. Sve to veoma nas ohrabruje jer smo odabrali divlje zemljište i pomogli dovesti ga u njegovo trenutno plodno stanje. Gospodu pripisujemo svu slavu. {1SM 102.5}

U svakoj zemlji i u svakoj zajednici postoji mnogo prilika za korisnu službu. Čak i u onim ravnicama u kojima sada živimo postoje obitelji kojima je potrebna pomoć duhovne prirode. Potražite takve osobe. Iskoristite vaše talente i sposobnosti kako biste im pomogli. Najprije se predajte Gospodarui; tada će On raditi s vama. On svakom čovjeku daje njegov posao. {1SM 103.1}

Bogati li se sestra White?

Ponekad se govori kako se pokušavam obogatiti. Neki su nam pisali postavljajući pitanje: „Posjeduje li gospođa White milijune dolara?“ Drago mi je što mogu odgovoriti: „Ne!“ Na ovom svijetu ne posjedujem ni jedno mjesto koje je bez duga. Zašto? - Zato što vidim toliko misionarskog posla kojeg treba obaviti. Zar bih u takvim okolnostima mogla gomilati novac? - Uistinu, ne! Ja dobivam honorar od prodaje mojih knjiga, ali on je gotovo u potpunosti potrošen na misionarski rad. {1SM 103.2}

Voditelj jedne od naših izdavačkih kuća u dalekoj stranoj zemlji, nakon što je nedavno čuo od drugih da su mi potrebna financijska sredstva, poslao mi je ček na pet stotina dolara; u pismu koje je došlo uz novac, rekao je da zauzvrat za tisuće i tisuće dolara honorara koje sam prepustila njihovu

misionarskom polju za prijevod i distribuciju novih knjiga te za podršku misionarskih poduhvata, priloženih pet stotina dolara smatraju vrlo malim znakom njihove zahvalnosti. To su mi poslali jer su željeli pomoći mi u vrijeme mojih posebnih potreba, ali do sada sam davala za podršku Božjeg djela u stranim zemljama sve honorare koje sam dobivala od prodaje mojih knjiga na stranim jezicima u Europi; i namjeravam vratiti tih pet stotina dolara čim se uspijem osloboditi duga. {ISM 103.3}

Kako bih proslavila Boga, ispričat ću vam kako mi je prije otprilike četiri godine dao sposobnost da završim pisanje knjige o Isusovim prisposobama, a tada mi je u srce stavio zamisao o davanju te knjige za napredak našeg vjerskog odgojnog djela. {ISM 103.4}

U to vrijeme neke od naših većih centara za obuku i sveučilišta bili su u velikim dugovima, ali pomoću napora naših ljudi na prodaji te knjige i ulaganjem ukupnog dobitka u poništavanje tih dugova, već se sakupilo i platilo preko dvjesto tisuća dolara, a djelo i dalje napreduje. Uspjeh tog plana za mene je bio izvor velikog zadovoljstva. Sada radim na dovršetku drage knjige koja će se na sličan način iskoristiti za druge pothvate. {ISM 104.1}

Ali financijski dobitak nije ono što me najviše ohrabruje. Volim razmišljati o tome kako kruženje tih knjiga dovodi mnoge duše istini. Ta pomisao uistinu raduje moje srce. Nemam vremena za sjedenje i tugovanje. Nastavljam sa svojim poslom, i neprekidno nastavljam pisati, pisati, pisati. Rano ujutro, kada ostali još spavaju, ja sam obično budna i pišem. {ISM 104.2}

Čak me ni nevolja nije navela da prestanem pisati. Nedugo nakon što sam otputovala za Australiju, pogodila me bolest. Zbog vlage koja je vladala u kućama, pretrpjela sam napad upalnog reumatizma koji me je oborio u krevet jedanaest mjeseci. Bilo je trenutaka kada sam bila u agoniji od bolova. Mogla sam spavati u jednom položaju samo oko dva sata, a tada su me morali premjestiti kako bih mogla ležati u drugom položaju. Moj gumeni zračni madrac bio mi je od vrlo male pomoći i prolazila sam kroz razdoblja vrlo velikih patnja. {ISM 104.3}

Ali usprkos tome, nisam prestala sa svojim radom. Moja desna ruka, od lakta do vršaka prstiju, bila je slobodna od boli; ostatak ruke, cijelu lijevu ruku i oba ramena nisam mogla pomicati vlastitom voljom. Napravljen je okvir za podupiranje i uz pomoć toga bila sam u stanju pisati. Tijekom tih jedanaest mjeseci napisala sam dvije tisuće i pet stotina stranica koje sam poslala preko širokih voda Tihog oceana kako bi bile objavljene u Americi. {ISM 104.4}

Osjećam toliku zahvalnost prema Gospodu zbog toga što me nikada nije razočarao; što mi daje snagu i milost. Kada sam stajala kraj svog umirućeg supruga, stavila sam svoju ruku u njegovu i upitala: „Znaš li tko sam, mužu moj?“ On je klimnuo glavom. Rekla sam: „Tijekom svih ovih godina dopustila sam ti da na sebi nosiš poslovne odgovornosti i budeš vođa u novim pothvatima. Sada ti obećavam da ću i sama biti pionir.“ Dodala sam: „Ako razumiješ što sam rekla, stisni mi ruku malo snažnije.“ To je i učinio, jer nije mogao govoriti. {ISM 104.5}

Nakon što je moj suprug bio položen u grob, njegovi prijatelji mislili su kao spomenik postaviti slomljenu osovinu. „Nikada!“, rekla sam, „nikada! On sam radio je posao tri čovjeka. Nikada se iznad njegova groba neće postaviti slomljeni spomenik!“... {ISM 105.1}

Bog mi je pomogao. Danas proslavljam Njegovo ime u prisutnosti Njegova naroda. Provela sam gotovo deset godina u Australiji. Tamo je izvršeno predivno djelo, ali moglo se učiniti i više od dvostruko toliko da smo imali ljude i sredstva koja smo trebali imati. Neovisno o tome, zahvaljujemo Bogu na Njegovoj neprekidnoj prisutnosti, i za ono što sada možemo vidjeti u tom polju kao rezultat uloženi napora. — Rukopis 8, 1904. {ISM 105.2}

Revna, neumorna aktivnost

U našim velikim gradovima trebali bi se održavati sastanci u kampovima. Ako govornici budu pažljivi u svim svojim riječima, istina koja će se objavljivati u sili Duha doprijet će do srca ljudi. Kristova ljubav prihvaćena u srce odagnat će ljubav prema grijehu. Ljubav i dobronamjernost koji su se očitovali u Kristovu životu trebaju se pokazati i u životu onih koji rade za Njega. Revna i neumorna aktivnost koja je obilježila Njegov život treba biti obilježje i njihovih života. Kršćanski karakter treba biti preslika Kristova karaktera. {1SM 105.3}

Nemojmo nikada zaboraviti da nismo svoji, već da smo kupljeni otkupninom. Na naše sposobnosti trebamo gledati kao na sveti zalog koji moramo iskoristiti na slavu Bogu i na dobro naših bližnjih. Mi smo dio Kristova križa. Trebamo se truditi, žarkom i neumornom vjernošću, spasiti izgubljene. - Rukopis 6, 1902. {1SM 105.4}

12. ANĐELI SU ZAPANJENI

[Objavljeno u Notebook leaflets, Metode, br. 11.]

Anđeli su zapanjeni kad vide kako olako i ravnodušno ljudi doživljavaju istine koje znače toliko mnogo za grješnika, te nastavljaju biti dragovoljni podanici u ropstvu sotone i grijeha, kada je nebeska osoba, Božji Sin, toliko pretrpio za njih. Kad bismo samo njegovali naviku razmišljanja o samoodricanju i samopožrtvovnosti u Kristovu životu, dok ne steknemo duboko razumijevanje ozbiljne prirode grijeha i zamrzimo ga kao što to nešto tako zlo i zaslužuje. {1SM 106.1}

Neka um spozna zahvalnost zbog toga što je Otac, kroz Isusa Krista, vjeran ispuniti obećanje o oprostima svih grijeha. Njegova milost i Njegova ljubav vječno su jamstvo dok gledamo na Krista podignutog na križu Golgote. Hoće li svatko od nas pojedinačno biti zahvalan, u onoj mjeri u kojoj smo u mogućnosti razumjeti istinu, zbog toga što nas Bog Jahve ljubi i oprašta nam ako vjerujemo u Isusa i ljubimo Ga? {1SM 106.2}

Kakva je to slavna istina! Bog čeka kako bi oprostio svima koji Mu pristupe u pokajanju. Propovijedajte to! Uzdignite Isusa visoko kako bi Ga ljudi mogli promatrati... {1SM 106.3}

Židovi su u prinašanim žrtvama vidjeli simbol Krista čija je krv prolivena za spasenje svijeta. Svi ti prinosi trebali su predstavljati Krista i u njihova srca utisnuti veliku istinu da samo krv Isusa Krista čisti od svih grijeha, te da bez prolijevanja krvi nema oprostjenja za grijeh. Neki se pitaju zašto je Bog zahtijevao toliko žrtvovanja i naložio prinošenje tako mnogo žrtava u krvi u sklopu židovskog sustava. {1SM 106.4}

Svaka umiruća žrtva bila je simbol Krista čija je pouka bila utisnuta u um i srce u sklopu najsvečanijeg, najsvetijeg obreda, te koju su tumačili svećenici. Sam Bog izričito je osmislio sustav žrtvovanja kako bi ljude naučio tu veliku i značajnu istinu: da oprost grijeha dolazi isključivo kroz Kristovu krv. {1SM 107.1}

Ta veličanstvena istina koja spašava često se ponavlja pred ušima kako vjernika, tako i nevjernika, a anđeli ipak s nevjericom promatraju ravnodušnost ljudi za koje te istine imaju toliko značenje. Koliko je malo dokaza da crkva osjeća silu predivnog plana iskupljenja. Koliko je malo onih koji tu istinu - da samo kroz vjeru u krv Isusa Krista koja čisti može postojati oprost svih grijeha koji se poput gube drže za ljudska bića - pretvaraju u živu stvarnost. {1SM 107.2}

Na kakve li bi duboke misli to trebalo potaknuti svaki um! On nije trebao patiti kako bi iskupio sebe. Dubina Njegove patnje bila je razmjerna dostojanstvu Njegove osobe i Njegovu bezgriješnom, uzvišenom karakteru. - Pismo 43, 1892. {1SM 107.3}

Nedosljedno pokajanje

„Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas Moj i otvori Mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa Mnom. Pobjednika ću posjesti sa sobom na prijestolje svoje, kao što i Ja, pobijedivši, sjedoh s Ocem svojim na prijestolje Njegovo.“ (Otkrivenje 3:20, 21) {1SM 107.4}

Neki bi mogli pitati: Zašto nam se ova poruka tako neprestano ponavlja? Zato što se ne kajete temeljito. Ne živite u Kristu niti Krist živi u vama. Kada izbacite jednog idola iz duše, sotona ima spremnog drugog da zauzme njegovo mjesto. Ako se ne posvetite Kristu u potpunosti i ne živite u jedinstvu s Njime, ako Ga ne postavite za svojeg Savjetnika, uvidjet ćete da vaše srce, prijemljivo za sugestije, lako skreće sa službe Bogu na put službe samome sebi. {1SM 107.5}

S vremena na vrijeme možda osjećate želju za pokajanjem. Ali ako se ne reformirate odlučno i sprovedete u djelo istine koje ste naučili, ako nemate aktivnu i učinkovitu vjeru, vjeru čija snaga neprekidno raste, vaše pokajanje nalik je na jutarnju rosu. Ono duši neće donijeti trajno olakšanje. Pokajanje koje je posljedica nedosljednih navala osjećaja i samo predstavlja nešto zbog čega se treba pokajati, jer ono je varljivo. Intenzivni nalet osjećaja, koji u vama ne donosi mirne plodove pravednosti, ostavlja vas u gorem stanju nego što se bili prije. {1SM 108.1}

Svakog dana kušač će vam biti za petama s nekom novom, prihvatljivom isprikom za služenje i udovoljavanje samome sebi, i vi ćete se vratiti svojim starim navikama, zanemarujući djelo službe Bogu koje bi vam donijelo nadu, utjehu i sigurnost. {1SM 108.2}

Bog poziva na dragovoljnu službu – službu potaknutu ljubavlju prema Isusu koja živi u srcu. Bog nikada nije zadovoljan polovičnom, sebičnom službom. On zahtijeva cijelo srce, nepodijeljene osjećaje i potpunu vjeru i pouzdanje u Njegovu moć da spasi od grijeha... {1SM 108.3}

Bog će uvažavati i podržati svaku iskrenu, ozbiljnu dušu koja teži za tim da hodi pred Njime u savršenosti Kristove milosti. Gospod Isus nikada neće ostaviti ni napustiti ni jednu poniznu, uplašenu dušu. Hoćemo li vjerovati da Bog radi u našim srcima? Da će nas, ako Mu to dopustimo, učiniti čistima i svetima, osposobljavajući nas svojom obilnom milošću da budemo Njegovi suradnici? Možemo li oštrim, posvećenim zapažanjem cijeniti snagu Božjih obećanja i primijeniti ih na sebe, ne zato što smo dostojni, već zato što je Krist dostojan; ne zato što smo pravedni, već zato što se živom vjerom pozivamo na Kristovu pravednost u našu korist? -Rukopis 125, 1901. {1SM 108.4}

13. VAŽNOST PRIMANJA SVETOGA DUHA

Tijekom noći prve subote sastanka u Newcastleu izgledalo mi je kao da sam na sastanku te iznosim nužnost i važnost primanja Duha. To je bio teret mog rada – otvaranje naših srca pred Svetim Duhom. Jednom prilikom Isus je rekao učenicima: „Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi.“ Njihovo ograničeno razumijevanje sputavalo Ga je. Nije pred njima mogao otkriti istine koje im je žudio pokazati; dok su njihova srca bila zatvorena za te istine, Njegovo iznošenje tih istina bilo bi uzaludan posao. Morali su primiti Duha prije nego što budu u stanju u potpunosti razumjeti Kristove pouke. „Branitelj - Duh Sveti,“ rekao je Krist, „koga će Otac poslati u Moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam Ja rekoh.“ {1SM 109.1}

U mojem snu, pred vratima važne zgrade stajao je stražar koji je svakoga tko je želio ući pitao: „Jesi li primio Svetoga Duha?“ U njegovoj ruci nalazio se metar, i samo vrlo malo njih primljeno je u zgradu. „Kao ljudsko biće, tvoja veličina je ništavna,“ rekao je. „Ali ako si dosegnuo puni rast čovjeka u Isusu Kristu, u skladu sa znanjem koje si posjedovao, dobit ćeš mjesto na kojem ćeš moći sjesti uz Krista na Janjetovoj svadbenoj večeri i kroz beskonačnu vječnost nikada nećeš prestati upoznavati blagoslove koje ćeš primati u gozbi koja ti je pripremljena. {1SM 109.2}

„Možda sam po sebi možeš biti visok i dobro građen, ali ovdje ne možeš ući. Ovdje ne mogu ući oni koji su velika djeca, koji sa sobom nose sklonosti, navike i osobine koje pripadaju djeci. Ako si njegovao sumnje, kritiziranje, naglu narav ili samouzvišenje, ne možeš biti primljen jer bi pokvario gozbu. Svi koji prolaze kroz ova vrata na sebi nose svadbenu haljinu, istkanu na nebeskom tkalačkom stanu. Oni koji su vješti u iznalaženju karakternih mana u drugima, otkrivaju nedostatak koji unesrećuje obitelji, koji odvraća duše od istine k bajkama. Tvoj kvasac nepovjerenja, nedostatak pouzdanja i sklonost optuživanju pred tobom su zatvorili ulazna vrata. Kroz ta vrata ne može ući ništa što bi moglo narušiti sreću onih koji su unutra tako što bi poremetilo njihovo savršeno međusobno povjerenje. Ne možeš se pridružiti sretnoj obitelji u nebeskim dvorovima; jer ja sam obrisao svaku suzu s njihovih očiju. Nikada nećeš moći vidjeti Kralja u Njegovoj ljepoti ako i sam nisi predstavnik Njegova karaktera. {1SM 110.1}

„Kada se odrekneš vlastite volje, vlastite mudrosti, i naučiš se od Krista, bit ćeš primljen u Božje kraljevstvo. On zahtijeva potpunu, bezrezervnu predaju. Odrekni se vlastita života kako bi ga On mogao urediti, oblikovati i ukrasiti. Uzmi Njegov jaram na svoja leđa. Pokori se kako bi te On vodio i podučavao. Shvati da, ako ne postaneš poput malog djeteta, nikada nećeš moći ući u nebesko kraljevstvo. {1SM 110.2}

„Prebivati u Kristu znači odabrati samo Kristove sklonosti, tako da Njegovi interesi postanu tvoji. Boravi u Njemu kako bi mogao biti i raditi samo ono što On želi. To su uvjeti koje moraš ispuniti ako želiš biti njegov učenik, a ako im ne udovoljiš, nikada nećeš naći počinak. Odmor je u Kristu; on ne može postojati kao nešto odvojeno od Njega. {1SM 110.3}

„U trenutku kada Njegovo breme prione na tvoja leđa, ono postaje lako; tada se može obaviti i najteži duhovni rad, nositi najteži terete, jer Gospod daje snagu i silu, i On daje radost u vršenju posla. Obratite pozornost na riječi: „Učite se od Mene jer sam krotka i ponizna srca.“ (Matej 11:29) Tko izgovara te riječi? - Nebesko Visočanstvo, Kralj slave. On želi da se tvoje shvaćanje duhovnih stvari pročisti od troske sebičnosti, od nečistoće pokvarene, grube i nesuosjećajne prirode. Moraš imati unutarne, uzvišenije iskustvo. Moraš postići rast u milosti tako što ćeš prebivati u Kristu. Kada se obratiš, nećeš biti smetnja, već ćeš jačati svoju braću.“ {1SM 110.4}

Dok su te riječi bile izgovarane, vidjela sam da se neki tužna lica okreću i miješaju s podrugljivcima. Drugi, u suzama i slomljena srca, ispovijedali su se onima kojima su nanijeli bol i rane. Nisu mislili na to kako će zadržati vlastito dostojanstvo, već su na svakom koraku postavljali pitanje: „Što mi je činiti da se spasim?“ (Djela 16:30) Odgovor je glasio: „Pokajte se i obratite se, kako bi vaši grijesi mogli ići pred vama na sud i biti izbrisani.“ Izgovorene su riječi koje su korile duhovnu oholost. To je nešto što Bog neće podnositi. To nije u skladu s Njegovom Riječju i vjerom koju ispovijedamo. Tražite Gospoda, svi koji ste Njegovi poslanici. Tražite Ga dok se može naći i prizivajte Ga dok je blizu. „Nek' bezbožnik put svoj ostavi, a zlikovac naume svoje. Nek' se vrati Gospodu, koji će mu se smilovati, k Bogu našem jer je velikodušan u praštanju.“ (Izaija 55:7) {1SM 111.1}

Dok sam iznosila ta načela pred ljude na subotnjem sastanku, činilo se da su svi imali osjećaj kako je Gospod govorio preko slabašnog oruđa. - The Review and Herald, 11. travnja 1899. {1SM 111.2}

Došlo je vrijeme kada moramo očekivati da će Gospod učiniti velike stvari za nas. Naši napori ne smiju popustiti ni oslabjeti. Trebamo rasti u milosti i u poznavanju Gospoda. Prije nego što se djelo završi i zapečaćenje Božjeg naroda bude privedeno kraju, primit ćemo izlivanje Božjega Duha. Nebeski anđeli nalazit će se u našoj sredini. Sadašnjost je vrijeme u kojem postajemo prikladni za nebo, kada moramo hoditi u punoj poslušnosti svim Božjim naredbama. - Pismo 30, 1907. {1SM 111.3}

14. U SVAKOME MJESTU

[Objavljeno u Notebook leaflets, Kršćansko iskustvo, br. 8.]

Krist je bio veliki Zdravstveni Misionar u našem svijetu. On poziva dobrovoljce koji će surađivati s Njime na velikom djelu sisanja istine u svijetu. Božji radnici trebaju podići zastave istine na svakom mjestu do kojeg mogu doprijeti. Svijetu je potrebna obnova; on leži u pokvarenosti i najvećoj opasnosti. Božje djelo za one koji još nisu došli Kristu treba rasti i širiti se. Bog poziva svoj narod da marljivo radi za Njega, kako bi se kršćanska učinkovitost posvuda raširila. Njegovo kraljevstvo treba se uvećati. Spomenici Njemu trebaju se podići kako u Americi, tako i u stranim zemljama. {ISM 112.1}

Djelo zdravstvene reforme povezano sa sadašnjom istinom za današnje vrijeme predstavlja silu za dobro. Ono je desna ruka evanđelja i često otvara vrata kako bi evanđelje moglo ući. Ali uvijek treba imati na umu da to djelo mora napredovati pouzdano i u potpunom skladu s Božjim organizacijskim planom. Crkve trebaju biti organizirane i ni u kojem se slučaju te crkve ne smiju razdvojiti od zdravstveno-misionarskog rada. Isto tako, zdravstveno-misionarski rad ne smije se odvojiti od propovijedanja evanđelja. Kada se to učini, oba djela su polovična. Ni jedno nije zaokružena cjelina. {ISM 112.2}

Um kršćanina treba djelo za današnje vrijeme doživljavati kao najvažniji posao koji se treba obaviti. Tu se radi o obrađivanju Gospodnjeg vinograda. U tom vinogradu svaki čovjek ima svoj posao i mjesto koje mu je Gospod dodijelio. Uspjeh svakog pojedinog radnika ovisi o njegovu osobnom odnosu s nebeskom Glavom. {ISM 113.1}

Milost i ljubav našega Gospoda Isusa Krista i Njegov nježan odnos prema Njegovoj crkvi na zemlji trebaju se otkriti u rastu Njegova djela i evangelizaciji ljudi u mnogim mjestima. Nebeska načela istine i pravednosti trebaju se sve jasnije otkrivati u životu Kristovih sljedbenika. U poslovnim odnosima treba se pokazati više nesebičnosti i darežljivosti nego što se to moglo vidjeti u crkvama od izlivanja Svetoga Duha na dan Pedesetnice. Na ljudima koji čekaju, rade i mole se za drugi dolazak našega Gospoda i Spasitelja Isusa Krista na nebeskim oblacima sa silom i velikom slavom, ne smije se vidjeti ni najmanji trag utjecaja sebične, svjetovne grabežljivosti. {ISM 113.2}

Mi kao narod nismo spremni za Gospodnji dolazak. Kada bismo zatvorili prozore duše okrenute k zemlji i otvorili ih prema nebu, svaka ustanova koju bismo osnovali bila bi jasno i blistavo svjetlo u svijetu. Svaki član crkve, kad bi živio u skladu s velikim, uzvišenim i oplemenjujućim istinama za današnje vrijeme, bio bi jasno i blistavo svjetlo. Božji narod ne može Mu biti po volji ako nije ispunjen učinkovitošću Svetoga Duha. Njihovi međusobni odnosi moraju biti tako čisti i iskreni da svojim riječima, svojim osjećajima i svojim osobinama pokazuju kako su jedno s Kristom. Oni trebaju biti kao putokazi i čudesa u ovom svijetu, mudro radeći na unaprjeđivanju svih vidova djela. A različiti aspekti djela trebaju biti u takvom međusobnom skladu da se svi zajedno kreću poput dobro podešenog stroja. Tada će radost Kristova spasenja postati razumljiva. Neće biti slike koju stvaraju oni kojima je dana svjetlost kako bi ju pronosili, ali koji nisu otkrili načela istine u svojim međusobnim odnosima, niti su izvršili Gospodnje djelo na način koji bi Ga proslavio... {ISM 113.3}

Nakon što je ustao iz mrtvih, Krist je izjavio nad grobnicom: „Ja sam uskrsnuće i život.“ Krist, uskrsli Spasitelj, naš je život. Kada Krist postaje život duše, promjena postaje osjetna, ali riječi ju ne

mogu opisati. Sve prisvajanje znanja, utjecaja i moći bezvrijedno je bez miomiris Kristova karaktera. Krist mora biti sam život duše, kao što je krv život tijelu... {1SM 114.1}

Očišćeni od svake sebičnosti

Oni koji su povezani s Božjom službom moraju biti očišćeni od svakog traga sebičnosti. Sve se treba raditi u skladu s nalogom: „I sve što god riječju ili djelom činite“ (Kološanima 3:17) „sve na slavu Božju činite.“ (1. Korinćanima 10:31) Moramo se strogo držati Božjih zakona pravednosti i jednakosti u transakcijama s našim bližnjima i braćom. Trebamo težiti savršenom redu i savršenoj pravednosti, nalik na Božju. Samo ako su izgrađena na tim temeljima, naša će djela izdržati ispit suda... {1SM 114.2}

Kršćanstvo predstavlja očitovanje najnježnije pažnje prema drugima. Kršćanski život sastoji se od kršćanskih dužnosti i kršćanskih prednosti. Krist je, u svojoj mudrosti, svojoj crkvi dok je još bila u povojima dao sustav žrtava i prinosa, u čijem je temelju bio On sam, i preko kojeg je simbolizirana Njegova smrt. Svaka žrtva ukazivala je na Njega kao na Janje zaklano od postanka svijeta, kako bi svi mogli razumjeti da je plaća za grijeh smrt. U Njemu nije bio grijeha, no ipak je umro za naše grijeh. {1SM 114.3}

Sustav simbolike obreda djelovao je s jednim ciljem - zaštitom Božjeg zakona, kako bi svi koji vjeruju u Krista mogli doći „do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, do čovjeka savršena, do mjere uzrasta punine Kristove.“ (Efežanima 4: 13) U kršćanskom djelu postoji obilje prilika za korištenje svih darova koje je Bog dao. Svi trebaju biti ujedinjeni u izvršavanju Božjih zahtjeva, otkrivajući na svakom koraku prema naprijed onu vjeru koja radi kroz ljubav i čisti dušu. {1SM 114.4}

Krist treba primiti najvišu ljubav od bića koja je stvorio. On također zahtijeva da čovjek njeguje svetu pažnju prema svojim bližnjima. Svaka spašena duša bit će spašena kroz ljubav koja izvire iz Boga. Istinsko obraćenje je promjena od sebičnosti do posvećene ljubavi prema Bogu i drugim ljudima. Hoće li se adventisti sedmoga dana sada temeljito reformirati, kako bi se njihove duše okaljane grijehom mogle očistiti od gube sebičnosti? {1SM 115.1}

Ja svima moram govoriti istinu. Oni koji su prihvatili svjetlost iz Božje Riječi ne smiju nikada, baš nikada ostavljati dojam na um ljudi da će Bog prihvatiti njihove grijeh. Njegova Riječ definira grijeh kao prijestup zakona. - Rukopis 16,1901. {1SM 115.2}

U teškim okolnostima

Božji vojnici često se znaju zateći u teškim i nezgodnim okolnostima, ne znajući zašto. Ali trebaju li malaksati zato što su se pojavile poteškoće? Treba li njihova vjera klonuti zato što ne mogu vidjeti put kroz tamu? Bože sačuvaj! Oni trebaju njegovati stalno prisutan osjećaj Božje sile koja ih podupire u njihovu radu. Oni ne mogu stradati niti mogu izgubiti svoj put ako slijede Njegovo vodstvo i teže za tim da održe Njegov zakon. - Nedatirani rukopis 145. {1SM 115.3}

15. KAD SE CRKVA PROBUDI

[Objavljeno u Notebook leaflets, Kršćansko iskustvo, br. 16.]

Molitva je potrebna u životu u domu, u životu u crkvi i u životu misionara. Jedva da shvaćamo učinkovitost usrdne molitve. Kada bi crkva bila vjerna u molitvi, ne bi bila toliko slaba u tako mnogo stvari; vjernost u zazivanju Boga donijet će sa sobom bogate rezultate. {1SM 116.1}

Kada se crkva probudi i osjeti svoj sveti poziv, prema nebu će se uzdizati mnogo više žarkih i učinkovitih molitava za Svetog Duha koji će pokazati koje je djelo i dužnost Božjeg naroda po pitanju spašavanja duša. Imamo stalno obećanje da će se Gospod približiti svakoj duši koja Ga traži. {1SM 116.2}

Crkva mora biti nanovo rođena za životnu nadu „uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih“ „za baštinu neraspadljivu, neokaljanu i neuvelu.“ (1. Petrova 1:3, 4) Kada se crkva probudi i uvidi što se mora učiniti u ovom svijetu, članove će boljeti duša za one koji ne poznaju Boga i koji u svojem duhovnom neznanju ne mogu shvatiti istinu za današnje vrijeme. Samoodricanje i samopožrtvovnost trebaju biti utkani u sva naša iskustva. Moramo se moliti i biti budni na molitvi kako u našem životu ne bi bilo nedosljednosti. Ne smijemo zakazati u pokazivanju drugima da biti budan na molitvi znači živjeti naše molitve pred Bogom kako bi On mogao odgovoriti na njih. {1SM 116.3}

Crkva neće nazadovati sve dok njezini članovi traže pomoć od prijestolja milosti kako ne bi zakazali u suradnji na velikom djelu spašavanja duša koje su na rubu propasti. Članovi crkve koja je aktivna i djelatna bit će svjesni da nose Kristov jaram i vuku zajedno s Njime. {1SM 117.1}

Nebeski svemir čeka na posvećene provodnike kroz koje Bog može komunicirati sa svojim narodom, a kroz njega sa svijetom. Bog će djelovati kroz posvećenu, samopožrtvovnu crkvu, i očitovat će svoj Duh na vidljiv i slavan način, posebice u ovo vrijeme kada sotona radi na majstorski način kako bi obmanuo duše i propovjednika i naroda. Ako Božji propovjednici budu surađivali s Njime, On će biti s njima na nevjerojatan način, kao što je bio s učenicima u staro doba. {1SM 117.2}

Neće li se crkva probuditi i prihvatiti svoju odgovornost? Bog čeka kako bi darovao Duh najvećeg Misionara kojeg je svijet ikada poznao onima koji žele raditi sa samoodricanjem i samopožrtvovnim posvećenjem. Kada Božji narod primi tog Duha, pratit će ih sila. - Rukopis 59, 1898. {1SM 117.3}

Blagoslovi strpljivosti

Gospod dopušta da dođu okolnosti koje zahtijevaju korištenje blagoslova strpljivosti, koji rastu u čistoći i učinkovitosti dok se trudimo vratiti Gospodu ono što je Njegovo u obliku desetka i darova. Donekle vam je poznato što to znači prolaziti kroz iskušenja. Ona su vam pružila priliku da vjerujete u Boga, da Ga tražite u usrdnoj molitvi kako biste mogli vjerovati u Njega i osloniti se na Njega jednostavnom vjerom. Prolaskom kroz patnje naše se vrline iskušavaju, a naša vjera ispituje. Dan nevolje vrijeme je kada osjećamo koliko je Isus dragocjen. Bit ćete u prilici reći: „On me ubit' može: nade druge nemam.“ (Job 13:15) O, kako je dragocjena pomisao da su nam dane mogućnosti ispovijedati našu vjeru usprkos opasnostima, i usred tuge, bolesti, patnje i smrti... {1SM 117.4}

Kada se radi o nama, sve ovisi o tome kako prihvatimo Gospodnje uvjete. Kakav bude naš duh,

takav će biti moralni rezultat na naš budući život i karakter. Svaka pojedina duša može zadobiti pobjede, ali mora uvidjeti da stvari ne mogu biti upravo onakve kakve ona želi da budu. Trebamo pažljivo slušati svaku pouku koju je Krist pružio kroz svoj život i nauku. On nikada ne uništava; On poboljšava sve što god dotakne. - Pismo 135, 1897. {1SM 118.1}

Poniznost i vjera

U djelu za današnje vrijeme novac, talent, učenost ili rječitost nisu toliko potrebni kao što je potrebna vjera ukrašena poniznošću. Nema toga što može nadvladati istinu iznesenu u istini i poniznosti, od strane radnika koji dragovoljno podnose napore, žrtve i sramotu u ime svoga Gospodara. Moramo biti Kristovi suradnici ako želimo da naši naponi budu okrunjeni uspjehom. Moramo plakati kao što je On plakao za one koji ne žele plakati za sebe, i moliti kao što je On molio za one koji ne mole sami za sebe. - Rukopis 24, 1903. {1SM 118.2}

Brzo djelo

Kada se božanska sila ujedini s ljudskim naporima, djelo će se širiti poput požara kroz strnjiku. Bog će upotrijebiti sredstva čije porijeklo čovjek neće biti u stanju razaznati; anđeli će izvršiti djelo za koje su ljudi mogli biti blagoslovljeni prilikom da ga izvrše, samo da nisu zanemarili odazvati se Božjim pozivima. - The Review and Herald, 15. prosinca 1885. {1SM 118.3}

DIO 3 - BUĐENJE I REFORMACIJA

16. POZIVI NA BUĐENJE

Uvod

Jedan od najistaknutijih poziva Ellen G. White na buđenje i reformaciju objavljen je u časopisu *Review and Herald* 22. ožujka 1887. godine pod naslovom „Potreba crkve“. Dijelovi tog članka korišteni su za kompilaciju materijala koju je pripremio starješina A. G. Daniells za knjigu „Krist naša pravednost“. U izvornom objavljivanju (1926. i 1937. godine) članak se u cjelovitom obliku također pojavio u dodatku. Zbog tehničkih razloga u kasnijim izdanjima (od 1941. godine nadalje) sam članak nije bio uključen u dodatku knjige, iako su se neki njegovi dijelovi pojavljivali unutar same knjige. Taj popularan članak u svojoj cjelovitosti sada stoji na početku ovog potresnog dijela. {ISM 120.1}

U ovom dijelu živopisno je prikazana duhovna borba koja plamti između sila pravednosti i sila zla za duše onih koji su započeli s novim vjerskim iskustvom koje je nastupilo kao neposredna posljedica buđenja. U okružju velikog buđenja na sveučilištu u Battle Creeku i događaja koji su uslijedili tijekom nekoliko narednih mjeseci, Ellen White bavi se tim pitanjem od životnog značaja. Elementi te borbe prisutni su u svakom pokušaju crkve da doživi duhovno buđenje. {ISM 120.2}

Ovaj dio završava iznošenjem iskustava vezanih uz odziv prisutnih na više crkvenih buđenja kojima je Ellen White osobno prisustvovala. Ta iskustva pomažu predočiti način na koji je u svom radu primjenjivala upute vezane uz pridobivanje duša koje odlikuju njezine savjete evanđeoskim radnicima. Mnoga od tih iskustava koje je gospođa White zapisala, uglavnom u svoj dnevnik, imaju jezgrovit, izvještajni oblik. Slike koje svojim riječima dočarava počinju s ranim godinama u Battle Creeku i nastavljaju se u Europi i Australiji, te se ponovo vraćaju u Sjedinjene Države. Postoji određena količina ponavljanja u tim izvještajima, ali i dovoljno specifičnosti u svakome od njih da budu od koristi čitatelju. - White Trustees {ISM 120.3}

Velika potreba crkve

[Članak objavljen u dodatku prvom izdanju knjige „Krist naša pravednost“, ali izostavljen zbog tehničkih razloga iz drugog ponovljenog izdanja - Uredništvo.]

Oživljavanje istinske pobožnosti među nama najveća je i najhitnija od svih naših potreba. Potraga za time treba biti naše primarno djelo. Mora postojati usrdan napor da se zadobije Gospodnji blagoslov, ne zato što Bog nije voljan darovati nam svoj blagoslov, već zato što ga mi nismo spremni primiti. Naš nebeski Otac spremniji je dati svog Svetoga Duha onima koji Ga traže nego što su roditelji spremni dati dobre darove svojoj djeci. Ali na nama je da preko priznanja, poniznosti, pokajanja i usrdne molitve ispunimo uvjete pod kojima nam je Bog obećao dati svoj blagoslov. Buđenje se može očekivati isključivo kao odgovor na molitvu. Dok ljudima toliko nedostaje Božji Sveti Duh, oni ne mogu cijeniti propovijedanje Njegove Riječi; ali kada sila Duha dotakne njihova srca, tada iznesene propovijedi neće ostati bez učinka. Vođeni naukom Božje Riječi, uz očitovanje Njegova Duha i korištenje zdravog rasuđivanja, oni koji budu prisustvovali našim sastancima steći će dragocjenoj iskustvo te će, po povratku svojim domovima, biti u stanju širiti zdrav utjecaj. {ISM 121.1}

Stari stjegonoše znali su kako se boriti s Bogom na molitvi te uživati u izlivanje Njegova Duha. Ali oni sada odlaze s pozornice aktivnog djelovanja i tko dolazi zauzeti njihova mjesta? Kakvo

je stanje s naraštajem koji stasa? Jesu li obraćeni k Bogu? Jesmo li budni u shvaćanju djela koje se odvija u nebeskom svetištu ili čekamo da se na crkvu spusti neka pokretačka sila prije nego što odlučimo ustati? Nadamo li se da ćemo vidjeti cijelu crkvu probuđenu? To vrijeme nikada neće nastupiti. {1SM 122.1}

Postoje osobe u crkvi koje nisu obraćene i koje se neće ujediniti u usrdnoj, općoj molitvi. Svatko do nas mora se pojedinačno uputiti na rad. Moramo se više moliti, a manje pričati. Pokvarenost vlada posvuda i ljude se mora naučiti da ne budu zadovoljni obličjem pobožnosti bez duha i sile. Ako smo odlučni u ispitivanju naših srca, odbacivanju naših grijeha i ispravljanju naših zlih sklonosti, naša duša neće se uzdizati u taštini; nećemo imati pouzdanja u sebe, jer ćemo uvijek imati osjećaj da je Bog izvor naše dostatnosti. {1SM 122.2}

Trebamo se puno više bojati opasnosti koja dolazi iznutra nego one koja dolazi izvana. Prepreke ostvarivanju snage i postizanju uspjeha daleko su veće unutar same crkve nego od svijeta. Nevjernici s pravom očekuju da će oni koji ispovijedaju da drže Božje zapovijedi i Isusovu vjeru činiti više nego bilo koja druga grupa ljudi kako bi svojim dosljednim životom, svojim pobožnim primjerom i aktivnim utjecajem častili i promicali ideje koje zastupaju. Ali kako često su se oni koji ispovijedaju da su zagovornici istine pokazali kao najveća zapreka njezinu napretku! Popuštanje nevjerovanju, izražavanje sumnja i gajenje tame pogoduju prisutnosti zlih anđela i otvaraju vrata za ostvarenje sotoninih nauma. {1SM 122.3}

Otvaranje vrata neprijatelju

Neprijatelju duša nije dopušteno čitati ljudske misli, ali on je budan promatrač i pazi na riječi; on vodi računa o postupcima te vješto prilagođava svoja iskušenja kako bi odgovarala slučaju onih koji se podvrgavaju njegovoj vlasti. Kada bismo radili na tome da potisnemo grješne misli i osjećaje, ne izražavajući ih riječima ni djelima, sotona bi bio poražen jer ne bi mogao pripremiti svoja varljiva iskušenja u skladu s pojedinim slučajem. {1SM 122.4}

Ali kako često oni koji se nazivaju kršćanima svojim nedostatkom samokontrole otvaraju vrata neprijatelju duša! Podjele, pa čak i oštre svađe koje bi bile na sramotu bilo kojoj svjetovnoj zajednici, uobičajene su u crkvama jer je tako malo truda uloženo u kontroliranje grješnih osjećaja i potiskivanje svake riječi kojom bi se sotona mogao okoristiti. Čim se pojavi razlika u mišljenjima, stvar se izlaže pred sotonu kako bi ju on mogao pregledati i dobiti mogućnost da iskoristi svoju zmijsku lukavost i vještinu ne bi li razjedinio i uništio crkvu. Svaka svađa sa sobom povlači veliki gubitak. Osobni prijatelji svake strane u sukobu staju uz svoje odabranike i tako se jaz dodatno širi. Kuća koja je razdijeljena unutar sebe ne može opstati. Optužbe s jedne i s druge strane rađaju se i množe. Sotona i njegovi anđeli aktivno rade kako bi osigurali žetvu od sjemena posijanog na taj način. {1SM 123.1}

Ljudi u svijetu sve to promatraju i podrugljivo izjavljuju: „Pogledajte kako ti kršćani mrze jedni druge! Ako je to religija, ne želimo ju.“ Tako gledaju na sebe i na svoje nepobožne karaktere s velikim zadovoljstvom. Na taj su način utvrđeni u svojoj nepokornosti, a sotona se raduje svom uspjehu. {1SM 123.2}

Veliki obmanjivač pripremio je svoja lukavstva za svaku dušu koja nije spremna na iskušenja i koja se ne čuva pomoću stalne molitve i žive vjere. Kao propovjednici, kao kršćani, moramo raditi na tome da s puta uklonimo kamene spoticanja. Moramo ukloniti svaku prepreku. Priznajmo i ostavimo svaki grijeh kako bismo mogli pripremiti put Gospodu da dođe na naše skupove i daruje nam svoju obilnu milost. Moramo nadvladati svijet, tijelo i đavola. {1SM 123.3}

Ne možemo pripremiti put ako sklapamo prijateljstvo sa svijetom, koje je neprijateljstvo prema Bogu; nasuprot tome, kroz Njegovu pomoć možemo raskinuti njegov zavodljiv utjecaj na nas i na druge. Ne možemo se ni kao pojedinci ni kao cjelina osigurati od stalnih iskušenja neumornog i odlučnog neprijatelja, ali u Isusovoj snazi možemo im se oduprijeti. {1SM 123.4}

Iz svakog člana crkve mogla bi sjati stalna svjetlost prema svijetu tako da se oni ne bi morali pitati: Što ti ljudi rade drugačije od ostalih? Može i mora doći do prestanka prilagođavanja svijetu, do odbacivanja svega što ima obličje zla, tako da se protivnicima ne daje nikakvog povoda. Ne možemo izbjeći sramotu; ona će sigurno doći; ali moramo biti vrlo pažljivi da ne budemo koreni zbog naših vlastitih grijeha ili zabluda, već zbog Krista. {1SM 124.1}

Sotona se više od ičega boji da će Božji narod očistiti put uklanjanjem svake prepreke, tako da Gospod može izliti svoj Duh na crkvu koja propada i na nepokajani sabor. Kada bi bilo po njegovom, sotona bi se pobrinuo da nikada ne dođe do ponovnog buđenja, bilo velikog ili malog, do kraja vremena. Ali nama nisu nepoznata njegova oruđa. Moguće je oduprijeti se njegovoj moći. Kada se pripremi put Božjem Duhu, blagoslov će doći. Sotona je jednako nemoćan da zaustavi izlivanje blagoslova na Božji narod kao što ne može zatvoriti prozore neba i spriječiti da kiša pada na zemlju. Zli ljudi i demoni ne mogu zaustaviti Božje djelo ni ukloniti Njegovu prisutnost na skupovima Njegova naroda ako su oni spremni poniznim i pokajničkim srcem priznati i ostaviti svoje grijeha, te pozvati se vjerom na Njegova obećanja. Svakom iskušenju, svakom neprijateljskom utjecaju, bilo otvorenom ili prikrivenom, možemo se uspješno oduprijeti „ne silom niti snagom, već duhom mojim! - riječ je Jahve nad Vojskama.“ (Zaharija 4:6) {1SM 124.2}

Živimo u Danu pomirenja

Živimo u velikom Danu pomirenja, kada naši grijesi, priznati i okajani, trebaju ići pred nama na sud. Bog sada ne prihvaća mlako i beživotno svjedočanstvo svojih propovjednika. Takvo svjedočanstvo ne bi predstavljalo sadašnju istinu. Poruka za današnje vrijeme mora biti pravodobna hrana koja će nahraniti Božju crkvu. Ali sotona se trudi postupno oslabiti silu te poruke kako ljudi ne bi bili spremni održati se u Gospodnji dan. {1SM 124.3}

Naš Veliki Svećenik ušao je 1844. godine u svetinju nad svetinjama nebeskog svetišta kako bi otpočeo s djelom istražnog suda. Bog je počeo pregledavati slučajeve preminulih pravednika. Kada se to djelo privede kraju, početak će se izricati presude nad živima. Kako su dragocjeni, kako su važni ti svećani trenuci! Slučaj svakoga od nas čeka na red pri nebeskom sudu. Svakome od nas bit će suđeno u skladu s djelima koje smo učinili dok smo u tijelu. U zemaljskoj službi, dok je djelo pomirenja vršio veliki svećenik u svetinji nad svetinjama zemaljskog svetišta, od ljudi se tražilo da muče svoje duše pred Bogom i priznaju svoje grijeha kako bi mogli dobiti pomirenje i kako bi im bili izbrisani grijesi. Traži li se išta manje od nas u ovom stvarnom danu pomirenja, kada Krist u nebeskom svetištu zagovara slučajeve svog naroda, a konačna i neopoziva odluka treba se izreći nad svakim čovjekom? {1SM 125.1}

U kakvom se stanju nalazimo u ovo strašno i ozbiljno vrijeme? Kakva oholost vlada u crkvi, kakva obmana, kakva ljubav prema modi, ispraznosti i zabavi, kakva želja za prevlašću! Svi ti grijesi zamračili su um tako da se vječne stvari nisu mogle razaznati. Zar nećemo proučavati Sveto pismo kako bismo mogli saznati gdje se nalazimo u povijesti ovoga svijeta? Nećemo li postati mudri po pitanju djela koje se vrši za nas u ovo vrijeme i položaja koji bismo mi kao grješnici trebali zauzeti dok se odvija to djelo pomirenja? Ako nam je imalo stalo do spasenja naših duša, moramo napraviti odlučnu promjenu. Moramo tražiti Gospoda s istinskim pokajanjem; moramo duboko skrušene

duše priznati naše grijehе kako bi oni mogli biti izbrisani. {1SM 125.2}

Ne smijemo se više zadržavati na začaranom tlu. Brzo se približavamo završetku vremena milosti. Svaka bi se duša trebala pitati: Kako Bog gleda na mene? Ne znamo u kojem trenutku Krist može izgovoriti naša imena i konačno odlučiti našu sudbinu. O, kakve li će biti donesene odluke! Hoćemo li biti svrstani među pravednike ili ćemo biti ubrojani u zle? {1SM 125.3}

Crkva se treba podići i pokajati

Neka se crkva podigne i pokaje se zbog svojeg otpadništva od Boga. Neka se stražari probude i zatrebe u trube jasnim glasom. To je jasno upozorenje koje moramo objaviti. Bog naređuje svojim slugama: „Viči iz sveg grla, ne suspreži se! Glas svoj poput roga podigni. Objavi Mom narodu njegove zločine, domu Jakovljevu grijehе njegove.“ (Izaija 58:1). Moramo pridobiti pozornost naroda; ako to ne uspijemo, sav trud će biti uzaludan; čak da se i anđeo spusti s neba i obrati im se, njegove riječi neće imati ništa više učinka nego što bi imale da govori mrtvim ušima. {1SM 126.1}

Crkva se mora podići na akciju. Božji Duh neće se moći spustiti ako mu ona ne pripravi put. Treba doći do usrdnog preispitivanja srca. Treba doći do ujedinjene, ustrajne molitve, i treba se pozivati vjerom na Božja obećanja. Treba doći ne do zaogrtaanja tijela u kostrijet, kao što se do činilo u davno doba, već do dubokog ponižavanja duše. Nemamo ni najmanjeg razloga da si čestitamo i uzvisujemo se. Trebamo se poniziti pod Božjom moćnom rukom. On će doći utješiti i blagosloviti one koji Ga uistinu traže. {1SM 126.2}

Djelo stoji pred nama; hoćemo li se baciti na posao? Moramo raditi brzo, moramo stalno napredovati. Moramo se pripremati za veliki Gospodnji dan. Nemamo vremena za gubljenje, nemamo vremena za sebične interese. Svijet treba biti opomenut. Što mi kao pojedinci radimo kako bismo drugima donijeli svjetlost? Bog je svakom čovjeku dao njegov posao; svatko ima ulogu koju treba odigrati i ne možemo zanemariti to djelo a da pritom ne ugrozimo vlastite duše. {1SM 126.3}

O, braćo moja, hoćete li žalostiti Svetog Duha i otjerati ga od sebe? Hoćete li zatvoriti vrata pred našim blaženim Spasiteljem zato što niste spremni za Njegovu prisutnost? Hoćete li ostaviti duše da propadnu u nedostatku poznavanja istine zato što previše volite lagodnost da biste ponijeli breme koje je Isus nosio za vas? Trebamo se probuditi iz svoga sna. „Otriježite se! Bdijte! Protivnik vaš, đavao, kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre.“ (1. Petrova 5:8) - The Review and Herald, 22. ožujka 1887. {1SM 126.4}

Buđenje je popraćeno reformacijom

U mnogim srcima čini se da ima jedva dašak duhovnog života. To me jako rastužuje. Vjerujem da se ne ratuje odlučno protiv svijeta, tijela i đavola. Hoćemo li svojim napola mrtvim kršćanstvom podržavati sebičan i lakom duh ovoga svijeta, sudjelujući u njegovu bezboštvu i odobravajući njegove neistine? - Ne! Božjom milošću budimo nepokolebljivi u obrani načela istine, držeći se čvrsto začetka naše nade do samog kraja. „U revnosti budite hitri, u duhu gorljivi, Gospodinu služite.“ (Rimljanima 12:11) Imamo jednog Gospodara, i to Krista. Trebamo gledati na Njega. On treba biti izvor naše mudrosti. Kroz Njegovu milost trebamo sačuvati naše poštenje, stojeći pred Bogom u krotkosti i skrušenosti, i predstavljati Ga pred svijetom. {1SM 127.1}

U našim crkvama propovijedi su vrlo tražene. Članovi su postali ovisni o izjavama s propovjedaonice umjesto o Svetom Duhu. Neaktivirani i neupotrijebljeni, duhovni darovi koji su im dani izbljedjeli su i postali slabašni. Kada bi se propovjednici zaputili u nova polja, članovi bi bili prisiljeni nositi odgovornosti i njihove bi se sposobnosti povećale uporabom. {1SM 127.2}

Bog protiv propovjednika i naroda podiže ozbiljnu optužbu za duhovnu slabost, riječima: „Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit ću te iz usta. Govoriš: 'Bogat sam, obogatih se, ništa mi ne treba!' A ne znaš da si nevolja i bijeda, i ubog, i slijep, i gol. Savjetujem ti: kupi od Mene zlata u vatri žežena da se obogatiš i bijele haljine da se odjeneš da se ne vidi tvoja sramotna golotinja; i pomasti da oči pomažeš i vidiš.“ (Otkrivenje 3:15-18) Bog poziva na duhovno buđenje i duhovnu reformaciju. Ako do toga ne dođe, oni koji su mlaki postajat će sve odbojniji u Gospodnjim očima, sve dok ih ne odbije priznati kao svoju djecu. {1SM 127.3}

Mora doći do buđenja i reformacije pod djelovanjem Svetoga Duha. Buđenje i reformacija dvije su različite stvari. Buđenje označava obnavljanje duhovnog života, oživljavanje sila uma i srca, uskrsnuće od duhovne smrti. Reformacija znači reorganizaciju, promjenu zamisli i teorija, navika i običaja. Reformacija neće donijeti dobre plodove pravednosti ako nije povezana s oživljavanjem Duha. Buđenje i reformacija trebaju izvršiti svoje djelo, i u tom se procesu trebaju stopiti. - The Review and Herald, 25. veljače 1902. {1SM 128.1}

Bit će korištena jednostavna sredstva

Dana su mi viđenja u kojima mi je pokazano da će Gospod sprovesti svoje planove pomoću raznih načina i sredstava. Gospod za svoje veliko i sveto djelo spašavanja duša ne koristi samo najtalentiranije, one koji zauzimaju visoke položaje od povjerenja ili koji su najobrazovaniji po svjetskim kriterijima. On će koristiti jednostavna sredstva; upotrijebit će mnoge koji su do tada imali malo mogućnosti pomoći u napretku Njegova djela. On će, korištenjem jednostavnih ljudi, dovesti do poznavanja istine one koji posjeduju imanja i zemljišta, i na te ljude će se izvršiti utjecaj koji će ih navesti da postanu Božji pomagači u promicanju Njegova djela. - Pismo 62, 1909. {1SM 128.2}

17. ČUVANJE NOVOG ISKUSTVA

Borba nakon buđenja

{1893. godine došlo je do izrazitog buđenja u našim ustanovama u centrali u Battle Creeku, uz mnogo dokaza o djelovanju Božjeg Duha. Velik dio blagoslova bio je izgubljen tijekom događaja koji su ubrzo uslijedili. U ovom iskustvu i savjetima danim u vezi s njime mogu se pronaći pouke koje su značajne i danas. - Uredništvo.} {1SM 129.1}

Nakon izlivanja Božjeg Duha u Battle Creeku u sveučilištu se pokazalo da je vrijeme velike duhovne svjetlosti također vrijeme jednako velike duhovne tame. Tu se nalazi sotona i njegove legije đavoljih slugu, napadajući svojim silama svaku dušu kako bi poništili učinak kiše milosti koja se spustila s neba da oživi i potakne uspavane sile na odlučnu akciju da pronose ono što je Bog objavio. Da su sve te mnogobrojne duše koje su bile prosvijećene u tom trenutku odmah krenule na posao da drugima prenesu ono što im je Bog podario upravo za tu namjenu, bilo bi dano još svjetlosti, stiglo bi još sile. Bog ne daje svjetlost nekome isključivo za vlastito korištenje, već kako bi on mogao raspršiti tu svjetlost i time proslaviti Boga. Na taj se način može osjetiti njezin utjecaj. {1SM 129.2}

U svakom razdoblju povijesti, nakon vremena duhovnog buđenja i izlivanja Svetoga Duha uslijedila je duhovna tama i sveopća pokvarenost. Uzevši u obzir prilike, prednosti i blagoslove koje je Bog dao u Battle Creeku, crkva nije učinila nikakav spomena vrijedan napredak u izvršavanju svojeg djela, te Bog neće blagosloviti crkvu dajući joj još svjetlosti dok ne upotrijebe postojeću svjetlost na način na koji je On to odredio u svojoj Riječi. Svjetlost koja bi trebala sjati jasnim i blistavim zrakama blijedjet će usred moralne tame. Žestoka sila Božje istine ovisi o suradnji ljudskog oruđa s Bogom u pobožnosti, revnosti i nesebičnim naporima da se svjetlost istine odnese drugima. - Rukopis 45, 1893. {1SM 129.3}

Opasnost zamjene djelovanja Duha s fanatizmom

Dobila sam neka pisma vezana uz djelovanje Božjeg Duha na posljednjoj konferenciji {1893} i na sveučilištu koja jasno pokazuju da je došlo do zbunjenosti i da se, zato što se ti blagoslovi nisu iskoristili, ono što je bilo svjetlost s neba sada naziva uzbuđenjem. Rastužilo me je što se na to gleda iz te perspektive. Moramo biti vrlo pažljivi kako ne bismo ražalostili Božjeg Svetoga Duha tako što ćemo proglasiti djelovanje Svetog Duha vrstom fanatizma. Kako ćemo razumjeti djelovanje Božjega Duha ako ne kroz jasno i nedvosmisleno otkrivenje, ne samo u Battle Creeku već i u mnogim drugim mjestima? {1SM 130.1}

Ne čudi me što bi netko mogao biti zbunjen u vezi s događajima koji su uslijedili. Ali u svojem iskustvu tijekom posljednjih četrdeset devet godina vidjela sam puno takvih stvari i spoznala sam da ja Gospod radio na jasan način; neka se nitko ne usudi govoriti da to nije Božji Duh. To je upravo ono što nam je dopušteno vjerovati i tražiti, jer Bog je spremniji dati Svetoga Duha onima koji Ga traže nego što su roditelji spremni dati dobre darove svojoj djeci. Ali Sveti Duh nije nešto čime bi upravljalo ljudsko biće; on treba upravljati i koristiti ljudsko oruđe. Nemam ni najmanju sumnju da je Bog obilno blagoslovio učenike u školi i u crkvi; ali razdoblje velike svjetlosti i izlivanja Duha uglavnom slijedi vrijeme velike tame. Zašto je to tako? Zato što neprijatelj radi svim svojim obmanjivačkim silama kako bi poništio duboki pokretački učinak Božjega Duha na čovjeka. {1SM 130.2}

Kada su se učenici u školi vratili svojim natjecateljskim igrama i nogometu, kada su utonuli u

zabavne aktivnosti, sotona je to prepoznao kao dobar trenutak da se umiješa i poništi učinak Svetoga Duha na oblikovanje i korištenje ljudskih bića. Da su učitelji svi do jednoga izvršili svoju dužnost, da su uvidjeli svoju odgovornost, da su stajali u moralnoj neovisnosti pred Bogom, da su iskoristili sposobnosti koje im je Bog dao u skladu s posvećenjem duha kroz ljubav prema istini, imali bi dovoljno duhovne snage i nebeskog prosvjedenja da napreduju i nastave se penjati ljestvama koje vode prema nebu. Očigledna je činjenica da oni nisu cijenili svjetlost ni hodili u njoj, niti su slijedili Svjetlost svijeta. {ISM 131.1}

Lako je poništiti utjecaj Svetoga Duha ljenčarenjem, pričanjem i igrom. Hoditi u svjetlosti znači nastaviti se kretati u smjeru svjetlosti. Ako onaj kome je podaren blagoslov postane nemaran, nepažljiv i ne bdije na molitvi, ako ne podiže križ i ne nosi Kristov jaram, ako njegova ljubav prema zabavama i težnja za napretkom potpuno zaokupljaju njegove sile ili sposobnosti, tada Bog nije prvi, posljednji i najbolji u svemu, te se sotona uključuje kako bi odigrao svoju ulogu u igri života za njegovu dušu. On tu igru može igrati puno ozbiljnije od njih i stvoriti duboke zamke koje će dušu odvesti u propast... {ISM 131.2}

Posljedice koje su uslijedile nakon djelovanja Božjeg Duha u Battle Creeku nisu rezultat fanatizma, već toga što oni koji su bili blagoslovljeni nisu odali hvalu Onome koji ih je pozvao iz tame k svojoj čudesnoj svjetlosti; a kada zemlja bude obasjana Božjom slavom, neki ju neće prepoznati niti će znati odakle dolazi, jer su pogrešno primijenili i protumačili Duh koji se spustio na njih. Bog je ljubomoran Bog i pazi na svoju slavu. On neće počastiti one koji Ga obeščaćuju. Neke osobe koje žive u svjetlosti trebale su uputiti te neiskusne duše da hode u svjetlosti nakon što im je ona bila dana. Željela bih o tome pisati opširnije, ali bojim se da nemam vremena.- Pismo 58, 1893. {ISM 131.3}

Lak način da se izgubi blagoslov

Nedavno su mi neke stvari dolazile na um s velikom silom i osjećam se primoranom od strane Božjeg Duha da pišem u vezi s njima. [Naslovljeno na predsjednika sveučilišta u Battle Creeku.] Je li ti Gospod milostivo otvorio prozore neba i izlio blagoslov? Itekako! Dakle, to je bilo pravo vrijeme da se učitelji i učenici poduče kako zadržati Božju dragocjenu naklonost tako što će raditi u skladu s povećanom svjetlošću i slati njezine dragocjene zrake u smjeru drugih. Je li dana nebeska svjetlost? I s kojim je ciljem dana? Dana je da bi svjetlost sjala u obliku praktičnih djela pravednosti. Kad se bude vidjelo da oni koji su tako obilato blagoslovljeni imaju dublju i revniju pobožnost, osjećaj da su kupljeni dragocjenom krvlju Božjeg Janjeta, te kada budu odjeveni u haljine Njegova spasenja, neće li tada predstavljati Krista? {ISM 132.1}

Nisu li igranje igara, nagrađivanje i boksačka natjecanja predstavljali odgoj i obrazovanje u skladu sa sotoninim uputama, koje vodi do stjecanja njegovih osobina? Što bi bilo kada bi vidjeli kako Isus, Čovjek s Golgote, gleda na njih s tugom, kao što je meni pokazano? Stvarima se zasigurno daje pogrešan oblik i one djeluju kao protuteža djelu nebeske sile koja je darežljivo podarena. Djelo svakog istinskog kršćanina je predstavljati Krista, odražavati svjetlost, podići zastavu moralnih načela te riječima i utjecajem posvećenim Bogu poticati bezbrižne i nemarne da misle o Bogu i o vječnosti. Svijet bi rado izostavio vječnost iz svojih misli, ali u tome ne mogu uspjeti sve dok postoje oni ljudi koji predstavljaju Krista u svom svakodnevnom životu. {ISM 132.2}

Svaki vjernik tvori kariku u zlatnom lancu koji veže dušu s Isusom Kristom, i predstavlja provodnik svjetlosti onima koji su u tami. Ako jedan od njih izgubi svoju vezu s Kristom, sotona koristi priliku kako bi ga naveo da osramoti Krista riječima, duhom ili djelima, i tako je Kristov

karakter predstavljen na krivi način. Pitam te, dragi brate, zar se Kristova vjera ne predstavlja na pogrešan način pretjerivanjem u zabavi? Kada je Gospod dao Battle Creeku bogatstva svoje milosti, gdje su bili oni na odgovornim položajima koji su mogli uputiti te duše kako najbolje iskoristiti dobiveni dar pomoću dobrih i korisnih djela koja bi unijela raznolikost u njihovo obrazovanje, nasuprot uzbuđenjima i osjećajima koje izazivaju njihove igre? Ta vrsta slobodnog vremena ne priprema njihov um, duh ni ponašanje za prizore iskušenja koji će uskoro nastupiti. Površna pobožnost koja se izdaje za religiju nestat će kada bude podvrgnuta kušnji u vatrenoj peći. {ISM 132.3}

Gospod želi da učitelji razmotre utjecaj osobnog primjera. Trebaju se mnogo više moliti i razmisliti o tome da su utjecaji koje širi dobro sređen život i pobožan razgovor, te živo i predano kršćanstvo, priprema vrta srca za sjetvu sjemena istine koje će donijeti obilnu žetvu, te za Sunce Pravednosti kada se pojavi s iscjeljenjem na svojim zrakama. Neka vaša pravednost tako svijetli pred ljudima „da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.“ (Matej 5:16) „Vi ste,“ rekao je Krist svojim učenicima, „sol zemlje. Ali ako sol obljutavi, čime će se ona osoliti? Nije više ni za što, nego da se baci van i da ljudi po njoj gaze.“ (Matej 5:13) Crkva osvjetljava svijet ne time što ispovijeda pobožnost, već svojim očitovanjem preobražavajuće, posvećujuće sile koju istina ima na život i karakter... {ISM 133.1}

Vrijeme je odviše obiluje znakovima nadolazećeg sukoba da bismo djecu učili zabavi i igrama. - Pismo 46, 1893. {ISM 133.2}

Opasnost da svjetlost postane tama

Gospod se spustio da vam izlije svojeg Svetog Duha. Na sastancima u kampovima i u našim raznim ustanovama na vas je izliven veliki blagoslov. Posjetili su vas nebeski glasnici svjetlosti, istine i sile, i ne biste trebali smatrati čudnim što vas je Bog na taj način odlučio blagosloviti. Kako Krist pokorava sebi svoj odabrani narod? - Kroz silu Njegova Svetog Duha; jer Sveti Duh je onaj koji se, preko Svetog pisma, obraća umu i utiskuje istinu u srca ljudi. Prije svog raspeća, Krist je obećao da će Njegovim učenicima biti poslan Utješitelj. Rekao je: „No kažem vam istinu: bolje je za vas da Ja odem: jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama; ako pak odem, poslat ću ga k vama. A kad on dođe, pokazat će svijetu što je grijeh, što li pravednost, a što osuda... No kada dođe on - Duh Istine - upućivat će vas u svu istinu; jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što čuje i navješćivat će vam ono što dolazi. On će Mene proslavljati jer će od Mojega uzimati i navješćivati vama. Sve što ima Otac, Moje je. Zbog toga vam rekoh: od Mojega uzima i - navješćivat će vama.“ (Ivan 16:7, 8, 13-15) {ISM 133.3}

Malo se pažnje obraćalo na ovo Kristovo obećanje te, zbog nedostatka Božjeg Duha, duhovnost zakona i njegova vječna valjanost nisu bili shvaćeni. Oni koji su tvrdili da ljube Krista nisu shvaćali odnos koji postoji između njih i Boga, i još uvijek to tek nejasno shvaćaju. Samo mutno razumiju nevjerojatnu Božju milost koje se očitovala u davanju Njegova jedinorođenog Sina za spasenje svijeta. Ne shvaćaju koliko su dalekosežni zahtjevi svetog zakona niti koliko se duboko propisi zakona moraju utkati u svakodnevni život. Ne uviđaju od kako je velike potrebe i prednosti molitva, pokajanje i vršenje Kristovih riječi. Djelo Svetoga Duha je otkriti umu prirodu posvećenja koje Bog može prihvatiti. Kroz posredovanje Svetoga Duha duša postaje prosvijećena, a karakter je obnovljen, posvećen i uzdignut. {ISM 134.1}

Dubokim djelovanjem Svetog Duha, pokazana mi je priroda djela izlivanja Božjeg Duha. Pokazana mi je opasnost u kojoj će se naći duše koje su imale to iskustvo, jer će se nakon toga

morati suočiti s još žešćim napadima neprijatelja koji će ih pritisnuti iskušenjima kako bi poništio učinak djelovanja Božjeg Duha te doveo do toga da važne istine, koje je Sveti Duh iznio i kojima je posvjedočio, ne očiste i posvete one koji su primili svjetlost s neba, te da se Krist ne proslavi u njima. {1SM 134.2}

Razdoblje velike duhovne svjetlosti pretvorit će se, ako se ta svjetlost pobožno ne cijeni i ne iskoristi, u vrijeme jednako velike duhovne tame. Utisak koji je Božji Duh ostavio, ako ljudi ne njeguju taj sveti dojam i ne ostanu na svetom tlu, izblijedjet će iz uma. Oni koji žele napredovati u duhovnom znanju moraju stajati tik do Božjeg izvora te ponovno i iznova piti iz zdenaca spasenja koji su im tako milostivo otvoreni. Nikada ne smiju napuštati izvor okrjepe već se, srca punih zahvalnosti i ljubavi zbog očitovanja Božje dobrote i suosjećanja, moraju neprekidno napajati živom vodom. {1SM 135.1}

Koliko li mnogo znači za svaku dušu - „Ja sam svjetlost svijeta“; „Ja sam kruh života. Tko dolazi k Meni, neće ogladnjeti {za nečim što pruža više ispunjenja}; tko vjeruje u Mene, neće ožednjeti nikada.“ (Ivan 8:12, 6:35) Dosegnuti to stanje znači da ste pronašli Izvor svjetlosti i ljubavi i naučili ste kada i kako se možete okrijepiti, te možete koristiti Božja obećanja neprestano ih primjenjujući na vlastitu dušu. {1SM 135.2}

„No rekoh vam: vidjeli ste Me, a opet ne vjerujete.“ (Ivan 6:36) To se doslovno ispunilo u slučaju mnogih; Gospod im je dao dublji uvid u istinu, dublje razumijevanje Njegova karaktera milosti, suosjećanja i ljubavi; pa ipak, nakon što su bili prosvijećeni na taj način, oni su Mu okrenuli leđa u nevjerovanju. Vidjeli su duboko djelovanje Božjeg Duha, ali kad su nastupila sotonina podmukla iskušenja, kao što će to uvijek biti slučaj nakon razdoblja buđenja, oni se nisu oduprli do krvi, boreći se protiv grijeha; oni koji su mogli stajati na povoljnom tlu, da su na ispravan način upotrijebili dragocjeno prosvjećenje koje su imali, bili su nadvladani od neprijatelja. Trebali su svjetlost koju im je Bog dao odsjajivati na duše drugih; trebali su raditi i djelovati u skladu sa svetim otkrivenjima Svetoga Duha; budući da nisu činili tako, pretrpjeli su gubitak. {1SM 135.3}

Duhovna pobjeda propuštena zbog strasti prema igrama

Učenici su se prepustili igrama i ludovanju. Postali su toliko zainteresirani za igre da su istisnuli Gospoda iz svojih misli; Isus je stajao među vama na igralištu, govoreći: „O kad bi i ti u ovaj dan spoznao što je za tvoj mir!“ (Luka 19:42) „Vidjeli ste Me, a opet ne vjerujete.“ (Ivan 6:36) Doista; Krist vam se otkrio i bili ste duboko dirnuti kada je Sveti Duh pokrenuo vaša srca, ali odabrali ste put na kojem ste izgubili te svete dojmove i niste uspjeli zadržati pobjedu. „Svi koje Mi daje Otac doći će k Meni, i onoga tko dođe k Meni neću izbaciti.“ (Ivan 6:37) Zaputili ste se ka Kristu, ali niste obitavali u Njemu. Napustili ste Ga i iz vaših srca nestalo je shvaćanje koje ste imali o velikim darovima i blagoslovima koje vam je On dao. Teme vezane uz zabavu zauzimale su toliko mjesta u vašim umovima da ste nakon svečanog spuštanja Božjeg Duha ušli u raspravu o njima s tako velikim žarom da su srušene sve barijere, i zbog vaše strasti prema igrama zanemarili ste poslušati Kristove riječi: „Bdijte i molite da ne padnete u napast. Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.“ (Marko 14:38) Mjesto koje je trebalo pripadati Isusu zauzela je vaša strast prema igrama. Odabrali ste svoje zabave umjesto utjehe Svetoga Duha. Niste slijedili primjer Isusa koji je rekao: „Sidoh s neba ne da vršim svoju volju, nego volju onoga koji Me posla.“ (Ivan 6:38) {1SM 136.1}

Ljudske želje i sklonosti toliko su zbunile um mnogih, i oni su toliko popustili navici udovoljavanja njima, da nisu u stanju shvatiti što Sveto pismo uistinu govori. Mnogi misle da će, ako žele slijediti Krista, morati biti potišteni i nesretni budući da se od njih zahtijeva odricanje od

užitaka i ludosti u kojima uživa svijet. Živuci kršćanin bit će ispunjen radošću i mirom, jer živi kao da vidi Onoga koji je nevidljiv; oni koji traže Krista i Njegov istinski karakter, u sebi imaju elemente vječnog života budući da su sudionici nebeske prirode i pobjegli su pokvarenosti koja je na svijet došla kroz požudu. Isus je rekao: „A ovo je volja onoga koji Me posla: da nikoga od onih koje Mi je dao ne izgubim, nego da ih uskrisim u posljednji dan. Da, to je volja Oca Mojega da tko god vidi Sina i vjeruje u Njega, ima život vječni i Ja da ga uskrisim u posljednji dan.“ (Ivan 6:39, 40) {ISM 136.2}

Božje dijete je Božji suradnik

Sav duhovni život dolazi od Isusa Krista. „A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja.“ (Ivan 1:12) Ali koja je neizbježna posljedica kad postanemo Božje dijete? Posljedica je to da postajemo Božji suradnici. Veliko se djelo treba izvršiti i za spasenje naših vlastitih duša, a trebamo se osposobiti i za rad na izbavljanju drugih od nevjerovanja kako bi se vratili u život održavan vjerom u Isusa Krista: „Zaista, zaista, kažem vam: tko vjeruje {neozbiljnom vjerom? – Ne, već postojanom vjerom koja radi kroz ljubav i čisti dušu}, ima život vječni. Ja sam kruh života... Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću Ja dati tijelo je Moje - za život svijeta... ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi Njegove, nemate života u sebi! Tko blaguje tijelo Moje i pije krv Moju, ima život vječni; i Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan... Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su. A ipak, ima ih među vama koji ne vjeruju.“ Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će Ga izdati. I doda: „Zato sam vam i rekao da nitko ne može doći k Meni ako mu nije dano od Oca.“ (Ivan 6:47, 48, 51, 53, 54, 63-65) {ISM 137.1}

Kada je Isus izgovarao te riječi, izrekao ih je s autoritetom, sigurnošću i silom. Ponekad se očitovao tako da se duboko djelovanje Njegova Duha moglo opaziti osjetilima. Ali mnogi koji su u tim trenucima vidjeli, čuli i sudjelovali u blagoslovima, nastavili su vlastitim putovima i ubrzo su zaboravili svjetlost koju im je On dao. {ISM 138.1}

Blaga vječnosti predana su Isusu Kristu na čuvanje, kako bi ih On mogao dati kome poželi; ali kako je žalosno što toliko mnogo ljudi brzo gube iz vida dragocjenu milost koja im se nudi kroz vjeru u Njega. On će podariti nebeska blaga onima koji vjeruju u Njega, gledaju na Njega i prebivaju u Njemu. On ima pravo usporediti se s Bogom i ne poznaje ograničenja ili zadržke u davanju nebeskih blaga onima kojima to želi.

On ne uzdiže niti časti velike ljude ovoga svijeta kojima drugi laskaju i plješću, ali poziva svoj odabrani, poseban narod koji Ga ljubi i služi Mu, da Mu pristupe i zatraže Ga, i On će im dati kruh života i obdariti ih vodom života koja će u njima biti kao izvor vode koja teče u vječni život. {ISM 138.2}

Isus je na naš svijet donio sva blaga Božje riznice, i svi koji vjeruju u Njega usvojeni su kao Njegovi nasljednici. On izjavljuje da velika nagrada čeka one koji pate zbog Njegovog imena, „kako je pisano: Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji Ga ljube“ (1. Korinćanima 2:9). - The Review and Herald, 30. siječnja 1894. {ISM 138.3}

Je li blagoslov bio cijenjen?

Kako bismo umnožili svoje duhovno blago, nužno je da hodimo u svjetlosti. Uzevši u obzir Kristov skori dolazak, moramo budno raditi na pripremi vlastitih duša kako bismo održali naše vlastite svjetiljke čistim i upaljenim, te obraćati pozornost dragih na nužnost pripreme za dolazak

Mladoženje. Budnost i rad moraju ići zajedno; vjera i djela moraju biti ujedinjeni, jer inače naši karakteri neće biti simetrični i dobro uravnoteženi, savršeni u Kristu Isusu. {1SM 138.4}

Ako posvetimo svoj život isključivo razmišljanju u molitvi, naša svjetla će oslabjeti, jer svjetlost nam je dana kako bismo ju prenosili drugima; a što više prenosimo svjetlost, to će blistavije postati naše vlastito svjetlo. Ako postoji ijedna stvar na ovom svijetu u vezi s kojom možemo pokazivati zanos, on se može očitovati u pokušaju spašavanja duša za koje je Krist umro. Djelo te vrste neće nas navesti da zanemarimo osobnu pobožnost. Potaknuti smo da budemo hitri u revnosti, „u duhu gorljivi, Gospodinu služite.“ (Rimljanima 12:11) {1SM 139.1}

Imati pogled upravljen na Božju slavu znači biti usmjeren k jednom cilju - napretku djela koje je djelovalo na vaša srca, koje pokorava vašu volju Božjoj volji i dovodi svaku misao u pokornost Božjoj slavi. Svijet gleda na vas ne bi li vidio kakve će biti posljedice djela buđenja koje je nastupilo na sveučilištu, u sanatoriju, izdavačkom uredu i među članovima crkve u Battle Creeku. Kakvo ste svjedočanstvo iznijeli svojim svakodnevnim životom i karakterom? {1SM 139.2}

Bog je od vas očekivao da date sve od sebe, ne kako biste udovoljili sebi, zabavili se ili proslavili, već da Mu odate čast u svim svojim djelima, odužujući Mu se u skladu sa svjetlošću i prednostima koje vam je dao kroz dar svoje milosti. Očekivao je od vas da posvjedočite pred nebeskim bićima i budete živi svjedoci sile Kristove milosti pred svijetom. Gospod vas je iskušao da vidite hoćete li se prema Njegovu obilnom blagoslovu odnositi kao prema običnoj i bezvrijednoj stvari, ili ćete ga smatrati velikim blagom s kojim morate postupati uz dužno strahopoštovanje. Da su se svi odnosili prema Božjem daru na takav način - jer to je djelo bilo od Boga - tada, u skladu s mjerom odgovornosti svakoga od vas, dobivena milost bi se udvostručila, kao što je to bio slučaj s talantima onoga koji je mudro trgovao novcem svoga gospodara. {1SM 139.3}

Blagoslov koji se pretvorio u prokletstvo

Bog je iskušavao vjernost svoga naroda, ispitujući ih ne bi li vidio na koji će način iskoristiti dragocjeni blagoslov koji im je povjerio. Taj blagoslov stigao je od našeg Posrednika i Zagovornika u nebeskim dvorima; ali sotona je bio spreman iskoristiti svaku priliku koja mu se pruži kako bi svjetlost i blagoslov pretvorio u tamu i prokletstvo. {1SM 140.1}

Na koji način se blagoslov može pretvoriti u prokletstvo? Tako što će ljudsko biće biti nagovoreno da ne cijeni svjetlost i da ne otkrije svijetu njezinu učinkovitost u preobražavanju karaktera. Ispunjen Svetim Duhom, ljudski posrednik se posvećuje za suradnju s nebeskim bićima. On nosi Kristov jaram, podiže svoje breme i radi u Kristovoj službi zadobivajući dragocjene pobjede. Hodi u svjetlosti kao što Krist boravi u svjetlosti. U njemu se ispunjava pismo: „A svi mi, koji otkrivenim licem odrazujemo slavu Gospodnju, po Duhu se Gospodnjem preobražavamo u istu sliku - iz slave u slavu.“ (2. Korinćanima 3:18) {1SM 140.2}

Još jedna godina sa zapisom svojih događaja otišla je u vječnost; svjetlost s neba koja vas je obasjala trebala vas je pripremiti da ustanete i zasjate, da proslavite Boga pred svijetom kao narod koji drži Njegove zapovijedi. Trebali ste biti živi svjedoci; ali ako nema nikakvih posebnih težnji za uzvišenim i svetim karakterom koji će biti svjedokom pred svijetom, ako nije učinjen nikakav napor veći od onih koji se čine u popularnim crkvama u današnje vrijeme, tada Božje ime nije proslavljeno, a Njegova istina nije bila uzdignuta pred svijetom pokazivanjem potvrde Božjeg odobravanja u narodu koji je primio veliku svjetlost. Ako nisu pokazali da cijene očitovanje Božje sile više nego što im je stalo do jela, pića i igara, kao što je to bio slučaj sa starim Izraelom, kako onda Gospod može povjeriti svom narodu bogate i darežljive objave? Ako se ponašaju potpuno

suprotno otkrivenoj Božjoj volji u gotovo svim vidovima života, ako se mogu zateći u nemaru, lakoumnosti, sebičnosti, ambicijama i oholosti, hodeći svojim pokvarenim putovima pred Gospodom, kako bi im On mogao dati još jedno izlivanje Svetoga Duha? {1SM 140.3}

Bog za svoj narod ima pripremljene najbogatije blagoslove, ali ne može ih dati dok oni ne nauče kako se odnositi prema tom dragocjenom daru tako da odaju hvalu Onome koji ih je pozvao iz tame k svojem veličanstvenom svjetlu. „Zato i mi, okruženi tolikim oblakom svjedoka, odložimo svaki teret i grijeh koji nas sapinje te postojano trčimo u borbu koja je pred nama! Uprimo pogled u Početnika i Dopravitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred Njim podnese križ, prezrevši sramotu te sjedi zdesna prijestolja Božjega.“ (Hebrejima 12:1, 2) Dio radosti koja je stajala pred Kristom bio je pogled na Njegovu istinu naoružanu svemoćnom silom Svetoga Duha, koja utiskuje Njegov lik na život i karakter Njegovih sljedbenika. {1SM 141.1}

Nebeska bića surađuju s ljudskim u pokušajima da uzvisu zakon i učine ga časnim. Gospodnji zakon je savršen i preobražava dušu. U tako preobraćenoj duši svijet vidi živo svjedočanstvo. Hoće li onda Gospod s nebesa imati materijala za rad? Hoće li naći mjesta u srcima onih koji tvrde da vjeruju u istinu? Hoće li Njegova čista, nesebična blagonaklonost naići na odziv ljudskog oruđa? Hoće li svijet vidjeti prikaz Kristove slave u karakterima onih koji se nazivaju Njegovim sljedbenicima? Hoće li Krist biti čašćen i proslavljen gledajući kako se Njegovo vlastito suosjećanje u potocima izliva iz Njegovih ljudskih oruđa? Usađujući svoje evanđelje u srce, On izliva nebeska blaga na blagoslov svijeta. „Jer Božji smo suradnici: Božja ste njiva, Božja građevina.“ (1. Korinćanima 3:9) {1SM 141.2}

Što je taj bogati Božji blagoslov učinio za one koji su bili dovoljno ponizna i skrušena srca da ga prime? Je li se blagoslov cijenio? Jesu li oni koji su ga primili pronosili slavu Onoga koji ih je pozvao iz tame k svojem veličanstvenom svjetlu? Ima ljudi koji već dovode u pitanje djelo koje je bilo tako dobro i koje je trebalo biti puno više cijanjeno. Oni na to djelo gledaju kao na nekakav oblik fanatizma. {1SM 141.3}

Budite izuzetno pažljivi

Bilo bi čudno da nije bilo nekih koji su, budući neuravnotežena uma, govorili i djelovali nesmotreno; jer gdje god i kad god Gospod radi da bi dao istinski blagoslov, otkriva se i njegova krivotvorina kako bi poništila učinak pravog Božjeg djela. Stoga moramo biti izuzetno pažljivi i hoditi ponizno pred Bogom kako bismo mogli imati duhovnu pomast za oči kojom ćemo moći razlikovati djelovanje Božjeg Svetoga Duha od djelovanja onog duha koji želi unijeti divlju razuzdanost i fanatizam. „Po plodovima ćete ih njihovim prepoznati.“ (Matej 7:20) Oni koji uistinu gledaju na Krista, mijenjat će se u Njegovo obličje, potpomognuti Gospodnjim Duhom, i rasti do pune mjere rasta ljudi i žena u Kristu Isusu. Sveti Božji Duh ispunit će ljude ljubavlju i čistoćom te će se u njihovim karakterima moći vidjeti oplemenjenost. {1SM 142.1}

Ali trebaju li drugi, zbog toga što su neki pronevjerili bogati nebeski blagoslov, zaniijekati da je Isus, Spasitelj svijeta, prošao kroz naše crkve kako bi donio blagoslov? Nemojte dopustiti da sumnja i nevjerovanje dovode u pitanje tu činjenicu; ako tako činite, krećete se po opasnom terenu. Bog je dao Svetoga Duha onima koji su pred nebeskim darom otvorili svoje srca kako bi ga primili. Ali neka oni kasnije ne popuste pred iskušenjem koje ih navodi da vjeruju kako su bili obmanuti. Neka ne govore: „Budući da osjećam tamu, te me sada pritišće sumnja i nikada nisam vidio takvo očitovanje sotonine sile kao sada, zaključujem stoga da sam se nalazio u zabludi.“ Upozoravam vas da budete oprezni. Nemojte posijati ni jedan izraz sumnje. Bog je radio u vašu korist, dovodeći

zdravu i istinitu nauku u dodir s vašim srcem. Blagoslovljeni ste kako bi taj blagoslov mogao uroditi plodom u obliku zdravih navika i plemenita karaktera. {1SM 142.2}

Grijev odbacivanja dokaza

Grijev zbog kojega je Krist ukorio Korozain i Betsaidu bio je grijeh odbacivanja dokaza koji bi ih, da su se pokorili njihovoj sili, uvjerali u istinu. Grijev pismoznana i farizeja bio je uranjanje nebeskog djela koje je bilo stavljeno pred njih u tamu nevjerovanja, tako da su dokazi koji su ih trebali učvrstiti u vjeri bili dovođeni u pitanje, a svete stvari koje su trebale biti cijenjene bile su smatrane bezvrijednima. Bojim se da je naš narod dopustio neprijatelju da izvrši to isto djelo, tako da su neki dobro koje je došlo od Gospoda, bogate blagoslove koje je On dao, počeli smatrati fanatizmom. {1SM 142.3}

Ako se takav stav nastavi usvajati, kada Gospod ponovo dopusti da Njegovo svjetlo obasja narod, oni će se okrenuti od nebeske svjetlosti, govoreći: „Osjetio sam istu stvar 1893. godine, i neki u čiju sam riječ imao pouzdanja nazvali su to djelo fanatizmom.“ Neće li oni koji su primili Božje obilne blagoslove, a koji zauzimaju stav da je djelovanje Svetoga Duha bilo fanatizam, biti skloni zaniijekati rad Božjeg Duha u budućnosti, čineći na taj način srce neosjetljivim na molbe tihog i blagog glasa? Isusova ljubav može biti ponuđena onima koji pred njom podižu zidine, i ona ih neće ni na što prisiljavati. Blaga nebeske milosti mogu biti dana a ipak odbačena, umjesto da budu cijenjena i priznata sa zahvalnošću. Narod je srcem vjerovao u pravednost, i neko vrijeme izricana su priznanja koja vode do spasenja; ali, koliko god je to žalosno za reći, oni kojima je taj dar dan nisu surađivali s nebeskim bićima, niti su pokazali da cijene svjetlost tako što bi činili djela pravednosti. - The Review and Herald, 6. veljače 1894. {1SM 143.2}

18. POSEBNI POZIVI TIJEKOM JAVNE SLUŽBE

{Ellen G. White je tijekom svoje javne službe učinkovito izricala poziv koji je zahtijevao odziv. Ovdje su izneseni izvještaji o nekoliko situacija koje otkrivaju njezino korištenje takvih metoda u raznim okolnostima. - Uredništvo.} {ISM 144.1}

U Battle Creeku u ranim danima

Prisustvovala sam sastanku u crkvi u Battle Creeku. Govorila sam slobodno pred ljudima otprilike sat vremena o temama Adamova pada i jada i smrti koje je taj pad sa sobom donio, te o tome kako je Krist kroz svoje poniženje i smrt donio život i besmrtnost. Osjetila sam kako ljudima moram snažno istaknuti nužnost potpune posvećenosti Bogu - posvećenje cijelog bića, duše, tijela i duha. Govorila sam o Mojsijevoj smrti i pogledu koji je on imao na obećanu kanaansku zemlju. U slušateljima su pobuđeni duboki osjećaji... Na sastanku te večeri pozvali samo one koji žele postati kršćani da istupe. Javilo se trinaest osoba. Svi su svjedočili na Božju slavu. Bilo je to dobro djelo. - Dnevnik, 12. siječnja 1868. {ISM 144.2}

Ozbiljno djelo u Tittabawasseeu u državi Michigan

Sastanci su održavani tijekom cijelog dana. Moj suprug i ja govorili smo prije podne; brat Andrews govorio je poslijepodne. Ja sam ga popratila prilično opsežnim zapažanjima, usrdno preklinjući one koji su tijekom sastanaka bili zainteresirani da od tog dana počnu služiti Bogu. Pozvali smo one koji su željeli početi služiti Gospodu da istupe. Javio se poprilično velik broj. Govorila sam nekoliko puta, žarko moleći duše da raskinu sotonine okove i počnu iznova. Jedna majka pristupila je svome sinu i plačući ga preklinjala. On je izgledao krut, tvrdoglav i nepopustljiv. Tada sam ustala i obratila se bratu D., moleći ga da ne stoji na putu svojoj djeci. On se trgnuo, a tada je ustao i govorio, izjavljujući da će se od tog dana promijeniti. Svi su to dočekali radosnih srca. Brat D. je plemenit čovjek. {ISM 144.3}

Tada se javio suprug sestre E., izjavljujući da bi želio biti kršćanin. On je utjecajan čovjek - odvjetnik po zanimanju. Njegova kći izgledala je uznemireno. Brat D. tada je našim pozivima pridružio svoje. Sestra D. također se obratila svojoj djeci. Preklinjali smo i naposljetku smo odnijeli prevagu. Svi su istupili. Očevi, svi sinovi te drugi muškarci slijedili su njihov primjer. Bio je to radostan dan. Sestra E. rekla je kako je to najsretniji dan njezina života. - Dnevnik, 19. veljače 1868. {ISM 145.1}

Dobar odziv u Battle Creeku

Poslijepodne sam govorila vezano uz 2. Petrovu poslanicu. Govorila sam slobodno. Nakon što sam govorila jedan sat, pozvala sam da istupe oni koji žele postati kršćani. Tiho i mirno, istupilo je između trideset i četrdeset osoba te zauzelo prve redove. Pričala sam s njima u vezi s potpunim predanjem Bogu. Imali smo sat molitve za one koji su istupili. To vrijeme molitve bilo je vrlo dragocjeno. Oni koji su se željeli krstiti trebali su to pokazati ustajanjem. Ustao je prilično velik broj. - Dnevnik, 9. lipnja 1873. {ISM 145.2}

Odziv nakon malo oklijevanja

Govorila sam poslijepodne {u Stanleyu, Va.} o Ivanu 17:3. Gospod mi je dao puno svog Svetoga

Duha. Prostorija je bila popunjena. Pozvala sam da istupe oni koji žele ozbiljnije tražiti Gospoda i one koji se žele u potpunosti predati Gospodu na žrtvu. Neko vrijeme nitko se nije pomaknuo, ali potom je mnogo njih istupilo i iznijelo svjedočanstva i priznanja. Imali smo dragocjeni sat molitve i svi su se osjećali skrušenima, plačući i priznavajući svoje grijehе. Oh, kada bi to svi mogli razumjeti! - Dnevnik, 9. studenoga 1890. {1SM 145.3}

Početak rada u Švicarskoj

Subota i nedjelja bili su dragocjeni dani. [Na konferenciji održanoj u Baselu u Švicarskoj, 1885. godine] Gospod me je posebno blagoslovio dok sam govorila u nedjelju poslijepodne. Na kraju izlaganja upućen je poziv svima koji žele biti kršćani, i koji su osjećali da im nedostaje živa veza s Bogom, da istupe kako bismo mogli ujediniti svoje molitve s njihovima za oprostjenje grijehа i za snagu da se odupru iskušenju. {1SM 146.1}

To je za mnoge bilo novo iskustvo, ali nisu oklijevali. Činilo se da je cijeli skup ustao na noge, i jedino što se moglo učiniti jest da svi zajedno sjednu i traže Gospoda. Cijeli sabor na tom mjestu očitovao je svoju odlučnost da odbace grijeh i najrevnije se uključe u djelo traženja Boga. Nakon molitve izneseno je stotinu petnaest svjedočanstava. Mnoga od njih pokazala su istinsko iskustvo u nebeskim stvarima. - Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, str. 173. {1SM 146.2}

U Christiani {Oslo} u Norveškoj

Proveli smo dva tjedna u Christiani i usrdno radili za crkvu. Gospodnji Duh potaknuo me je da iznesem vrlo jasno svjedočanstvo. Posebice na našem zadnjem sastanku, izložila sam im nužnost temeljite promjene karaktera ako žele biti Božja djeca... Žarko sam im isticala neophodnost dubokog pokajanja, priznanja i ostavljanja grijehа koji su dragom Kristovom duhu zatvorila vrata ulaska u crkvu. Tada smo pozvali da istupe oni koji imaju želju odlučno stati na Gospodnju stranu. Mnogo njih se odazvalo. Iznesena su neka dobra priznanja i izgovorena ozbiljna svjedočanstva. - The Review and Herald, 19. listopada 1886. {1SM 146.3}

Ustajanje pokazalo odlučnost

Od svih onih koji su od tog trenutka {u Baselu u Švicarskoj} odlučili poduzeti najozbiljnije napore kako bi dosegli viša mjerila, tražilo se da ustanu. Ustali su svi prisutni. Nadamo se da će to imati učinak koji će ih pridobiti za Boga i navesti na razmišljanje o nebeskim stvarima, te da će poduzeti usrdne napore da budu ono što im je Bog omogućio da postanu - vjerni i postojani, odani vojnicima Kristova križa. - Dnevnik, 22. studeni, 1885. {1SM 147.1}

Ponovo pridobiveni oni koji su nazadovali

U subotu poslijepodne ponovo smo se okupili na društveni sastanak. Gospodnji blagoslov počivao je na meni dok sam se ponovo nakratko obratila ljudima. Svako sjedalo bilo je popunjeno i unesene su dodatne stolice. Svi su slušali s dubokim zanimanjem. {1SM 147.2}

Pozvala sam da istupe svi koji žele da se za njih mole Božji slugе. Svi koji su nazadovali u vjeri, svi koji su željeli vratiti se Gospodu i marljivo Ga tražiti, mogli su iskoristiti tu priliku. Nekoliko mjesta brzo se popunilo i cijeli skup bio je pokrenut. Rekli smo im da je najbolje što mogu učiniti ostati sjediti na svojim mjestima i svi ćemo zajedno tražiti Gospoda tako što ćemo priznati naše grijehе, jer Gospod nam je dao svoju riječ: „Ako priznamo grijehе svoje, vjeran je On i pravedan:

otпустит će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravde.“ (1. Ivanova 1:9) {1SM 147.3}

Izneseno je mnogo uzastopnih svjedočanstava punih dubokih osjećaja, pokazujući da je Božji Duh dotaknuo srca. Naš sastanak trajao je od dva do pet sati poslijepodne, i tada smo morali završiti s nekoliko usrdnih molitava. - Dnevnik, 20. veljače 1887. {1SM 147.4}

Izuzetno iskustvo u Australiji

U subotu 25. svibnja {1895. godine} imali smo dragocjen sastanak u dvorani u Sjevernom Fitzroyu gdje se naši ljudi okupljaju. Nekoliko dana prije sastanka znala sam da se od mene očekuje da govorim u crkvi u subotu; ali, nažalost, bila sam ozbiljno prehladna i prilično promukla. Razmišljala sam o tome da se izuzmem od te dužnosti; no budući da je to bila moja jedina prilika, rekla sam: „Stat ću pred narod i vjerujem da će Gospod odgovoriti na moje usrdne molitve te ukloniti promuklost kako bih mogla iznijeti svoju poruku pred ljude.“ Pred svojeg nebeskog Oca iznijela sam obećanje: „Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu tko kuca, otvorit će se... Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji Ga zaištu!“ (Luka 11:9-13)... {1SM 147.5}

Gospodnja riječ je pouzdana. Zatražila sam i vjerovala sam da ću biti osposobljena govoriti pred narodom. Odabrala sam dio iz Svetog pisma kao temu, ali kada sam ustala da govorim, to je bilo uklonjeno iz mogeg uma i osjetila sam se ponukanom govoriti o prvom poglavlju Druge Petrove poslanice. Gospod mi je dao posebnu slobodu u iznošenju vrijednosti Božje milosti... Uz pomoć Svetoga Duha, bila sam u stanju govoriti jasno i snažno. {1SM 148.1}

Na kraju svog izlaganja osjetila sam se ponukana Svetim Duhom uputiti poziv da istupe oni koji se žele u potpunosti predati Gospodu. Oni koji su osjećali potrebu da se za njih mole Božji sluge pozvani su da to daju do znanja. Istupilo je oko trideset duša. Među njima nalazile su se supruge braće F. koje su po prvi put izrazile želju da se približe Bogu. Moje srce bilo je ispunjeno neizrecivom zahvalnošću zbog geste koju su učinile te dvije žene. {1SM 148.2}

Tada sam uvidjela zašto sam tako snažno bila ponukana da uputim taj poziv. Isprva sam oklijevala, pitajući se je li to najpametnija stvar za učiniti, budući da smo moj sin i ja bili jedine osobe od kojih sam mogla očekivati bilo kakvu pomoć tom prilikom. Ali kroz um mi je prošla misao, kao da mi se netko obratio: „Zar se ne možeš pouzdati u Gospoda?“ Odgovorila sam: „Hoću, Gospode.“ Iako je mog sina vrlo začudilo što sam uputila takav poziv tom prilikom, pokazao se dostojnim situacije. Nikada ga nisam čula da govori s većom silom ili dubljim osjećajima nego u tom trenutku. Pozvao je braću Faulkheada i Salisburyja da istupe i kleknuli smo na molitvu. Moj sin je predvodio i Bog je zasigurno upravljao njegovom molbom, jer činilo se kao da se moli u Božjoj prisutnosti. Braća Faulkhead i Salisbury također su iznijeli žarke molitve i tada mi je Gospod dao glas kojim sam se molila. Sjećam se sestara F. koje su se prvi put javno opredijelile za istinu. Sveti Duh bio je prisutan na sastanku i mnogi su bili pokrenuti njegovim dubokim djelovanjem. {1SM 148.3}

Na kraju sastanka mnogi su se probili do podija i, primivši me za ruku, tražili sa suzama u očima da se molim za njih. Iskreno sam odgovarala: „Hoću.“ Upoznali su me sa sestrama F. i vidjela sam da imaju nježna srca... Majka jedne od tih sestara koje su se tada opredijelile za istinu bila je vrlo ogorčeni protivnik toga i prijetila je svojoj kćeri da joj neće dopustiti da se vrati kući ako postane štovatelj subote; njezina majka je na nju gledala kao na obiteljsku sramotu. Gospođa F. često je izjavljivala kako se nikada neće pridružiti adventistima sedmog dana. Ona je odrasla u

prezbiterijanskoj crkvi i odgojena je da misli kako je izuzetno neprilično da žene govore na sastancima, a da je žena koja propovijeda stvar koja je potpuno izvan granica prikladnosti. Uživala je slušati starješine Daniellsa i Corlissa, i smatrala ih je vrlo vještim govornicima, ali odbijala je slušati ženu kako propovijeda. Njezin suprug se molio da Bog tako uredi stvari da ona bude obraćena propovijedanjem sestre White. Kada sam uputila svoj poziv i pozvala da istupe oni koji osjećaju svoju potrebu da se približe Bogu, na iznenađenje svih prisutnih te sestre su istupile. Sestra koja je izgubila svoje dijete rekla je da je bila odlučna ne istupiti, ali Gospodnji Duh toliko je snažno utjecao na njezin um da se nije usudila odbiti... Toliko sam zahvalna svom nebeskom Ocu za Njegovu ljubav i nježnost koju je pokazao time što je privukao te dvije dragocjene duše da se ujedine sa svojim supruzima u poslušnosti istini. - The Review and Herald, 30. srpnja 1895. {1SM 149.1}

Odziv neadventističkih posjetitelja u crkvi u Ashfieldu

Pozvala sam da ustanu svi koji se žele predati Bogu svetim zavjetom i služiti Mu svim srcem. Prostorija je bila puna i ustali su gotovo svi. Bio je prisutan znatan broj onih koji nisu bili naše vjere, i neki od njih također su ustali. Iznijela sam njihove slučajeve pred Gospoda u usrdnoj molitvi i znali smo da smo svjedočili očitovanju Božjeg Duha. Osjećali smo da smo uistinu zadobili pobjedu. - Rukopis 30a, 1896. {1SM 150.1}

Poseban poziv na sveučilištu u Battle Creeku

Tom sam prilikom govorila pred asistentima, razredom njegovatelja i liječnicima pet puta tijekom molitvenog tjedna, i sigurna sam da su cijenili moje riječi. Na sveučilištu sam govorila dvaput. Posljednji četvrtak profesor Prescott pozvao me je da dođem tamo. Otišla sam i molila se i obratila se velikoj crkvi punoj studenata. Bila sam vrlo slobodna dok sam im govorila i iznosila pred njih Božju dobrotu i milost, kao i veliku milostivost i žrtvu Isusa Krista te nebesku nagradu koja je kupljena za nas, uključujući i veliku posljednju pobjedu, te kolika je prednost biti kršćanin. {1SM 150.2}

Profesor Prescott ustao je i pokušao govoriti, ali srce mu je bilo ganuto i nije izgovorio ni riječ tijekom pet minuta, već je stajao plačuci pred narodom. Tada je izgovorio riječi: „Sretan sam što sam kršćanin.“ Govorio je oko pet minuta, a tada je dao priliku svima da govore. Iznesena su mnoga svjedočanstva, ali činilo mi se kako mora da postoji skupina ljudi do koje se morao doprijeti, a koju još nismo uspjeli dotaknuti. Pozvali smo da istupe svi koji su osjećali kako nisu spremni za Kristov dolazak i ne osjećaju da ih je Bog prihvatio. Činilo mi se da se cijela prostorija pokrenula. Tada smo svima dali priliku da izraze svoje osjećaje, nakon čega smo imali mali sastanak za molitvu i činilo se da Gospodnji blagoslov dopire do srca. {1SM 150.3}

Nakon toga podijelili smo se u grupe i nastavili raditi još nekoliko sati, i Gospodnji Duh spustio se na sabor na silan način. Nekolicina onih koji nisu znali ništa o vjeri, nevjernici koji su došli iz svijeta, imali su istinsko iskustvo vjerskog života. A djelo i dalje napreduje sve više i više. Sam Gospod radi i nastaviti će raditi, onoliko brzo koliko smo mi u stanju pripremiti put za sigurno očitovanje Njegove sile u našu korist. - Pismo 75, 1888. {1SM 150.4}

Pozvani da istupe u San Franciscu

U petak 21. prosinca {1900.} otišla sam u San Francisco gdje sam trebala provesti molitveni tjedan. U subotu poslijepodne obratila sam se tamošnjoj crkvi, iako sam bila tako slaba da sam se objema rukama morala držati za propovjedaonicu da se poduprem. Tražila sam snagu od Gospoda

da se mogu obratiti narodu. On je čuo moju molitvu i ojačao me. Osjećala sam veliku slobodu dok sam govorila o Otkrivenju 2:1-5. {1SM 151.1}

Duboka pokretačka sila Božjeg Duha spustila se na mene i iznesena poruka ostavila je snažan dojam na ljude. Nakon što sam završila s govorom, svi koji su se željeli predati Gospodu pozvani su da istupe. Odazvao se velik broj i molili smo se za njih. Nekolicina onih koji su istupili su osobe koje su nedavno čule adventnu vijest i stoje pred trenutkom odluke. Neka Gospod ojača dobar utisak koji je ostavljen na njih kako bi se u potpunosti mogli predati Njemu. O, kako želim vidjeti obraćene duše i čuti ih kako pjevaju novu pjesmu, pjesmu na slavu našem Bogu! {1SM 151.2}

U nedjelju poslijepodne govorila sam pred velikim skupom, među kojima mnogi nisu bili naše vjere. Moja snaga bila je obnovljena i bila sam u stanju stajati pred ljudima bez da se držim za katedru. Gospodnji blagoslov počivao je na nama i osjećala sam se osnaženom dok sam govorila. Kao i u subotu, pozvani su da istupe oni koji su tražili duhovnu pomoć, i obradovali smo se kad smo vidjeli spremnost na odziv. Gospod nam se vrlo približio dok smo Ga tražili u molitvi. - The Review and Herald, 19. veljače 1901. {1SM 151.3}

Slično djelo u svakoj crkvi

U subotu 10. studenoga posjetila sam San Francisco i obratila se crkvi punoj ljudi koji su imali uši spremne čuti i srca spremna razumjeti... Nakon što sam završila, starješina Corliss pozvao je da istupe svi koji su se željeli predati Isusu. Odziv je bio brz i radostan, i rečeno mi je da je istupilo gotovo dvije stotine osoba. Muškarci i žene, mladi i djeca, popunili su prve redove. Gospodu bi bilo drago vidjeti slično djelo izvršeno u svakoj crkvi. {1SM 151.4}

Mnogi nisu mogli istupiti jer je prostorija bila tako puna, ali pokrenuta lica i oči ispunjene suzama svjedočile su čvrstim odlukama: „Ja ću stati na Gospodnju stranu. Od sada ću se usrdno truditi doseći uzvišenije mjerilo.“ - The Review and Herald, 12. veljače 1901. {1SM 152.1}

Odziv na Generalnoj konferenciji 1909. godine

Draga braćo i sestre, tražite Gospoda dok se može naći. Dolazi vrijeme kada će oni koji su protratili svoje vrijeme i prilike poželjeti da su Ga tražili... On želi da ostanete na strani razuma i da nastavite raditi. Želi da krenete u naše crkve i revno radite za Njega. Želi da organizirate sastanke za one koji se nalaze izvan crkve kako bi i oni mogli naučiti istine ove posljednje vijesti upozorenja. Postoje mjesta gdje ćete biti radosno primljeni, gdje će vam duše zahvaljivati što ste im došli u pomoć. Neka vam Gospod pomogne da se primite tog posla kao što ga se nikada do sada niste prihvatili. Hoćete li to učiniti? Hoćete li ustati i posvjedočiti da ćete učiniti Boga svojim osloncem i svojim pomagačem? {Skup ustaje.} {1SM 152.2}

{U molitvi} Zahvaljujem Ti, Gospode Bože Izraelov. Prihvati ovaj zavjet tvojeg naroda. Spusti svoj Duh na njih. Dopusti da se u njima pokaže Tvoja slava. Dok budu govorili riječi istine, daj da vidimo Božje spasenje. Amen. - General Conference Bulletin, 18. svibnja 1909. {1SM 152.3}

DIO 4 - „PROPOVIJEDAJ RIJEČ“

19. ŠTO PROPOVIJEDATI, A ŠTO NE PROPOVIJEDATI

[Ovdje nismo pokušali dati potpuni pregled obrađenih tema. Za druge prijedloge pogledajte Evangelism, str. 184-199, 217-278. - Uredništvo.]

Uvod

Dok je 1933. godine vodstvo Generalne konferencije sastavljalo planove sa snažnim naglaskom na pokušaje evangelizacije diljem Sjeverne Amerike, uvidjelo se - ako se žele postići veliki ciljevi - da se propovjednici koji će stajati pred narodom moraju okrenuti od manje važnih tema k iznošenju poruke trećeg anđela s njezinim širokim značenjem i implikacijama. Na zahtjev Generalne konferencije objavljena je brošura od šesnaest stranica pod naslovom „Propovijedajte riječ“, koja je sadržavala savjete Ellen G. White. Mnogo tisuća distribuiranih primjeraka bili su od velike koristi, ponovo stavljajući na propovjedničku službu ozbiljnu odgovornost za objavljivanje posljednje poruke o sudu pred svijetom. Dijelovi koji nisu uključeni u drugim knjigama E. G. White, ovdje su navedeni u neprekinutom slijedu. Tiskane izjave ne sadrže iscrpnu kompilaciju onoga što je Ellen White pisala o tim temama. Dodatni savjeti mogu se naći u knjigama Evangelism, Gospel workers, Svjedočanstva za propovjednike, i Christian service. {1SM 154.1}

Nakon navoda iz brošure slijedi nekoliko vezanih poglavlja. „Opasnost ekstremističkih stajališta“ poruka je upućena jednom od naših propovjednika koja sadrži izuzetno korisne upute koje su do sada bile dostupne samo u Notebook leaflets. To se odnosi i na poglavlje o „Određivanju vremena“. Ovaj dio završava savjetima iz Posebnih svjedočanstava, serije B, br. 2, napisanih u vrijeme krize 1903. i 1904. godine kada su se crkvi nametala određena panteistička shvaćanja kao nova svjetlost za koju se tvrdilo da će se pokazati kao veliki blagoslov za crkvu. Najveći blagoslov koji je došao kao posljedica te krize ležao je u podukama o istini koje je Gospodnji glasnik tako revno prenio crkvi koja se nalazila u nevolji, a koje se nalaze većinom n Svjedočanstvima, 8. svezak, i u knjizi The ministry of healing. - White Trustees. {1SM 154.2}

Dopustite Kristu da se pojavi

Cilj svakog propovijedanja je ukloniti sebe iz vidnog polja a dopustiti da se pojavi Krist. Veličanje Krista ja velika istina koju trebaju otkriti svi koji rade na propovijedanju i doktrini. - Rukopis 109, 1897. {1SM 155.1}

Radnici u djelu istine trebaju predstaviti Kristovu pravednost ne kao novu svjetlost, već kao dragocjeno svjetlo koje je narod neko vrijeme izgubio iz vida. Trebamo prihvatiti Krista kao svog osobnog Spasitelja, a On nam pripisuje Božju pravednost u sebi. Ponavljajmo i istaknimo istinu koju je izrekao Ivan: „U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - On je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijehе naše.“ (1. Ivanova 4:10) {1SM 155.2}

Božja ljubav otvorila je najveličanstveniju žilu za protok dragocjene istine te su blaga Kristove milosti i istine prostrta pred crkvom i svijetom... Kakva li je to ljubav, kakva nevjerojatna, nezamisliva ljubav koja je navela Krista da umre za nas dok smo još bili grješnici! Na kakvom je gubitku duša koja shvaća ozbiljne zahtjeve zakona, a istovremeno ne uspijeva shvatiti Kristovu puno obilniju milost. {1SM 155.3}

Istina je da Božji zakon otkriva Božju ljubav kada ga se propovijeda kao istinu u Isusu, jer se na Kristovu daru ovom svijetu koji zavrjeđuje kaznu, treba puno zadržavati u svakom izlaganju. Nije

nikakvo čudo što istina nije otapala srca kad je bila iznošena na hladan i beživotan način. Nije čudo što se pokolebala vjera u Božja obećanja kad propovjednici i radnici nisu uspjeli predstaviti Isusa i Njegov odnos prema Božjem zakonu. Koliko su često trebali ohrabriti narod riječima da „On ni svojega Sina nije poštedio, nego ga je za sve nas predao! Kako nam onda s njime neće sve darovati?“ (Rimljanima 8:32). {1SM 156.1}

Sotona odlučno želi spriječiti ljude da vide Božju ljubav koja Ga je navela da preda svog jedinorođenog Sina za spas izgubljenog roda, jer Božja dobrota ono je što potiče ljude na pokajanje. Kako ćemo uspjeti u predstavljanju svijetu te duboke, dragocjene Božje ljubavi? Ne možemo ju obuhvatiti ni na jedan drugi način osim da uzvignemo: „Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo.“ (I. Ivanova 3:1) Recimo grješnicima: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29) Opisujući Isusa kao Očeva predstavnika, bit ćemo u stanju razagnati sjenu koju je sotona bacio na naš put kako ne bismo mogli vidjeti Božju milost i neizrecivu ljubav na način kako se ona očitovala u Isusu Kristu. Pogledajte na križ na Golgoti. On je stalan zavjet neograničene ljubavi i neizmjerne milosti nebeskog Oca. - Rukopis 154, 1897. {1SM 156.2}

Sveti Duh

Krist, Veliki Učitelj, mogao je birati između beskonačne raznolikosti tema, ali jedna kojom se najviše bavio bila je obdarenost Svetim Duhom. Kakve li je velike stvari prorokovao za crkvu zbog tog dara! Ali o kakvim se temama danas razmišlja? Koje obećanje je tako slabo ispunjeno? O Svetom Duhu se povremeno iznese neko izlaganje, a onda se cijela stvar ostavi ljudima na razmišljanje u neko kasnije vrijeme. - Rukopis 20, 1891. {1SM 156.3}

Podučavajte korake u obraćenju

Propovjednicima je potreban jasniji, jednostavniji način iznošenja istine kakva je ona u Isusu. I oni sami moraju potpunije shvatiti veliki plan spasenja. Tada će biti u stanju uzdići misli slušatelja od zemaljskih stvari ka duhovnim i vječnim. Postoji mnogo onih koji žele znati što moraju činiti kako bi bili spašeni. Oni žele jednostavno i jasno objašnjenje koraka koji su potrebni za obraćenje, i ne bi se trebala iznijeti ni jedna propovijed a da dio tog izlaganja ne bude posvećen jednostavnom objašnjavanju načina kako grješnici mogu pristupiti Kristu i biti spašeni. Trebaju ih uputiti na Krista, kao što je to činio Ivan, te dirljivom jednostavnošću, dok im srca blistaju Kristovom ljubavlju, reći: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!“ Grješnicima se trebaju upućivati snažni i usrdni pozivi da se pokaju i obrate se. {1SM 157.1}

Oni koji zanemaruju taj dio djela, i sami se trebaju obratiti prije nego što krenu iznositi propovijedi. Ona srca koja su ispunjena Isusovom ljubavlju i dragocjenim istinama Njegove Riječi bit će u stanju iz Božje riznice iznositi i stare i nove stvari. Neće imati vremena za pričanje priča; neće se truditi postati govornici, uzdižući se tako visoko da ne mogu povesti narod sa sobom; nasuprot tome, oni će jednostavnim jezikom i dirljivim žarom iznositi Istinu kakva je ona u Isusu. - The Review and Herald, 22. veljače 1887. {1SM 157.2}

Oživljavanje starih adventnih istina

Propovjednici i narod moraju izvršiti djelo od svete važnosti. Trebaju proučavati povijest istine i Božjeg naroda. Ne smiju zaboraviti kako se Bog odnosio prema svom narodu u prošlosti. Trebaju oživjeti i ponavljati istine koje se čine od male vrijednosti onima koji iz vlastitog iskustva ne poznaju silu i svjetlost koja ih je pratila kada su prvi put pronađene i shvaćene. Te istine trebaju se dati

svijetu u svoj svojoj izvornoj svježini i sili. - Rukopis 22, 1890. {1SM 157.3}

Služba anđela

Sile dobra i zla bore se za svakog čovjeka. Sam čovjek je taj koji odlučuje koja će strana pobijediti. Pozivam Kristove propovjednike da utisnu u razumijevanje sviju, koji dođu u doseg njihova glasa, istinu o službi anđela. Nemojte ulaziti u maštovita nagađanja. Pisana Riječ naša je jedina sigurnost. Moramo se moliti kao što je to činio Daniel, kako bi nas štitila nebeska bića. - Pismo 201, 1899. {1SM 158.1}

Propovijedi pune argumenata

Mnoge propovijedi pune argumenata rijetko omekšaju i pridobiju duše... Svaki glasnik trebao bi se truditi u prvi plan staviti Kristovu puninu. Kada se ne iznosi besplatan dar Kristove pravednosti, predavanja su suha i beživotna; ovce i jaganjci nisu nahranjeni. Pavao je rekao: „Besjeda moja i propovijedanje moje ne bijaše u uvjerljivim riječima mudrosti, nego u pokazivanju Duha i snage.“ (1. Korinćanima 2:4) Evanđelja posjeduju srž i duhovnu hranu. Isus je živo središte svega. Stavite Krista u svaku propovijed. Neka se razmišlja o dragocjenosti, milosti i slavi Isusa Krista; jer Krist oblikovan iznutra predstavlja nadu u slavu. -Pismo 15, 1892. {1SM 158.2}

Sadašnja istina u krotkosti

Budite pažljivi glasnici. Ne budite prebrzi slušati i prihvaćati nove teorije, jer one su često takve da ih se ne bi trebalo iznijeti ni pred kakvim slušateljstvom. Nemojte izgovarati hvalisave riječi kojima biste uzdizali sami sebe. Neka s usana posvećenih istinom silazi Božja Riječ. Svaki propovjednik treba govoriti istinu kakva je u Isusu. Treba biti siguran u ono što zagovara i trebao bi rukovati Božjom Riječju pod vodstvom Svetog Božjeg Duha. Hodite i radite pažljivo pred Bogom, braćo moja, kako vaš primjer ne bi naveo ni jednu dušu u zabludu. Bilo bi bolje da se nikada niste rodili nego da ijednu dušu odvedete na krivi put. {1SM 158.3}

Oni koji tvrde da su Božji sluge trebaju se marljivo truditi da zadobiju onaj život do kojeg grijeh, bolest i tuga ne mogu doprijeti. Trebaju biti spremni u svako doba. {1SM 159.1}

Bog poziva reformatore koji će govoriti snažne, oplemenjujuće riječi s naših propovjedaonica. Kada ljudi govore vlastite riječi u vlastitoj snazi, umjesto da propovijedaju Božju Riječ u sili Duha, ostaju pogođeni i uvrijeđeni kada njihove riječi nisu primljene s oduševljenjem. Tada dolaze u iskušenje da izgovore riječi koje će izazvati duh gorčine i protivljenja u njihovim slušateljima. Čuvajte se, braćo moja. Takve riječi ne smiju silaziti s usana Kristovih predstavnika. Posvećena usta izgovarat će riječi koje reformiraju, ali ne razdražuju. Istina se treba iznositi u Kristovoj krotkosti i ljubavi. - Pismo 348, 1907. {1SM 159.2}

Neprijateljevo oruđe

Trebamo se moliti za nebesko prosvjećenje, ali istovremeno moramo biti pažljivi kako prihvaćamo bilo što od onoga što se naziva novom svjetlošću. Moramo se čuvati kako sotona ne bi, pod krinkom traženja nove istine, odvratio naše misli od Krista i posebnih istina za današnje vrijeme. Pokazano mi je da je navođenje umova da se bave nekim nejasnim ili nevažnim predmetom, nečim što nije u potpunosti otkriveno ili što nije nužno za naše spasenje, oruđe kojim se koristi neprijatelj. Takve stvari postaju najvažnije teme, „sadašnja istina“, dok ih istovremeno sve proučavanje i donošenje pretpostavki vezano uz njih samo čini nerazumljivijima nego prije i

zbunjuje umove nekih koji bi trebali težiti jedinstvu kroz posvećenje istinom. - Pismo 7, 1891. {1SM 159.3}

Ljudske pretpostavke i nagađanja

Neka nitko ne iznosi lijepa, znanstvena mudrovanja kako bi uspavao Božji narod. Nemojte zaodijevati svečanu, svetu istinu za ovo vrijeme u raskošne haljine ljudske mudrosti. Neka oni koji su to do sada činili prestanu s time i zavape Bogu da spasi njihove duše od obmanjujućih bajki. {1SM 159.4}

Živa energija Svetog Duha ono je što će pokrenuti srca, a ne ugodne, varljive teorije. Maštoviti prikazi nisu kruh života; oni ne mogu spasiti dušu od grijeha. {1SM 160.1}

Krist je poslan s neba kako bi otkupio ljudski rod. On je naučavao istine koje mu je Bog dao da naučava. Istine koje je On objavljivao, u obliku u kojem se one nalaze u Starom i Novom zavjetu, i mi danas moramo objavljivati kao riječ živoga Boga. {1SM 160.2}

Neka se oni koji traže kruh života okrenu Svetom pismu, a ne nauci ograničenih ljudi sklonih pogreškama. Dajte ljudima kruh života koji nam je Krist dao kada se spustio s neba. Ne miješajte vaše pouke s ljudskim pretpostavkama i nagađanjima. Kada bi samo svi znali koliko im je potrebno da jedu tijelo i piju krv Božjeg Sina - da učine Njegove riječi sastavnim dijelom svojih života. - Rukopis 44, 1904. {1SM 160.3}

Naša vjera je utemeljena na istini

Svakog dana željela bih da mogu raditi dvostruko više posla. Molila sam Gospoda za snagu i mudrost da reproduciram spise svjedoka koji su bili utvrđeni u vjeri u ranim danima objavljivanja vijesti. Nakon što je isteklo vrijeme 1844. godine, oni su primili svjetlost i hodili u njoj, te kada bi se pojavili ljudi koji su tvrdili da imaju novu svjetlost sa svojim prekrasnim porukama u vezi s raznim vidovima Svetog pisma, imali smo, kroz pomoć Svetog Duha, savršeno prikladna svjedočanstva koja su zaustavila širenje utjecaja poruka poput one čijem je širenju starješina G. posvećivao svoje vrijeme. [Ovo se odnosi na nauke u vezi s pitanjem o Svetištu koje su - nasuprot onima kojih su držali adventisti sedmog dana kroz svoju povijest - nijekale ispunjenje proročanstva 1844. godine i odbacivale Kristovu službu u sklopu istražnog suda. - Uredništvo.] Taj jadni čovjek radio je izričito protiv istine koju je potvrdio Sveti Duh. {1SM 160.4}

Kada Božja sila posvjedoči da je nešto istina, to treba zauvijek stajati kao istina. Ne smije se poigravati s naknadnim pretpostavkama koje su u suprotnosti sa svjetlom koje je Bog dao. Pojavljivat će se ljudi s tumačenjima Svetog pisma koja smatraju istinom, ali koja nisu prava istina. Bog nam je istinu za ovo vrijeme dao kao temelj za našu vjeru. On sam naučio nas je što je istina. Javljat će se jedan, pa za njime drugi, s novim svjetlom koje će biti u suprotnosti sa svjetlošću koju je Bog dao uz očitovanje Njegova Svetog Duha. Nekolicina onih koji su imali iskustvo osnivanja ove istine još su uvijek na životu. Bog je milostivo pošteditio njihove živote kako bi mogli ponavljati, i iznova ponavljati do kraja svog života, iskustvo kroz koje su prošli, kao što je to činio apostol Ivan do završetka svog života. A nositelji barjaka koji su sišli u grob trebaju govoriti preko ponovnog tiskanja njihovih spisa. Rečeno mi je da je to način na koji se njihovi glasovi trebaju čuti. Oni trebaju pronositi svjedočanstvo o tome što sačinjava istinu za današnje vrijeme. {1SM 161.1}

Ne trebamo prihvaćati riječi onih koji dolaze s porukama koje su u suprotnosti s istaknutim načelima naše vjere. Oni sabiru hrpu stihova i pokušavaju ih koristiti kao dokaz za teorije koje zagovaraju. To se dogodilo mnogo puta tijekom proteklih pedeset godina. I dok je Sveto pismo

Božja riječ i treba ju poštivati, njezina primjena, ako ta primjena pomiče i jedan noseći stup temelja koje je Bog održavao tijekom ovih pedeset godina, predstavlja veliku pogrešku. Oni koji ih primjenjuju na takav način nisu upoznati s predivnim očitovanjem Svetog Duha koji je dao snagu i silu porukama koje su u prošlosti stizale Božjem narodu. {1SM 161.2}

Argumenti starješine G. nisu pouzdani. Kada bi ih se prihvatilo, oni bi uništili vjeru Božjeg naroda u istinu koja nas je učinila onim što jesmo. {1SM 161.3}

Moramo biti odlučni po ovom pitanju; tvrdnje koje on želi dokazati korištenjem Svetog pisma nisu zdrave. One ne dokazuju da je iskustvo Božjeg naroda u prošlosti bila zabluda. Imali smo istinu; Božji anđeli su nas vodili. Iznošenje pitanja o svetištu dano je pod vodstvom Svetog Duha. Mudro je da svi za sebe zadrže svoje mišljenje po pitanju dijelova naše vjere u čijem stvaranju nisu sudjelovali. Bog nikada ne proturječi samom sebi. Argumenti iz Svetog pisma pogrešno su primijenjeni ako se koriste za dokazivanje onoga što nije istina. Bit će još puno onih koji će ustati i unijeti ono što će nazivati velikim svjetlom, te iznositi svoje tvrdnje. Ali mi stojimo uz stare međe. {citat 1. Ivanova 1:1-10} {1SM 161.4}

Rečeno mi je da kažem kako te riječi možemo koristiti kao prikladne za ovo vrijeme, jer nastupio je čas kada se grijeh mora nazvati svojim pravim imenom. Naše djelo usporavaju ljudi koji nisu obraćeni, koji traže slavu za sebe. Oni žele biti smatrani začetnicima novih teorija, koje iznose tvrdeći da su istina. Ali ako se te teorije prihvate, to će dovesti do nijekanja istine koju je Bog tijekom proteklih pedeset godina davao svome narodu, potkrjepljujući ju očitovanjem Svetog Duha. - Pismo 329, 1905. {1SM 162.1}

Istine koje su otkrivene

„Uznastoj da kao prokušani staneš pred Boga kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji ispravno reže riječ istine.“ Naučite uzimati istine koje su otkrivene i rukovati njima na način koji će ih učiniti hranom za Božje stado. {1SM 162.2}

Susretat ćemo se s onima koji dopuštaju da im misli odlutaju u dokona nagađanja o stvarima o kojima se ništa ne govori u Božjoj Riječi. Bog nam je najrazumljivijim riječima govorio o svakoj temi koja se tiče spasenja duše. Ali On želi da izbjegnemo sva sanjarenja, i kaže: Danas pođi na rad u moj vinograd. Dolazi noć kada nitko neće moći raditi. Odbaci svu dokonu radoznalost; bdi, radi i moli se. Proučavaj istine koje su otkrivene. Krist želi da se ostavimo svih ispraznih maštanja i upućuje nas na polja zrela za žetvu. Ne budemo li revno radili, teret odgovornosti prema vječnosti pokazat će se pretežak za podnijeti... {1SM 162.3}

U dane apostola i najbudalastija svetogrđa izdavala su se pod istinu. Povijest se ponavljala, i još se uvijek ponavlja. Uvijek će postojati oni koji će se, iako naizgled savjesni, hvatati za sjene i voljeti ih više od stvarnosti. Oni uzimaju zabludu umjesto istine, jer zabluda je odjevena u nove haljine koje, misle oni, pokrivaju nešto prekrasno. Ali kada se razodjene pokrivalo, ispod njega se otkriva ništavilo. - The Review and Herald, 5. veljače 1901. {1SM 162.4}

Pitanja od vječne važnosti

Zadržavajte se na pitanjima na kojima se Krist zadržavao. Iznosite ih ljudima na način kako je On to činio. Bavite se temama koja se tiču naše vječne dobrobiti. Bilo što čega se neprijatelj može dosjetiti da odvрати misli od Božje Riječi, bilo što novo i čudnovato što može smisliti kako bi stvorio raznolike osjećaje, on će predstaviti kao nešto od iznimne važnosti. Ali te stvari koje ne možemo jasno shvatiti nemaju ni jednu desetinu važnosti kao što ju imaju istine Božje Riječi koje možemo

jasno shvatiti i usvojiti u svakodnevnom životu. Trebamo podučavati ljude istinama iz spisa Starog zavjeta koje je Krist uključio u svoja učenja. Jezik božanskih istina izuzetno je jednostavan. - Pismo 16, 1903. {1SM 163.1}

Točke koje nisu nužne za vjeru

Postoje mnoga pitanja kojima se ljudi bave, a koja nisu nužna za usavršavanje vjere. Nemamo vremena za proučavanje takvih stvari. Mnogo je toga izvan sposobnosti razumijevanja nesavršenog uma. Postoje istine koje treba prihvatiti koje su izvan dosega našeg razuma, i nije na nama da ih objasnimo. Otkrivenje ih iznosi kako bismo ih prihvatili kao takve, kao riječ beskonačnog Boga. I dok svaki domišljati istraživač treba tražiti istinu kakva je u Isusu, postoje stvari koje još nisu pojednostavljene, izjave koje ljudski um ne može shvatiti i objasniti a da ne postane podložan donošenju ljudskih procjena i objašnjenja, koji se neće pokazati kao miris života za život. {1SM 163.2}

Ali svaka istina koju nužno moramo unijeti u naš svakodnevni život, koja se tiče spasenja duše, iznesena je vrlo jasno i nepobitno. - Pismo 8, 1895. {1SM 163.3}

20. NAŠE STAJALIŠTE PREMA DOKTRINARNIM SPOROVIMA

„Svagdašnja žrtva“ iz osmog poglavlja knjige proroka Daniela

Postoji nešto što moram reći svojoj braći na istoku i zapadu, na sjeveru i na jugu. Zahtijevam da se moji spisi ne koriste kao vodeći argument za rješavanje pitanja oko kojih danas ima toliko nesuglasica. Molim starješine H, I i J, i drugu našu braću na vodećim položajima, da se ne pozivaju na moje spise kako bi podržali svoje poglede u vezi sa „svagdašnjom žrtvom.“ {1SM 164.1}

Pokazano mi je da to nije tema od životne važnosti. Rečeno mi je da naša braća griješe kad preuveličavaju važnost razlika u mišljenjima koje postoje. Ne mogu pristati na to da se bilo što od onoga što sam napisala koristi za rješavanje tog pitanja. Pravo značenje „svagdašnje žrtve“ ne smije postati probno pitanje. {1SM 164.2}

Ovime molim svoju braću propovjednike da se ne koriste mojim spisima da dokazuju svoje argumente po tom pitanju {„svagdašnje žrtve“}, jer ja nisam primila nikakve upute u vezi s tom spornom točkom i ne vidim potrebu za sukobima. Uzevši u obzir trenutno stanje, po pitanju te teme šutnja je zlato. {1SM 164.3}

Neprijatelj našeg djela zadovoljan je kada se tema od manje važnosti može upotrijebiti kako bi se misli naše braće odvratile od velikih pitanja koja bi trebala sačinjavati glavninu naše poruke. Budući da to nije probno pitanje, molim svoju braću da ne dopuste neprijatelju da likuje tako što će se prema njemu odnositi kao takvom. {1SM 164.4}

Istinska probna pitanja

Djelo koje nam je Gospod povjerio u današnje vrijeme jest iznositi ljudima pravu svjetlost u vezi s probnim pitanjima poslušnosti i spasenja - Božjih zapovijedi i svjedočanstva Isusa Krista. {1SM 165.1}

U nekim od naših važnih knjiga koje su se tiskale godinama, i koje su mnoge upoznale s istinom, mogu se naći točke od manje važnosti koje zahtijevaju pažljivo proučavanje i ispravke. Neka te stvari razmotre oni koji su zaduženi za nadzor nad našim tiskovinama. Neka ni ta braća, ni naši kolporter, ni naši propovjednici ne preuveličavaju ta pitanja na način koji će umanjiti utjecaj tih dobrih knjiga koje pomažu spasenju duše. Kad bismo se primili posla poticanja nepovjerenja u našu literaturu, stavili bismo oružje u ruke onih koji su otišli od vjere i zbunili umove onih koji su nedavno prigrlili poruku. Bit će bolje da što manje toga učinimo u smislu nepotrebnog mijenjanja naših publikacija. {1SM 165.2}

Noću mi se čini da ponavljam svojoj braći na odgovornim položajima riječi iz Prve Ivanove poslanice. {Citirano 1. poglavlje.} {1SM 165.3}

Svakodnevno obraćenje

Naša braća trebaju shvatiti da vlastito ja treba biti poniženo i dovedeno pod vlast Svetoga Duha. Gospod poziva one među nama koji su dobili veliku svjetlost da se obraćaju svakodnevno. To je poruka koju moram prenijeti našim urednicima i predsjednicima svih naših konferencija. Moramo hoditi u svjetlu dok ga imamo, kako nas ne bi nadvladala tama. {1SM 165.4}

Svi koje vodi Božji Sveti Duh imat će poruku za ovo posljednje vrijeme. Na umu i srcu nosit će teret za duše i pronosit će Kristovu poruku onima s kojima dolaze u dodir. Oni koji se u govoru ponašaju kao neznabošci, ne mogu biti uvedeni u nebeske dvorove. Braćo moja, primite svjetlost i

iskoristite vrijeme jer su dani zli. {ISM 165.5}

Sotona marljivo radi na svima koji mu za to daju povoda. Oni koji imaju svjetlost, ali odbijaju hoditi u njoj, postat će zbunjeni sve dok tama ne obuzme njihove duše i ne usmjeri sve njihovo djelovanje. Ali Božji duh mudrosti i dobrote, kako je otkriven u Njegovoj Riječi, postajat će sve sjajniji i sjajniji ako budu slijedili put istinske poslušnosti. Svim pravednim Božjim zahtjevima udovoljit ćemo ako budemo posvećeni Svetim Duhom... {ISM 166.1}

Velike prednosti i blagoslovi čekaju sve koji su spremni poniziti se i potpuno posvetiti svoje srca Bogu. Njima će biti dana velika svjetlost. Kada su ljudi voljni biti preobraženi, tada će biti na putu prema božanskom obličju. {ISM 166.2}

„Doista, od punine Njegove svi mi primismo, i to milost na milost.“ (Ivan 1:16) „Dosta ti je Moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje.“ (2. Korinćanima 12:9) „Dana Mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite Mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, Ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta.“ (Matej 28:18-20) {ISM 166.3}

Hoćemo li i dalje odbijati cijeliti to obilje milosti i sile za službu, i okretati se od njih smatrajući ih nekusnima i neprivačnima? Pozvana sam da našem narodu sada dam iste upute kao što sam to činila dok sam bila u Washingtonu. Gospod poziva svakoga da uloži osobni napor. Nitko ne može obaviti posao za drugoga. Obasjala nas je velika svjetlost, ali ona nije u potpunosti shvaćena ni prihvaćena. {ISM 166.4}

Kada bi se naša braća sada bez zadržke posvetila Bogu, On bi ih prihvatio. Dao bi im preobraženi um kako bi mogli postati miris života za život. Probudite se, braćo i sestre, kako biste mogli dostići svoje visoko zvanje kroz našega Gospoda Isusa Krista. - Rukopis 11, 1910. {ISM 166.5}

Nije probno pitanje

Mojoj braći u djelu:

Dragi suradnici,

Imam nešto za reći... svima koji su bili aktivni u nametanju svojih pogleda u vezi sa značenjem „svagdašnje žrtve“ iz 8. poglavlja knjige proroka Daniela. To se ne treba učiniti probnim pitanjem, a nemir koji se pojavio kao posljedica takvog odnosa prema toj temi žalosna je pojava. Došlo je do zbunjenosti te je um nekih od naše braće skrenut s pažljivog razmatranja koje se trebalo posvetiti djelu koje je Gospod odredio da se izvrši u današnje vrijeme u našim gradovima. To je bilo na zadovoljstvo velikog neprijatelja našeg djela. {ISM 167.1}

Dana mi je svjetlost da se ne bi smjelo činiti ništa što će povećati nemir vezan uz to pitanje. Nemojte ga unositi u naša izlaganja i zadržavati se na njemu kao na nečemu izuzetno važnom. Pred nama stoji veliko djelo, i ne smijemo izgubiti ni sata koji se treba posvetiti nužnom radu koji trebamo izvršiti. Ograničimo naše javne napore na izlaganje važnih točaka istine u svezi kojih smo ujedinjeni, i za koje nam je dana jasna svjetlost. {ISM 167.2}

Želim vam obratiti pažnju na Kristovu posljednju molitvu, zabilježenu u 17. poglavlju Evandjelja po Ivanu. Postoji mnogo tema o kojima možemo govoriti - svetim, probnim istinama, prekrasnim u svojoj jednostavnosti. Na njima se možete zadržavati s intenzivnom revnošću. Ali nemojte u ovo vrijeme povlačiti pitanje „svagdašnje žrtve“, ili bilo koje drage teme koja će potaknuti sukobe među braćom; to će usporiti i omesti djelo na koje Gospod želi da se upravo u ovom trenutku koncentriraju umovi naše braće. Nemojmo stvarati nemir pitanjima koja će otkrivati osjetne razlike

u mišljenjima, već radije iznosimo iz Riječi svete istine vezane uz obvezujuće zahtjeve Božjeg zakona. {1SM 167.3}

Naši propovjednici trebaju se truditi izlagati istinu na najpogodniji način. Koliko je to moguće, neka svi govore iste stvari. Neka izlaganja budu jednostavna, i neka se bave temama od životne važnosti koje su lako razumljive. Kada svi naši propovjednici uvide potrebu da se ponize, tada će Gospod surađivati s njima. Sada nam je potrebno ponovo se obratiti kako bi anđeli mogli surađivati s nama, ostavljajući sveti dojam na misli onih za koje radimo. {1SM 167.4}

Trudite se složno

Moramo se spojiti vezama kršćanskog jedinstva; tada naš trud neće biti uzalud. Trudite se složno i ne dopustite da se među vas uvuče bilo kakva svađa. Otkrijte ujedinjuću silu istine i to će na um ljudi ostaviti snažan dojam. U jedinstvu leži snaga. {1SM 168.1}

Danas nije vrijeme da se ističu nevažne točke oko kojih postoje razlike u mišljenjima. Ako neki koji nemaju snažnu i živu vezu s Gospodarom otkriju svijetu koliko je slabo njihovo kršćansko iskustvo, to će iskoristiti neprijatelji istine koji nas pomno promatraju, i naše će djelo biti usporeno. Neka svi njeguju krotkost i uče se od Onoga koji je krotka i ponizna srca. {1SM 168.2}

Tema „svagdašnje žrtve“ ne bi trebala poticati takva komešanja kao što je to bio slučaj. Kao posljedica načina na koji su se prema tom pitanju odnosili ljudi s obje strane te debate, pojavili su se sukobi i to je rezultiralo zbunjenošću... Iako trenutno postoji stanje neslaganja u mišljenjima u vezi s tom temom, nemojte ju stavljati u prvi plan. Neka zamru sve svađe. U ovakvim trenucima šutnja je zlato. {1SM 168.3}

Dužnost Božjih slugu u današnje vrijeme je propovijedati Božju Riječ po gradovima. Krist se spustio s nebeskih dvorova na ovu zemlju kako bi spasio duše, a mi, kao namjesnici Njegove milosti, trebamo stanovnicima velikih gradova prenijeti znanje o Njegovoj istini koja spašava. - Pismo 62, 1910. {1SM 168.4}

21. MAŠTOVITE NAUKE I NAGAĐANJA

Nema kompromisa

Moram iznijeti odlučnu poruku svojoj braći. Nemojte sklapati kompromise sa zlom. Hrabro se suočite s opasnim utjecajima koji se pojavljuju. Nemojte se bojati posljedica odupiranja silama neprijatelja. {1SM 169.1}

U današnje vrijeme mnogo se obmana naučava kao istina. Neka naša braća naučavala su poglede koje ne možemo odobriti. Maštovite zamisli, nategnuta i čudna tumačenja Svetoga pisma ulaze u crkvu. Neka od tih učenja u ovom trenutku mogu izgledati kao sitnice, ali one će rasti i postati zamke neiskusnima. {1SM 169.2}

Dan nam je posao koji trebamo obaviti. Nemojte dopustiti da nas neprijatelj navede da skrenemo s puta objavljivanja točno određene istine za današnje vrijeme te posvetimo svoju pozornost maštovitim zamislima. {1SM 169.3}

Ako se sami za sebe ne probudimo kako bismo prepoznali djelovanje Svetoga Duha, zasigurno ćemo se spotaknuti i pasti u sotonine zamke nevjerovanja. Pozivam našu braću da poput vjernih pastira i čuvara bdiju nad neiskusnima koji su izloženi lukavstvima zavodljivih utjecaja. Neprestano pazite na stijene i živi pijesak koji prijete da unište vjeru u poruke koje je Bog dao za nas u današnje vrijeme. Pazite na duše kao oni koji će za to morati položiti račun... {1SM 169.4}

Trebamo svakodnevno proučavati Sveto pismo kako bismo mogli upoznati Gospodnji put i kako ne bismo bili obmanuti vjerskim zabludama. Svijet je prepun lažnih teorija i zavodljivih spiritističkih ideja koje teže za tim da unište jasno duhovno opažanje i odvrate od istine i svetosti. Posebno u današnje vrijeme trebamo paziti na upozorenje: „Nitko neka vas ispraznim riječima ne zavarava.“ (Efežanima 5:6) {1SM 170.1}

Moramo biti pažljivi kako ne bismo pogrešno tumačili Sveto pismo. Jasne nauke Božje Riječi ne trebaju se toliko komplicirati duhovnim interpretacijama da se stvarnost izgubi iz vida. Nemojte previše natezati značenje rečenica u Bibliji pokušavajući doći do nečeg čudnog kako biste ugodili mašti. Prihvatite Sveto pismo onako kako je zapisano. Izbjegavajte dokona nagađanja o tome što će se nalaziti u nebeskom kraljevstvu. - Rukopis 30, 1904. {1SM 170.2}

Pitanje života i smrti

Pristizala su mi pisma u kojima su me pitali u vezi s naučavanjem nekih koji tvrde da ništa što posjeduje život ne bi smjelo biti ubijeno, čak ni insekti, koliko god bili nametljivi ili iscrpljujući. Je li moguće da itko tvrdi kako mu je Gospod dao takvu poruku da ju preda narodu? Gospod nikada nije ni jednom ljudskom biću dao takvu poruku. Bog nikome nije rekao kako je grijeh ubiti insekta koji narušava naš mir i odmor. U svim svojim učenjima Isus nije dao poruku te prirode, a Njegovi učenici smiju naučavati samo ono što im je On zapovjedio. {1SM 170.3}

Ima onih koji stalno pokušavaju ući u sukob. To bi mogao biti opis njihove religije. Oni su ispunjeni željom da donesu nešto novo i čudno. Razmišljaju o temama koje imaju minimalne posljedice i na njima vježbaju svoju oštru nadarenost za izazivanje nesloge. {1SM 170.4}

Dokone priče uvode se kao važne istine, i neki ih čak postavljaju kao probno pitanje. Na taj se način stvara sukob i misli se odvrćaju od sadašnje istine. Sotona zna da će ljudi i žene, ako ih uspije navesti da se udube u beznačajne detalje, propustiti posvetiti pozornost važnijim pitanjima. On će se pobrinuti da priskrbi dovoljno materijala za pažnju onih koji su voljni razmišljati o sitnim i

nevažnim temama. Umovi farizeja bili su udubljeni u pitanja bez stvarne važnosti. Oni su mimoilazili dragocjene istine Božje Riječi kako bi raspravljali o tradiciji i predaji koja se prenosila s naraštaja na naraštaj, a koja se ni na koji način nije ticala njihova spasenja. Tako i danas, dok se dragocjeni trenuci pretvaraju u vječnost, ljudi zanemaruju velika pitanja vezana uz spasenje kako bi se bavili nekom praznom pričom. {1SM 170.5}

Svojoj braći i sestrama poručila bih: Držite se blizu uputa danih u Božjoj Riječi. Bavite se bogatim istinama Svetog pisma. Samo tako možete postati jedno u Kristu. Nemate vremena uključivati se u rasprave vezane uz ubijanje insekata. Isus nije stavio taj teret na vas. „Što je zajedničko slami i žitu?“ (Jeremija 23:28) Ta sporedna pitanja su poput slame, granja i strnjike u usporedbi s istinom za ove posljednje dane. Oni koji zanemaruju velike istine Božje Riječi kako bi govorili o takvim stvarima, ne propovijedaju evanđelje. Bave se praznim mudrovanjem koje neprijatelj donosi kako bi odvratio umove od istina koje se tiču njihove vječne dobrobiti. Oni nemaju Kristove riječi kojima bi opravdali svoje pretpostavke. {1SM 171.1}

Nemojte trošiti svoje vrijeme na rasprave o takvim stvarima. Ako ste u bilo kakvoj nedoumici u vezi s pitanjem što trebate naučavati, ako imate bilo kakvo pitanje u vezi s temama o kojima biste trebali razmišljati, uputite se ravno k predavanjima Velikog Učitelja i slijedite Njegove upute... {1SM 171.2}

Nemojte ničemu dopustiti da odvraća vašu pažnju od pitanja: „Učitelju, što mi je činiti da život vječni baštinim?“ (Luka 10:25) To je pitanje života i smrti na koje svatko od nas mora naći odgovor za vječnost. Neka um shvati težinu važnosti svečane istine koju posjedujemo. Oni koji dopuštaju umu da luta u potrazi za bezvrijednim, nevažnim teorijama, trebaju se obratiti... {1SM 171.3}

Pogrešne teorije, koje se ne mogu potkrijepiti Božjom Riječju, dolazit će slijeva i zdesna, a onima koji su slabi te će teorije izgledati kao istina koja umudruje. No one su kao ništavilo. Pa ipak, mnogi članovi crkve postali su toliko zadovoljni lošom hranom da ona škodi njihovoj vjeri. Zašto bi muškarci i žene umanjivali svoje iskustvo sakupljanjem dokonih priča i iznošenjem tih priča kao tema vrijednih pozornosti? Božji narod nema vremena zadržavati se na nejasnim, ispraznim pitanjima koja nemaju nikakve veze s Božjim zahtjevima. {1SM 171.4}

Bog želi da muškarci i žene razmišljaju trezveno i iskreno. Trebaju se uzdizati na sve viši stupanj razvoja, sagledavajući sve širi i širi obzor. Gledajući na Isusa, trebaju se mijenjati na Njegovu sliku. Svoje vrijeme trebaju provoditi u potrazi za dubokim, vječnim nebeskim istinama. Tada u njihovu vjerskom iskustvu neće biti ničeg ispraznog. Dok budu proučavali velike istine Božje Riječi, sagledavat će Onoga koji je nevidljiv. Vidjet će da su najuzvišenije, najoplemenjujuće istine one koje su najbliskije povezane s Izvorom svake istine. I dok budu učili od Njega, njihovi porivi i sklonosti postat će čvrsti i nepromjenljivi, jer su utisci dobiveni od Svemudroga snažni i trajni. Živa voda koju daje Krist nije poput površinskog izvora, koji daje vodu kratko vrijeme pa zatim presuši. Živa voda teče u vječni život. {1SM 172.1}

Slijedimo otkrivenu Božju volju! Tada ćemo znati da svjetlost koju primamo dolazi iz božanskog Izvora svake istinske svjetlosti. Oni koji surađuju s Kristom nalaze se na sigurnom tlu. Bog ih obilato blagoslivlja dok posvećuju svoje snage djelu spašavanja svijeta od pokvarenosti. Krist je naš primjer. Gledajući Ga trebamo se mijenjati u Njegov oblik, iz slave u slavu, na sve bolji i bolji karakter. To je naš posao. Neka nam Bog pomogne da pravilno predstavljamo Spasitelja svijetu. - The Review and Herald, 13. kolovoza 1901. {1SM 172.2}

Pretpostavke o budućem životu

Danas ima ljudi koji izražavaju svoje vjerovanje u to kako će na Novoj zemlji biti vjenčanja i rođenja; ali oni koji vjeruju u Sveto pismo ne mogu prihvatiti takve nauke. Nauka da će se na novoj zemlji rađati djeca nije dio „potvrđene proročke riječi.“ (2. Petrova 1:19) Kristove riječi odviše su jasne da bi bile pogrešno shvaćene. One bi zauvijek trebale riješiti pitanje vjenčanja i rođenja na Novoj zemlji. Ni oni koji će biti podignuti iz mrtvih, ni oni koji će biti preobraženi a da ne vide smrt, neće se ženiti ni udavati. Bit će poput Božjih anđela, članovi kraljevske obitelji. {1SM 172.3}

Onima koji imaju mišljenja u suprotnosti s tom jasnom Kristovom izjavom, poručila bih da je o takvim pitanjima šutnja zlato. Drskost je popuštati pretpostavkama i teorijama vezanim uz stvari koje nam Bog nije otkrio u svojoj Riječi. Ne trebamo se upuštati u nagađanja vezana za naše buduće stanje. {1SM 173.1}

Mojoj braći propovjednicima želim poručiti: „Propovijedaj Riječ, uporan budi - bilo to zgodno ili nezgodno.“ (2. Timoteju 4:2) Nemojte u temelje ugrađivati granje, slamu i strnjiku - vaše vlastite pretpostavke i nagađanja, od kojih nitko ne može imati koristi. {1SM 173.2}

Krist nije zatajio ni jednu istinu nužnu za naše spasenje. Te stvari koje su nam otkrivene namijenjene su nama i našoj djeci, ali ne smijemo dopustiti svojoj mašti da stvara nauke vezane uz stvari koje nisu otkrivene. {1SM 173.3}

Gospod se pobrinuo za sve što nam je potrebno kako bismo bili sretni u budućem životu, ali nije nam otkrio detalje vezane uz te planove te ne bismo smjeli nagađati u vezi s njima. Također, ne bismo smjeli donositi zaključke o budućem životu na osnovu naših znanja o ovom životu. {1SM 173.4}

Pitanja od životne važnosti jasno su otkrivena u Božjoj Riječi. Te teme zaslužuju naše najdublje razmišljanje. No ne trebamo zadirati u teme o kojima Bog nije ništa rekao. Neki su plasirali nagađanje da otkupljeni neće imati sijedu kosu. Iznesene su i druge budalaste pretpostavke, kao da se radi o stvarima koje imaju neku važnost. Neka Bog pomogne svom narodu da razmišlja razumno. Kada se pojave pitanja o nečemu u što nismo sigurni, trebali bismo pitati: „Što kaže Pismo?“ {1SM 173.5}

Neka oni koji priželjkuju nešto novo traže obnovljenje života koje dolazi kao posljedica novog rođenja. Neka očiste svoje duše kroz poslušnost istini i djeluju u skladu s uputama koje je Krist dao zakonoznancu koji Ga je pitao što mora činiti kako bi baštinió vječni život. {1SM 173.6}

„Ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svoga, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim; i svoga bližnjega kao sebe samoga... To čini i živjet ćeš.“ (Luka 10:27, 28) Svi koji svoj život podrede jasnim zahtjevima Božje Riječi, naslijedit će vječni život. - Rukopis 28, 1904. {1SM 174.1}

Teme koje je teško razumjeti

U ovom djelu postoji opasnost da se pred ljude iznose teorije koje će, iako mogu biti u potpunosti istinite, izazvati prepirke i neće dovesti ljude na veliku gozbu koja je pripravljena za njih. Želimo da Božja ljubav oblikovana iznutra pokori i omekša našu ljudsku prirodu i dovede nas u sklad s Njegovim svetim karakterom. Tada ćemo pred ljudima prostirati neistraživa Kristova blaga u svom njihovom obilju. Sam Krist uputio je poziv, i dužnost je svih Njegovih sljedbenika obraćati pozornost ljudi na niz prednosti koje su učinjene dostupnim svima. Stoga nemojte na prvo mjesto stavljati teme koje je teško razumjeti. Krist poziva sve ljude na gozbu i stoga dopustite da dođu svi koji to žele. - Pismo 89, 1898. {1SM 174.2}

Sto četrdeset četiri tisuće

Krist kaže da će u crkvi biti onih koji će iznositi bajke i nagađanja, dok je Bog dao velike, uzdižuće i oplemenjujuće istine koje bi se uvijek trebale čuvati u riznici uma. Kad ljudi odaberu ovu ili onu teoriju, kad su radoznali po pitanju nečega što nije nužno da znaju, Bog ih ne vodi. Njegov plan nije da Njegov narod iznosi nešto što moraju pretpostavljati, što se ne nalazi u Riječi. Njegova volja nije da se upuštaju u sukobe oko pitanja koja im neće pomoći u duhovnom razvoju, kao što je pitanje: Tko će sačinjavati sto četrdeset četiri tisuće? To će oni koje je Bog odabrao ubrzo saznati i bez da to budu morali pitati. {1SM 174.3}

Draga braćo i sestre, cijenite i proučavajte istine koje je Bog dao vama i vašoj djeci. Nemojte trošiti svoje vrijeme u pokušaju da saznate stvari koje vam neće biti na duhovnu korist. „Što mi je činiti da život vječni baštinim?“ (Luka 10: 25) To je najvažnije pitanje, i na njega je dan jasan odgovor. „U Zakonu što piše? Kako čitaš?“ - Rukopis 26, 1901. {1SM 174.4}

Krist poziva na jedinstvo

Članovi naše crkve vide da među vodećim ljudima postoje razlike u mišljenjima, pa se i oni sami upuštaju u sukobe vezane uz sporne teme. Krist poziva na jedinstvo. On nas ne poziva da se ujedinito na temelju pogrešnih navika. Nebeski Bog povlači jasnu crtu razgraničenja između čiste, uzdižuće i oplemenjujuće istine i pogrešnih nauka koje odvede na krivi put. On naziva grijeh i nepokajanje njihovim pravim imenom. On ne premazuje pogrešne postupke slojem razrijeđene žbuke. Usrdno pozivam našu braću da se ujedine na istinskom temelju Svetog pisma. – Rukopis 10, 1905. {1SM 175.1}

Bez borbe za prevlast

Kada u duši radnika bude prebivao Krist, kada sva sebičnost bude usmrćena, kada ne bude postojalo rivalstvo ni borba za prevlast, kada zaživi jedinstvo, kada budu posvećeni tako da se njihova međusobna ljubav može vidjeti i osjetiti, tada će izlivanje obilja Svetoga Duha doći jednako sigurno kao što su Božja obećanja pouzdana u svakoj crtici i točki. Ali kada se rad za druge obezvrjeđuje kako bi radnici mogli pokazati vlastitu nadmoć, time dokazuju da njihov rad ne nosi onaj pečat koji bi trebao nositi. Bog ih ne može blagosloviti. - Rukopis 24, 1896. {1SM 175.2}

22. OPASNOST EKSTREMISTIČKIH STAJALIŠTA

[Objavljeno u Notebook leaflets, Metode, br. 4.]

St. Helena, Kalifornija

19. svibnja 1890.

Dragi brate K.,

Očekivala sam da ću te prije vidjeti i govoriti s tobom, ili ti pisati, ali nisam bila u mogućnosti učiniti išta od toga, niti to mogu učiniti sada. No osjećam duboko zanimanje za tebe i ne bih željela da se odvojiš od Božjeg djela. Nemam snage izraziti se u razgovoru s tobom; tvoj um je tako oštar i tvoj jezik tako brz da se bojim da ću se veoma umoriti pa ono što ću reći neće ostati jasno zapamćeno u tvom umu. {1SM 176.1}

Uviđam opasnost u kojoj se nalaziš; ti možeš brzo pretočiti misli u riječi. Izlažeš stvari na snažan način i ne paziš na svoje izražavanje. Iznosiš svoja mišljenja o nekim točkama na način koji dovodi do toga da te se tvoja braća pribojavaju. To ne treba biti tako. Ne bi se trebao udaljavati od svoje braće što više možeš, pokazujući da na stvari ne gledate jednako. {1SM 176.2}

Pokazano mi je da je tvoj utjecaj za dobro uvelike umanjen jer misliš kako je tvoja dužnost iznositi svoje zamisli o nekim pitanjima koja ni sam u potpunosti ne razumiješ i koja, uz sve tvoje napore, ne možeš razjasniti drugima. Pokazano mi je kako nije nužno da osjećaš kako se moraš baviti tim pitanjima. Neke od tvojih zamisli su ispravne, druge su netočne i pogrešne. {1SM 176.3}

Kad bi se zadržavao na temama poput Kristove spremnosti da oprostí grijehe, da prihvati grješnika, da spasi ono što je izgubljeno, na temama koje ulijevaju nadu i hrabrost, bio bi na blagoslov. Ali dok se trudiš biti originalan i zauzimaš takva ekstremistička stajališta, te koristiš tako snažan jezik dok ih iznosiš, u opasnosti si da poćiniš puno štete. Može se činiti da su neki shvatili tvoje zamisli i naizgled su im koristile, ali kad bivaju kušani i nadvladani, gube hrabrost da se bore u dobroj borbi vjere. {1SM 177.1}

Kad bi se manje bavio tim idejama, koje ti se čine toliko važnima, i zadržavao svoje ekstravagantne izraze, i sam bi imao više vjere. Vidjela sam da je tvoj um ponekad neuravnotežen zbog toga što se toliko trudiš proniknuti u tajnu pobožnosti i objasniti ju, a ona ostaje jednako velikom tajnom nakon tvog proućavanja i objašnjenja kao što je to bila i prije. {1SM 177.2}

Različita iskustva s obraćenjem

Navodi ljude da gledaju na Isusa kao na svoju jedinu nadu i pomoćnika; ostavi prostora Gospodu da djeluje na um, da govori duši i da ostavi utisak na razumijevanje. Za tebe nije nužno da znaš i kažeš drugima sve detalje i sitnice vezane uz pitanje što to sačinjava novo srce, niti o stupnju koji mogu i moraju doći kako više nikada ne bi griješili. To nije tvoj posao. {1SM 177.3}

Nismo svi jednaki. Sva obraćenja nisu identična. Isus ostavlja dojam na srce i grješnik se nanovo rađa na novi život. Duše su često privučene Kristu bez burnog osvjedoćenja, razdiranja duše ili straha koji navodi na pokajanje. Pogledali su na podignutog Spasitelja i živjeli su. Uvidjeli su potrebu duše, uvidjeli su Spasiteljevu dostatnost i Njegove zahtjeve, čuli su Njegov glas kako govori: „Slijedi Me!“, ustali su i krenuli za Njim. Njihovo obraćenje bilo je istinsko, a njihov vjerski život

jednako tako odlučan kao kod onih koji su prošli kroz svu patnju burnog obraćenja. {1SM 177.4}

Naši propovjednici moraju prestati zadržavati se na svojim osebujnim zamislima smatrajući da vjernici neku točku moraju shvaćati na isti način kao i oni, inače ne mogu biti spašeni. Odbaci takav egoizam. Veliko djelo koje se mora izvršiti za svakog pojedinca jest pridobiti dušu za Krista. Ljudi moraju vidjeti Isusa na križu, moraju Ga pogledati i živjeti. Ono čime se moraju hraniti nisu tvoje zamisli, već tijelo i krv Božjeg Sina. On kaže: „Tijelo je Moje jelo istinsko.“ (Ivan 6:55) „Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.“ (Ivan 6:63) {1SM 178.1}

Dajte Kristu priliku da djeluje

Duša koja prihvaća Krista predaje se brizi Velikog Liječnika, pa ljudi moraju biti oprezni da se ne isprijede između pacijenta i Liječnika koji raspoznaje sve potrebe duše. Krist, liječnik duše, razumije njezine nedostatke i bolesti, i zna kako ju liječiti cijenom vlastite krvi. Što god je duši potrebno, On može najbolje priskrbiti. Ali ljudi su toliko pretjerano uslužni, žele učiniti toliko toga da dolazi do pretjerivanja, i Kristu se ne pruža prilika da djeluje. {1SM 178.2}

Kakvo god oblikovanje i uređivanje bilo najpotrebnije duši, Krist to može učiniti najbolje. Osvjedočenje možda nije duboko, ali ako grješnik priđe Kristu, gledajući Ga na križu, pravednika koji umire za nepravedne, taj će prizor srušiti sve prepreke. Krist se prihvatio djela spašavanja svih koji se pouzdaju u Njega za svoje spasenje. On vidi pogreške koje se trebaju ispraviti, zla koja trebaju biti potisnuta. Došao je potražiti i spasiti izgubljene. „Onoga tko dođe k Meni,“ kaže On, „neću izbaciti.“ (Ivan 6:37) {1SM 178.3}

Kroz Kristovu dobrotu i milost grješnik treba ponovo zadobiti nebesku naklonost. Bog preko Krista svakodnevno poziva ljude da se pomire s Njime. Raširenih ruku spreman je prihvatiti i poželjeti dobrodošlicu ne samo grješnicima, već i izgubljenima. Njegova ljubav na samrti, pokazana na Golgoti, grješniku je jamstvo prihvaćanja, mira i ljubavi. Naučavaj te istine u njihovu najjednostavnijem obliku, kako bi duša koju je potamnio grijeh mogla vidjeti svjetlost koja sja s križa Golgote. {1SM 178.4}

Sotona radi na mnogo načina kako bi upravo oni koji trebaju propovijedati poruku bili zaokupljeni elegantno složenim teorijama koje on čini da izgledaju tako velike i važne da zaokupljaju cijeli um; i dok ljudi misle da čine velike korake naprijed u svojem iskustvu, oni zapravo idoliziraju nekoliko zamisli i njihov utjecaj je oslabljen, čineći vrlo malo u korist Gospodnje strane. {1SM 179.1}

Neka svaki propovjednik poduzme ozbiljne napore da shvati što je to Kristov um. Ako tvoj um ne postane bolje uravnotežen po pitanju nekih stvari, put kojim ideš odvojiti će te od Božjeg djela i nećeš ni vidjeti na što ćeš se spotaknuti. Promicat ćeš zamisli za koje bi vjerojatno bilo bolje da ih se nikada nisi domislilo. {1SM 179.2}

Ima ljudi koji iz Božje Riječi, kao i iz Svjedočanstava, biraju zasebne odlomke ili rečenice kako bi ih protumačili na način koji odgovara njihovim zamislima, te o njima razmišljaju, utvrđujući se na položajima vlastitih ideja, na putu kojim ih Bog ne vodi. U tome se nalazi i tvoja opasnost. {1SM 179.3}

Ti ćeš uzeti odlomke iz Svjedočanstava koji govore o kraju vremena milosti, o prosijavanju među Božjim narodom, i govorit ćeš da će se iz tog naroda izdvojiti i podići čistiji, svetiji narod. Sve to pričinjava zadovoljstvo neprijatelju. Ne smijemo nepotrebno ići putem koji će stvarati razlike ili poticati neslogu. Ne smijemo ostavljati dojam da, ako ljudi ne slijede upravo naše zamisli, razlog tome leži u činjenici što propovjednicima nedostaje razumijevanja i vjere te hode u tami. {1SM

179.4}

Tvoj um nalazi se na neprirodnom putu već dugo vremena. Ti posjeduješ puno istine, dragocjene istine, ali ona je pomiješana s pretpostavkama. Tvoje ekstremističke zamisli i snažno izražavanje često uništavaju učinak tvojih najboljih napora. Kada bi mnogo ljudi prihvatilo gledišta koja ti zagovaraš, te govorili i djelovali u skladu s njima, bili bismo svjedoci jednom od najvećih fanatičnih uzbuđenja koje je ikad nastupilo među adventistima sedmog dana. To je ono što sotona želi. {1SM 179.5}

Okani se tajna

U Kristovim poukama nalazi se obilje tema o kojima možeš pričati. Bilo bi bolje da se okaniš tajna koje ni ti ni tvoji slušatelji niste u stanju razumjeti ni objasniti. Dajte samom Gospodu Isusu Kristu priliku da naučava; dopusti Mu da utjecajem svojeg Duha otvori vrata razumijevanja pred predivnim planom spasenja. {1SM 180.1}

Pred Božjim narodom stoji vrijeme nevolje, ali ne trebamo to neprestano isticati pred ljudima i dovoditi nevolju na njih prije vremena. Prosijavanje Božjeg naroda će se dogoditi, ali to nije sadašnja istina koja se treba pronositi među crkvama... {1SM 180.2}

Propovjednici ne bi trebali misliti da posjeduju neke prekrasne napredne zamisli te, ako ih svi na prihvate, bit će prosijani te će se podignuti narod koji će krenuti naprijed i prema gore, do pobjede. Neki od onih koji se odupiru osnovnim načelima poruke koju je Bog poslao za ovo vrijeme navode slučajeve upravo nalik tvojem. Oni ukazuju na tvoja ekstremistička stajališta i naučavanja kao izgovor za njihov nemar u prihvaćanju Gospodnjih poruka. {1SM 180.3}

Sotonin cilj jednako je ostvaren kada ljudi trče ispred Krista i rade posao koji im On nikada nije povjerio, kao i kada ostaju u laodicejskom stanju, mlaki, osjećajući se bogatima i imućnima, i bez potrebe za ičim. Te dvije vrste ljudi jednaki su kamen spoticanja. {1SM 180.4}

Neki revni pojedinci, koji su svu svoju energiju i napor usmjerili na originalnost, učinili su veliku grešku pokušavajući pred ljude iznijeti nešto zapanjujuće, prekrasno i očaravajuće, nešto što misle da drugi nisu u stanju razumjeti; ali ni oni sami ne znaju o čemu govore. Nagađaju u vezi s Božjom Riječju, promičući zamisli koje nisu ni od kakve pomoći njima samima ni crkvama. Neko vrijeme oni mogu uzburkati maštu, ali dolazi do posljedica, i upravo te ideje postaju prepreke. Vjera se miješa s maštom, i njihova gledišta mogu u umovima stvoriti predrasude u krivom smjeru. {1SM 180.5}

Neka jasne i jednostavne izjave Božje Riječi budu hrana za um; ovo nagađanje o idejama koje nisu jasno iznesene u njoj, opasna je stvar. {1SM 181.1}

Ti si po prirodi ratoboran. Nije ti puno stalo do toga hoćeš li biti u slozi sa svojom braćom ili ne. Rado bi se upustio u sukob, rado bi se borio za svoje vlastite zamisli; ali trebao bi se ostaviti toga, jer to ne razvija kršćanske vrline. Trudi se svom silom da se odazoveš na Kristovu molitvu da Njegovi učenici budu jedno, kao što je On jedno s Ocem. {1SM 181.2}

Ni jedna duša nije sigurna ako svakodnevno ne uči od Isusa o Njegovoj krotkosti, Njegovu poniznom srcu. Kada se zaputiš na bilo koje mjesto kako bi radio, ne budi zapovjednički nastrojen, ne budi oštar, nemoj poticati neprijateljstvo. Propovijedaj Kristovu ljubav i to će otopiti i pokoriti srca. Teži za tim da imaš jedan um i jednu prosudbu, radeći na skladu sa svojom braćom, i trudi se govoriti iste stvari. {1SM 181.3}

Nemoj pričati o razmimoilaženjima

Ova priča o razmimoilaženjima - zato što svi nemaju iste zamisli kao one koje tebi padaju na um - nije djelo Boga već neprijatelja. Govori o jednostavnim istinama u kojima se možete složiti. Govori o jedinstvu; nemoj postati uskogrudan i umišljen; dopusti da ti um bude širok. {1SM 181.4}

Krist ne važe karakter na vagi ljudske prosudbe. On kaže: „A Ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.“ (Ivan 12:32) Svaka duša koja se odazove tom privlačenju okrenut će leđa nepravdi. Krist je u stanju spasiti sve koji dođu k Njemu. Onaj tko dođe Isusu stavlja svoju nogu na ljestve koje se protežu od zemlje do neba. Naučavaj pisanom i izgovorenom riječju da se na vrhu ljestava nalazi Bog; blistave zrake Njegove slave obasjavaju svaku stepenicu ljestava. On milostivo gleda na sve koji se muče dok se penju prema gore kako bi im mogao poslati pomoć, nebesku pomoć, u trenucima kada se čini da im ruka popušta, a noga drhti. Da, govori o tome, govori koristeći riječi koje će otopiti srce, da ni jednom tko se uporno penje tim ljestvama neće biti zabranjen ulaz u vječno kraljevstvo našega Gospoda i Spasitelja Isusa Krista; oni koji vjeruju u Krista nikada neće propasti, niti će ih itko istrgnuti iz Njegove ruke. {1SM 181.5}

Pričaj ljudima jasnim riječima punim nade kako se mogu riješiti naslijeđa sramote koje smo zaslužno stekli. Ali zbog Krista, nemoj pred njih iznositi zamisli koje će ih obeshrabriti, koje će ih navesti da misle kako je put u nebo vrlo težak. Zadrži te prenategnute ideje za sebe. {1SM 182.1}

Iako često moramo u um utisnuti činjenicu da je kršćanski život ispunjen borbom, da moramo biti oprezni, moliti se i raditi, da dovodimo dušu u opasnost ako samo na trenutak popustimo u duhovnoj budnosti - najvažnija tema mora biti potpunost spasenja koje nam nudi Isus koji nas ljubi i predao je sebe kako ne bismo propali već mogli imati vječni život. {1SM 182.2}

Iz dana u dan možemo hoditi s Bogom, iz dana u dan možemo sve više upoznavati Gospoda, ulazeći u svetinju nad svetinjama preko Kristove krvi, držeći se nade koja je stavljena pred nas. Želimo li dosegnuti nebo, to mora biti preko povezivanja duše s Posrednikom, postajući dionici božanske prirode. Oslanjajući se na Krista, kada je tvoj život skriven s Kristom u Bogu i Njegov Duh te vodi, posjeduješ istinsku vjeru. {1SM 182.3}

Vjerujući u potpunosti u učinkovitost Njegove žrtve za otkup, postat ćemo Božji suradnici. Pouzdajući se u Njegove zasluge, trebamo raditi na vlastitom spasenju sa strahom i drhtanjem, jer Bog je onaj koji u nama radi da želimo i možemo činiti ono što je Njemu po volji. Uvijek se držeci Krista, neprestano se približavamo Bogu. Isus želi da nam to uvijek bude na najistaknutijem mjestu. Nemoj popuštati svojem ratobornom duhu; mudrost koja dolazi odozgo je najprije čista, potom mirotvorna, poučljiva, puna milosrđa i dobrih plodova... {1SM 182.4}

Budi u suglasju s braćom

Nemoj misliti da moraš isticati svaku zamisao koja ti padne na um. Isus je rekao svojim učenicima: „Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi.“ (Ivan 16:12) Koliko više bismo mi, koji smo neprestano u opasnosti da pogriješimo, trebali paziti da drugima ne namećemo ono što oni nisu spremni primiti. Gledajući neprekidno na Isusa, obuzdavaj svoje snažne, ekstravagantne izraze. Ipak, premda moraš biti pažljiv vezano uz svoje riječi i zamisli, tvoji naponi ne trebaju u potpunosti prestati. Teži za tim da budeš u suglasju sa svojom braćom i za tebe će se naći puno posla u Gospodnjem vinogradu. Ali uzdiži Krista, a ne svoje zamisli i stajališta. Stavi na sebe oklop i drži korak s Božjim radnicima, rame uz rame; kreni u napad na neprijatelja. Budi skriven u Isusu. Razmišljaj o Kristovim jednostavnim poukama, pasi Božje stado i bit ćeš smiren, ojačan i utvrđen; radit ćeš na tome da jačaš druge u najsvetijoj vjeri. {1SM 182.5}

Ako između tebe i tvoje braće postoje razlike u razumijevanju Kristove milosti i djelovanja Njegova Duha, ne bi trebao isticati te razlike. Ti na stvari gledaš s jednog stajališta; netko drugi, jednako predan Bogu, gleda na isto pitanje iz dragog kuta i govori o stvarima koje su ostavile najdublji dojam na njegov um; treća osoba, gledajući sa svojeg stajališta, iznosi neki drugi vid iste stvari; kako bi besmisleno bilo upuštati se u prepirke oko tih stvari kada u biti ne postoji ništa oko čega bi se trebalo svađati. Dopusti Bogu da djeluje na um i ostavi dojam na srce. {1SM 183.1}

Gospod neprekidno radi kako bi potaknuo razumijevanje i oživio osjetila da bi čovjek mogao imati ispravan osjećaj za grijeh i dalekosežne zahtjeve Božjeg zakona. Neobraćeni čovjek na Boga gleda kao nekoga bez ljubavi, strogog, čak i željnog osvete; Njegova prisutnost smatra se stalnim sputavanjem, Njegov karakter oličenjem izraza „Nemoj.“ Služba Njemu smatra se mračnom i punom teških zahtjeva. Ali kada se pogleda na Isusa na križu, kao na Božji dar jer je ljubio ljude, oči se otvaraju kako bi vidjele stvari u drukčijem svjetlu. Bog se u Kristu otkriva ne kao strog sudac ili osvetoljubiv tiranin, već kao milostiv Otac pun ljubavi. {1SM 183.2}

Kada gledamo na Isusa kako umire na križu da spasi izgubljeno čovječanstvo, u srcu odjekuju Ivanove riječi: „Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo. A svijet nas ne poznaje zato što ne poznaje Njega.“ (1. Ivanova 3:1). Ne postoji ništa što stvara jasniju razliku između kršćanina i svijeta od vrijednosti koju on ima u Božjim očima. {1SM 183.3}

Neki radnici u Božjem djelu previše su spremni javno optuživati grješnika; milost i ljubav Oca koji je dao svog Sina da umre za grješni rod stavljeni su u drugi plan. Učitelj u vlastitoj duši mora imati Kristovu milost kako bi mogao grješniku otkriti što Bog uistinu jest - Otac koji čeznutljivom ljubavlju čeka da primi izgubljenog sina koji se vraća, ne zatrpavajući ga gnjevnim optužbama, već pripremajući mu radosno slavlje dobrodošlice. (Sofonija 3:14-17) {1SM 184.1}

O kada bismo svi naučili Gospodnji pristup u pridobivanju duša Kristu! Trebamo naučiti i podučavati dragocjene pouke u svjetlosti koja sja sa žrtve na križu Golgote. Postoji samo jedan put koji vodi od propasti i neprekidno se uspinje, vjera koja neprestano seže kroz tamu prema svjetlosti, sve dok ne počine na Božjem prijestolju. Svi koji su naučili tu pouku prihvatili su svjetlost koja je otkrivena njihovu shvaćanju. Za njih taj put prema gore nije taman, nesiguran prolaz; to nije put ograničenih umova ni put stvoren ljudskom domišljatošću, na kojem se od svakog putnika zahtijeva cestarina. {1SM 184.2}

Ne možete dobiti dozvolu za ulazak preko pokore ili bilo kojeg djela koje sami možete učiniti. Ne, sam Bog ima čast osigurati put, a taj put je tako potpun, tako savršen, da ga čovjek nikakvim svojim djelom ne može učiniti boljim nego što jest. Dovoljno je širok da prihvati i najvećeg grješnika ako se pokaje, i dovoljno je uzak, svet i uzdignut tako visoko da na njega ne može stupiti nikakav grijeh. {1SM 184.3}

Kada Boga sagledamo kakav On uistinu jest, blažena istina sjaji novim i jasnijim svjetlom. Ono što je dotada zbunjivalo um, razagnano je blistavim zrakama Sunca Pravde. Ipak, postoje mnoge stvari koje nećemo moći razumjeti, ali imamo blaženo jamstvo da ćemo ono što ne znamo sada, znati u vječnosti. - Pismo 15a, 1890. {1SM 184.4}

23. ČUVAJTE SE BILO KAKVOG ODREĐIVANJA VREMENA

„Nije vaše znati vremena i zgone“

[propovijed održana u Lansingu, država Michigan, 5. rujna 1891.]

„Njima je poslije svoje muke mnogim dokazima pokazao da je živ, četrdeset im se dana ukazivao i govorio o kraljevstvu Božjem. I dok je jednom s njima blagovao, zapovjedi im da ne napuštaju Jeruzalema, nego neka čekaju obećanje Očevo „koje čujete od Mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim.“ Nato Ga sabrani upitaše: „Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu opet uspostaviti kraljevstvo?“ On im odgovori: „Nije vaše znati vremena i zgone koje je Otac podredio svojoj vlasti.“ (Djela 1:3-7) {1SM 185.1}

Učenici su nestrpljivo željeli saznati točno vrijeme kada će se otkriti Božje kraljevstvo, ali Isus im kaže da ne mogu znati vremena ni zgone jer im Otac to nije otkrio. Razumijevanje vremena kada će se obnoviti Božje kraljevstvo nije bilo pitanje od najveće važnosti za njih. Na njima je bilo da se zateknu kako slijede Gospodara, mole se, čekaju, bdiju i rade. Trebali su biti predstavnici Kristova karaktera pred svijetom. Ono što je u dane učenika bilo nužno za uspješno kršćansko iskustvo, nužno je i u naše vrijeme. „On im odgovori: „Nije vaše znati vremena i zgone koje je Otac podredio svojoj vlasti. Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas.“ A nakon što se na njih spusti Sveti Duh, što im je činiti? „I bit ćete Mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Djela 1:7, 8) {1SM 185.2}

Iskoristite prilike koje vam se pružaju

To je djelo na kojem bismo i mi trebali raditi. Umjesto da živimo u iščekivanju nekog posebnog vremena ushićenja, trebamo mudro iskoristiti prilike koje nam se trenutno pružaju, čineći ono što se mora učiniti kako bismo spašavali duše. Umjesto da iscrpljujemo sile svoga uma nagađanjima po pitanju „vremena i zgone koje je Otac podredio svojoj vlasti“ a zadržao od ljudi, trebamo se predati vlasti Svetoga Duha kako bismo ispunjavali sadašnje obveze i dijelili kruh života, nerazvodnjen ljudskim mišljenjima, dušama koje gladuju za istinom. {1SM 186.1}

Sotona je uvijek spreman ispuniti um teorijama i kombiniranjima koji će odvratiti ljude od sadašnje istine i učiniti ih neprikladnima za prenošenje poruke trećeg anđela svijetu. Tako je to oduvijek bilo; i naš Spasitelj morao se obratiti s prijekorom onima koji su se upuštali u nagađanja i uvijek se bavili stvarima koje Gospod nije otkrio. Isus je došao na Zemlju kako bi ljudima dao važnu istinu, i želio je na njihove umove ostaviti dojam o nužnosti prihvaćanja i poslušnosti Njegovim propisima i uputama, nužnosti izvršavanja njihove trenutne dužnosti, a Njegove poruke bile su takve prirode da su davale znanje koje se moglo bez odlaganja i svakodnevno primjenjivati. {1SM 186.2}

Isus je rekao: „A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista.“ (Ivan 17:3) Sve što je rečeno i učinjeno imalo je za cilj samo jednu stvar - učvrstiti istinu u njihovim umovima kako bi mogli postići vječni život. Isus nije došao očarati ljude nekim velikim proglasom o posebnom vremenu kada će se dogoditi nekakav veliki događaj, već je došao podučiti i spasiti izgubljene. Nije došao da potakne i zadovolji radoznalost; znao je da bi to samo povećalo apetite onih koji su znatiželjni i skloni čudnovatim stvarima. Njegov cilj bio je podariti znanje kojim bi ljudi mogli jačati u duhovnoj snazi, te napredovati na putu poslušnosti i istinske

svetosti. Davao je samo takve upute koje su se mogle primijeniti na potrebe njihova svakodnevnog života, samo istine koje se mogu prenijeti drugima kako bi ih i oni usvojili na isti način. {ISM 186.3}

On ljudima nije iznosio nova otkrivenja, već je otvarao vrata njihova razumijevanja pred istinama koje su dugo vremena bile zamagljene lažnim naukama svećenika i učitelja. Isus je dragulje nebeske istine vratio u njihovo izvorno okruženje, redosljedom kojim su bili davani patrijarsima i prorocima. A nakon što im je dao te dragocjene upute, obećao im je Svetoga Duha koji će ih podsjetiti na sve riječi koje im je On rekao. {ISM 187.1}

Nalazimo se u neprekidnoj opasnosti da se udaljimo od jednostavnosti evanđelja. Mnogi ljudi snažno žele zapanjiti svijet nečim originalnim, nečim što će baciti ljude u stanje duševnog zanosa te promijeniti način na koji se stvari sada doživljavaju. Sigurno je da postoji velika potreba za promjenom u načinu na koji se stvari sada doživljavaju; svetost sadašnje istine ne shvaća se na način na koji bi trebala, ali promjena koja nam je potrebna jest promjena srca, a ona se jedino može postići individualnim traženjem blagoslova od Boga, preklinjući Ga za Njegovu silu i usrdno se moleći da se Njegova milost spusti na nas kako bi naši karakteri mogli biti preobraženi. To je promjena koja nam je danas potrebna, a u cilju postizanja tog iskustva trebamo koristiti neumornu energičnost i pokazati revnost koja dolazi iz dubine srca. Trebamo potpuno iskreno zapitati: „Što mi je činiti da se spasim?“ Trebamo znati točno koje korake poduzimamo na putu prema nebu. {ISM 187.2}

Opomenuti u vezi s određivanjem vremena

Krist je svojim učenicima dao pouke čiju su dubinu i vrijednost malo cijenili, ili čak razumjeli, a isto stanje postoji i u Božjem narodu danas. I mi smo doživjeli neuspjeh u pokušaju da usvojimo veličanstvenost i shvatimo ljepotu istine koju nam je Bog povjerio u ove dane. Kad bismo napredovali u duhovnom znanju, vidjeli bismo kako se istina razvija i širi na načine o kojima nismo ni sanjali, ali ona se nikada neće kretati u smjeru koji će nas navesti da mislimo kako znamo vremena i zgrade koje je Otac zadržao u svojoj vlasti. Mnogo sam puta bila upozorena u vezi s određivanjem vremena. Božji narod više nikada neće dobiti poruku koja se osniva na vremenu. Nije nam dano da znamo točno vrijeme ni izlivanja Svetoga Duha niti Kristova dolaska. {ISM 188.1}

Prije nego što sam došla na ovaj sastanak, pretraživala sam svoje spise ne bih li odlučila što ću ponijeti sa sobom u Australiju te pronašla oмотnicu na kojoj je bilo napisano: „Svjedočanstvo dano u vezi s određivanjem vremena, 21. lipnja 1851. Pažljivo čuvati.“ Otvorila sam ju i pronašla sam sljedeće. U njoj je pisalo: {ISM 188.2}

„Prijepis viđenja koje je Gospod dao sestri White, 21. lipnja 1851. godine u Camdenu, država New York. Gospod mi je pokazao da se vijest mora širiti i da se ne smije vezivati uz vrijeme, jer vrijeme više nikada neće biti probno pitanje. Vidjela sam kako neke zahvaća lažno uzbuđenje, čije porijeklo leži u propovijedanju o vremenu, da poruka trećeg anđela može stajati na vlastitim temeljima i da nije potrebno vrijeme kako bi ojačala, te da će napredovati s velikom silom, izvršiti svoje djelo i biti prekinuta istekom vremena. {ISM 188.3}

„Vidjela sam kako neki sve podređuju nadolazećoj jeseni; rade svoje proračune i rješavaju se svojeg imanjanja u odnosu na to vrijeme. Vidjela sam da to nije ispravno iz sljedećeg razloga: umjesto da se svakodnevno približavaju Bogu i ozbiljno teže saznati koja je njihova trenutna dužnost, oni gledaju u budućnost i rade svoje proračune kao da znaju da će djelo završiti ove jeseni, bez da svakog dana pitaju Boga što je njihova dužnost. - E. G. White. {ISM 188.4}

„Prijepis napravljen u Miltonu, 29. lipnja 1851. godine, A. A. G.“ {ISM 189.1}

To je bio dokument na koji sam naišla prošlog ponedjeljka dok sam pretraživala svoje spise, a evo još jednoga koji je napisan kao odgovor čovjeku koji je određivao vrijeme 1884. godine, te je naširoko objavljivao svoje argumente kako bi dokazao svoje teorije. Izvještaj o tome što se događa došao je do mene na sastanku u kampu Jackson {u Michiganu}, i rekla sam ljudima da ne trebaju obraćati pozornost na teorije tog čovjeka jer se događaj koji je predvidio neće zbiti. „Vremena i zgrade“ Gospod je zadržao u svojoj vlasti. Zašto nam Bog nije dao to znanje? - Zato što ga ne bismo upotrijebili na ispravan način čak i da nam ga je dao. Stanje koje bi se u našem narodu pojavilo kao posljedica tog znanja uvelike bi usporilo Božje djelo pripreme naroda koji će moći opstati u velikom danu koji dolazi. Ne trebamo živjeti od ushita vezanog uz vrijeme. Ne trebamo utonuti u nagađanja po pitanju vremena i zgrade koje Bog nije otkrio. Isus je svojim učenicima rekao da „paze,“ ali ne na točno određeno vrijeme. Njegovi učenici moraju biti poput onih koji čekaju na naredbe svog Zapovjednika; trebaju paziti, čekati, moliti se i raditi kako se približavaju vremenu Gospodnjeg dolaska, ali nitko neće biti u stanju predvidjeti kada će točno to vrijeme doći, jer „o onom danu i času nitko ne zna.“ Nećete biti u stanju reći da dolazi za jednu, dvije ili pet godina, niti možete odgađati Njegov dolazak izjavljujući da se neće dogoditi u narednih deset ili dvadeset godina. {ISM 189.2}

Imati uređene i upaljene svjetiljke

Dužnost je Božjeg naroda imati uređene i upaljene svjetiljke, te biti poput ljudi koji čekaju Mladoženju koji se vraća sa svadbe. Nemate ni trenutka za gubljenje zanemarivanjem velikog spasenja koje je spremljeno za vas. Vrijeme milosti za duše bliži se kraju. Iz dana u dan sudbine ljudi bivaju zapečaćene, pa čak ni između ljudi na ovom skupu ne možemo znati kako brzo će mnogi od njih zatvoriti oči na samrti i biti položeni u grob. Sada trebamo razmišljati o tome kako naš život brzo prolazi i kako nismo sigurni ni jednog trenutka ako naš život nije skriven s Kristom u Bogu. Naša dužnost nije da gledamo u budućnost i tražimo neko posebno vrijeme u kojem će za nas biti obavljeno neko posebno djelo, već trebamo napredovati u našem poslu objavljivanja upozorenja svijetu; na nama je da budemo Kristovi svjedoci do svih krajeva zemlje. {ISM 189.3}

Svuda oko nas nalaze se mladi, nepokorni i neobraćeni ljudi, a što mi činimo za njih? Roditelji, u žaru vaše prve ljubavi, radite li na obraćenju svoje djece ili ste u tolikoj mjeri obuzeti stvarima ovoga života da ne ulažete ozbiljan napor kako biste bili Božje suradnici? Cijenite li djelo i zadaću Svetoga Duha? Shvaćate li da je Sveti Duh sredstvo preko kojeg trebamo doprijeti do duša onih koji se nalaze oko nas? Kada završi ovaj sastanak, hoćete li otići odavde i zaboraviti usrdne pozive koji su vam bili upućeni? Hoće li poruke upozorenja biti zanemarene, a istina koju ste čuli iscuriti iz vašeg srca kao što voda curi iz razbijene posude? {ISM 190.1}

Apostol kaže: „Zato treba da mi svesrdnije prianjamo uz ono što čusmo da ne bismo promašili. Jer ako je riječ po anđelima izrečena bila čvrsta te je svaki prijestup i neposluh primio pravednu plaću, kako li ćemo mi umaći ako zanemarimo toliko spasenje? Spasenje koje je počeo propovijedati Gospodin, koje su nam potvrdili slušatelji, a suposvjedočio Bog znamenjima i čudesima, najrazličitijim silnim djelima i darivanjima Duha Svetoga po svojoj volji.“ (Hebrejima 2:1-4) {ISM 190.2}

Poruka trećeg anđela prerasta u glasan poklik i ne smijete se osjećati slobodnima zanemariti svoju sadašnju dužnost, a još uvijek njegovati zamisao kako ćete u nekom trenutku u budućnosti primiti veliki blagoslov, kada bez ikakvog truda s vaše strane nastupi predivno buđenje. Danas se morate predati Bogu kako bi vas mogao učiniti posudama na čast i prikladnima za službu Njemu.

Danas se trebate predati Bogu kako biste se mogli očistiti od vašeg ja, očistiti se od sumnje, ljubomore, zavisti, zlih nagađanja, sukoba i svega što obeščašćuje Boga. Danas morate očistiti svoje posude kako bi bile spremne za nebesku rosu, spremne za pljuskove kasne kiše; jer kasna kiša će doći i Božji blagoslov ispunit će svaku dušu koja je očišćena od sve nečistoće. Naše djelo danas jest predati svoje duše Kristu kako bismo mogli postati prikladni za vremena rashlade koja će doći od Gospoda - prikladni za krštenje Svetim Duhom. - The Review and Herald, 22. ožujka 1892. {1SM 190.3}

Vrijeme nije otkriveno

Bog nam nije otkrio vrijeme kada će ova poruka doći svome kraju, niti kada će vrijeme milosti završiti. One stvari koje su nam otkrivene trebamo prihvatiti kao nešto namijenjeno nama i našoj djeci, ali nemojmo pokušavati saznati ono što je sakriveno kao tajna na vijeću Svemoćnoga. Naša je dužnost paziti, raditi i čekati, truditi se svakog trenutka za duše ljudi koji su na rubu propasti. Trebamo neprestano hoditi Isusovim stopama, raditi kako je On radio i dijeliti Njegove darove kao dobri upravitelji raznovrsnih Božjih milosti. Sotona će svakome tko svakodnevno ne uči od Isusa spremno dati posebnu poruku kojoj je on sam autor ne bi li poništio učinak predivne istine za ovo vrijeme. {1SM 191.1}

Primala sam pisma u kojima me se pitalo imam li kakvu posebnu svjetlost u vezi s istekom vremena milosti; odgovarala sam da imam samo jednu poruku koju moram prenositi: da je sada vrijeme za rad dok traje dan, jer dolazi noć kada nitko neće moći raditi. Sada, upravo sada je vrijeme da pazimo, radimo i čekamo. Gospodnja Riječ otkriva činjenicu da je kraj svih stvari blizu te daje izričito i jasno svjedočanstvo da svaka duša mora u srcu imati usađenu istinu kako bi ona upravljala životom i posvetila karakter. Gospodnji Duh radi na tome da nadahnutu Riječ utisne u dušu kako bi oni koji se nazivaju Kristovim sljedbenicima imali svetu, duhovnu radost koju će moći prenositi na druge. Prikladno vrijeme da radimo je sada, upravo sada, dok traje dan. Ali ne postoji nalog da itko treba pretraživati Sveto pismo kao bi utvrdio, ako je to moguće, kada će završiti vrijeme milosti. Bog takvu poruku nije povjerio ni jednim smrtnim usnama. On nije dao ni jednom smrtnom jeziku da objavi ono što je On sakrio na svojim tajnim savjetima. - The Review and Herald, 9. listopada 1894. {1SM 191.2}

Bdijte i molite se

Nemam određeno vrijeme o kojem mogu govoriti vezano uz trenutak izlivanja Svetog Duha - kada će se moćni anđeo spustiti s neba i ujediniti s trećim anđelom kako bi dovršili djelo za ovaj svijet; moja poruka jest da naša jedina sigurnost leži u spremnosti za primanje osvježenja s neba, imajući pritom uređene i upaljene svjetiljke. Krist nam je rekao da pazimo, „jer u čas kad i ne mislite Sin Čovječji dolazi.“ „Bdijte i molite“ nalog je koji nam je dao naš Otkupitelj. Iz dana u dan trebamo tražiti prosvjetljenje Božjim Duhom, kako bi on mogao izvršiti svoje djelo na duši i karakteru. O, koliko je vremena uzalud potrošeno pridavanjem pozornosti beznačajnim stvarima. Pokajte se i obratite se, kako bi vaši grijesi mogli biti izbrisani kada od Gospoda dođu vremena osvježenja. - The Review and Herald, 29. ožujka 1892. {1SM 192.1}

24. ALFA I OMEGA

{Tijekom ljeta 1904. godine, u kritičnom razdoblju tijekom krize zbog promicanja panteističkih teorija od strane dr. J. H. Kelloga, i u vrijeme kada je zagovarao štetne pristupe vezane uz upravljanje našim zdravstvenim radom, Ellen G. White objavila je niz upozorenja koja su sakupljena i izdana u nakladi autora u brošuri od šezdeset dvije stranice, Posebna svjedočanstva, serija B, br. 2, pod nazivom: „Svjedočanstva za crkvu koja sadrže pisma liječnicima i propovjednicima s porukama upozorenja i riječima savjeta i ukora u vezi s našim trenutnim stanjem.“ U dvije od tih poruka spominje se „alfa i omega“. Ono što slijedi dvije su izjave koje su u cijelosti preuzete iz spomenute brošure. Više savjeta vezanih uz panteizam mogu se naći u Svjedočanstvima, svezak 8, na stranicama 255-318 te knjizi The Ministry of Healing, na stranicama 427-438. Za priču u pozadini iskustva s panteizmom, pogledajte knjigu A. G. Daniellsa The Abiding Gift of Prophecy, stranice 330-342, i knjigu L. H. Christiana The Fruitage of Spiritual Gifts, stranice 277-296. - Uredništvo.} {1SM 193.1}

Naučavajte Riječ

Washington, D.C.

24. lipnja 1904.

Našim vodećim liječnicima:

Draga braćo radnici, probudila sam se u jedanaest sati. Slike koje mi prolaze ispred očiju toliko su žive da ne mogu spavati. Došla mi je Gospodnja riječ da se naše zdravstvene misionare mora odlučno upozoriti na opasnosti i zamke koje ih okružuju. {1SM 193.2}

Gospod poziva one koji su vezani za naše sanatorije da dosegnu više mjerilo. Ni jedna laž ne potječe od istine. Ako slijedimo lukavo smišljene bajke, ujedinjemo se s neprijateljevim snagama nasuprot Bogu i Kristu. Bog poziva one koji su nosili breme ljudskog porijekla da slome taj jaram i više ne budu sluge ljudima. {1SM 194.1}

Bitka je u tijeku. Sotona i njegovi anđeli rade sa svom lukavošću nepravde. Neumorni su u svojim nastojanjima da odvuču duše od istine, daleko od pravednosti, te rašire propast cijelim svemirom. Rade nevjerovatno marljivo kako bi proizveli mnoštvo obmana kojima bi zarobili duše. Njihovi naponi nikada ne prestaju. Neprijatelj uvijek pokušava odvesti duše u nevjerstvo i skepticizam. Želi se riješiti Boga i Krista koji je postao tijelom i boravio među nama kako bi nas naučio da kroz poslušnost Božjoj volji možemo izvojevati pobjedu nad grijehom. {1SM 194.2}

Napadnuti od svake vrste zla

Svaka vrsta zla čeka priliku da nas napadne. Laskanje, mito, nagovaranja, obećanja divnog uzvišenja, sve će to biti upotrijebljeno na vrlo ustrajan način. {1SM 194.3}

Što Božje sluge čine kako bi podigli zid od „Tako govori Gospod“ protiv tog zla? Neprijateljeve sluge neprestano rade kako bi nadvladali istinu. Gdje su vjerni čuvari Gospodnjih stada? Gdje su Njegovi stražari? Stoje li na visokim kulama, oglašujući signal za opasnost, ili dopuštaju da opasnosti prođu nezapažene? Gdje su zdravstveni misionari? Jesu li oni Kristovi suradnici, noseći Njegovo breme, ili nose jaram ljudskog porijekla? {1SM 194.4}

Sotona i njegovi anđeli na sve se načine trude ne bi li zadobili vlast nad umovima, kako bi ljudi bili zavedeni neistinom i ugodnim izmišljotinama. Oglašavaju li naši liječnici znak za opasnost? Podižu li ljudi koji su postavljeni na istaknuta mjesta u našim sanatorijima zastavu upozorenja? Ili su mnogi stražari zaspali, dok nevaljali jezici i oštri umovi, izoštrani dugim vježbanjem izbjegavanja istine, neprekidno rade kako bi unijeli zbunjenost i sproveli planove koje potiče neprijatelj? {1SM 194.5}

Molim vas da pročitate Pavlovu opomenu upućenu Kološanima. On govori o svojoj najozbiljnijoj želji da srca vjernika budu „povezana u ljubavi, te se vinu do svega bogatstva, punine shvaćanja, do spoznanja otajstva Božjega - Krista, kojem su sva bogatstva mudrosti i spoznaje skrivena.“ (Kološanima 2:2, 3) „To govorim zato,“ kaže on, „da vas tko ne prevari zavodljivim riječima... Kao što primiste Krista Isusa, Gospodina, tako u Njemu živite: ukorijenjeni i nazidani na Njemu i učvršćeni vjerom kako ste poučeni, obilujte zahvaljivanjem. Pazite da vas tko ne odvuče mudrovanjem i ispraznim zavaravanjem što se oslanja na predaju ljudsku, na „počela svijeta“, a ne na Krista. Jer u Njemu tjelesno prebiva sva punina božanstva.“ (Kološanima 2:4-9) {1SM 195.1}

Hoće li ljudi u našim ustanovama i dalje šutjeti, dopuštajući da se podmukle neistine promiču na propast duša? Osjećaji svojstveni neprijatelju šire se posvuda. Posvuda se sije sjeme nesloge, nevjerovanja i nevjernosti. Zar naši zdravstveni misionari neće podići zid pred tim zlom? Nije li vrijeme da se zapitamo: Hoćemo li dopustiti da nas neprijatelj navede da odustanemo od djela objavljivanja istine? Hoćemo li mu dozvoliti da nas spriječi da budemo provodnici kroz koje će, poput bujice koja donosi život, svijetu teći blagoslovi evanđelja? Neka svatko ustane i radi kako mu se pruža prilika. Neka propovijeda riječ u dobro vrijeme i u nevjeme, te gleda na Krista za ohrabrenje i snagu u izvršavanju dobrih djela. {1SM 195.2}

Opasnosti se stalno množe

Opasnosti koje nas napadaju neprestano se množe. Vrijeme je da na sebe stavimo cijeli Božji oklop i revno radimo kako bismo spriječili sotonu da zadobije bilo kakvu daljnju prednost. Božji anđeli, nenadmašni u snazi, čekaju da ih pozovemo u pomoć kako žestina sukoba ne bi pomračila našu vjeru. Potrebna nam je obnovljena snaga. Pozvani smo na budno djelovanje. Ravnodušnost i lijenost dovest će nas do toga da izgubimo osobnu vjeru, a potom i nebo. {1SM 195.3}

Sada je vrijeme da se objavi laodicejska poruka kako bi probudilo uspavanu crkvu. Neka vas razmišljanje o kratkoći preostalog vremena potakne na revan i neumoran rad. Nemojte zaboraviti da se sotona spustio s velikom silom kako bi radio sa svom obmanom nepravednosti u onima koji propadaju. {1SM 196.1}

Naši su liječnici godinama naučavani da misle kako ne smiju izraziti osjećaje koji se razlikuju od onih njihova vođe. [Ovdje se misli na dr. J. H. Kelloga, koji je mnogo godina bio predstojnik sanatorija u Battle Creeku. - Uredništvo.] O, da su barem slomili taj jaram! O, da su nazvali grijeh njegovim pravim imenom! Tada se na njih u nebeskim dvorovima ne bi gledalo kao na ljude koji, iako su im povjerene velike odgovornosti, nisu uspjeli govoriti istinu u vidu ukora onoga što je bilo u neposluhu prema Božjoj Riječi. {1SM 196.2}

Liječnici, jeste li radili djelo svoga Gospodara kad ste slušali maštovita i spiritistička tumačenja Svetog pisma, tumačenja koja potkopavaju temelje naše vjere, bez da ste išta progovorili? Bog kaže: „Neću više biti s vama ako se ne probudite i ne obranite čast svojeg Spasitelja.“ {1SM 196.3}

Mudrovanja koja potkopavaju temelje

Poruka koju vam želim prenijeti jest: Nemojte više pristajati na to da bez negodovanja slušate izopačavanje istine. Razotkrivajte ohola mudrovanja koja će, budu li prihvaćena, navesti propovjednike i liječnike da zanemare istinu. Sada svatko treba biti na oprezu. Bog poziva muškarce i žene da zauzmu svoj položaj pod krvlju poprskanom zastavom kneza Emanuela. Dane su mi upute da upozorim naš narod; jer mnogi se nalaze u opasnosti da prihvate teorije i mudrovanja koja potkopavaju temeljne stupove vjere. {1SM 196.4}

Ponekad naši liječnici razgovaraju satima kada su umorni i zbunjeni i nisu u stanju pogodnom za razgovor. Zdravstveni misionari trebali bi odbiti sudjelovati na sastancima na kojima se priča do duboko u noć. Ti noćni razgovori bili su vrijeme kada je sotona od jednog, a potom i drugih, ukrao vjeru koja je jednom dana svetima. Genijalne i blještave zamisli često sijevnu iz uma na kojeg utječe veliki obmanjivač. Oni koji to slušaju i mirno prihvaćaju postat će začarani, kao što su Evu začarale zmijine riječi. Oni ne mogu slušati općaravajuća filozofska nagađanja a istodobno u umu jasno držati riječ živog Boga. {1SM 197.1}

Naši liječnici izgubili su važan dio svog života jer su svjedočili pogrešnim djelima i čuli kako su izgovorene pogrešne riječi, te vidjeli kako se slijede pogrešna načela, a nisu podigli glas ukora iz straha da će biti izopćeni. {1SM 197.2}

Pozivam one koji su bili povezani s tim ropskim utjecajima da slome jaram kojem su se dugo pokoravali i ustanu kao slobodni ljudi u Kristu. Ništa manje od odlučnog napora neće prekinuti čaroliju koja počiva na njima. {1SM 197.3}

Sada je otkrivena alfa

Nemojte se dati obmanuti; mnogi će se odreći vjere, slušajući zavodljive duhove i đavolske nauke. Pred nama sada stoji alfa te opasnosti. Priroda omege bit će izuzetno zapanjujuća. {1SM 197.4}

Trebamo proučavati riječi koje je Krist izgovorio u molitvi koju je iznio neposredno prije svojeg suđenja i raspeća. „To Isus doreče, a onda podiže oči k nebu i progovori: „Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga da Sin proslavi Tebe i da vlašću koju si Mu dao nad svakim tijelom dade život vječni svima koje si Mu dao. A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista. Ja tebe proslavih na zemlji dovršivši djelo koje si Mi dao izvršiti. A sada ti, Oče, proslavi Mene kod sebe onom slavom koju imadoh kod Tebe prije negoli je svijeta bilo. Objavio sam ime Tvoje ljudima koje si Mi dao od svijeta. Tvoji bijahu, a Ti ih Meni dade i riječ su Tvoju sačuvali.“ (Ivan 17:1-6) {1SM 197.5}

Kršćani trebaju pokazivati bogobožnost

Božja pravednost je apsolutna. Ta pravednost odlika je svih Njegovih djela i svih Njegovih zakona. Božji narod mora biti nalik Njemu. Kristov život treba se otkriti u životu Njegovih sljedbenika. U svim Njegovim javnim i privatnim postupcima, u svakoj riječi i djelu, mogla se vidjeti praktična pobožnost, i ta se pobožnost treba pokazati i u životima Njegovih učenika. {1SM 198.1}

Oni koji paze na svjetlost koja im je dana, u svoj će svakodnevni život unijeti vrline Kristova karaktera. Krist nije griješio jer u Njemu nije bilo grijeha. Bog mi je pokazao da život vjernika treba otkrivati primijenjenu pravednost. {1SM 198.2}

Zar Bog nije u svojoj Riječi progovorio o ozbiljnim događajima koji uskoro moraju nastupiti? Dok čitate te stranice, vjerujete li u ono što On kaže? Ili ste se, kao posljedica slušanja lažne

filozofije, odrekli svoje vjere u Boga? Postoji li ikakva sila sposobna zaustaviti kaznu koja se mora spustiti na vas ako ne ponizite svoja srca pred Bogom i ne priznate svoje grijeh? Kakvo je vaše stanje, braćo moja koja se bavite zdravstveno-misionarskim radom? Zar vam se živi Bog ne obraća iz svoje Riječi u vezi s događajima koji se zbivaju kako bi se ta Riječ ispunila? Uskoro će doći do posljednjeg velikog obračuna. Jesu li vaši životi takvi da se mogu izvagati na vagi svetišta i ne naći se lakima? Ili je vaša vjera bila izmijenjena i ograničena sve dok se nije pretvorila u nevjerstvo? Je li vaša poslušnost čovjeku postala neposluh prema Bogu? „Same sebe ispitajte, jeste li u vjeri! Same sebe provjeravajte.“ (2. Korinćanima 13:5) - Special Testimonies, Serija B, br. 2, str. 12-17. {ISM 198.3}

Čuvajte se

Washington, D.C.

7. kolovoza 1904.

Dragi moj brate,

Dana mi je poruka koju moram prenijeti tebi i drugim našim liječnicima koji su vezani uz Udrugu za zdravstveno-misionarski rad. Odvojite se od utjecaja koji vrši knjiga Živi hram; [Knjiga od 568 stranica koju je 1903. izdao dr. J. H. Kellogg, a u kojoj su se promovale panteističke filozofije. - Uredništvo.] ona sadrži varljive ideje. U njoj se nalaze zamisli koje su u potpunosti istinite, ali one su pomiješane sa zabludom. Citati Svetog pisma izvađeni su iz svog konteksta i upotrijebljeni su kako bi potkrijepili pogrešne teorije. {ISM 199.1}

Jako su me mučile misli o zabludama koje su sadržane u toj knjizi, i iskustvo kroz koje sam prošla u vezi s tim pitanjem umalo me je stajalo života. {ISM 199.2}

Neki će reći da je knjiga Živi hram revidirana. Ali Gospod mi je pokazao da se pisac nije promijenio i da ne može postojati jedinstvo između njega i propovjednika evanđelja sve dok nastavlja njegovati svoje trenutne zamisli. Od mene se traži da podignem svoj glas u opomeni našem narodu, riječima: „Ne varajte se: Bog se ne da izrugivati.“ (Galaćanima 6:7) {ISM 199.3}

Imali ste dostupna Svjedočanstva za crkvu, knjige 8 i 9. U tim Svjedočanstvima dan je znak za uzbunu. Ali neki nisu uspjeli raspoznati to svjetlo koje je tako jasno i očito umovima na koje nisu utjecale obmanjujuće teorije. Sve dok naši liječnici usvajaju teorije iznesene u toj knjizi koje navode na krivi put, ne može biti jedinstva između njih i propovjednika koji nose poruku evanđelja. Ne smije biti sjedinjenja dok ne dođe do promjene. {ISM 199.4}

Kada zdravstveni misionari usklade svoju praksu i primjer s imenom koje nose, kada osjete svoju potrebu da se čvrsto povežu s propovjednicima evanđelja, tada može doći do skladnog djelovanja. Ali moramo čvrsto odbiti da nas se odvuče od stajanja na vječnoj istini koja je uspješno prolazila sve ispite od 1844. godine. {ISM 199.5}

Alfa iznesena u „Živom hramu“

Dane su mi upute da govorim jasno. „Suoči se s time,“ rečeno mi je. „Suoči se s time hrabro i bez odlaganja.“ Ali s time se ne treba suočavati tako što ćemo povući naše radnike s polja kako bi se bavili istraživanjem doktrina i točkama oko kojih postoji neslaganje. Nije na nama da poduzimamo takvu istragu. U knjizi Živi hram iznesena je alfa smrtonosnih krivovjerja. Za njom će doći omega, i nju će prihvatiti svi koji nisu voljni paziti na upozorenje koje je Bog dao. {ISM 200.1}

Naši liječnici, na kojima počivaju važne odgovornosti, trebaju imati jasno duhovno

razlučivanje. Trebaju uvijek biti na oprezu. Opasnosti koje sada ne prepoznajemo uskoro će se sručiti na nas, i moja je velika želja da ne budu obmanuti. Jako želim vidjeti kako stoje slobodni u Gospodu. Molim se za njih kako bi imali snage nepokolebljivo stajati na strani istine kakva je u Isusu, čvrsto se držeći početka svoje nade do samog kraja. - Special Testimonies, Serija B, br. 2, str. 49, 50. {1SM 200.2}

25. TEMELJ NAŠE VJERE

[Ovaj članak objavljen je u *Special Testimonies*,
serija B, br. 2, stranice 51-59, tiskano 1904.]

Gospod će svome djelu dati novu, životnu silu kada ljudska oruđa poslušaju nalog da krenu i objavljuju istinu. Onaj koji je izjavio da će Njegova istina sjati vječno, objavit će tu istinu preko vjernih glasnika koji će trubi dati jasan ton. Istina će biti kritizirana, prezirana i ismijavana; ali što pomnije bude proučavana i ispitivana, to će blistaviji biti njezin sjaj. {ISM 201.1}

Mi kao narod moramo čvrsto stajati na temelju vječne istine koji je izdržao ispite i kušnje. Trebamo se držati sigurnih stupova naše vjere. Načela istine koja nam je Bog otkrio naš su jedini pravi temelj. Ona su nas učinila onime što jesmo. Tijek vremena nije umanjio njihovu vrijednost. Neprijatelj se neprekidno trudi ukloniti te istine s njihova mjesta i zamijeniti ih teorijama sumnjiva porijekla. On će se poslužiti apsolutno svime što mu bude na raspolaganju kako bi sproveo svoje obmanjivačke planove. Ali Gospod će podignuti ljude oštra opažanja, koji će te istine staviti na njihovo pravo mjesto u Božjem planu. {ISM 201.2}

Nebeski glasnik rekao mi je da su neka rezoniranja u knjizi Živi hram nezdrava i da će takva razmišljanja odvesti s pravog puta umove onih koji nisu čvrsto utemeljeni na osnovnim načelima sadašnje istine. Ta knjiga uvodi ideje koje nisu ništa do puko nagađanje u vezi s Božjom osobnošću i Njegovom prisutnošću. Nitko na ovoj Zemlji nema pravo nagađati u vezi s tim pitanjem. Što se više bude raspravljalo o maštovitim teorijama, to će manje ljudi znati o Bogu i o istini koja posvećuje dušu. {ISM 201.3}

Ljudi su mi dolazili jedan za drugim i tražili me da objasnim stajališta zauzeta u Živom hramu. Moj odgovor je: „Oni se ne mogu objasniti.“ Mišljenja izražena tamo ne predstavljaju pravo znanje o Bogu. Navodi iz Svetog pisma nalaze se posvuda u knjizi. Ti redci upotrijebljeni su na takav način da zabludu prikazuju kao istinu. Pogrešne teorije iznesene su na tako ugodan način da će, ne budu li ljudi pazili, mnogi biti zavedeni. {ISM 202.1}

Nije nam potreban misticizam koji se nalazi u toj knjizi. Oni koji se bave takvim mudrovanjima ubrzo će se zateći u položaju gdje neprijatelj može razgovarati s njima i odvesti ih od Boga. Pokazano mi je da se pisac te knjige nalazi na pogrešnom putu. On je izgubio iz vida posebne istine za ovo vrijeme. Ni sam ne zna kamo vode njegovi koraci. Put istine leži u blizini puta zablude, i ta se dva puta mogu učiniti kao jedan umovima na koje ne djeluje Sveti Duh i koji, stoga, nisu sposobni uvidjeti razliku između istine i zablude. {ISM 202.2}

Pogled na opasnost koja se približava

Otprilike u isto vrijeme kada je objavljen Živi hram, pred mojim su očima tijekom noći prošle slike koje su najavljivale približavanje neke opasnosti i poticale me da se pripremam za nju tako što ću zapisati stvari koje mi je Bog otkrio u vezi s temeljnim načelima naše vjere. Poslan mi je primjerak Živog hrama, ali ostao je na mojoj polici s knjigama nepročitan. Iz svjetlosti koju mi je Gospod dao, znala sam da neka od stajališta koje knjiga zagovara ne nose pečat Božjeg odobravanja i da predstavljaju zamku koju je neprijatelj pripremio za posljednje dane. Mislila sam da će to zasigurno biti prepoznato i da neće postojati potreba da išta govorim o tome. {ISM 202.3}

U sporovima koji su se pojavili među našom braćom u vezi s naučavanjem te knjige, oni koji su

zagovarali puštanje knjige u široki optjecaj izjavili su: „Ona sadrži iste one misli koje i sestra White naučava.“ Ta tvrdnja pogodila me je ravno u srce. Moje srce osjećalo se slomljenim; znala sam da se taj slučaj predstavlja u neistinitoj svjetlosti. {ISM 203.1}

Moj sin mi je naposljetku rekao: „Majko, trebala bi pročitati barem neke dijelove te knjige kako bi vidjela jesu li u skladu sa svjetlošću koju ti je Bog dao.“ Sjeo je kraj mene i zajedno smo pročitali uvod, većinu prvog poglavlja, kao i neke dijelove iz drugih poglavlja. Dok smo čitali, prepoznala sam upravo one misli protiv kojih sam bila pozvana da iznesem upozorenja tijekom prvih dana svoje javne službe. Kada sam prvi put napustila državu Maine, bilo je to kako bih prošla kroz Vermont i Massachusetts i svjedočila protiv takvih ideja. Živi hram sadrži alfu tih teorija. Znala sam da će omega uskoro nastupiti i zadrhtala sam u strahu za naš narod. Znala sam da moram upozoriti našu braću i sestre da se ne upuštaju u prepirke oko prisutnosti i osobnosti Boga. Izjave iznesene u Živom hramu u vezi s tim pitanjima su netočne. Citati Svetog pisma, upotrijebljeni kako bi se potkrijepila nauka koja se tamo promiče, primijenjeni su na pogrešan način. {ISM 203.2}

Ponukana sam da prozborim protiv tvrdnje da se učenja koja se nalaze u Živom hramu mogu potkrijepiti izjavama iz mojih spisa. U toj se knjizi može naći poneka izjava ili misao koja je u skladu s onime što sam napisala. U mojim se spisima mogu naći mnoge izjave koje se, ako se izvade iz svojeg konteksta i protumače u skladu s razmišljanjima autora Živog hrama, naizgled čine u skladu s naučavanjima te knjige. To bi naizgled moglo potkrijepiti tvrdnju da su ideje u Živom hramu u skladu s mojim spisima. Ali Bože sačuvaj da takvo mišljenje bude sveopće prihvaćeno! {ISM 203.3}

Malo je onih koji mogu razaznati posljedice bavljenja mudrovanjima koje neki u naše doba zagovaraju. Ali Gospod je podigao zavjesu i pokazao mi je posljedice koje će uslijediti. Spiritističke teorije u vezi s Božjom osobnošću, kada ih se slijedi do kraja kojemu logično vode, ruše temelje cijelog kršćanskog sustava. One smatraju bezvrijednom svjetlost koju je Krist dao Ivanu kada se spustio s nebesa, kako bi ju on prenio Njegovu narodu. One uče da prizori koji se upravo nalaze pred nama nisu dovoljno važni da bismo im trebali pridavati posebnu pozornost. Poništavaju učinak istine nebeskog porijekla i zakidaju Božji narod za njihovo iskustvo u prošlosti, dajući im umjesto toga lažnu nauku. {ISM 203.4}

U viđenju mi je jasno pokazano da su neki upravo na te ideje gledali kao na velike istine koje bi se trebale isticati i postaviti na prvo mjesto u naše vrijeme. Pokazano mi je postolje, poduprto debelim gredama – istinama Božje Riječi. Netko tko je zauzimao vrlo odgovoran položaj u zdravstvenom radu upućivao je ovoga ili onoga čovjeka da olabavi grede koje su podupirale to postolje. Tada sam čula glas koji je rekao: „Gdje su stražari koji bi trebali stajati na zidinama Siona? Spavaju li? Ovaj temelj izgradio je Veliki Majstor i oni će izdržati buru i oluju. Hoće li se dopustiti ovom čovjeku da iznosi nauke koje niječu iskustvo koje je Božji narod imao u prošlosti? Došlo je vrijeme za odlučno djelovanje.“ {ISM 204.1}

Neprijatelj duša pokušao je provući nagađanje da među adventistima sedmog dana treba nastupiti velika reformacija, te da će se ta reformacija sastojati u odbacivanju nauka koje stoje kao stupovi vjere i pokretanja procesa reorganizacije. Kakve bi bile posljedice kad bi takva reformacija uistinu nastupila? Načela istine koja je Bog u svojoj mudrosti dao crkvi ostatka bila bi odbačena. Naša vjera bila bi promijenjena. Temeljna načela koja su nosila djelo tijekom proteklih pedeset godina smatrala bi se zabludom. Uspostavilo bi se nov sustav organizacije. Pisale bi se knjige drukčije vrste. Uveo bi se sustav baziran na intelektualnoj filozofiji. Utemeljitelji tog sustava krenuli bi u gradove i postigli velik uspjeh. Dakako, subotu bi se uzimalo olako, kao i Boga koji ju je stvorio. Ničemu se ne bi dopustilo da stoji na putu novom pokretu. Vođe bi pokušavali naučavati da je

vrlina bolja od poroka ali, budući da je Bog uklonjen, svoje bi pouzdanje stavili u ljudsku silu koja je beskorisna bez Boga. Njihovi temelji bili bi sagrađeni na pijesku, i bura i oluja odnijele bi njihovu građevinu. {1SM 204.2}

Tko ima ovlast da započne takav pokret? Imamo svoje Biblije. Imamo svoje iskustvo, potvrđeno čudesnim djelovanjem Svetog Duha. Imamo istinu koja ne prihvaća nikakav kompromis. Nećemo li odbaciti sve što nije u skladu s tom istinom? {1SM 205.1}

Oklijevala sam i odgađala u odašiljanju onoga što me je Gospodnji Duh nagnao da zapišem. Nisam željela biti prisiljena iznijeti zavodljiv utjecaj tih mudrovanja. Ali po Božjoj providnosti, sa zabludama koje dolaze moramo se suočiti. {1SM 205.2}

Ledenjak! „Suoči se s njime!“

Nedugo prije nego što sam razaslala svjedočanstva vezana uz neprijateljeve pokušaje da potkopa temelje naše vjere kroz širenje zavodljivih teorija, čitala sam o jednom incidentu u kojem je brod u magli naišao na ledenjak. Nekoliko noći nisam puno spavala. Osjećala sam se opterećeno poput kola natovarenih snopovima žita. Jedne noći pokazan mi je jasan prizor. Vidjela sam brod na moru, usred guste magle. Iznenada, osmatrač je povikao: „Ledenjak ispred nas!“ Tamo, nadvijajući se visoko iznad broda, nalazio se divovski ledenjak. Glas sa zapovjednim tonom uzviknuo je: „Suoči se s njime!“ Nije bilo ni sekunde oklijevanja. To je bio trenutak za odlučno djelovanje. Strojovođa je upregnuo svu snagu motora i čovjek za kormilom usmjerio je brod ravno u ledenjak. Brod je uz prasak udario u led. Nastupio je strahovit udar i ledenjak se razbio u mnogo dijelova koji su padali na palubu uz zvuk poput grmljavine. Snaga sudara snažno je zatresla putnike, ali nitko nije stradao. Brod je bio oštećen, ali šteta nije bila takva da se nije mogla popraviti. Odskočio je od udara, drhteći od pramca do krme, poput živog bića. Tada je nastavio svojim putem. {1SM 205.3}

Značenje tog prizora bilo mi je potpuno jasno. Primila sam svoje naredbe. Čula sam riječi, poput onih koje je izgovorio naš Kapetan: „Suoči se s time!“ Znala sam što mi je dužnost, te da nemam ni trenutka za gubljenje. Nastupilo je vrijeme za odlučno djelovanje. Moram se bez odlaganja pokoriti naredbi: „Suoči se s time!“ {1SM 206.1}

Te noći ustala sam u jedan sat, pišući toliko brzo koliko je moja ruka mogla prelaziti preko papira. Tijekom nekoliko idućih dana radila sam od jutra do večeri, pripremajući za naš narod upute koje su mi dane u vezi sa zabludama koje su se počele uvlačiti među nas. {1SM 206.2}

Nadala sam se da će doći do temeljite reformacije i da će se načela za koja smo se borili u prvim danima, i koja su istaknuta silom Svetog Duha, održati. {1SM 206.3}

Čvrst temelj naše vjere

Mnogi u našem narodu ne shvaćaju koliko je čvrsto položen temelj naše vjere. Moj suprug, starješina Joseph Bates, otac Pierce, [Tako se nakon njihove smrti nazivalo stariju braću među pionirima. „Otac Pierce“ bio je Stephen Pierce, koji je radio na propovjedničkom i administrativnom djelu u ranim danima. „Otac Andrews“ bio je Edward Andrews, otac J. N. Andrewsa. - Uredništvo.] starješina {Hiram} Edson, i drugi koji su bili revni, plemeniti i vjerni, bili su među onima koji su, nakon isteka vremena 1844. godine, tragali za istinom kao za skrivenim blagom. Sastajala sam se s njima i revno smo proučavali i molili se. Često smo ostajali zajedno do duboko u noć, a ponekad i tijekom cijele noći, moleći se za svjetlost i proučavajući Riječ. Opet i iznova, ta braća su se okupljala da bi proučavali Bibliju kako bi mogli spoznati njezino značenje i pripremiti se da ju propovijedaju sa silom. Kada bi tijekom proučavanja došli do točke u kojoj bi

rekli: „Više ne možemo ništa,“ Gospodnji Duh bi se spustio na mene, bila bih uznesena u viđenju i bilo bi mi dano jasno objašnjenje odlomaka koje smo proučavali, zajedno s uputama kako učinkovito raditi i naučavati. Tako je bilo dano svjetlo koje nam je pomoglo razumjeti Sveto pismo po pitanju Krista, Njegove misije i Njegove svećeničke službe. Jasno mi je pokazan pravac istine koji se proteže od tog vremena do trenutka kada ćemo ući u Božji grad, a upute koje mi je Gospod dao ja sam prenijela drugima. {1SM 206.4}

Tijekom cijelog tog vremena nisam mogla razumjeti rezoniranje braće. Moj um je bio zatvoren i nisam mogla shvatiti smisao Svetog pisma koje smo proučavali. To je bio jedan od najtužnijih vidova mog života. Moj um je ostao u takvom stanju sve dok sve glavne točke naše vjere nisu postale jasne u našim mislima, u skladu s Božjom Riječju. Braća su znala da, kad nisam u viđenju, nisam u stanju razumjeti te stvari, i prihvatili su dana otkrivenja kao izravnu svjetlost s neba. {1SM 207.1}

Tijekom dvije ili tri godine moj um ostajao je zatvoren za razumijevanje Svetog pisma. Tijekom našeg rada, moj suprug i ja posjetili smo oca Andrewsa [vidi bilješku na stranici 206.], koji je žestoko patio od upalnog reumatizma. Molili smo se za njega. Položila sam svoje ruke na njegovu glavu i rekla: „Oče Andrews, Gospod Isus te iscjeljuje.“ U tom je trenutku ozdravio. Ustao je i hodao po sobi, slaveći Boga i govoreći: „Nikada prije nisam to vidio tako jasno. Božji anđeli nalaze se u ovoj sobi.“ Gospodnja slava bila je otkrivena. Činilo se da u cijeloj kući sjaji svjetlost, i anđeo je položio svoju ruku na moju glavu. Od tog trenutka do danas bila sam u stanju razumjeti Božju Riječ. {1SM 207.2}

Kakav je to utjecaj koji navodi ljude da u ovom trenutku u našoj povijesti rade na podmukao, silovit način da sruše temelj naše vjere – temelj koji je položen u početku našeg djela kroz proučavanje Riječi uz molitvu i preko otkrivenja? Na tom smo temelju gradili tijekom proteklih pedeset godina. Zar vam se onda čini čudnim što, kad vidim začetke djela koje teži ukloniti neke od stupova naše vjere, imam nešto za reći o tome? Moram se pokoriti naredbi: „Suoči se s time!“... {1SM 207.3}

Moram nositi poruke upozorenja koje mi Bog daje da nosim, a onda povjeriti ishod Gospodu. Sada moram izložiti stvar sa svih strana jer Božji narod ne smije biti zakinut. {1SM 208.1}

Mi smo narod koji drži Božje zapovijedi. Tijekom posljednjih pedeset godina suočili smo se sa svakom vrstom krivovjerja kako bi se naši umovi zamračili po pitanju onoga što naučava Riječ - posebice u vezi onoga što se tiče Kristove posredničke službe u nebeskom svetištu te poruke s Neba za ove posljednje dane, kako je ona dana od strane anđela u četrnaestom poglavlju knjige Otkrivenje. Adventisti sedmog dana bili su izloženi svim vrstama i oblicima poruka koje su pokušavale zauzeti mjesto istine do koje se, točku po točku, došlo kroz proučavanje uz molitvu, i za koju je posvjedočila Gospodnja čudotvorna sila. Ali oznake uz put koji nas je učinio onim što jesmo moraju biti očuvane, a to će i biti, kao što je Bog dao do znanja kroz svoju Riječ i svjedočanstvo svojeg Duha. On nas poziva da se čvrsto, snagom vjere, držimo temeljnih načela koja su osnovana na neupitnom autoritetu. {1SM 208.2}

DIO 5 - KRIST I NAUKE

KRIST I ZAKON

26. SAVRŠENI ZAKON

Uvod

Tijekom razdoblja od preko šezdeset godina u časopisu Review and Herald objavljeno je preko 2000 članaka E. G. White. Još 2000 članaka napisano je za Signs of the Times. Stotine poruka iz njezina pera pojavile su se u Youth's Instructor-u, našim zdravstvenim časopisima, tiskovinama unijske konferencije i drugim mjestima. {ISM 210.1}

Ti članci pokrivali su širok raspon tema, uključujući praktične upute, upozorenja i savjete za crkvu, izvještaje o putovanjima i radu, pouke vezane uz djelo pridobivanja duša i, možda najvažnije od svega, doktrinarne prezentacije. Sloboda po pitanju opsega koju donose periodičke tiskovine omogućila je raznovrsno i detaljno obrađivanje mnogih važnih doktrinarnih pitanja. Istim se temama bavilo opet i iznova, svaki put s naglaskom na drugi vid od posebnog interesa. U skladu s njezinim uputama, ti brojni članci poslužili su kao materijal u djelu kompilacije određenih knjiga Ellen G. White koje su objavljene nakon njezine smrti. {ISM 210.2}

Iako ne postoji općenita potreba za ponovnim objavljivanjem svih članaka u njihovoj cjelovitosti, postoji želja da se odabranu skupinu članaka uglavnom posvećenih doktrinarnim temama ponovo tiska u potpunosti onoga što pokrivaju. Mnogi od tih članaka nevjerojatni su u svojem predstavljanu središnjih istina adventne poruke. Te neprocjenjive poruke ovdje su uglavnom iznesene u njihovoj cijelosti, dajući čitatelju priliku da svaku izjavu sagleda u njezinu kontekstu. Postoji nekoliko iznimaka u slučajevima kada veliki dijelovi članka nisu bili vezani za iznošenje doktrine; tamo gdje su ti dijelovi izostavljeni, označeno je na uobičajeni način. Pažljivog učenika Božje Riječi razveselit će što se te odabrane doktrinarne teze - koje sve za središte imaju našeg Gospoda Isusa Krista - sada mogu naći u ovom trajnom obliku. - White Trustees. {ISM 210.3}

[Ovaj članak objavljen je u The Review and Herald, 5. travnja 1898.]

Božji zakon, na način na koji je prikazan u Svetom pismu, obuhvaća široki spektar zahtjeva. Svako načelo je sveto, pravedno i dobro. Zakon stavlja ljude pod obvezu prema Bogu; on dopire do misli i osjećaja i dovest će do osvjedočenja o grijehu u svakome tko shvaća da je prekršio njegove zahtjeve. Kada bi se zakon odnosio samo na vanjsko ponašanje, ljudi ne bi bili krivi za svoje zle misli, želje i planove. Ali zakon zahtijeva da sama duša bude čista i um svet, kako bi misli i osjećaji bili u skladu s načelima ljubavi i pravednosti. {ISM 211.1}

Krist je u svojim učenjima pokazao koliko su dalekosežna načela zakona izgovorenog na Sinaju. On je bio živa primjena tog zakona čija će načela zauvijek ostati veliko mjerilo pravednosti - mjerilo prema kojem će se suditi svima u veliki dan kada sud zasjedne i knjige se otvore. On je došao ispuniti svaku pravdu i, kao poglavar čovječanstva, pokazati čovjeku da i on može učiniti isto, udovoljavajući svakom zahtjevu Božjih propisa. Ako se uhvate za snagu Njegove milosti koja se daje ljudskom biću, nitko neće morati izgubiti nebo. Savršenstvo karaktera može postići svatko tko tome teži. To je sam temelj novog zavjeta evanđelja. Jahvin zakon je stablo; evanđelje su mirisni pupoljci i plodovi koje to stablo donosi. {ISM 211.2}

Kada Božji Duh čovjeku otkrije puno značenje zakona, u njegovu se srcu događa promjena. Vjeran prikaz Davidova stanja od strane proroka Natana naveo ga je da uvidi svoje grijeha i pomogao mu je da ih odbaci. On je krotko prihvatio savjet i ponizio se pred Bogom. „Savršen je

Zakon Jahvin,“ rekao je, „dušu krijepi; pouzdano je Svjedočanstvo Jahvino - neuka uči; prava je naredba Jahvina - srce sladi; čista je zapovijed Jahvina - oči prosvjetljuje; neokaljan strah Jahvin - ostaje svagda; istiniti sudovi Jahvini - svi jednako pravedni, dragocjeniji od zlata, od zlata čistoga, sladi od meda, meda samotoka. Sluga tvoj pomno na njih pazi, vrlo brižno on ih čuva. Ali tko propuste svoje da zapazi? Od potajnih grijeha očisti me! Od oholosti čuvaj slugu svoga da mnome ne zavlada. Tad ću biti neokaljan, čist od grijeha velikoga. Moje Ti riječi omiljele i razmišljanje srca moga pred licem Tvojim, Jahve, hridi moja, Otkupitelju moj.“(Psalam 19: 7-14) {1SM 212.1}

Pavlovo viđenje zakona

Pavao je o zakonu dao sljedeće svjedočanstvo: „Što ćemo dakle reći? Je li Zakon grijeh {grijeh je u čovjeku, ne u zakonu}? Nipošto! Nego: grijeha ne spoznah doli po Zakonu jer za požudu ne bih znao da Zakon nije govorio: Ne poželi! A grijeh je, uhvativši priliku, po zapovijedi u meni prouzročio svakovrsnu požudu. Ta bez zakona grijeh je mrtav. Da, ja sam nekoć živio bez zakona. Ali kad je došla zapovijed, grijeh oživje. Ja pak umrieh i ustanovi se: zapovijed dana za život bi mi na smrt. Doista grijeh, uhvativši priliku, zapovijedu me zavede, njome me i ubi.“ (Rimljanima 7:7-11) {1SM 212.2}

Grijeh nije ubio zakon, ali je ubio tjelesan um u Pavlu. „Sada pak,“ izjavljuje on, „umrijeviši onomu što nas je sputavalo, riješeni smo Zakona te služimo u novosti Duha, a ne u stareži slova.“ (Rimljanima 7:6) „Pa zar se to dobro meni u smrt prometnu? Nipošto! Nego: grijeh, da se grijehom očituje, po tom dobru uzrokuje mi smrt - da grijeh po zapovijedi postane najvećim grešnikom.“ (Rimljanima 7:13) „Tako: Zakon je svet, i zapovijed je sveta, i pravedna, i dobra.“ (Rimljanima 7:12) Pavao obraća pozornost svojih slušatelja na prekršeni zakon i ukazuje im u čemu su krivi. Podučava ih kao što učitelj podučava svoje učenike i pokazuje im put kojim će se vratiti svojoj odanosti Bogu. {1SM 213.1}

Nema sigurnosti, spokoja ni opravdanja u prijestupu zakona. Čovjek se ne može nadati da će stajati nevin pred Bogom i izmiren s Njime kroz Kristove zasluge sve dok ustrajava u grijehu. On mora prestati kršiti zakon i postati odan i vjeran. Dok grješnik gleda u veliko moralno ogledalo, uviđa mane svog karaktera. Vidi sebe kakav uistinu jest, okaljan, oskvrnut i osuđen, ali zna da zakon ni na koji način ne može ukloniti krivnju ni pomilovati prijestupnika. On mora ići dalje od toga. Zakon je samo učitelj koji ga dovodi Kristu. On mora gledati na svog Spasitelja koji nosi tuđe grijehe. I dok mu se Krist otkriva na križu Golgote, umirući pod teretom grijeha cijelog svijeta, Sveti Duh pokazuje mu Božji stav prema svima koji se pokaju za svoje prijestupe: „Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ (Ivan 3:16) {1SM 213.2}

Svatko od nas za sebe mora kao nikada do sada paziti na riječi „Tako govori Gospod.“ Postoje ljudi koji nisu odani Bogu, koji oskvrnjuju Njegovu svetu subotu, koji cjepidlače oko najjasnijih izjava Njegove Riječi, koji stihovima oduzimaju njihovo pravo značenje i koji istovremeno poduzimaju očajničke napore kako bi svoj neposluš uskladili sa Svetim pismom. Ali Božja Riječ osuđuje takvo postupanje, baš kao što je osudila pismoznance i farizeje u Kristovo vrijeme. Moramo znati što je istina. Hoćemo li se povesti za primjerom farizeja? Hoćemo li se okrenuti od najvećeg Učitelja kojeg je svijet ikada poznavao k ljudskim tradicijama, načelima i predajama? {1SM 213.3}

Posljedice kršenja zakona

Postoji mnogo vjerovanja kojih se um nema pravo držati. Adam je povjerovao sotoninoj laži,

lukavoj insinuaciji protiv Božjeg karaktera. „Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: „Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaj dobro i zlo da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!“ (Postanak 2:16, 17) Kada je sotona kušao Evu, rekao je: „Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?“ Žena odgovori zmiji: „Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: „Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!“ Nato će zmija ženi: „Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.“ (Postanak 3:1-5) {ISM 214.1}

Znanje koje Bog nije želio da naši praroditelji steknu jest znanje o krivnji. A kada su oni prihvatili sotonine tvrdnje, koje su bile neistinite, u naš svijet ušlo je nevjerovanje i prijestup. Ta nepokornost Božjoj izričitoj zapovijedi, i vjerovanje u sotoninu laž, otvorili su vrata poplavi jada koja je preplavila svijet. Sotona je nastavio s radom koji je započeo u edenskom vrtu. Marljivo je radio kako bi naveo čovjeka da prihvati njegove tvrdnje kao dokaz protiv Boga. Radio je protiv Krista dok se On trudio u ljudima obnoviti sličnost Bogu i u njihovu dušu utisnuti Njegov lik. {ISM 214.2}

Vjerovanje u laž nije učinilo Pavla blagim, nježnim i suosjećajnim čovjekom. On je bio vjerski fanatik, krajnje bijesan na istinu u vezi s Isusom. Išao je od zemlje do zemlje hvatajući muškarce i žene i bacajući ih u tamnice. Govoreći o tome, on sam kaže: „Ja sam Židov, rođen u Tarzu cilicijskom, ali odrastao u ovom gradu, do nogu Gamalielovih odgojen točno po otačkom Zakonu; bijah revnitelj Božji kao što ste svi vi još danas. Ovaj sam Put na smrt progonio, u okove bacao i predavao u tamnice muževe i žene.“ (Djela 22:3, 4) {ISM 214.3}

Ljudska obitelj nalazi se u nevolji zbog njihova prijestupa Očevog zakona. Ali Bog ne napušta grješnika dok mu ne otkrije lijek protiv grijeha. Božji jedinorođeni Sin umro je kako bismo mi mogli živjeti. Gospod je prihvatio tu žrtvu u naše ime, kao našu zamjenu i sigurnost, pod uvjetom da prihvatimo Krista i vjerujemo u Njega. Grješnik mora pristupiti Kristu u vjeri, uhvatiti se za Njegove zasluge, položiti svoje grijeha na Nositelja grijeha i primiti Njegovo pomilovanje. To je bio razlog što je Krist došao na ovaj svijet. Na taj se način Kristova pravednost pripisuje grješniku koji se kaje i vjeruje. On postaje član kraljevske obitelji, dijete nebeskog Kralja, Božji baštinik i Kristov subaštinik. {ISM 215.1}

27. PRIRODA BOŽJEG ZAKONA

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 15. travnja 1886.]

David kaže: „Savršen je Zakon Jahvin.“ (Psalam 19:7) „Odavno znam za Tvoje propise da si ih sazdao zasvagda.“ (Psalam 119:152) A Pavao svjedoči: „Zakon je svet, i zapovijed je sveta, i pravedna, i dobra.“ (Rimljanima 7:12) {ISM 216.1}

Kao Vrhovni Vladar svemira, Bog je uspostavio zakone ne samo za vladanje svih živih bića, već i svega što se odvija u prirodi. Sve što postoji, bilo veliko ili malo, živo ili neživo, podvrgnuto je jasnim zakonima koji se ne mogu zanemariti. Ne postoje iznimke tom pravilu; nebeski um nije zaboravio ni na jednu stvar koju je stvorila nebeska ruka. Ali, dok se sve u prirodi pokorava zakonima prirode, samo čovjek je, kao razumno biće, odgovoran moralnom zakonu. Samo čovjeku, krunskom djelu svojeg stvaranja, Bog je dao savjest da uvidi svete zahtjeve božanskog zakona i srce koje ga je u stanju voljeti kao svetog, pravednog i dobrog; od čovjeka se stoga zahtijeva savršena poslušnost bez oklijevanja. Ipak, Bog ga ne prisiljava na pokornost; čovjek je ostao slobodno moralno biće. {ISM 216.2}

Temu čovjekove osobne odgovornosti razumiju samo rijetki; pa ipak, to je tema od najveće važnosti. Svatko od nas može biti poslušan i živjeti, ili možemo kršiti Božji zakon, prkositi Njegovu autoritetu i primiti za to primjerenu kaznu. Stoga se svakoj duši snažno nameće pitanje: Hoću li biti poslušan glasu s neba, poslušati tih deset riječi izgovorenih na Sinaju, ili ću se pridružiti mnoštvu koje gazi taj ognjeni zakon? Onima koji vole Boga bit će najveće zadovoljstvo držati Njegove zapovijedi i činiti ono što je ugodno u Njegovim očima. Ali prirođeno srce mrzi Božji zakon i ratuje protiv njegovih svetih zahtjeva. Ljudi zatvaraju svoje duše pred nebeskim svjetlom, odbijajući hoditi u njemu dok ih ono obasjava. Žrtvuju čistoću srca, Božju naklonost i priliku da zadobiju nebo, zbog sebična zadovoljstva ili svjetovnog dobitka. {ISM 216.3}

Psalmist kaže: „Savršen je Zakon Jahvin.“ (Psalam 19:7) Kako je prekrasan Jahvin zakon u svojoj jednostavnosti, svojoj razumljivosti i savršenstvu! Toliko je kratak da s lakoćom možemo zapamtiti svaki njegov propis, a ipak toliko dalekosežan da izražava cjelokupnu Božju volju i obuhvaća ne samo vanjska djelovanja, već misli i namjere, želje i osjećaje koji se nalaze u srcu. Ljudski zakoni to nisu u stanju učiniti. Oni se mogu baviti samo vanjskim postupcima. Čovjek može biti prijestupnik, a ipak sakriti svoja nedjela od ljudskih očiju; može biti kriminalac - kradljivac, ubojica ili preljubnik – ali sve dok nije otkriven, zakon ga ne može proglasiti krivim. Božji zakon uzima u obzir ljubomoru, zavist, mržnju, zloćudnost, osvetoljubivost, pohotu i ambicije koje kolaju dušom, ali nisu se očitovale u vanjskim postupcima zbog nedostatka prilike, a ne zbog nespemnosti čovjeka da to učini. I ti grješni osjećaji bit će uzeti u obzir na dan kada „sva će skrivena djela, bila dobra ili zla, Bog izvesti na sud.“ (Propovjednik 12:14). {ISM 217.1}

Božji zakon je jednostavan

Božji zakon je jednostavan i lako shvatljiv. Postoje ljudi koji se ponosno hvale kako vjeruju samo u ono što su u stanju razumjeti, zaboravljajući da u ljudskom životu i očitovanjima Božje sile u djelima prirode postoje tajne - tajne koje ni najdublja filozofija ili najopsežnije istraživanje nisu u stanju objasniti. Ali ne postoje tajne u Božjem zakonu. Svi mogu shvatiti velike istine koje on utjelovljuje. I najslabiji um može razumjeti ta pravila; i najneukiji mogu uskladiti svoj život i

oblikovati svoj karakter u skladu s božanskim mjerilom. Kada bi ljudi, koliko god je to u njihovoj moći, bili poslušni tom zakonu, zadobili bi umnu snagu i moć rasuđivanja koja bi ih osposobila da shvate još više o Božjim namjerama i planovima. I taj napredak bi se nastavio, ne samo tijekom ovog života, već i kroz vječna vremena; jer koliko god mi napredovali u znanju o Božjoj mudrosti i sili, iza toga se još uvijek krije beskonačnost. {1SM 217.2}

Nebeski zakon zahtijeva od nas da ljubimo Boga više od svega i svoje bližnje poput sebe samih. Bez te ljubavi i najuzvišenije ispovijedanje vjere puko je licemjerje. „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. To je najveća i prva zapovijed. Druga, ovoj slična: Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga. O tim dvjema zapovijedima,“ kaže Krist, „visi sav Zakon i Proroci.“ (Matej 22:37-40) {1SM 218.1}

Zakon zahtijeva savršenu poslušnost. „Ta tko sav Zakon uščuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.“ (Jakov 2:10) Ni jedna od tih deset zapovijedi ne može se prekršiti a da se ne pokaže neloyalnost prema nebeskom Bogu. I najmanje odstupanje od njegovih zahtjeva, bilo zbog nemara ili svjesnog prijestupa, predstavlja grijeh, a svaki grijeh izvirgava grješnika Božjem gnjevu. Poslušnost je bila jedini uvjet pod kojim je drevni Izrael mogao primiti ispunjenje obećanja koja su ga učinila narodom s posebnom Božjom naklonošću; poslušnost tom zakonu donijet će jednako velike blagoslove pojedincima i narodima kao što bi to bila učinila za Hebreje. {1SM 218.2}

Pokornost zakonu nužna je ne samo za naše spasenje, već i za našu sreću i sreću svih s kojima su povezani. „Koji Tvoj Zakon ljube, velik mir uživaju, ni o što se oni ne spotiču“ (Psalam 119:165), kaže Nadahnuta Riječ. No ograničen čovjek će taj sveti, pravedan i dobar zakon, taj zakon slobode koji je sam Stvoritelj prilagodio čovjekovim potrebama, predstaviti kao ropski jaram, kao teret koji ni jedno ljudsko biće nije u stanju nositi. Ali grješnik je onaj koji na zakon gleda kao na teško breme; prijestupnik ne vidi ljepotu u njegovim propisima. „Jer težnja je tijela protivna Bogu: zakonu se Božjemu ne podvrgava, a i ne može.“ (Rimljanima 8:7) {1SM 218.3}

„Uistinu, po Zakonu - samo spoznaja grijeha.“ (Rimljanima 3:20); jer „grijeh je bezakonje.“ (1. Ivanova 3:4) Kroz zakon ljudi su osvjedočeni o grijehu; moraju osjetiti kako su grješni, izloženi Božjem gnjevu, prije nego što shvate da im je potreban Spasitelj. Sotona neprekidno radi kako bi umanjio čovjekovo shvaćanje strašne prirode grijeha. Oni koji gaze Božji zakon svojim nogama, čine djelo velikog obmanjivača jer odbacuju jedino pravilo pomoću kojeg mogu odrediti što je grijeh i utisnuti tu spoznaju u savjest prijestupnika. {1SM 219.1}

Božji zakon dopire do onih tajnih motiva preko kojih se, iako su grješni, često olako prelazi, ali koji su u svojoj biti osnova i test za karakter. Zakon je ogledalo u koje grješnik mora gledati ako želi imali istinitu spoznaju o svom moralnom karakteru. A kada vidi da ga to veliko mjerilo pravednosti osuđuje, njegov sljedeći korak mora biti pokajanje za svoje grijehe i traženje oprosta kroz Krista. Ne uspijevajući u tome, mnogi pokušavaju razbiti ogledalo koje otkriva njihove nedostatke, poništiti zakon koji ističe mrlje na njihovu životu i karakteru. {1SM 219.2}

Živimo u vremenu velike iskvarenosti. Mnoštva su robovi grješnim običajima i zlim navikama, i lance koji ih sputavaju teško je raskinuti. Pokvarenost preplavljuje zemlju poput potopa. Zločini gotovo odviše strašni da ih se spomene, postali su svakodnevna pojava. Pa ipak, ljudi koji se nazivaju stražarima na zidinama Siona, naučavat će da je zakon bio namijenjen samo Židovima i da je njegovo vrijeme prošlo s dolaskom veličanstvenih blagoslova koji su obilježili dolazak evanđeoskog doba. Zar ne postoji veza između bezakonja i zločina koji prevladavaju i činjenice da propovjednici i narod vjeruju i naučavaju da zahtjevi zakona više nemaju obvezujuću silu? {1SM 219.3}

Osuđujuća moć Božjeg zakona proteže se ne samo na stvari koje činimo, već i na one koje ne

činimo. Ne smijemo se opravdavati kada propuštamo učiniti ono što Bog zahtijeva od nas. Moramo ne samo prestati činiti zlo, već i naučiti činiti dobro. Bog nam je dao sile koje se trebaju iskoristiti u dobrim djelima; ako te sile ne iskoristimo, zasigurno ćemo biti prozvani zlim i lijenim slugama. Možda nismo učinili nikakve teške grijeh; možda u Božjoj knjizi protiv nas nema zapisanih takvih prijestupa; ali činjenica da naša djela nisu zabilježena kao čista, dobra, uzvišena i plemenita, pokazujući time da nismo iskoristiti darove koji su nam povjereni, izvrgava nas osudi. {1SM 220.1}

Božji zakon postojao je prije nego što je stvoren čovjek. Bio je prilagođen stanju u kojem su se nalazila sveta bića; upravljao je čak i anđelima. Nakon pada, načela pravednosti ostala su nepromijenjena. Ništa nije oduzeto od zakona; ni jedan od njegovih propisa nije mogao biti poboljšan. Kako je postojao od početka, tako će nastaviti postojati kroz beskrajna vremena vječnosti. „Odavno znam za Tvoje propise,“ kaže psalmist, „da si ih saznao zasvagda.“ (Psalam. 119:152) {1SM 220.2}

U skladu s tim zakonom, koji upravlja anđelima, koji zahtijeva čistoću i najskrivenijih misli, želja i sklonosti, te koji traje „za sva vremena, do vijeka“ (Psalam 111:8), sudit će se cijelom svijetu na Božji dan koji se brzo približava. Prijestupnici se mogu zavaravati da Svevišnji ne zna, da Svemoćnom nije stalo; ali On ih neće podnositi zauvijek. Uskoro će primiti plaću za svoja djela, smrt koja je plaća za grijeh, dok će pravednici, ljudi koji su držali zakon, biti uvedeni kroz biserna vrata nebeskog grada i biti okrunjeni besmrtnim životom i radošću u prisutnosti Boga i Janjeta. {1SM 220.3}

28. SOTONINO NEPRIJATELJSTVO PREMA ZAKONU

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 28. siječnja 1909.]

Sinoć sam se probudila iz sna s velikim teretom koji je pritiskao moju dušu. Iznosila sam poruku našoj braći i sestrama, i to je bila poruka upozorenja i uputa vezanih uz djelo nekih ljudi koji zagovaraju pogrešne teorije o primitku Svetog Duha i njegovu djelovanju preko ljudskih oruđa. {1SM 221.1}

Rečeno mi je da će se među nas u završnim danima vijesti uvući fanatizam nalik onome s kojim smo bili pozvani susresti se nakon isteka vremena 1844. godine, te da se s tim zlom moramo suočiti jednako odlučno kao što smo to učinili u ranim danima našeg iskustva. {1SM 221.2}

Stojimo na pragu velikih i svečanih zbivanja. Proročanstva se ispunjavaju. Čudesna i znakovita povijest bilježi se u nebeskim knjigama - događaji za koje je zapisano da će se zbiti neposredno prije velikog Božjeg dana. Sve u svijetu nalazi se u stanju nemira. Narodi su gnjevni i odvijaju se velike pripreme za rat. Država kuje planove protiv države, i kraljevstvo protiv kraljevstva. Veliki Božji dan približava se sve brže. Ali iako države okupljaju svoje snage za rat i krvoproliće, zapovijed izdana anđelima još je na snazi te oni drže četiri vjetra dok se Božji sluga ne zapečate na njihovim čelima. {1SM 221.3}

Svijet sada pokazuje neizbježne posljedice kršenja Božjeg zakona. Kada je završio svoje djelo stvaranja, Bog je počinuo u sedmi dan i posvetio dan svojeg odmora, odvajajući ga kao dan koji čovjek treba posvetiti službi Njemu. Ali danas gotovo cijeli svijet potpuno odbacuje Jahvin zakon. Drugi dan postavljen je namjesto Božjeg dana odmora. Čovjek je uspostavio svoj put i svoju volju nasuprot jasnim učenjima Riječi, i svijet je potonuo u pobunu i grijeh. {1SM 222.1}

To djelo protivljenja Božjem zakonu vuče svoje korijene iz nebeskih dvorova do Lucifera, kerubina zaklanjača. Sotona je odlučio biti prvi u nebeskim vijećima i izjednačiti se s Bogom. Otpočeo je svoje djelo pobune s anđelima kojima je zapovijedao, pokušavajući među njima proširiti duh nezadovoljstva. Djelovao je na tako podmukao način da je zadobio naklonost mnogih anđela prije nego što su njegove namjere u potpunosti otkrivene. Čak ni odani anđeli nisu mogli u potpunosti razaznati njegov karakter ni vidjeti kamo njegovi postupci vode. Kada je sotona uspio pridobiti mnogo anđela na svoju stranu, iznio je svoj slučaj pred Boga, govoreći da anđeli žele da on zauzme položaj koji je do tada pripadao Kristu. {1SM 222.2}

Zlo je nastavilo raditi sve dok duh nezadovoljstva nije prerastao u otvorenu pobunu. Tada je došlo do rata u nebu i sotona je, zajedno sa svima koji su mu bili naklonjeni, bio istjeran. Sotona je ratovao za prevlast u nebu i izgubio je bitku. Bog mu više nije mogao povjeriti časti i ovlasti te su one, zajedno s položajem koji je zauzimao u nebeskoj vlasti, bile oduzete od njega. {1SM 222.3}

Od tog su vremena sotona i vojska njegovih saveznika bili zakleti neprijatelji Boga na našem svijetu, neprekidno ratujući protiv načela istine i pravednosti. Sotona je nastavio predstavljati ljudima, kao što je to činio pred anđelima, svoju lažnu sliku o Kristu i o Bogu, i pridobio je svijet na svoju stranu. Čak su i crkve koje se nazivaju kršćanskima stale na stranu prvog velikog otpadnika. {1SM 222.4}

Sotona se predstavlja kao knez kraljevstva ovog svijeta, i u toj je ulozi prišao Kristu u posljednjem od tri velika kušanja u pustinji. „Ako mi se ničice pokloniš,“ rekao je Spasitelju pokazujući na kraljevstva svijeta koja je prikazao pred Njegovim očima, „sve to dat ću tebi.“ {1SM

223.1}

Krist je u nebeskim dvorovima znao da će doći vrijeme kada će se morati suprotstaviti sotoninoj moći i nadvladati ju ukoliko ljudska rasa želi ikada biti spašena od njegove vlasti. I kada je to vrijeme došlo, Božji Sin odložio je svoju kraljevsku krunu i carsku haljinu te, odjenuvši svoje božanstvo u ljudskost, došao je na Zemlju da se sukobi s knezom tame i porazi ga. Da bi mogao postati ljudski zagovornik pred Ocem, Spasitelj će živjeti svoj život na Zemlji kao što to mora svako ljudsko biće, prihvaćajući nevolje, tuge i iskušenja koja on donosi. Kao dijele rođeno U Betlehemu, postat će jedno s ljudskim rodom, a besprijerodnim životom od jaslca do križa pokazat će da čovjek, kroz život pokajanja i vjere u Njega, može ponovo zadobiti Božju naklonost. Čovjeku će donijeti otkupljujuću milost, oprostjenje grijeha. Ako ljudi ponovo odaberu odanost i prestanu griješiti, primit će oprost. {ISM 223.2}

Krist se u slabosti ljudskog obličja morao suočiti s iskušenjima onoga koji je posjedovao sile višeg reda koje je Bog darovao obitelji anđela. Ali Kristova ljudskost bila je ujedinjena s božanskim, i tom će snagom podnijeti sva iskušenja kojima bi Ga sotona mogao izvrnuti, a ipak očuvati svoju dušu od okaljanosti grijehom. A tu pobjedonosnu silu On će dati svakom Adamovom sinu i kćeri koji vjerom prime pravedne osobine Njegova karaktera. {ISM 223.3}

Bog je toliko ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da svi koji Ga prihvate mogu imati silu živjeti Njegovim pravedničkim životom. Krist je dokazao kako je moguće da se čovjek vjerom uhvati za Božju silu. Pokazao je da se grješnik, putem pokajanja i vjerovanja u Kristovu pravednost, može pomiriti s Bogom i postati dionikom nebeske prirode, nadvladavajući pokvarenost koja je kroz požudu došla na svijet. {ISM 223.4}

Danas sotona iznosi ista kušanja koja je iznio pred Krista, nudeći nam kraljevstva svijeta u zamjenu za našu odanost. Ali za onoga koji gleda na Isusa kao na začetnika i završitelja svoje vjere, sotonina iskušenja nemaju snage. On ne može navesti na grijeh onoga tko vjerom prihvati vrline Onoga koji je bio kušan u svemu kao i mi, ali nije sagriješio. {ISM 224.1}

„Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ Onaj tko se pokaje za svoje grijeha i prihvati dar života od Božjeg Sina, ne može biti nadvladan. Hvatajući se vjerom za nebesku prirodu, on postaje Božje dijete. Moli se i vjeruje. Kada se nađe u kušnji, poziva se na silu za koju je Krist umro kako bi ju dao, te pobjeđuje kroz Njegovu milost. To svaki grješnik mora shvatiti. Mora se pokajati zbog svojih grijeha, mora vjerovati u Kristovu silu i prihvatiti tu silu da ga spasi i sačuva od grijeha. Koliko zahvalni bismo trebali biti na daru Kristova primjera! {ISM 224.2}

Nemojte pokušavati izbjeći križ

Može postojati obilje dubokoumnih teorija i nagađanja o postanku čovjeka, ali onaj tko na kraju želi biti pobjednik mora biti dovoljno ponizan da ovisi o nebeskoj sili. Kada se na taj način uhvatimo za snagu Beskonačnosti i pridemo Kristu, govoreći: „Nemam nikakav dar u svojoj ruci; samo se držim za Tvoj križ,“ tada nebeska bića mogu surađivati s nama da posvete i očiste naš život. {ISM 224.3}

Neka nitko ne pokušava izbjeći križ. Križ je ono što nas osposobljava da pobijedimo. Nevolje i kušnje su ono kroz što nebeske sile u našem životu mogu izvršiti djelo koje će uroditi Kristovom ljubavlju, mirom i blagošću. {ISM 224.4}

U ljudskom srcu se svakodnevno treba izvršiti veliko djelo proučavanjem Božje Riječi. Trebamo naučiti jednostavnost prave vjere. To će uroditi plodom. Tražimo odlučan napredak u duhovnom

razumijevanju. Postavimo dragocjenu Riječ za svoga glavnog savjetnika. Trebamo pažljivo hoditi svakog trenutka, držeći se blizu Kristova boka. U životu su nam potrebni Kristov duh i milost, kao i vjera koja radi kroz ljubav i čisti dušu. {1SM 224.5}

Trebamo jasno razumjeti božanske zahtjeve koje Bog stavlja pred svoj narod. Nitko ne treba doživjeti neuspjeh u shvaćanju zakona koji je prijepis Njegova karaktera. Riječi napisane Božjim prstom na kamene ploče tako savršeno otkrivaju Njegovu volju vezanu uz Njegov narod da nitko ne mora pogriješiti. Zakoni Njegova kraljevstva jasno su otkriveni, kako bi naknadno bili objavljeni ljudima svih naroda i jezika kao načela Njegove vladavine. Bilo bi dobro kad bismo proučavali te zakone zapisane u 20. poglavlju knjige Izlaska i u trideset prvom poglavlju, u recima 12-18. {1SM 225.1}

Kada sud počne zasjedati i knjige se otvore, a svaki čovjek bude suđen prema onome što je zapisano u knjigama, tada će se na kamenim pločama, koje je Bog sakrio do tog dana, pred svijetom pokazati mjerila pravednosti. Tada će muškarci i žene vidjeti da je preduvjet njihova spasenja poslušnost savršenom Božjem zakonu. Nitko neće imati izgovora za grijeh. U skladu s pravednim načelima zakona, ljudi će primiti svoju presudu života ili smrti. {1SM 225.2}

29. KRIST - NAŠA JEDINA NADA

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 2. kolovoza 1905.]

Prije nego što su položeni temelji svijeta, Krist, Božji Jedinorođenac, zavjetovao se da će postati Otkupitelj ljudskog roda u slučaju da Adam sagriješi. Adam je pao, i Onaj koji je bio sudionik u Očevoj slavi prije nego što je svijet postojao, odložio je svoju carsku haljinu i kraljevsku krunu i spustio se sa svojeg uzvišenog položaja kako bi postao novorođenče u Betlehemu te kako bi, prolazeći preko tla na kojem se Adam spotaknuo i pao, mogao otkupiti pala ljudska bića. Izložio se svim iskušenjima koje neprijatelj koristi protiv muškaraca i žena, i svi sotonini napadi nisu Ga mogli natjerati da odstupi od svoje odanosti Ocu. Živeći život bez grijeha, posvjedočio je kako se svaki Adamov sin i kći mogu oduprijeti iskušenjima onoga koji je prvi donio grijeh na svijet. {1SM 226.1}

Krist je muškarcima i ženama donio silu da pobijede. Došao je na ovaj svijet u ljudskom obličju, da živi kao čovjek među ljudima. Preuzeo je sklonosti ljudske prirode kako bi bio ispitan i iskušan. U svojoj ljudskosti bio je dionik božanske prirode. Svojim je utjelovljenjem stekao naziv Božjeg Sina u drugom smislu. Anđeo je rekao Mariji: „Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji.“ (Luka 1:35) Dok je bio dijete ljudskog bića, postao je Božji Sin u novom smislu. Na taj je način stajao na ovom svijetu - Božji Sin, ali rođenjem vezan za ljudski rod. {1SM 226.2}

Krist je došao u ljudskom obličju kako bi pokazao stanovnicima nepalih svjetova i onima palog svijeta da su osigurana obilna sredstva kojima se ljudska bića mogu poslužiti da bi živjeli u odanosti svome Stvoritelju. On je trpio iskušenja za koja je sotona dobio dopuštenje da ih upotrijebi protiv Njega, i odupro se svim njegovim napadima. Bio je žestoko napadan i teško mučen, ali Bog Ga nije ostavio bez priznanja. Kada Ga je Ivan krstio u Jordanu, dok je izlazio iz vode Božji Duh se, kao golub od uglačana zlata, spustio na Njega, i glas s neba rekao je: „Ovo je Sin Moj, Ljubljeni! U Njemu Mi sva milina!“ (Matej 3:17) Neposredno nakon te objave Duh je odveo Krista u pustinju. Marko kaže: „I odmah Ga Duh nagna u pustinju. I bijaše u pustinji četrdeset dana, gdje Ga je iskušavao Sotona; bijaše sa zvijerima, a anđeli mu služahu.“ (Marko 1:12, 13). „Tih dana nije ništa jeo.“ (Luka 4:2) {1SM 227.1}

Suočavanje s iskušenjem

Kada je Isus bio odveden u pustinju da bude kušan, to je učinio Božji Duh. On nije izazivao iskušenje. Otišao u pustinju kako bi bio sam, kako bi razmišljao o svojoj misiji i o svome djelu. Posteći i moleći se trebao se pripremiti za krvlju natopljen put kojim je morao proći. Kako će započeti svoje djelo oslobađanja zatvorenika koje uništavač drži na mukama? Tijekom Njegova dugog posta, pred Njim je izložen cjelokupni plan Njegova djela u svojstvu izbavitelja čovječanstva. {1SM 227.2}

Kada je Isus ušao u pustinju, bio je obavijen Očevom slavom. Utonuo u razgovor s Bogom, bio je uzdignut iznad ljudskih slabosti. Ali slava je otišla i On je bio ostavljen da se bori protiv iskušenja. Ono Ga je napadalo svakog trenutka. Njegova ljudska priroda uzimala je pred borbom koja Ga je čekala. Četrdeset dana proveo je u postu i molitvi. Oslabljen i iscrpljen od gladi, izmučen i preplašen od duševnih muka, „tako Mu je lice bilo neljudski iznakaženo te obličjem više nije naličio na čovjeka.“ (Izaija 52:14) Taj trenutak bio je sotonina prilika. Mislio je da sada može nadvladati Krista.

{1SM 227.3}

Kao da stiže odgovor na Njegove molitve, Spasitelju je pristupilo biće u krinki anđela svjetlosti i donijelo ovu poruku: „Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruhom.“ (Matej 4:3) {1SM 228.1}

Isus se sotoni suprotstavio riječima: „Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.“ (Matej 4:4) U svakom iskušenju, oružje kojim se poslužio bila je Božja Riječ. Sotona je od Krista zahtijevao čudo kao dokaz Njegove božanske prirode. Ali nešto što je veće od svih čuda, čvrsto oslanjanje na „Tako govori Gospod“, bio je dokaz kojem se nije moglo proturječiti. Sve dok se Krist držao tog stava, kušač nije mogao zadobiti nikakvu prednost. {1SM 228.2}

Dobro poznavanje Božje Riječi naša je jedina nada. Oni koji marljivo pretražuju Sveto pismo neće prihvatiti sotonine obmane kao Božju istinu. Nagađanja koja promiče neprijatelj Boga i Krista nikoga ne moraju nadvladati. Ne smijemo nagađati u vezi sa stvarima o kojima je Bog ostao nijem. Sve što je potrebno za naše spasenje dano je u Božjoj Riječi. Iz dana u dan trebamo se oslanjati na Bibliju kao na našeg najboljeg savjetnika. {1SM 228.3}

Krist je tijekom cijele vječnosti bio ujedinjen s Ocem; i kada je na sebe uzeo ljudsku prirodu, još je uvijek bio jedno s Bogom. On je spona koja ujedinjuje Boga s ljudskim rodом. „Budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, i sam On tako postade u tome sudionikom.“ (Hebrejima 2:14) Samo kroz Njega možemo postati Božja djeca. Svima koji vjeruju u Njega, On daje silu da postanu Božji sinovi. Na taj način srce postaje hram živog Boga. Muškarci i žene mogu postati dionici božanske prirode zato što je Krist na sebe uzeo ljudsku prirodu. On preko evanđelja baca svjetlost na život i besmrtnost. {1SM 228.4}

30. ZAKON I EVANĐELJE

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 14. ožujka 1878.]

Kada su Židovi odbacili Krista, odbacili su temelj svoje vjere. S druge strane, kada današnji kršćanski svijet tvrdi da vjeruje u Krista, a odbacuje Božji zakon, on čini pogrešku nalik na onu koja je prevarila Židove. Oni koji ispovijedaju pouzdanje u Krista, usredotočujući svoje nade na Njega, dok istovremeno preziru moralni zakon i proročanstva, nalaze se u jednako opasnom položaju kao i nevjerni Židovi. Oni ne mogu s razumijevanjem pozivati grješnike na pokajanje, jer nisu u stanju pravilno objasniti za što se to treba pokajati. Grješnik, nakon što ga se savjetuje da odbaci svoje grijeh, ima pravo postaviti pitanje: Što je to grijeh? Oni koji poštuju Božji zakon mogu dati odgovor: Grijeh je prijestup zakona. Potvrđujući to, apostol Pavao kaže: Nisam znao za grijeh osim kroz zakon. {1SM 229.1}

Oni koji priznaju obvezujuće zahtjeve moralnog zakona mogu objasniti prirodu otkupljenja. Krist je došao kako bi bio posrednik između Boga i čovjeka, kako bi ujedinio čovjeka s Bogom tako što će ga dovesti u pokornost Njegovu zakonu. U zakonu nije bilo sile koja bi mogla oprostiti prijestupniku. Samo Isus mogao je platiti grješnikov dug. No činjenica da je Isus platio dugovanje grješnika koji se pokajao, ne daje mu dopuštenje da nastavi s prestupanjem Božjeg zakona; umjesto toga, on od tog trenutka nadalje mora živjeti u poslušnosti tom zakonu. {1SM 229.2}

Božji zakon postojao je prije stvaranja čovjeka; u suprotnom Adam ne bi mogao sagriješiti. Nakon Adamova prijestupa načela zakona nisu promijenjena, već su poprimila svoj točno određeni oblik i izričaj kako bi bila prilagođena čovjeku u njegovu palom stanju. Krist je, vijećajući sa svojim Ocem, uspostavio sustav prinošenja žrtava; taj sustav pokazivao je kako smrt, umjesto da smjesta zadesi prijestupnika, biva prenesena na žrtvu koja je trebala predstavljati veliku i savršenu žrtvu Božjeg Sina. {1SM 230.1}

Grijesi naroda bili su simbolično preneseni na službujućeg svećenika koji je bio posrednik za narod. Sam svećenik nije mogao postati žrtva za grijeh i prinijeti otkup vlastitim životom budući da je i on bio grješnik. Stoga, umjesto da sam pretrpi smrt, on je oduzeo život janjetu bez mane; kazna za grijeh bila je prenesena na nedužnu životinju koja je na taj način postala njegov neposredni zamjenik i simbolizirala savršenu žrtvu Isusa Krista. Kroz krv te žrtve ljudi su vjerom gledali u budućnost na Kristovu krv koja će otkupiti grijeh svijeta. {1SM 230.2}

Svrha obrednog zakona

Da Adam nije prestupio Božji zakon, obredni zakon nikada ne bi bio uspostavljen. Evanđelje radosne vijesti prvi put je dano Adamu u objavi kako će ženino sjeme stati zmiji na glavu, i ono se prenosilo s naraštaja na naraštaj preko Noe, Abrahama i Mojsija. Sam Krist prenio je znanje o Božjem zakonu i planu spasenja Adamu i Evi. Oni su brižno čuvali dobivenu pouku i usmeno ju prenosili svojoj djeci i unucima. Na taj je način očuvana spoznaja Božjeg zakona. {1SM 230.3}

Ljudi su u to doba živjeli gotovo tisuću godina i anđeli su ih posjećivali donoseći upute koje su dolazile izravno od Krista. Uspostavljeno je bogoštovlje preko prinošenja žrtava, i oni koji su se bojali Boga priznavali su svoje grijeh pred Njim te su sa zahvalnošću i svetim pouzdanjem gledali u budućnost na dolazak Zvijezde Danice koja će voditi pale Adamove sinove k nebu, kroz pokajanje pred Bogom i vjeru u našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Krista. Na taj se način evanđelje

propovijedalo u svakoj žrtvi, i postupci vjernika neprestano su otkrivali njihovu vjeru u Spasitelja koji je imao doći. Isus je rekao Židovima: „Uistinu, kad biste vjerovali Mojsiju, i Meni biste vjerovali: ta o Meni je on pisao. Ali ako njegovim pismima ne vjerujete, kako da Mojim riječima vjerujete?“ (Ivan 5:46, 47) {1SM 230.4}

No Adamu je bilo nemoguće svojim primjerom i propisima zaustaviti plimu jada koju je njegov prijestup doveo na ljude. Nevjerovanje se uvuklo u ljudska srca. Adamova djeca predstavljaju najraniji primjer dva različita puta na koja se ljudi odlučuju po pitanju Božjih zahtjeva. Abel je vidio sliku Krista u prinošenim žrtvama. Kain nije vjerovao u nužnost žrtava; on je odbio razaznati da je zaklano janje predstavljalo Krista; u njegovim očima, krv žrtvovanih životinja nije imala nikakvu vrijednost. Evanđelje je bilo propovijedano Kainu jednako kao i njegovu bratu, ali za njega ono je predstavljalo miris smrti na smrt, jer u krvi žrtvenog janjeta nije želio prepoznati Isusa Krista, jedino sredstvo preko kojega se čovjek može spasiti. {1SM 231.1}

Naš je Spasitelj, u svojem životu i smrti, ispunio sva proročanstva koja su ukazivala na Njega, i bio je bit svega što su predstavljale slike i sjene. Držao je moralni zakon i uzvisio ga tako što je odgovorio na njegove zahtjeve u svojstvu čovjekova predstavnika. Oni Izraelci koji su se okrenuli Gospodu i prihvatili Krista kao stvarnost koju su najavljivale simbolične žrtve, shvatili su da je došao kraj onome što je trebalo biti ukinuto. Nejasnoća koja je poput vela prekrivala židovski sustav, njima je bila poput vela koji je zaklanjao slavu na Mojsijevu licu. Slava na Mojsijevu licu bila je odsjaj one svjetlosti koju je Krist došao donijeti na svijet radi dobrobiti čovječanstva. {1SM 231.2}

Dok je Mojsije bio sam na planini s Bogom, na najdojmljiviji način otkriven mu je plan spasenja, počevši od Adamova pada. Znao je da će se upravo onaj anđeo koji je vodio putovanje Izraelovih sinova pojaviti u tijelu. Božji ljubljeni Sin, koji je bio jedno s Ocem, trebao je učiniti sve ljude jedno s Ocem ako povjeruju i pouzdaju se u Njega. Mojsije je vidio pravi značaj prinošenja žrtava. Krist je podučio Mojsija evanđeoskom planu i slava evanđelja je kroz Krista obasjavala Mojsijevo lice, tako da ljudi nisu mogli gledati u njega. {1SM 231.3}

Sam Mojsije nije bio svjestan blistajuće slave koja se odražavala na njegovu licu i nije znao zašto Izraelova djeca bježe od njega dok im se približavao. Pozivao ih je k sebi, ali oni se nisu usudili gledati u to proslavljeno lice. Kada je Mojsije shvatio da ljudi ne mogu gledati u njegovo lice zbog njegove slave, pokrio ga je velom. {1SM 232.1}

Slava na Mojsijevu licu bila je izuzetno bolna Izraelcima zbog njihova prestupanja Božjeg svetog zakona. To je simboličan prikaz osjećaja onih koji krše Božji zakon. Oni se žele skloniti od njegova prodornog svjetla koje predstavlja užas prestupniku, dok se odanima čini svetim, pravednim i dobrim. Samo oni koji na ispravan način cijene Božji zakon mogu pravilno shvatiti veličinu Kristova otkupa koji je postao nužan zbog prijestupa Očeva zakona. {1SM 232.2}

Oni koji njeguju mišljenje da u Starom zavjetu nije bilo Spasitelja, imaju taman veo prebačen preko svog razumijevanja, kao što su to imali i Židovi koji su odbacili Krista. Židovi su priznavali svoju vjeru u Mesiju koji je trebao doći preko prinošenja žrtava koje su simbolizirale Krista. Ali kada se Isus pojavio, ispunjavajući sva proročanstva vezana uz obećanog Mesiju, i čineći djela koja su Ga obilježavala kao nebeskog Božjeg Sina, oni su Ga odbacili i odbili prihvatiti najjasnije dokaze Njegove prave prirode. S druge strane, kršćanska crkva - koja ispovijeda potpunu vjeru u Krista - preziranjem židovskog sustava praktički nije čela Krista, koji je bio začetnik cijelog tog sustava. {1SM 232.3}

31. ZAKON U POSLANICI GALAĆANIMA

Postavljeno mi je pitanje u vezi sa zakonom u poslanici Galaćanima. Koji je zakon nadziratelj koji nas vodi Kristu? Moj odgovor je: i obredni zakon i moralni zakon od deset zapovijedi. {1SM 233.1}

Krist je bio temelj cjelokupnog židovskog sustava. Abelova smrt bila je posljedica Kainova odbijanja da prihvati Božji plan u školi poslušnosti kako bi mogao biti spašen krvlju Isusa Krista, koja je bila simbolizirana prinošenjem žrtava koje su ukazivale na Krista. Kain je odbio prolijevanje krvi koje je predstavljalo Kristovu krv koja je trebala biti prolivena za svijet. Bog je pripremio cijeli taj obred, i Krist je postao temelj cijelog sustava. To je početak njegova rada kao nadziratelja koji će dovesti grješna ljudska stvorenja do razmatranja Krista kao Temelja cjelokupnog židovskog sustava. {1SM 233.2}

Svi koji su vršili službu vezanu uz svetište stalno su primali obrazovanje vezano uz Kristovu intervenciju u korist ljudskog roda. Ta služba zamišljena je tako da u svakom srcu stvori ljubav prema Božjem zakonu, koji je zakon Njegova kraljevstva. Prinošenje žrtava trebalo je biti slikovita pouka o Božjoj ljubavi i načinu na koji se ona otkrila u Kristu - patećoj i umirućoj žrtvi koja je na sebe uzela grijeh za koji je čovjek bio kriv, nedužnome koji je zbog nas postao grijehom. {1SM 233.3}

Razmišljajući o toj velikoj temi spasenja, vidimo Kristovo djelo. Ne samo obećani dar Duha, već i priroda i odlike te žrtve i posredovanja, teme su koje bi u našim srcima trebale stvoriti plemenito, sveto i uzvišeno shvaćanje Božjeg zakona, čiji se zahtjevi protežu na svako ljudsko biće. Kršenje zakona u tom malenom činu kušanja zabranjenog ploda na čovjeka i zemlju navuklo je posljedice nepokornosti svetom Božjem zakonu. Priroda posredovanja trebala bi u ljudima zauvijek stvoriti strah od čak i najmanjeg postupka neposlušnosti Božjim zahtjevima. {1SM 234.1}

Treba postojati jasno razumijevanje po pitanju toga što sačinjava grijeh, i trebali bismo izbjegavati i najmanje približavanje granici koja dijeli pokornost od nepokornosti. {1SM 234.2}

Bog želi da svako Njegovo stvorenje shvati veliko djelo koje je beskonačni Božji Sin učinio kada je dao svoj život kako bi spasio svijet. „Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo. A svijet nas ne poznaje zato što ne poznaje Njega.“ (1. Ivanova 3:1) {1SM 234.3}

Kada u Kristu vidi utjelovljenje beskrajne i nesebične ljubavi i dobronamjernosti, u srcu grješnika budi se sklonost da sa zahvalnošću slijedi Krista kamo god ga On povede. - Rukopis 87, 1900. {1SM 234.4}

Posebice moralni zakon

„Tako nam je Zakon bio nadzirateljem sve do Krista da se po vjeri opravdamo.“ (Galaćanima 3:24) U ovim stihovima Sveti Duh preko apostola govori posebice o moralnom zakonu. Zakon nam otkriva grijeh i čini da osjetimo svoju potrebu za Kristom i pribjegnemo Mu kako bismo dobili oprost i mir putem pokajanja prema Bogu i vjere prema našem Gospodu Isusu Kristu. {1SM 234.5}

Nevoljkost vezana uz odricanje od prethodno usvojenih mišljenja i prihvaćanje te istine ležala je u korijenu velikog dijela protivljenja koje se u Minneapolisu pokazalo protiv Gospodnje poruke iznesene od strane braće {E.J.} Waggonera i {A.T.} Jonesa. Potičući to protivljenje, sotona je uspio u velikoj mjeri zakinuti naš narod za silu Svetoga Duha kojeg im je Bog čeznuo darovati. Neprijatelj ih je spriječio u zadobivanju one učinkovitosti koja im je mogla pripasti u pronosjenju istine svijetu, na način na koji su je apostoli objavljivali nakon dana Pedesetnice. Javio se otpor prema svjetlosti koja

treba obasjati cijeli svijet svojom slavom, i svijet je bio zakinut za nju u velikoj mjeri zbog postupaka naše vlastite braće. {1SM 234.6}

Na zakon od deset zapovijedi ne bi se trebalo gledati toliko s njegove strane koja izriče zabrane, koliko sa strane koja izražava milost. Njegove zabrane sigurno su jamstvo sreće kroz poslušnost. U obliku u kojem ga je Krist prikazao, on u nama radi na čistoći karaktera koja će nam donijeti radost kroz vječna vremena. Poslušnima on predstavlja zaštitnički zid. U njemu gledamo dobrotu Boga koji, otkrivajući ljudima nepromjenljiva načela pravednosti, pokušava zaštititi čovjeka od zala koja su posljedica prijestupa. {1SM 235.1}

Na Boga ne smijemo gledati kao na nekoga tko jedva čeka kazniti grješnika zbog njegova grijeha. Grješnik sam navlači kaznu na sebe. Njegovi vlastiti postupci pokreću lanac zbivanja koja vode do neizbježnog rezultata. Svaki čin prijestupa djeluje na grješnika, mijenjajući njegov karakter i olakšavajući mu idući prijestup. Svojim odabirom da griješe ljudi se odvajaju od Boga, odsijecajući se od provodnika blagoslova, te propast i smrt postaju neizbježne posljedice. {1SM 235.2}

Zakon je izraz Božjih misli. Kada ga prihvatimo u Kristu, on postaje naša misao. On nas uzdiže iznad sile prirođenih želja i sklonosti, iznad iskušenja koja vode u grijeh. „Koji Tvoj Zakon ljube, velik mir uživaju, ni o što se oni ne spotiču.“ (Psalam 119: 165) {1SM 235.3}

Nema mira u nepravdi; pokvareni se nalaze u ratu protiv Boga. Ali onaj tko prihvati pravednost zakona u Kristu, u skladu je s nebom. „Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti.“ (Psalam 85:10) –Pismo 96, 1896. {1SM 235.4}

32. KRISTOVA PRAVEDNOST U ZAKONU

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 22. travnja 1902.]

Najveći problem s kojim se Pavao morao suočiti bio je posljedica utjecaja učitelja koji su promicali judaizam. Ti ljudi uzrokovali su mu mnogo nevolja time što su izazvali neslogu u crkvi u Korintu. Oni su neprestano isticali prednosti zakonskih obreda, uzdižući te obrede iznad Kristova evanđelja te osuđujući Pavla što ih nije nametao novoobraćenima. {1SM 236.1}

Pavao se suočio s njima na njihovu vlastitom terenu. „Pa ako je smrtonosna služba, slovima uklesana u kamenju, bila tako slavna,“ rekao je, „da sinovi Izraelovi nisu mogli pogledati u lice Mojsijevo zbog prolazne slave lica njegova, koliko li će slavnija biti služba Duha. Jer ako je služba osude bila slavna, mnogo je slavnija služba pravednosti.“ (2. Korinćanima 3:7-9) {1SM 236.2}

Božji zakon, izgovoren u strašnom veličanstvu sa Sinaja, izgovara osudu grješniku. Služba zakona je da osudi, ali u njemu nema sile da pomiluje ili iskupi. On određuje pravila života; oni koji budu hodili u skladu s njegovim propisima, primit će nagradu za poslušnost. Ali on donosi ropstvo i smrt onima koji ostaju pod njegovom osudom. {1SM 236.3}

Zakon je tako svet i slavan da je Mojsijevo lice - kad se vratio sa svetog brda gdje je boravio s Bogom, primajući iz Njegove ruke kamene ploče - odsjajivalo slavu koju ljudi nisu mogli nesmetano gledati, te je Mojsije morao sakriti svoje lice velom. {1SM 237.1}

Slava koja je sjala na Mojsijevu licu bila je odsjaj Kristove pravednosti u zakonu. Zakon sam po sebi ne bi imao slavu, već samo kroz to što je u njemu utjelovljen Krist. Zakon nema silu spasiti. On nema vlastitog sjaja, ali kroz Krista predstavljen je kao pun pravednosti i istine. {1SM 237.2}

Slike i sjene žrtvenih obreda, zajedno s proročanstvima, dale su Izraelcima mutnu, nejasnu sliku milosti i blagoslova koje će na svijet donijeti Kristovo otkrivenje. Mojsiju je bio pokazan značaj slika i sjena koje su ukazivale na Krista. Vidio je kraj onoga što je trebalo prestati kada se, u Kristovoj smrti, suoči s onim što je doista predstavljalo. Vidio je da čovjek može držati moralni zakon samo kroz Krista. Prijestupom tog zakona čovjek je donio grijeh na svijet, a s grijehom došla je i smrt. Krist je postao žrtva pomirnice za čovjekov grijeh. On je ponudio svoje savršenstvo karaktera u zamjenu za čovjekovu grješnost. Na sebe je preuzeo prokletstvo neposlušnosti. Žrtve i prinosi ukazivali su na žrtvu koju će On podnijeti. Zaklano janje predstavljalo je Janje koje je trebalo uzeti grijehe svijeta. {1SM 237.3}

Pogled na ispunjenje onoga što je trebalo prestati, na Krista kako je On otkriven u zakonu, bio je ono što je obasjalo Mojsijevo lice. Služba zakona, zapisanog i urezanog u kamen, bila je služba smrti. Bez Krista, prijestupnik ostaje pod njegovim prokletstvom, bez nade u oprost. Služba sama po sebi nema slavu, ali obećani Spasitelj, otkriven u slikama i sjenama obrednog zakona, učinio je moralni zakon slavnim. {1SM 237.4}

Pavao je želio da njegova braća uvide kako velika slava Spasitelja koji prašta grijehe daje značenje cijelom židovskom sustavu. Želio je i da uvide kako se, kada je Krist došao na svijet i umro kao žrtva umjesto čovjeka, slika susrela sa svojim ispunjenjem. {1SM 237.5}

Nakon što je Krist umro na križu kao žrtva za grijeh, obredni zakon nije više mogao imati snagu. On se ujedinio s moralnim zakonom i bio je proslavljen. Cjelina je na sebi nosila božanski pečat i očitovala Božju svetost, pravdu i pravednost. A ako je vršenje službe koja je trebala prestati bilo slavno, koliko tek slavnija mora biti stvarnost, kada se Krist otkrio dajući svoj životvorni,

posvećujući Duh svima koji vjeruju? {1SM 238.1}

Objavljivanje zakona od deset zapovijedi bilo je predivno očitovanje Božje slave i veličanstva. Kako se to očitovanje sile odrazilo na narod? Oni su se uplašili. Vidjeli su „grmljavine i sijevanja, svi čuše zvuk trube i vidješe kako se brdo dimi: gledali su i tresli se i stajali podalje. Onda rekoše Mojsiju: „Ti nam govori, a mi ćemo slušati. Neka nam Bog ne govori, da ne pomremo.“ (Izlazak 20:18, 19) Željeli su da Mojsije bude njihov posrednik. Nisu shvaćali da je Krist posrednik koji im je dodijeljen te da bi zasigurno izginuli da nije bilo Njegova posredovanja. {1SM 238.2}

„Ne bojte se“, reče Mojsije narodu. „Bog je došao da vas samo iskuša; da strah pred Njim ostane s vama te da ne griješite.“ Narod ostane podalje, a Mojsije pristupi gustom oblaku gdje se Bog nalazio.“ (Izlazak 20:20, 21) {1SM 238.3}

Oproštenje grijeha, opravdanje vjerom u Isusa Krista, pristup Bogu samo preko posrednika zbog njihova izgubljenog stanja, njihova krivica i grijeh - narod je posjedovao vrlo malo razumijevanja o tim istinama. Uvelike su izgubili znanje o Bogu i o jedinom načinu na koji Mu se može prići. Izgubili su gotovo svaki osjećaj o tome što sačinjava grijeh, a što sačinjava pravednost. Oproštenje grijeha kroz Krista, obećanog Mesiju, kojeg su simbolizirale njihove žrtve, bilo je samo nejasno shvaćeno. {1SM 238.4}

Pavao je izjavio: „Imajući dakle takvo pouzdanje, nastupamo sa svom otvorenosti, a ne kao Mojsije koji je stavljao prijevjes na lice da sinovi Izraelovi ne vide svršetak prolaznoga. Ali otvrdnu im pamet. Doista, do dana današnjega zastire taj prijevjes čitanje Staroga zavjeta: nije im otkriveno da je u Kristu prestao. Naprotiv, kad god se čita Mojsije, do danas prijevjes zastire srce njihovo. Ali kad se Izrael obrati Gospodinu, skinut će se prijevjes.“ (2. Korinćanima 3:12-16) {1SM 238.5}

Židovi su odbili prihvatiti Krista kao Mesiju i nisu mogli vidjeti da su njihovi obredi besmisleni, da su žrtve i prinosi izgubili svoj značaj. Veo koji su sami navukli tvrdoglavim nevjerovanjem još uvijek zastire njihove umove. Taj veo bio bi uklonjen kad bi prihvatili Krista, pravednost zakona. {1SM 239.1}

I mnogi u kršćanskom svijetu imaju veo preko svojih umova i srca. Ne vide kraj onoga što je trebalo prestati. Ne vide da je samo obredni zakon ono što je ukinuto Kristovom smrću. Oni tvrde da je moralni zakon prikovan na križ. Taman veo zastire njihovo razumijevanje. Srca mnogih ratuju protiv Boga. Oni se ne pokoravaju Njegovu zakonu. Samo ako dođu u sklad s pravilima Njegove vladavine, Krist im može biti od koristi. Oni se mogu obraćati Kristu kao svome Spasitelju, ali On će im na kraju reći: Ne poznajem vas. Niste pokazali istinsko pokajanje pred Bogom zbog prijestupa Njegova svetog zakona i ne možete imati istinsku vjeru u Mene, jer moja je misija da uzvisim Božji zakon. {1SM 239.2}

Prijepis Kristova karaktera

Pavao nije predstavio ni moralni ni obredni zakon na način na koji se to usuđuju činiti današnji propovjednici. Neki gaje toliku odbojnost prema Božjem zakonu da ulažu poseban trud kako bi ga omalovažili i stigmatizirali. Na taj način preziru i omalovažavaju Božje veličanstvo i slavu. {1SM 239.3}

Moralni zakon nikada nije bio slika ili sjena. On je postojao prije nego što je stvoren čovjek i trajat će sve dok postoji Božje prijestolje. Bog nije mogao ukloniti ili promijeniti ni jedan od propisa svojeg zakona da bi spasio čovjeka, jer zakon je temelj Njegove vladavine. On je stalan, nepromjenljiv, beskonačan i vječan. Da bi se spasio čovjeka a istovremeno ne narušilo čast zakona, bilo je nužno da se Božji Sin ponudi kao žrtva za grijeh. Onaj koji nije poznao grijeha, postao je

griehom zbog nas. On je umro za nas na Golgoti Njegova smrt pokazuje predivnu Božju ljubav prema čovjeku, kao i nepromjenljivost Njegova zakona. {1SM 239.4}

U propovjedi na gori Krist je izjavio: „Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti. Zaista, kažem vam, dok ne prođe nebo i zemlja, ne, ni jedno slove, ni jedan potezić iz Zakona neće proći, dok se sve ne zbude.“ (Matej 5:17, 18) {1SM 240.1}

Krist je na sebi ponio prokletstvo zakona i pretrpio njegovu kaznu, provodeći do završetka plan kojim se čovjeka trebalo dovesti u položaj u kojem će moći držati Božji zakon i biti prihvaćen zbog Otkupiteljevih zasluga; Njegova žrtva obasjala je zakon slavom. Tada su slavu onoga što nije trebalo proći - Božjeg zakona od deset zapovijedi, Njegova mjerila pravednosti - mogli jasno vidjeti svi koji su vidjeli kraj onoga što je bilo prolazno. {1SM 240.2}

„A svi mi, koji otkrivenim licem odrazujemo slavu Gospodnju, po Duhu se Gospodnjem preobražavamo u istu sliku - iz slave u slavu.“ (2. Korinćanima 3:18) Krist je grješnikov odvjetnik. Oni koji prihvaćaju Njegovo evanđelje gledaju Ga neometanim pogledom. Vide vezu Njegove misije i zakona, i priznaju Božju mudrost i slavu na način na koji ju je Spasitelj otkrio. Kristova slava otkriva se u zakonu koji je prijepis Njegova karaktera, i Njegovo preobražavajuće djelovanje radi na duši dok se čovjek ne preobrazi u Njegovo obličje. Tada postaju dionici nebeske prirode i bivaju sve sličniji i sličniji svome Spasitelju, napredujući korak po korak u pokornosti Božjoj volji dok ne dosegnu savršenstvo. {1SM 240.3}

Zakon i evanđelje u savršenom su skladu. Jedno podupire drugo. U svom svojem veličanstvu, zakon se suočava sa savješću, navodeći grješnika da osjeti svoju potrebu za Kristom kao žrtvom pomirnicom za grijeh. Evanđelje priznaje silu i nepromjenljivost zakona. „Za požudu ne bih znao da Zakon nije govorio: Ne poželi,“ izjavljuje Pavao. (Rimljanima 7:7) Osjećaj grijeha, izazvan poznavanjem zakona, nagoni grješnika prema Spasitelju. U času potrebe, čovjek se može uhvatiti za snažne argumente koje mu je osigurao križ Golgote. Može se pozvati na Kristovu pravednost, jer ona se poklanja svakom grješniku koji se kaje. Bog izjavljuje: „Onoga tko dođe k Meni neću izbaciti.“ (Ivan 6:37). „Ako priznamo grijehe svoje, vjeran je On i pravedan: otpustit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravde.“ (1. Ivanova 1:9) {1SM 240.4}

***UTJELOVLJENJE –
KRISTOVA PRIRODA***

33. „PRETRAŽITE PISMA“

[Ovaj članak objavljen je u *The Youth's Instructor*, 13. listopada 1898.]

Od najveće je važnosti za svako ljudsko biće obdareno sposobnostima razmišljanja da shvati svoju vezu s Bogom. U našim školama djelo otkupljenja ne proučava se dovoljno pažljivo. Mnogi učenici nemaju pravo shvaćanje o tome što plan spasenja uistinu predstavlja. Bog se zavjetovao da će nam pomoći. Onaj koji je dirnut osjećajem za naše slabosti, poziva nas: „Dodite k Meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe, učite se od Mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je Moj sladak i breme Moje lako.“ (Matej. 11:28-30) {1SM 242.1}

Učenici, bit ćete sigurni samo kada se, u savršenoj pokornosti i poslušnosti, povežete s Kristom. Taj jaram je lagan jer Krist nosi njegovu težinu. Kada podignete breme križa, on postaje lak i taj križ za vas predstavlja jamstvo vječnog života. Prednost je svakog čovjeka radosno slijediti Krista, uzvikujući na svakom koraku: „Tvoja me brižljivost uzvisi.“ (2. Samuelova 22:36) Ali ako želimo putovati prema nebu, moramo uzeti Božju Riječ za svoj udžbenik. Moramo iz dana u dan čitati pouke iz nadahnutih spisa. {1SM 242.2}

Apostol Pavao kaže: „Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu: On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe „opljeni“ uzevši lik sluga, postavši kao i drugi ljudi; obličjem kao čovjek, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog Njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno nebesnika, zemnika i podzemnika.“ (Filipljanima 2:5-10) {1SM 243.1}

Poniženje čovjeka Isusa Krista neshvatljivo je ljudskom umu, ali oni koji vjeruju Božjoj Riječi nikada ne mogu posumnjati u Njegovu božansku prirodu i Njegovo postojanje prije nego što je oblikovan ovaj svijet. Apostol Pavao govori o našem Posredniku, jedinorođenom Božjem Sinu, koji je u svom slavnom stanju bio u Božjem obličju, Zapovjednik svih nebeskih vojski i koji je, kada je svoje božanstvo zaogrnuo ljudskošću, na sebe uzeo obličje sluga. Izaija izjavljuje: „Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima Mu je vlast. Ime Mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni. Nadaleko vlast će Mu se sterat' i miru neće biti kraja nad prijestoljem Davidovim, nad kraljevstvom Njegovim: učvrstit će ga i utvrdit u pravu i pravednosti. Od sada i do vijeka učinit će to privržena ljubav Jahve nad Vojskama.“ (Izaija 9:5,6) {1SM 243.2}

Pristajući da postane čovjek, Krist je pokazao poniznost kojoj se dive sva nebeska bića. Čin pristanka da bude čovjek ne bi bio poniženje da nije činjenice o Kristovu uzvišenom prapostojanju. Moramo otvoriti svoj um kako bismo shvatili da je Krist odložio svoje carske haljine, svoju kraljevsku krunu, odrekao se svog položaja vrhovnog zapovjednika i zaogrnuo svoju božansku prirodu ljudskom kako bi se mogao susresti s čovjekom u njegovu trenutnom stanju te dati ljudskom rodu moralnu snagu da postanu Božji sinovi i kćeri. Da bi otkupio čovjeka, Krist je postao poslušan do smrti, i to smrti na križu. {1SM 243.3}

Ljudska priroda Božjeg Sina nama znači sve. Ona je zlatna karika koja veže naše duše za Krista, i kroz Krista za Boga. To je tema koju trebamo proučavati. Krist je bio pravi čovjek; dao je dokaz svoje poniznosti tako što je postao ljudsko biće. Ipak, On je bio Bog u tijelu. Kada se bavimo tim pitanjem, bilo bi dobro da poslušamo riječi koje je Krist izgovorio Mojsiju kod gorućeg grma: „Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo.“ (Izlazak 3:5) Proučavanju te teme trebamo se

približiti s poniznošću učenika, sa skrušenim srcem. Proučavanje Kristova utjelovljenja je rodna njiva koja će nagraditi istraživača koji kopa u potrazi za skrivenom istinom. {1SM 244.1}

Sveto pismo kao naš vodič

Biblija je naš vodič na sigurnim putovima koji vode u vječni život. Bog je nadahnuo ljude da napišu ono što će nama otkriti istinu, što će privući i, ako se primijeni, osposobiti onoga koji ju primi da stekne moralnu snagu kojom će se uvrstiti među najobrazovanije umove. Um svakoga tko bude proučavao Božju Riječ proširit će se. Daleko više od bilo kojeg drugog predmeta izučavanja, ona može povećati moć shvaćanja i obdariti svaku sposobnost novim životom. Ona dovodi um u dodir sa širokim, oplemenjujućim načelima istine. Dovodi nas u blisku povezanost s cjelokupnim nebom, dajući mudrost, znanje i razumijevanje. {1SM 244.2}

Baveći se prizemnim stvarima i hraneći se spisima nenadahnutih ljudi, um se smanjuje i unižava. Na taj način on ne dolazi u dodir s dubokim, opsežnim načelima vječne istine. Um se podsvjesno prilagođava shvaćanju stvari s kojima dolazi u dodir; kroz razmišljanje o takvim stvarima um slabi, a njegove sile opadaju. {1SM 244.3}

Božja je namjera da se proučava Sveto pismo, izvor znanosti koja je iznad svih ljudskih teorija. On želi da čovjek kopa duboko u rudnicima istine kako bi mogao steći dragocjena blaga koja oni sadrže. Ali ljudske se teorije i mudrost prečesto stavljaju na mjesto biblijske nauke. Ljudi se bave poslom preoblikovanja Božjih namjera; pokušavaju stvoriti razliku između biblijskih knjiga. Svojim izmišljotinama koriste Sveto pismo kako bi obranili laž. {1SM 244.4}

Upravo ono što je čovjeku potrebno

Bog prihvaćanje evanđelja nije učinio ovisnim o ljudskom rezoniranju. Evanđelje je duhovna hrana, namijenjena zadovoljavanju čovjekove duhovne gladi. U svakom slučaju, ono je upravo to što je čovjeku potrebno. Oni koji su smatrali nužnim da učenici u našim školama proučavaju djela raznih autora, i sami su vrlo neuki po pitanju velikih biblijskih tema. Sami učitelji trebaju uzeti Knjigu nad svim knjigama i naučiti iz Svetog pisma da evanđelje posjeduje silu kojom dokazuje vlastito božansko porijeklo poniznom, skrušenom umu. {1SM 245.1}

Evanđelje je Božja sila i Božja mudrost. Kristov karakter na Zemlji otkrio je božansku prirodu, i evanđelje koje je On dao treba biti predmet proučavanja Njegovih ljudskih nasljednika u svim vidovima njihova obrazovnog sustava, sve dok učitelji, djeca i omladina ne prepoznaju jedinog istinitog i živog Boga kao predmet svoje vjere, ljubavi i obožavanja. Božja Riječ treba se poštivati i izvršavati. Ta Knjiga koja sadrži zapis o Kristovu životu, o Njegovom djelu, Njegovoj nauci, Njegovim patnjama i konačnom trijumfu, treba biti izvor naše snage. Dane su nam prednosti školskog doba u ovom životu kako bismo se mogli osposobiti za viši život - najviši razred u najvišoj školi gdje će se, pod Božjim vodstvom, naše obrazovanje nastaviti kroz beskrajna vremena vječnosti. {1SM 245.2}

34. RIJEČ KOJA JE POSTALA TIJELOM

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 5. travnja 1906.]

„U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze. I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu Njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca - pun milosti i istine.“ (Ivan 1:1-5, 14) {1SM 246.1}

Ovo poglavlje bavi se prirodom i važnošću Kristova djela. Kao osoba koja je upućena u tu temu, Ivan Kristu pripisuje svu silu i govori o Njegovu veličanstvu i slavi. On širi zrake dragocjene istine poput svjetlosti koju daje sunce. On predstavlja Krista kao jedinog Posrednika između Boga i ljudskog roda. {1SM 246.2}

Nauk o Kristovu utjelovljenju u ljudski oblik je tajna, „otajstvo pred vjekovima i pred naraštajima skriveno.“ (Kološanima 1:26) To je velika i duboka tajna pobožnosti. „I Riječ tijelom postade i nastani se među nama.“ (Ivan 1:14) Krist je na sebe uzeo ljudsku prirodu, prirodu nižu od Njegove nebeske prirode. Ništa ne pokazuje Božju predivnu milost kao taj čin. On „je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca.“ (Ivan 3:16) Ivan iznosi tu prekrasnu temu na tako jednostavan način da svi mogu shvatiti otkrivene ideje i biti prosvijećeni. {1SM 246.3}

Krist se nije samo pretvarao da je uzeo ljudsku prirodu; On ju je uistinu i uzeo. Doista je posjedovao ljudsku prirodu. „Pa budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, i sam On tako postade u tome sudionikom.“ (Hebrejima 2: 14) On je bio Marijin sin; bio je Davidov potomak po svojoj ljudskoj obitelji. Za Njega se kaže da je bio čovjek - Čovjek Krist Isus. „Dostojan je,“ piše Pavao, „doista toliko veće slave od Mojsija koliko veću čast od kuće ima onaj tko ju je sagrađio.“ (Hebrejima 3:3) {1SM 247.1}

Kristovo prapostojanje

Ali uz to što govori o Kristovoj ljudskoj prirodi dok je boravio na ovoj Zemlji, Božja Riječ također jasno govori o Njegovu prapostojanju. Riječ je postojala kao nebesko biće, kao vječni Božji Sin, u svezi i jedinstvu sa svojim Ocem. On je od početaka bio Posrednik zavjeta, Onaj u kojem će svi narodi na zemlji, i Židovi i nežidovi, ako Ga prihvate, biti blagoslovljeni. „Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog.“ (Ivan 1:1) Prije nego su stvoreni ljudi ili anđeli, Riječ je bila s Bogom, i bila je Bog. {1SM 247.2}

Svijet je stvoren kroz Njega, i bez Njega „ne postade ništa.“ (Ivan 1:3) Ako je Krist stvorio sve, morao je postojati prije svega. Riječi izgovorene po tom pitanju tako su jasne da nitko ne mora ostati u sumnji. Krist je u svojoj biti i u najuzvišenijem smislu bio Bog. Bio je s Bogom od vječnosti, Bog nad svime, zauvijek blagoslovljen. {1SM 247.3}

Gospod Isus Krist, nebeski Božji Sin, postojao je od vječnosti, zasebna osoba, a ipak jedno s Ocem. On je bio nenadmašna slava neba. Bio je zapovjednik nebeskih bića i s pravom je primao počasti i obožavanje anđela. To nije bilo otuđivanje Božje slave. „Jahve me stvori kao počelo svoga djela,“ kaže On, „kao najraniji od svojih čina, u pradoba; oblikovana sam još od vječnosti, od iskona, prije nastanka zemlje. Rodih se kad još nije bilo pradubina, dok nije bilo izvora obilnih voda. Rodih se prije nego su utemeljene gore, prije brežuljaka. Kad još ne bijaše načinio zemlje, ni poljana, ni

početka zemaljskom prahu; kad je stvarao nebesa, bila sam nazočna, kad je povlačio krug na licu bezdana.“ (Izreke 8:22-27) {1SM 247.4}

Svjetlost i slava počivaju u istini da je Krist bio jedno s Ocem prije nego što su postavljeni temelji svijeta. To je svjetlost koja je sjala u tamnom mjestu, čineći ga obasjanim božanskom, izvornom slavom. Ta istina, sama po sebi beskrajno tajnovita, objašnjava druge tajnovite i inače neobjašnjive istine, dok je sama ogrnuta svjetlošću, nepristupačna i neshvatljiva. {1SM 248.1}

„Prije nego se rodiše bregovi, prije nego postade kopno i krug zemaljski, od vijeka do vijeka, Bože, Ti jesi.“ (Psalam 90:2) „Narod što je sjedio u tmuni svjetlost vidje veliku; onima što mrkli kraj smrti obitavahu svjetlost jarka osvanu.“ (Matej 4:16) Tu se Kristovo prapostojanje i svrha Njegova očitovanja svijetu predstavljaju kao žive zrake svjetlosti s vječnog prijestolja. „A ti, Betleheme Efrato, najmanji među kneževstvima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će vladati Izraelom; njegov je iskon od davnina, od vječnih vremena.“ (Mihej 5:1, 2) {1SM 248.2}

„A mi,“ izjavljuje Pavao, „propovijedamo Krista rassetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak - i Židovima i Grcima - Krista, Božju snagu i Božju mudrost.“ (1. Korinćanima 1:23, 24) {1SM 248.3}

Tajna

Božje očitovanje u tijelu na takav način uistinu je tajna i bez pomoći Svetog Duha ne možemo se nadati da ćemo razumjeti tu temu. Najponižavajuća pouka koju čovjek mora naučiti jest ona o ništavnosti ljudske mudrosti i ludosti pokušaja da vlastitim snagama i naporima pokuša shvatiti Boga. On može uprijeti svoje intelektualne snage do krajnjih granica, može imati ono što svijet naziva visokim obrazovanjem, ali još uvijek može biti neuk u Božjim očima. Drevni filozofi hvalili su se svojom mudrošću, ali koliku je ona vrijednost imala prema Božjim mjerilima? Salomon je imao visoko obrazovanje, ali njegova mudrost bila je ludost jer nije znao stajati u moralnoj neovisnosti, slobodan od grijeha, u snazi karaktera oblikovanog u skladu s božanskim uzorom. Salomon nam je rekao rezultat svojeg istraživanja, svojih mukotrpnih napora, svoje uporne potrage. Svoju mudrost proglasio je potpunom ispraznošću. {1SM 249.1}

Svijet svojom mudrošću nije poznavao Boga. Njihovo mišljenje o božanskoj prirodi, njihovo nesavršeno poznavanje Njegovih osobina nije uvećalo i proširilo njihove sposobnosti shvaćanja. Njihovi umovi nisu bili oplemenjeni pokornošću božanskoj volji, već su utonuli u najodvratnije idolopoklonstvo. „Gradeći se mudrima, poludješe i zamijeniše slavu neraspadljivog Boga likom, obličjem raspadljiva čovjeka, i ptica, i četveronožaca, i gmazova.“ (Rimljanima 1:22, 23) To je doseg svih sposobnosti i znanja kada su odvojeni od Krista. {1SM 249.2}

„Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po Meni.“ (Ivan 14:6) Kristu je dana moć da daruje život svim stvorenjima. „Kao što je Mene poslao živi Otac,“ kaže On, „i Ja živim po Ocu, tako i onaj koji Mene blaguje živjet će po Meni. Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.“ (Ivan 6:57, 63) Krist ovdje ne govori o svojoj nauci, već o svojoj osobi, o božanskoj prirodi svog karaktera. „Zaista, zaista, kažem vam,“ govori On, „dolazi čas - sada je! - kad će mrtvi čuti glas Sina Božjega i koji čuju, živjet će. Doista, kao što Otac ima život u sebi tako je i Sinu dao da ima život u sebi; i ovlasti ga da sudi jer je Sin Čovječji.“ (Ivan 5:25-27) {1SM 249.3}

Značaj Kristova rođenja

Bog i Krist znali su od početka o sotoninu otpadu i Adamovu padu zbog obmanjivačke sile

odmetnika. Plan spasenja osmišljen je kako bi otkupio pali ljudski rod i dao im novu priliku. Krist je postavljen na položaj Posrednika od trenutka Božjeg stvaranja, određen od vječnih vremena da bude naš zamjenik i sigurnost. Prije nego što je stvoren svijet, bilo je određeno da će Kristova božanska priroda biti zaogrnutu ljudskošću. „Nego si Mi tijelo pripravio,“ kaže Krist. (Hebrejima 10:5) Ali On nije došao u ljudskom obličju dok se nije navršilo vrijeme. Tada se spustio na naš svijet, kao novorođenče u Betlehemu. {ISM 250.1}

Nitko rođen na ovom svijetu, čak ni najčaćenija Božja djeca, nisu primila takvo očitovanje radosti kakvo je dočekalo Dijete rođeno u Betlehemu. Božji anđeli pjevali su u Njegovu slavu iznad betlehemske brežuljake i ravnicu. „Slava na visinama Bogu,“ pjevali su, „a na zemlji mir ljudima, miljenicima Njegovim.“ (Luka 2:14) O kada bi ljudska obitelj danas mogla prepoznati tu pjesmu! Objava koja je tada izrečena, ton koji je tada dan, melodija koja je tada započeta rasti će i širiti se do kraja vremena i odjekivati do krajeva zemlje. Ona odaje slavu Bogu i donosi mir zemlji, dobru volju ljudima. Kada se Sunce pravедnosti uzdigne noseći iscjeljenje na svojim krilima, pjesmu koja je tada započeta na betlehemske brežuljcima zapjevat će glasovi velikog mnoštva, poput huke mnogih valova, govoreći: „Aliluja! Zakraljeva Gospod, Bog naš Svevladar. (Otkrivenje 19:6) {ISM 250.2}

Kroz svoju poslušnost svim Božjim zapovijedima, Krist je donio spasenje ljudima. To nije učinio prepuštanjem te dužnosti nekom drugome, već je sam usvojio ljudsku prirodu. Na taj način Krist je ljudskom rodu podario vlastito postojanje. Dovedi ljudsko Kristu, privući pali rod u jedinstvo s božanskim – to je djelo otkupljenja. Krist je uzeo ljudsku prirodu kako bi ljudi mogli biti jedno s njime kao što je On jedno s Ocem, kako bi Bog mogao ljubiti čovjeka kao što ljubi svog jedinorođenog Sina, kako bi ljudi mogli biti dionici božanske prirode i biti potpuni u Njemu. {ISM 250.3}

Sveti Duh, koji izlazi iz Božjeg jedinorođenog Sina, veže tijelo, duh i dušu ljudskog bića za savršenu, božansko-ljudsku Kristovu prirodu. To jedinstvo slikovito je prikazano jedinstvom trsa i loze. Ograničen čovjek ujedinjen je s Kristovom ljudskošću. Kroz vjeru, ljudska priroda stapa se s Kristovom prirodom. U Kristu, postajemo jedno s Bogom. {ISM 251.1}

35. „*POPOT NAS ISKUŠAVAN SVIME*“

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 9. lipnja 1898.]

Nakon čovjekovog pada, sotona je izjavio kako je dokazao da ljudska bića nisu u stanju držati Božji zakon, i težio je pridobiti cijeli svemir na stranu tog vjerovanja. Sotonine riječi naizgled su se činile istinitima, i Krist je došao razotkriti varalicu. Nebesko Veličanstvo na sebe je preuzelo obranu slučaja ljudi i, koristeći ista sredstva koja su na raspolaganju i čovjeku, oduprlo se sotoninim iskušenjima, kao što im se mora oduprijeti i čovjek. To je bio jedini način na koji pali čovjek može postati dionikom božanske prirode. Preuzimajući na sebe ljudsku prirodu, Krist je postao sposoban shvatiti čovjekove nevolje i tuge, i sva iskušenja kojima je izložen. Anđeli koji nisu bili upoznati s grijehom nisu bili u stanju suosjećati s čovjekom u njegovim specifičnim kušnjama. Krist se ponizio preuzevši na sebe ljudsku prirodu i bio je iskušán u svemu poput nas, kako bi znao pomoći svima koji će se naći u iskušenju. {1SM 252.1}

Uzimajući na sebe ljudsku prirodu, Krist je usvojio dio svakog ljudskog bića. On je bio Glava ljudskog roda. Biće istovremeno božansko i ljudsko, svojom dugom čovječjom rukom mogao je obgrliti ljudski rod, dok se svojom božanskom rukom mogao držati prijestolja Beskonačnoga. {1SM 252.2}

Kakav li je to bio prizor za nebo! Krist, koji nije poznao ni najmanju mrljicu grijeha ili nečistoće, preuzeo je na sebe našu prirodu u svojem oslabljenom stanju. To je bilo poniženje veće nego što je ograničeni čovjek u stanju shvatiti. Bog se očitovao u tijelu. On je ponizio samog sebe. Kakve li teme za razmišljanje, za duboko, ozbiljno razmatranje! Nebesko Veličanstvo bilo je tako veliko, a ipak se spustio tako nisko, bez da izgubi ijedan tračak svog dostojanstva i slave! Spustio se do siromaštva i najvećeg poniženja među ljudima. Zbog nas postao je siromašan, kako bismo se mi mogli obogatiti Njegovim siromaštvom. „Lisice imaju jazbine,“ rekao je, „i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio.“ (Matej 8:20) {1SM 253.1}

Krist se izvrgnuo uvredama i ismijavanju, prijeziru i izrugivanjima. Bio je svjedokom pogrešnog navođenja i tumačenja svoje poruke koja je bila puna ljubavi, dobrote i milosti. Čuo je kako su Ga nazivali knezom demona zato što je svjedočio o svojem božanskom porijeklu. Njegovo rođenje bilo je natprirodno, ali njegov vlastiti narod, koji je zatvorio oči za duhovne stvari, smatrao ga je mrljom i sramotom. Nije postojala ni kapljica našeg gorkog jada koju nije okusio, ni jedan djelić našeg prokletstva koji nije podnio kako bi mogao dovesti mnoge sinove i kćeri Bogu. {1SM 253.2}

Činjenica da je Krist boravio na ovoj Zemlji kao čovjek tuge i upoznat s patnjom, da je - kako bi spasio palog čovjeka od vječne propasti - napustio svoj nebeski dom, trebala bi oboriti u prašinu sav naš ponos, posramiti svu našu taštinu i pokazati nam grješnost stajališta da smo sami sebi dovoljni. Gledajte Ga kako na sebe preuzima potrebe, nevolje, tuge i patnje grješnog čovjeka! Zar ne možemo shvatiti pouku da je Bog pretrpio te patnje i duševne rane kao posljedica grijeha? {1SM 253.3}

Krist je došao na Zemlju, preuzimajući ljudsku prirodu i stojeći kao čovjekov predstavnik, kako bi u borbi protiv sotone pokazao da čovjek, na način na koji ga je Bog stvorio, povezan s Ocem i Sinom, može biti poslušan svakoj božanskoj zapovijedi. Progovarajući kroz svojeg slugu, On izjavljuje: „A zapovijedi Njegove nisu teške.“ (1. Ivanova 5:3) Grijeh je bio ono što je rastavilo čovjeka od Boga, i grijeh je ono što još uvijek održava tu razdvojenost. {1SM 253.4}

Proročanstvo u Edenu

Neprijateljstvo o kojem se govori u proročanstvu u Edenu nije trebalo biti ograničeno samo na sotonu i Kneza života. Ono je imalo biti sveopće. Sotona i njegovi anđeli trebali su biti neprijatelji sveg ljudskog roda. „Neprijateljstvo Ja zamećem,“ rekao je Bog, „između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.“ (Postanak 3:15) {1SM 254.1}

Neprijateljstvo zametnuto između sjemena zmijske i sjemena žene bilo je nadnaravna porijekla. U Kristu to neprijateljstvo je u jednom smislu bilo prirodno; u drugom smislu bio je natprirodno, budući da je On objedinjavao ljudsko i božansko. A to neprijateljstvo nikada nije doseglo takav izražen vrhunac kao kada je Krist postao stanovnikom ove Zemlje. Nikada prije na Zemlji nije postojalo biće koje je toliko duboko mrzilo grijeh kao što ga je mrzio Krist. On je vidio njegovu obmanjujuću, utjecajnu silu na svetim anđelima, i sve Njegove sile bile su posvećene borbi protiv grijeha. {1SM 254.2}

Kristova čistoća i svetost, besprijekorna pravednost Onoga koji nije učinio grijeh, bili su stalni ukor svemu grijehu u svijetu tjelesnosti i prijestupa. U Njegovu životu svjetlost istine blistala je usred moralne tame kojom je sotona obavio svijet. Krist je razotkrio sotonine laži i prijevorni karakter te uništio njegov iskvarujući utjecaj na mnoga srca. To je bilo ono što je u sotoni pobudilo tako žestoku mržnju. Zajedno sa svojom vojskom palih bića odlučio je ući u borbu svim silama, jer na svijetu je boravio Onaj koji je bio savršeni predstavnik Oca, Onaj čiji su karakter i postupci opovrgavali sotonino lažno predstavljanje Boga. Sotona je Boga optužio za osobine koje je on sam posjedovao. Sada je u Kristu vidio otkrivenje Boga u Njegovoj pravoj naravi - suosjećajnog, milostivog Oca, koji ne želi da itko propadne već da Mu svi priđu u pokajanju i dobiju vječni život. {1SM 254.3}

Intenzivna svjetovnost bila je jedno od sotoninih najuspješnijih iskušenja. On se trudio držati srce i um ljudi toliko zaokupljenim privlačnostima ovog svijeta da ne ostane mjesta za nebeske stvari. On upravlja njihovim umom kroz njihovu ljubav prema svijetu. Zemaljske stvari zasjenjuju nebeske i uklanjaju Gospoda iz njihova vidokruga i razumijevanja. Lažne teorije i lažni bogovi zauzimaju mjesto istinitih. Ljudi su opčarani sjajem i blještavilom svijeta. Toliko su vezani za zemaljske stvari da će mnogi počinuti bilo kakav grijeh da bi zadobili neku svjetovnu prednost. {1SM 254.4}

To je bilo područje na kojem je sotona planirao zbaciti Krista. Mislio je da će tu Njegova ljudska priroda biti lako savladana. „Đavao Ga onda povede na goru vrlo visoku i pokaza Mu sva kraljevstva svijeta i slavu njihovu pa Mu reče: „Sve ću ti to dati ako mi se ničice pokloniš. (Matej 4:8, 9) Ali Krist je ostao nepokolebljiv. Osjetio je snagu tog iskušenja, ali suočio se s njim u naše ime i pobijedio. Pritom je koristio samo oruđa koja su dostupna na korištenje ljudskim bićima: riječ Onoga tko je najbolji savjetnik - „Pisano je. (Matej 4:4, 10) {1SM 255.1}

S kakvim li su zanimanjem tu borbu gledali nebeski anđeli i nepali svjetovi, dok se branila čast zakona. Taj spor morao je biti riješen jednom zauvijek, ne samo zbog ovog svijeta, već zbog neba i cijelog svemira. Savez tame također je promatrao iščekujući šansu da trijumfira nad nebeskim i ljudskim Zamjenikom ljudskog roda, kako bi odmetnik mogao povikati: „Pobjeda!“ te zauvijek zavladatai svijetom i njegovim stanovnicima kao svojim kraljevstvom. {1SM 255.2}

Ali sotona je uhvatio samo petu; nije mogao doprijeti do glave. U trenutku Kristove smrti sotona je uvidio da je poražen. Vidio je da je njegova prava narav jasno otkrivena pred cijelim nebom i da će nebeska bića i svjetovi koje je Bog stvorio u potpunosti stati na Božju stranu. Vidio je da će njegovi izgledi da utječe na njih u budućnosti biti potpuno uništeni. Kristova ljudskost

odgovorit će na pitanje koje će riješiti sukob za cijelu vječnost. {1SM 255.3}

Bezgrješnost Kristove ljudske prirode

Preuzimajući na sebe čovjekovu prirodu u njezinu palom stanju, Krist nije ni u najmanjoj mjeri sudjelovao u njezinoj grješnosti. On je bio izložen slabostima i nemoćima koje pogađaju čovjeka, „da se ispuni što je rečeno po Izaiji proroku: On slabosti naše uze i boli ponese.“ (Matej 8:17) Bio je pogođen osjećajem suosjećanja za naše slabosti i bio je kušan u svemu kao i mi. A ipak, On nije poznavao grijeh. On je bio Jaganjac „nevin i bez mane.“ (1. Petrova 1:19) Da je sotona i u najmanjoj sitnici mogao navesti Krista na grijeh, on bi ozlijedio Spasiteljevu glavu, no mogao je doprijeti samo do Njegove pete. Da je uspio dosegnuti Kristovu glavu, sva nada za ljudski rod propala bi. Nebeski gnjev spustio bi se na Krista kao što se spustio na Adama. Krist i crkva ostali bi u beznadnom položaju. {1SM 256.1}

Ne smijemo imati nikakve sumnje po pitanju savršene bezgrješnosti Kristove ljudske prirode. Naša vjera mora biti razumna vjera, gledajući na Krista sa savršenim pouzdanjem, s potpunom i cjelovitom vjerom u otkupljujuću Žrtvu. To je nužno kako dušu ne bi obavila tama. Taj sveti Zamjenik u stanju je spasiti svakoga jer On je cijelom svemiru koji je bio u nedoumici pokazao savršenu i potpunu poniznost u svom ljudskom obliku, kao i savršenu poslušnost svim Božjim zapovijedima. Čovjeku se daruje božanska sila kako bi mogao postati dionikom božanske prirode i izbjegao pokvarenosti koja je kroz požudu došla na svijet. To je razlog zašto osoba koja se kaje i vjeruje može dobiti Božju pravednost u Kristu. {1SM 256.2}

36. U KRISTU NEMA PODJELE

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 22. prosinca 1891.]

Ni najuzvišeniji anđeo na nebu nije imao vlast platiti otkupninu za jednu jedinu izgublenu dušu. Kerubi i serafini posjeduju samo slavu koju im je podario Stvoritelj kao svojim stvorenjima, a pomirenje čovjeka s Bogom moglo je biti ostvareno samo kroz posrednika koji je bio ravan Bogu, koji je posjedovao osobine koje će ga učiniti dostojnim i prikladnim da stoji pred beskonačnim Bogom u čovjekovo ime, a u isto vrijeme sposobnim predstavljati Boga palom svijetu. Čovjekov zamjenik i jamac mora imati čovjekovu prirodu, vezu s ljudskim rodnom kojeg treba predstavljati, ali - kao Božji poslanik - biti povezan i s Beskrajnim, kako bi predstavljao Boga pred svijetom i bio posrednik između Boga i čovjeka. {1SM 257.1}

Samo Krist je udovoljavao tim zahtjevima. Zaogrnuvši svoju božansku prirodu ljudskošću, On je došao na Zemlju kako bi se nazvao Sinom Božjim i sinom čovječjim. On je bio jamstvo za čovjeka, Božji poslanik - jamstvo koje će za čovjeka udovoljiti zahtjevima zakona, i predstavnik poslan od Boga da pokaže Njegov karakter palom ljudskom rodu. {1SM 257.2}

Otkupitelj svijeta posjedovao je moć da privuče ljude k sebi, da ublaži njihove strahove, da razagna njihovu tugu, da ih ispuni nadom i hrabrošću i osposobi ih da vjeruju kako je Bog voljan prihvatiti ih preko zasluga nebeskog Zamjenika. Kao podanici Božje ljubavi uvijek bismo trebali biti zahvalni na tome što imamo zagovornika, branitelja, posrednika u nebeskim dvorovima, koji se zalaže za nas pred Ocem. {1SM 258.1}

Imamo sve što bismo mogli tražiti da nas nadahne vjerom i pouzdanjem u Boga. Na zemaljskim dvorovima, kada bi se kralj najsvečanije zaklinjao kako bi uvjerio narod da govori istinu, ponudio bi svoje dijete kao jamca te bi ga otkupio onda kada bi ispunio svoje obećanje. Gledajte kakva je zakletva vjernosti nebeskog Oca: Kada je On želio zajamčiti ljudima nepromjenjivost svoje odluke, dao je svojeg jedinorođenog Sina da dođe na Zemlju, da preuzme ljudsku prirodu - ne samo tijekom kratkih godina ovozemaljskog života, već da zadrži tu prirodu u nebeskim dvorovima, kao vječnu zakletvu Božje vjernosti. Kolika li je dubina bogatstva Božje mudrosti i ljubavi! „Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo.“ (1. Ivanova 3:1) {1SM 258.2}

Kroz vjeru u Krista postajemo članovi kraljevske obitelji, Božji baštinici i subaštinici Isusa Krista. U Kristu smo jedno. Kada se približimo Golgoti i ugledamo kraljevskog Patnika koji je u ljudskoj prirodi ponio prokletstvo zakona umjesto čovjeka, nestaju sve razlike u nacionalnostima, svako stranačko razmimoilaženje, svaka čast potekla iz statusa, svaka oholost potekla iz društvene klase. {1SM 258.3}

Svjetlost koja s Božjeg prijestolja sja na križ Golgote zauvijek donosi kraj svim ljudskim razlikama zbog položaja i rase. Ljudi svih društvenih grupa postaju članovi jedne obitelji, djeca nebeskog Kralja, ne kroz zemaljsku silu, već kroz ljubav Boga koji je predao Isusa na život ispunjen siromaštvom, bolima i poniženjem, sve do smrti pune sramote i agonije, kako bi mogao dovesti mnoge sinove i kćeri u slavu. {1SM 258.4}

Položaj, ograničena mudrost, kvalifikacije ili talenti neke osobe nisu ono što ih može uzdići u Božjim očima. Razum, sposobnost zaključivanja, ljudski talenti, sve su to Božji darovi koji se trebaju upotrijebiti na Njegovu slavu, na izgradnju Njegova vječnog kraljevstva. Duhovni i moralni karakter ono je što je vrijedno u očima Neba i što će preživjeti grob i biti proslavljeno besmrtnošću kroz

beskrajna vremena vječnosti. Svjetovni kraljevi koje ljudi toliko poštuju nikada neće izići iz grobnice u koju su položeni. Bogatstvo, čast i ljudska mudrost koji su bili upotrijebljeni u službi neprijatelja ne mogu im priskrbiti nasljedstvo, čast ili položaj od povjerenja u svijetu koji ima doći. Samo oni koji su cijenili Kristovu milost, koja ih je učinila Božjim baštinicima i Isusovim subaštinicima, ustat će iz groba noseći na sebi obličje svojeg Otkupitelja, {1SM 258.5}

Svi za koje se pokaže da su dostojni biti ubrojani u Božju nebesku obitelj, prepoznat će jedni druge kao Božje sinove i kćeri. Shvatit će da svi primaju svoju snagu i oprost od istog izvora, od Isusa Krista koji je bio raspet zbog njihovih grijeha. Oni znaju da moraju oprati haljine svog karaktera u Njegovoj krvi te biti prihvaćeni od Oca u Njegovu ime ako žele biti u slavnom skupu svetih, odjeveni u bijele haljine pravednosti. {1SM 259.1}

Jedno u Kristu

Budući da su Božja djeca jedno u Kristu, kako Isus gleda na društvene slojeve i razlike, na podjelu koja odvaja čovjeka od njegova bližnjeg zbog boje kože, rase, položaja, bogatstva, rođenja ili postignuća? Tajna jedinstva leži u jednakosti svih koji vjeruju u Krista. Uzrok svakoj podjeli, neslozi i razlikama nalazi se u odvojenosti od Krista. Krist je središte kojemu sve treba biti privučeno; što se više budemo približavali središtu, to ćemo biti bliži i jedni drugima te postajati bliskiji u našim osjećajima, suosjećanju i ljubavi, preobražavajući se u Isusov lik i karakter. U Boga nema povlaštenih pojedinaca. {1SM 259.2}

Isus je shvaćao bezvrijednost zemaljske raskoši i nije obraćao pozornost na pokazivanje raskoši. Dostojanstvom svoje duše, uzvišenošću svog karaktera i plemenitošću svojih načela nalazio se daleko iznad ispraznih običaja ovog svijeta. Iako Ga je prorok opisao kao prezrenog - „odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama“ (Izaija 53:3) - On se mogao smatrati najvišim od svih zemaljskih plemenitaša. Najviši krugovi ljudskog društva težili bi steći Njegovu naklonost da je odabrao prihvatiti časti koje bi mu iskazali, ali On nije želio ljudsku hvalu, već je ostao neovisan o svakom ljudskom utjecaju. Bogatstvo, uzvišenost, svjetovni položaj sa svim svojim raznolikostima i stupnjevima ljudske veličine, bili su potpuno beznačajne stvari Onome koji je ostavio čast i slavu neba i koji nije posjedovao nikakav zemaljski sjaj, nije si priuštio nikakvu raskoš, a jedini ures koji Ga je krasio bila je poniznost. {1SM 259.3}

Skromni ljudi, oni koji su bili opterećeni siromaštvom, pritisnuti brigama, natovareni mukom, nisu mogli pronaći ni jedan razlog u Njegovu životu i primjeru koji bi ih naveo da pomisle kako Isus nije upoznat s njihovim problemima, kako ne zna pritisak okolnosti u kojima se nalaze i kako ne bi mogao suosjećati s njima u njihovim potrebama i tugama. Poniznost Njegova skromnog, svakodnevnog života bila je u skladu s poniznim okolnostima Njegova rođenja. Sin vječnoga Boga, Gospod života i slave, spustio se i ponizio prihvaćajući život najnižeg čovjeka, kako se nitko ne bi osjećao isključenim iz Njegove prisutnosti. On je sebe učinio pristupačnim svakome. Nije odabrao povlaštenu nekolicinu s kojima će se družiti nauštrb svih ostalih. Božji Duh je ožalošćen kada konzervativizam odvaja čovjeka od njegova bližnjeg, posebno kada se to događa među onima koji se nazivaju Njegovom djecom. {1SM 260.1}

Krist je došao kako bi svijetu dao primjer onoga što savršena ljudskost može biti kada se ujedini s božanskim. On je svijetu pokazao novi stupanj uzvišenosti kroz očitovanje svoje milosti, suosjećanja i ljubavi. Dao je ljudima novu sliku o Bogu. Kao glava čovječanstva, učio je ljude poukama o načelima nebeske vladavine, otkrivajući pravednost izmirenja milosti i pravde. Izmirenje milosti i pravde nije uključivalo nikakav kompromis s grijehom, niti je zanemarivalo bilo koji

zahtjev pravednosti; davanjem svakoj božanskoj osobini ono mjesto koje joj pripada, milost se mogla upotrijebiti u kažnjavanju grješnog, nepokornog čovjeka bez da izgubi svoju blagost ili odbaci svoju suosjećajnu prirodu, a pravda je mogla biti zadovoljena u opraštanju prijestupniku koji se kaje bez da naruši svoju cjelovitost. {1SM 260.2}

Krist - naš Veliki svećenik

Sve to postalo je moguće jer je Krist preuzeo ljudsku prirodu dok je istovremeno posjedovao božanske osobine, i podigao je svoj križ između ljudskog i božanskog, premostivši rascjep koji je odvajao grješnika od Boga. {1SM 261.1}

„Ta ne zauzima se dašto za anđele, nego se zauzima za potomstvo Abrahamovo. Stoga je trebalo da u svemu postane kao braća, da milosrdan bude i ovjerovljen Veliki svećenik u odnosu prema Bogu kako bi okajavao grijeh naroda. Doista, u čemu je iskušan trpio, može iskušavanima pomoći.“ (Hebrejima 2:16-18) {1SM 261.2}

„Ta nemamo takva Velikog svećenika koji ne bi mogao biti supatnik u našim slabostima, nego poput nas iskušavana svime, osim grijehom.“ (Hebrejima 4:15) {1SM 261.3}

„Svaki veliki svećenik, zaista, od ljudi uzet, za ljude se postavlja u odnosu prema Bogu da prinosi darove i žrtve za grijeh. On može primjereno suosjećati s onima koji su u neznanju i zabludi jer je i sam zaogrnut slabošću. Zato mora i za narod i za sebe prinositi okajnice. I nitko sam sebi ne prisvaja tu čast, nego je prima od Boga, pozvan kao Aron. Tako i Krist ne proslavi sam sebe postavši svećenik, nego ga proslavi Onaj koji mu reče: Ti si sin moj, danas te rodih, po onome što pak drugdje veli: Zauvijek Ti si svećenik po redu Melkisedekovu. On je u dane svoga zemaljskog života sa silnim vapajem i suzama prikazivao molitve i prošnje Onomu koji Ga je mogao spasiti od smrti. I bi uslišan zbog svoje predanosti: premda je Sin, iz onoga što prepati, naviknu slušati i, postigavši savršenstvo, posta svima koji ga slušaju začetnik vječnoga spasenja.“ (Hebrejima 5:1-9) {1SM 261.4}

Isus je došao donijeti moralnu silu koja se može ujediniti s ljudskim naporima, i Njegovi si sljedbenici ni u kojem slučaju ne mogu dopustiti da izgube iz vida Krista koji je njihov primjer u svemu. On je rekao: „Za njih posvećujem samog sebe da i oni budu posvećeni u istini.“ (Ivan 17:19) Isus je svojoj djeci predstavio istinu kako bi ju oni mogli gledati i, držeći svoj pogled na njoj, mijenjati se i preobražavati kroz Njegovu milost iz prijestupa u poslušnost, iz nečistoće u čistoću, iz grijeha u svetost srca i pravednost života. {1SM 262.1}

Posebna skupina u nebu

Neki od otkupljenih uhvatit će se za Krista u posljednjim trenucima svog života; oni koji u trenutku svoje smrti nisu potpuno shvaćali plan spasenja, na nebu će primiti pouke o tome. Krist će voditi otkupljene uz rijeku života i otvorit će njihov um kako bi razumjeli ono što nisu mogli shvatiti dok su bili na ovoj Zemlji. - Nedatirani rukopis 150. {1SM 262.2}

37. „TAKO I JA ŠALJEM VAS“

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 25. lipnja 1895.]

„Kao što Mene posla Otac i Ja šaljem vas.“ (Ivan 20:21) Trebamo biti tako jasni svjedoci za istinu kakva je u Isusu kao što su to bili Krist i apostoli. S povjerenjem u učinkovitost Svetog Duha trebamo svjedočiti o milosti, dobroti i ljubavi razapetog i uskrslog Spasitelja, te na taj način biti sredstva pomoću kojih će se rastjerati tama iz mnogih umova i mnoga srca biti navedena da odaju hvalu i slavu Bogu. Svaki Božji sin i kći trebaju izvršiti veliko djelo. Isus kaže: „Ako Me ljubite, zapovijedi ćete Moje čuvati. I Ja ću moliti Oca i On će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek.“ (Ivan 14:15, 16) U molitvi za svoje učenike On kaže da se nije molio samo za one u Njegovoj neposrednoj prisutnosti, već „i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u Mene.“ (Ivan 17:20) Rekao je i ovo: „Čuli ste, rekoh vam: „Odlazim i vraćam se k vama.“ Kad biste Me ljubili, radovali biste se što idem Ocu jer Otac je veći od Mene.“ (Ivan 14:28) Tako vidimo da se Krist molio za svoj narod i ostavio im obilna obećanja koja im jamče uspjeh u svojstvu Njegovih suradnika. „Činit će djela koja Ja činim; da veća će od njih činiti jer Ja odlazim Ocu,“ rekao je. (Ivan 14:12) {1SM 263.1}

O kako velike prednosti pripadaju onima koji vjeruju i vrše Kristove riječi! Svijest o Kristu kao o Onome koji nosi grijeh, žrtvi pomirnici za naše nepravde, ono je što nas osposobljava da živimo svetim životom. Ta spoznaja je štit koji brani sreću ljudske obitelji. Sotona zna da bismo bez tog znanja bili izloženi zbrci i izgubili svoju snagu. Nestalo bi naše vjere u Boga i ostali bismo ranjivi pred svakim neprijateljevim izumom. On je smislio podmukle planove za uništenje čovjeka. Njegova je namjera baciti paklenu sjenu, tamnu poput mrtvačkog pokrova, između Boga i čovjeka, kako bi od našeg pogleda sakrio Isusa i naveo nas da zaboravimo Njegovu službu ljubavi i milosti, odvojio nas od daljnje spoznaje o Božjoj velikoj ljubavi i sili te presreo svaku zraku svjetlosti s neba. {1SM 264.1}

Samo Krist je bio u stanju predstavljati Božanstvo. Onaj koji je bio u Očevoj prisutnosti od početka, Onaj koji je bio vjerna slika nevidljivog Boga, samo On je bio podoban izvršiti to djelo. Nikakve riječi ili opisi nisu mogli otkriti Boga svijetu. Sam Bog morao je biti otkriven ljudskom rodu kroz život pun čistoće, život savršenog povjerenja i pokornosti Božjoj volji, život takvog poniženja od kojeg bi zazirao i najuzvišeniji serafin u nebu. Kako bi to postigao, naš Spasitelj zaogrnuo je svoju božansku prirodu ljudskošću. Koristio je ljudske sposobnosti, jer je samo na taj način mogao biti shvaćen od strane ljudskog roda. Samo ljudskost je mogla doprijeti do ljudske vrste. On je živio Božjim karakterom u ljudskom tijelu koje je Bog pripremio za Njega. Blagoslovio je svijet živeći Božjim životom u čovječjem tijelu, pokazujući na taj način da ima silu ujediniti ljudsko s božanskim. {1SM 264.2}

Naše poslanje od Krista

Krist je rekao: „Nitko ne pozna Sina doli Otac niti tko pozna Oca doli Sin i onaj kome Sin hoće objaviti.“ (Matej 11:27) O kako je nejasno razumijevanje uzvišenog djela Božjeg Sina! On je u svojim rukama držao spasenje svijeta. Zadaća povjerena apostolima daje se i Njegovim sljedbenicima u današnje vrijeme. „I u Njegovo će se ime propovijedati obraćenje i otpuštenje grijeha po svim narodima počevši od Jeruzalema.“ (Luka 24:47) Našem Spasitelju je „dana... sva vlast na nebu i na

zemlji“ (Matej 28:18), a ta sila obećana je i nama. „Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete Mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Djela 1:8) {1SM 264.3}

Iako se crkva može sastojati od siromašnih, neobrazovanih i nepoznatih osoba, ako su njezini članovi ljudi molitve i vjere, njihov utjecaj osjetit će se u sadašnjosti i u vječnosti. Krenu li naprijed u jednostavnoj vjeri, oslanjajući se na obećanja Božje Riječi, bit će u stanju učiniti mnogo dobra. Ako dopuste da njihova svjetlost zasja, Krist se proslavlja u njima i interesi Njegova kraljevstva napreduju. Shvaćaju li svoju osobnu odgovornost pred Bogom, tražit će prilike da rade i sjat će poput svjetiljaka u svijetu. Bit će primjeri iskrenosti i revnog žara za izvršavanje Božjeg plana za spasenje duša. Siromašni i neobrazovani mogu postati, ako to odluče, učenici u Kristovoj školi i On će ih podučiti istinskoj mudrosti. Život krotkog, djetinjeg povjerenja, prave pobožnosti i prave vjere, vršit će učinkovit utjecaj na druge. Osobe koje posjeduju visoko obrazovanje vjerojatno će se više osloniti na svoje akademsko znanje nego na Boga. Oni često ne traže poznavanje Božjih namjera kroz ozbiljnu borbu s Njime u tajnoj molitvi, držeći se vjerom za Božja obećanja. Oni koji su primili nebesko pomazanje krenut će naprijed s duhom nalik Kristovom, tražeći priliku da započnu razgovor s drugima i otkriju im znanje o Bogu i o Isusu Kristu kojeg je On poslao, a poznavanje Njega je vječni život. Postat će živuće poslanice, otkrivajući ljudskom rodu Svjetlost svijeta. {1SM 265.1}

Krist je dao „svakomu svoj posao.“ (Marko 13: 34) On očekuje da svaki čovjek vjerno obavi svoj dio posla. Visoki i niski, bogati i siromašni, svi imaju posao koji trebaju učiniti za Gospodara. Svatko je pozvan na djelovanje. Ali ako ne poslušate Gospodnji glas, ako ne izvršite djelo koje vam je On dao, čvrsto se oslanjajući na Krista kao na Onoga koji vam je dovoljan, ako ne slijedite Njegov primjer, kraj vašeg imena bit će zapisano „Zli i lijeni sluga“. Ako svjetlost koja vam je dana ne prenesete drugima, ako joj ne dopustite da zasja, ona će se ugasiti usred tmine i vaša će se duša naći u strašnoj opasnosti. Bog se obraća svakome tko je upoznao istinu: „Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.“ (Matej 5:16) Prenesite svoju spoznaju istine drugima. To je Božji plan za prosvjećenje svijeta. Ako ne budete stajali na mjestu koje vam je dodijeljeno, ako ne dopustite svojoj svjetlosti da sja, obaviti će vas tama. Bog poziva sve sinove i kćeri nebeske obitelji da se temeljito pripreme kako bi u svakom trenutku mogli stupiti u prve redove, spremni za akciju. Srce omekšano i učinjeno suosjećajnim Isusovom ljubavlju, pronaći će dragocjene bisere namijenjene riznici Gospoda Isusa. {1SM 266.1}

KRISTOVA KUŠANJA

38. KUŠANJE KRISTA

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 28. srpnja 1874.]

Krist nije bio u tako povoljnom položaju da se odupre sotoninom kušanju na osami u pustinji kao što je to bio Adam kada je bio kušan u Edenu. Božji Sin ponizio se i uzeo na sebe ljudsku prirodu nakon što se ljudski rod četiri tisuće godina udaljio od Edena, a time i od svojeg izvornog stanja čistoće i uzvišenosti. Grijeh je stoljećima ostavljao svoj trag na našoj vrsti; tjelesna, umna i moralna pokvarenost prevladavale su diljem ljudske obitelji. {1SM 267.1}

Kada je kušač napao Adama u Edenu, Adam je bio bez grijeha. Stajao je pred Bogom u snazi svojeg savršenstva. Svi dijelovi njegova tijela i sve njegove sposobnosti bile su jednako razvijene i u savršenoj ravnoteži. {1SM 267.2}

Krist je u pustinji kušanja stajao na Adamovu mjestu kako bi podnio test na kojem je on pao. Tamo je Krist pobijedio u grješnikovo ime, četiri tisuće godina nakon što je Adam okrenuo leđa svjetlosti svojeg doma. Odvojena od Božje prisutnosti, ljudska obitelj svakom se sljedećom generacijom sve više udaljavala od izvorne čistoće, mudrosti i znanja kojeg je Adam posjedovao u Edenu. Krist je nosio grijehe i slabosti naše vrste u stanju u kojem je ona bila kada je On došao na zemlju pomoći čovjeku. U ime ljudske vrste, noseći na sebi slabosti palog čovjeka, On je trebao podnijeti sotonina iskušenja u svim područjima u kojima čovjek može biti napadnut. {1SM 267.3}

Adam je bio okružen svime što je njegovo srce moglo poželjeti. Svaka njegova potreba bila je zadovoljena. U veličanstvenom Edenu nije bilo grijeha ni znakova propadanja. Božji anđeli slobodno su i s ljubavlju razgovarali sa svetim parom. Radosne ptice pjevice uzdizale su svoje slobodne, vesele glasove u pjesmama slave svojem Stvoritelju.

Miroljubive životinje u sretnoj su se nevinosti igrale oko Adama i Eve, slušajući njihove naredbe. Adam je bio savršenstvo muževnosti, najplemenitije Stvoriteljevo djelo. Bio je stvoren na Božju sliku, samo malo manjim od anđela. {1SM 268.1}

Krist kao drugi Adam

U kakvoj je to suprotnosti bilo s drugim Adamom kada je On stupio u sumornu pustinju da se sam suoči sa sotonom! Od trenutka pada, ljudski rod neprestano je slabio i tjelesno propadao, tonući sve dublje na ljestvici moralne vrijednosti, sve do trenutka kada je Krist došao na Zemlju. Kako bi uzdignuo palog čovjeka, Krist je morao doprijeti do njega tamo gdje se on trenutno nalazio. Preuzeo je ljudsku prirodu i ponio je slabosti i iskvarenosti ljudske vrste. On, koji nije poznavao grijeh, postao je grijehom zbog nas. Ponizio se do najnižih dubina ljudskog jada kako bi se osposobio da dopre do čovjeka i izvuče ga iz pokvarenosti u koju ga je bacio grijeh. {1SM 268.2}

„Dolikovalo je doista da Onaj radi kojega je sve i po kojemu je sve - kako bi mnoge sinove priveo k slavi - po patnjama do savršenstva dovede Početnika njihova spasenja.“ (Hebrejima 2:10) {Hebrejima 5:9; 2:17, 18 citirano} {1SM 268.3}

„Ta nemamo takva Velikog svećenika koji ne bi mogao biti supatnik u našim slabostima, nego poput nas iskušavana svime, osim grijehom.“ (Hebrejima 4:15) {1SM 268.4}

Sotona je ratovao protiv Božje vladavine od trenutka kada se prvi put pobunio. Uspjeh koji je postigao kušajući Adama i Evu u Edenu, i uvodeći grijeh na ovaj svijet, ohrabrio je najvećeg neprijatelja i on se ponosno hvalisao pred nebeskim anđelima da će Krist, kada se pojavi noseći na

sebi ljudsku prirodu, biti slabiji od njega i bit će nadvladan njegovom silom. Likovao je nad činjenicom da Adam i Eva u Edenu nisu mogli odoljeti njegovim aluzijama kada se usredotočio na njihov apetit. Na isti način savladao je i stanovnike starog svijeta, kroz udovoljavanje pohlepnim željama i pokvarenim strastima. Pomoću zadovoljavanja apetita pobijedio je i Izraelce. Hvalio se da ni sam Božji Sin, koji je bio s Mojsijem i Još uom, nije bio u stanju oduprijeti se njegovoj sili i odvesti svoj odabrani narod u Kanaan, jer su gotovo svi koji su napustili Egipat pomrli u pustinji. Čak je i krotkog Mojsija uspio iskušenjem navesti da sebi prisvoji slavu koja je pripadala Bogu. Kroz popuštanje apetitu i strastima naveo je Davida i Salomona, ljude koji su uživali posebnu Božju naklonost, da izazovu Božje negodovanje. Hvalio se da će uspjeti i u onemogućavanju ispunjenja svrhe Božjeg plana spasenja ljudskog roda kroz Isusa Krista. {ISM 268.5}

U pustinji kušanja Krist je bio bez hrane četrdeset dana. Mojsije je, u posebnim prilikama, bio isto toliko dugo bez hrane, ali on nije osjećao glad. Njega nije kušao i mučio opak i moćan neprijatelj, kao što je to bio slučaj s Božjim Sinom. Mojsije je bio uzdignut iznad ljudskih potreba. Božja slava koja ga je obavijala brinula se za sve što mu je bilo potrebno. {ISM 269.1}

Užasni učinci grijeha na čovjeka

Sotona je bio toliko uspješan u obmanjivanju Božjih anđela, kao i u uzrokovanju pada plemenitog Adama, da je mislio kako će uspjeti nadvladati Krista u Njegovu poniženom obliku. S radošću i zadovoljstvom gledao je na posljedice svojih iskušenja i porast grijeha kroz neprekidno prestupanje Božjeg zakona tijekom više od četiri tisuće godina. On je donio propast našim praroditeljima, uveo grijeh i smrt na svijet te odveo u propast mnoštva iz svih stoljeća, zemalja i staleža. Svojom silom upravljao je gradovima i narodima sve dok njihov grijeh nije naveo Boga da ih u svom gnjevu uništi vatrom, vodom, potresima, glađu i kugom. Svojom podmuklošću i neumornim naporima vladao je apetitom i jačao strasti do toliko strašnog stupnja da je okaljao i gotovo u potpunosti izbrisao Božju sliku u čovjeku. Ljudsko tjelesno i moralno dostojanstvo bilo je uništeno u tolikoj mjeri da je čovjek bio samo blijeda slika karaktera i plemenite savršenosti oblika dostojanstvenog Adama u Edenu. {ISM 269.2}

Prilikom prvog Kristovog dolaska sotona je unizio čovjeka od njegove izvorne, uzvišene čistoće, i umrljao je čisto zlato grijehom. Pretvorio je čovjeka, stvorenog da bude vladar u Edenu, u roba na zemlji koji stenje pod prokletstvom grijeha. Vijenac slave, koji je Bog dao svetom Adamu da ga pokriva umjesto odjeće, nestao je nakon njegova prijestupa, Svjetlost Božje slave nije mogla pokrivati nepokornost i grijeh. Umjesto zdravlja i obilja blagoslova, siromaštvo, bolest i svaka vrsta patnje postali su sudbina Adamovih potomaka. {ISM 270.1}

Sotona je svojom zavodljivom silom pomoću ispraznog mudrovanja naveo ljude da propituju i naposljetku odbace vjerovanje u božansko otkrivenje i samo Božje postojanje. Mogao je gledati na svijet pun moralne pokvarenosti, i na vrstu izloženu gnjevu Boga koji traži osvetu za grijeh, osjećajući paklenski trijumf zbog tako velikog uspjeha u pomračivanju puta tolikom mnoštvu ljudi koje je naveo da prestupe Božji zakon. Odjenuo je grijeh u ugodan i privlačan oblik kako bi osigurao propast mnogih. {ISM 270.2}

Ali njegov najuspješniji plan u obmanjivanju čovjeka bio je skrivanje svojih pravih namjera i svog pravog karaktera, predstavljajući se kao čovjekov prijatelj i dobročinitelj ljudskog roda. On laska ljudima ugodnim bajkama da ne postoji odmetnik koji se pobunio, da nema smrtonosnog neprijatelja kojeg se treba čuvati te da je postojanje đavla kao osobe samo izmišljotina. Dok na taj način prikrija svoje postojanje, sabire tisuće pod svoju vlast. On ih obmanjuje, kao što je pokušao

obmanuti i Krista, da je anđeo s Neba koji čini dobro djelo u korist ljudskog roda, a mase su toliko zaslijepjene grijehom da nisu u stanju prepoznati sotonina lukavstva te mu odaju čast kao što bi to činili s nebeskim anđelom, dok on radi na njihovoj vječnoj propasti. {1SM 270.3}

39. PRVO KRISTOVO KUŠANJE

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 4. i 18. kolovoza 1874.]

Krist je došao na svijet kao Onaj koji će uništiti sotonu i biti Otkupitelj onih koje je njegova sila učinila zarobljenicima. On će vlastitim pobjedonosnim životom ostaviti primjer koji će čovjek moći slijediti i nadvladati sotonina iskušenja. U trenutku kada je Krist stupio u pustinju, Njegovo se lice promijenilo. Slava i veličanstvo s Božjeg prijestolja koje je obasjavalo Njegovo lice kada su se nebesa otvorila pred Njime, kao i Očev glas koji Ga je priznavao kao svog Sina koji Mu je po volji, sada su nestali. Teret grijeha svijeta pritiskao je Njegovu dušu, a Njegovo lice odražavalo je neizrecivu tugu, bol dublju od ičega što je pali čovjek ikada iskusio. Osjećao je sveprisutnu plimu jada koja je preplavljivala svijet. Shvatio je snagu popuštanja apetitu i niskim strastima koje su kontrolirale svijet i donijele ljudima neiskazivu patnju. Popuštanje apetitu bilo je u stalnom porastu i jačalo je svakim sljedećim naraštajem počevši od Adamova prijestupa, sve dok ljudski rod nije postao tako moralno slab da nije mogao pobijediti vlastitom snagom. Krist je, u ime čovječanstva, morao pobijediti apetit tako što će se oduprijeti najsnažnijem iskušenju na tom području. Morao je sam hoditi putem iskušenja i nitko Mu nije smio pomoći, utješiti Ga ili pružiti Mu podršku. Na Njemu je bilo da se bori protiv sila tame. {1SM 271.1}

Budući da čovjek nije bio u stanju svojom ljudskom snagom oduprijeti se sili sotoninih iskušenja, Isus se dragovoljno javio da izvrši to djelo, da ponese breme umjesto čovjeka i nadvlada snagu apetita u njegovo ime. U čovjekovo ime morao je pokazati samoodricanje i ustrajnost, čvrstoću načela jaču od oštrog bola gladi. Morao je pokazati snagu kontrole nad apetitom jaču od gladi, pa i same smrti. {1SM 272.1}

Značaj kušnje

Kada se Krist suočio s iskušenjem vezanim uz apetit, nije se nalazio u prekrasnom Edenu poput Adama čije je oko moglo vidjeti Božju ljubav i svjetlost u svemu što ga je okruživalo. On je bio u opustošenoj, golej pustinji, okružen divljim zvijerima. Sve oko Njega bilo je neugodno i izazivalo je odbojnost u čovječjoj prirodi. U takvom okruženju postio je četrdeset dana i četrdeset noći, i „tih dana nije ništa jeo.“ (Luka 4:2) Dugi post oslabio Ga je i osjećao je oštru glad. Njegovo lice uistinu je bilo nagrđeno mimo svih sinova ljudskih. {1SM 272.2}

To je bio način na koji je Krist započeo svoj život borbe kako bi pobijedio moćnog neprijatelja, podnoseći upravo onu kušnju na kojoj je Adam doživio neuspjeh, kako bi svojom pobjedom mogao slomiti sotoninu silu i otkupiti ljudski rod od sramote njegova pada. {1SM 272.3}

Kada je Adam popustio snazi apetita, sve je bio izgubljeno. Otkupitelj, u kojem je bilo ujedinjeno i ljudsko i božansko, stajao je na Adamovu mjestu i izdržao strašan post od gotovo šest tjedana. Duljina tog posta najjači je dokaz opsega grješnosti i sile iskvarenog apetita na ljudsku obitelj. {1SM 272.4}

Kristova ljudska strana dopirala je do samog dna ljudske bijede i poistovjećivala se sa slabostima i potrebama palog čovjeka, dok se Njegova božanska strana držala Vječnoga. Njegovo djelo nošenja krivice za ljudske prijestupe nije trebalo čovjeku dati dopuštenje da nastavi prestupati Božji zakon, što ga je i učinilo krivim pred zakonom, a taj je dug Krist sam morao otplatiti vlastitim patnjama. Kristova kušanja i patnje trebali su u čovjeka utisnuti osjećaj njegova velikog grijeha u

prestupanju Božjeg zakona i dovesti ga u pokajanje i poslušnost tom zakonu, a kroz poslušnost do toga da ga Bog može prihvatiti. Krist je trebao pripisati čovjeku svoju pravednost i na taj način podignuti njegovu moralnu vrijednost u Božjim očima, tako da njegovi naponi da drži božanski zakon budu prihvatljivi. Kristovo djelo bilo je pomiriti čovjeka s Bogom kroz svoju ljudsku prirodu, a Boga s čovjekom kroz svoju božansku prirodu. {1SM 272.5}

Čim je Krist započeo sa svojim dugim postom u pustinji, sotona je pristupio sa svojim kušnjama. Prišao je Kristu, ogrnut svjetlošću, tvrdeći da je jedan od anđela kraj Božjeg prijestolja, poslan na milostivi zadatak suosjećanja kako bi Mu olakšao Njegovo stanje patnje. Pokušao je uvjeriti Krista kako Bog od Njega ne zahtijeva da prođe kroz samoodricanje i patnje koje je očekivao; da je poslan s neba kako bi Mu donio vijest da je Bog samo namjeravao da Krist dokaže svoju spremnost da izdrži. {1SM 273.1}

Sotona je rekao Kristu da treba samo stati nogom na krvlju umrljani put, ali ne mora hodati njime. Poput Abrahama, On je samo iskušavan da pokaže svoju savršenu poslušnost. Također je rekao da je on anđeo koji je zadržao Abrahamovu ruku dok se podizala s nožem da ubije Izaka, i sada je došao spasiti i Njegov život; rekao je da nije nužno da izdrži bolnu glad i smrt od izgladnjivanja; on će Mu pomoći podnijeti dio tereta djela plana spasenja. {1SM 273.2}

Božji Sin okrenuo je leđa svim tim vještim iskušenjima i bio nepokolebljiv u svojoj odluci da izvrši plan koji je bio stvoren za otkupljenje pale vrste u svim njegovim detaljima, u prenesenom i doslovnom značenju. Ali sotona je pripremio mnogo iskušenja kojima će pokušati prevariti Krista i zadobiti prednost nad Njime. Ako jedno kušanje ne uspije, pokušat će s drugim. Vjerovao je da će uspjeti jer se Krist ponizio u obličje čovjeka. Laskao si je da njegov lažni identitet – a hinio je jednog od nebeskih anđela - neće biti razotkriven. Pravio se da sumnja u Kristovo božanstvo zbog Njegova izmučenog izgleda i neugodnog okruženja u kojem se nalazio. {1SM 273.3}

Krist je znao, kad preuzme ljudsku prirodu, da izgledom neće biti jednak nebeskim anđelima. Sotona je inzistirao da mu Krist, ako je uistinu Božji Sin, pruži dokaz u korist svog uzvišenog karaktera. Pristupio Mu je s iskušenjem vezanim uz apetit. Na tom je polju savladao Adama i upravljao njegovim potomcima, te ih je kroz popuštanje apetitu naveo da izazivaju Boga svojom nepravdom, sve dok njihovi zločini nisu bili tako veliki da ih je Gospod uništio s lica zemlje vodama velikog Potopa. {1SM 274.1}

Pod sotoninim izravnim iskušenjima Izraelci su dopustili da im apetit upravlja razumom te su, kroz popuštanje apetitu, bili navedeni da počine teške grijeha koje su na njih sručile Božji gnjev te su izginuli u pustinji. Sotona je mislio da će uspjeti nadvladati Krista istim iskušenjem. Rekao je Kristu da je jedan od uzvišenih anđela bio prognan na ovaj svijet te da Njegov izgled izaziva sumnju da je On, umjesto nebeski Kralj, zapravo taj pali anđeo, što objašnjava i Njegov izmučeni i ožalošćen izgled. {1SM 274.2}

Krist nije činio čuda za sebe

Tada je obratio Kristovu pozornost na svoj vlastiti privlačan izgled, zaogrnut svjetlošću i zračeci snagom. Tvrдио je da je glasnik koji je došao izravno s nebeskog prijestolja te izjavio kako ima pravo tražiti od Krista dokaz da je On uistinu Božji Sin. Sotona je planirao izazvati nevjericu, ako to bude mogao, u riječi koje su upućene Božjem Sinu s neba u trenutku Njegova krštenja. Odlučio je nadvladati Krista i, ako to bude moguće, utvrditi vlastito kraljevstvo i život. Krista je najprije kušao na području apetita. Na tom je polju imao vlast nad gotovo cijelim svijetom; njegova su kušanja bila prilagođena Kristovoj situaciji i okruženju, što je te sotonine kušnje vezane uz apetit činilo gotovo

neodoljivim. {1SM 274.3}

Krist je mogao učiniti čudo za vlastitu korist, ali to ne bi bilo u skladu s planom spasenja. Mnoga čudesa u Kristovu životu pokazuju Njegovu silu da čini čuda za dobrobit napaćenog čovječanstva. Čudesnim očitovanjem milosti jednom je prilikom nahranio pet tisuća ljudi pomoću samo pet kruhova i dvije male ribe. Dakle, imao je sposobnost učiniti čudo i utažiti vlastitu glad. Sotona si je laskao kako može navesti Krista da posumnja u riječi izgovorene s neba prilikom Njegova krštenja. Kada bi Ga mogao navesti da dovede u pitanje svoje porijeklo i posumnja u istinitost riječi koje je izgovorio Njegov Otac, sotona bi zadobio veliku pobjedu. {1SM 275.1}

Našao je Krista u samoći pustinje bez društva, bez hrane i u stvarnim mukama. Njegovo okruženje bilo je turobno i odbojno. Sotona je sugerirao Kristu da Bog ne bi ostavio svog Sina u takvom stanju potrebe i prave patnje. Nadao se da će poljuljati Kristovo pouzdanje u Njegova Oca koji je dopustio da bude doveden u tu situaciju krajnjih muka u pustinji, na mjestu kojim ne kroče ljudske noge. Sotona se nadao da će podmetnuti sumnje u ljubav Njegova Oca koje bi uhvatile korijen u Kristovu umu, pa će On pod utjecajem malodušnosti i krajnje gladi upotrijebiti svoju čudotvornu silu za vlastitu korist, te se time odvojiti od pomoći svog nebeskog Oca. To je doista bilo stvarno iskušenje za Krista. Ali On mu nije popustio ni na trenutak. Ni u jednom trenutku nije posumnjao u ljubav svog nebeskog Oca, iako se činilo da Ga tišti neizreciva bol. Sotonina iskušenja, iako vješto smišljena, nisu narušila postojanost Božjeg ljubljenog Sina. Njegovo čvrsto pouzdanje u Njegova Oca nije moglo biti uzdrmano. {1SM 275.2}

Krist nije pregovarao s iskušenjem

Isus se nije udostojao objašnjavati svojem neprijatelju kako je On Božji Sin i kako Mu, u tom svojstvu, priliči postupati. Uvredljivim i izazivačkim tonom sotona je isticao trenutno Kristovo stanje slabosti i neugledna izgleda u odnosu na svoju vlastitu snagu i slavu. Rugao se Kristu kako nije prikladan biti ni predstavnik anđela, a kamoli njihova uzvišenog Zapovjednika, priznatog Kralja u nebeskim dvorovima. Njegov trenutni izgled pokazivao je da je napušten i od Boga i od ljudi. Rekao je da Krist, ako je doista Božji Sin, nebeski vladar, posjeduje silu jednaku Božjoj sili te da mu to može dokazati tako što će učiniti čudo i pretvoriti kamenje koje je ležalo pod Njegovim nogama u kruhove te si time utažiti glad. Sotona je obećao da će se, ako Krist to učini, odmah odreći svojih tvrdnja o vlastitoj nadmoći i tako će borba između njega i Krista biti zauvijek završena. {1SM 275.3}

Činilo se da Krist ne obraća pozornost na sotonine klevetničke izazove. Nije bio izazvan na davanje dokaza o svojoj moći. Krotko je podnosio uvrede bez uzvratanja. Riječi izgovorene s neba prilikom Njegova krštenja bile su dragocjene, dajući Mu dokaz kako Njegov Otac odobrava korake koje poduzima u planu spasenja kao čovjekov zamjenik i jamac. Nebesa koja su se otvorila i golub koji se spustio bili su jamstva da će Njegov Otac na nebu ujediniti svoju moć sa silom svog Sina na zemlji kako bi spasili čovjeka od sotonine vlasti te da je Bog prihvatio Kristov trud da poveže zemlju s nebom, smrtnog čovjeka s beskonačnim. {1SM 276.1}

To znamenje, primljeno od Oca, bilo je neizrecivo dragocjeno Božjem Sinu kroz sve Njegove teške patnje i užasne sukobe s vođom odmetnika. Dok je prolazio Božju kušnju u pustinji, kao i tijekom svoje cijele službe, nije učinio ništa kako bi uvjerio sotonu u vlastitu silu i u to kako je On Spasitelj svijeta. Sotona je imao dovoljno dokaza o Njegovu uzvišenom položaju. Njegova nespremnost da Isusu oda čast koja Mu pripada i pokaže svoju pokornost kao podređeni, bilo je ono što je preraslo u pobunu protiv Boga i dovelo do njegova isključenja iz neba. {1SM 276.2}

Korištenje svoje božanske sile za svoju vlastitu korist, kako bi si olakšao patnje, nije bilo dio

Kristove misije. Na to je On dobrovoljno pristao. Složio se primiti čovjekovu prirodu i trebao je pretrpjeti neprilike, patnje i boli ljudskog roda. Nije bilo na Njemu da čini čuda za vlastitu dobrobit. On je došao spasiti druge. Cilj Njegove misije bio je donijeti blagoslove, nadu i život izmučenima i potlačenima. On je trebao ponijeti terete i tuge napaćenog čovječanstva. {1SM 276.3}

Iako je patio od oštrih bolova izazvanih glađu, Krist se odupro iskušenjima. Odbio je sotonine napade pomoću Svetog pisma, onih istih spisa koje je dao Mojsiju u pustinji da ih ponavlja pobunjenički nastrojenom Izraelu kada je njihova prehrana bila ograničena te su vikali za mesom: „Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.“ (Matej 4:4) Tom izjavom, kao i vlastitim primjerom, Krist je pokazao čovjeku da glad za tjelesnom hranom nije najgora nevolja koja ga može zadesiti. Sotona je laskao našim praroditeljima da će im jedenje ploda sa stabla života, [stablo o kojem se ovdje govori očito je stablo spoznaje, a ne stablo života. Izraz „života“ očito je tiskarska greška. Taj izraz ne nalazi se u prvom izdanju ovog članka, u The Signs of the Times od 9. srpnja 1874., niti u njegovu ponovnom objavljivanju u obliku letka, pod naslovom „Otkupljenje ili Kristovo kušanje“, stranica 42. - Uredništvo.] koje im je Bog zabranio, donijeti veliko dobro i zajamčiti im otpornost na smrt - upravo suprotno onome što im je Bog obznanio. „Ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti.“ (Postanak 2:17) Da je Adam bio poslušan, nikada ne bi upoznao nestašicu, tugu ni smrt. {1SM 277.1}

Da su ljudi koji su živjeli prije potopa bili poslušni Božjoj riječi, bili bi sačuvani i vode potopa ne bi ih uništile. Da su Izraelci bili poslušni Božjim riječima, On bi im podario posebne blagoslove. Ali oni su pali kao posljedica popuštanja apetitu i strastima. Nisu željeli biti poslušni Božjim riječima. Popuštanje izopaćenom apetitu navelo ih je na brojne i teške grijehе. Da su Božje zahtjeve stavili na prvo mjesto, a svoje tjelesne želje na drugo, pokoravajući se Božjem odabiru ispravne hrane za njih, ni jedan od njih ne bi propao u pustinji. Bili bi utvrđeni u plodnoj kanaanskoj zemlji kao svet, zdrav narod, i ne bi bilo nikakve slabosti u bilo kojem od njihovih plemena. {1SM 277.2}

Spasitelj svijeta postao je grijehom zbog ljudskog roda. Postajući čovjekov zamjenik, Krist nije očitovao svoju silu kao Božji Sin. Sebe je ubrojio u ljudske redove. Trebao je podnositi ispite i kušnje kao čovjek, u čovjekovo ime, u najtežim okolnostima, te ostaviti primjer vjere i savršenog pouzdanja u svog nebeskog Oca. Krist je znao da će se Njegov Otac pobrinuti za hranu kada to bude po Njegovoj volji. U tom ozbiljnom iskušenju odlučio je da neće, čak ni kada Ga je glad pritisnula do neizdrživih granica, preuranjeno umanjiti ni jednu sitnicu u kušnji koja mu je dodijeljena tako što bi upotrijebio svoju božansku moć. {1SM 278.1}

Pali čovjek, kad zapadne u nevolju, ne bi posjedovao moć da čini čuda za vlastitu korist, da se spasi od bola i patnje ni da si osigura pobjedu nad svojim neprijateljima. Božja namjera bila je prokušati i ispitati ljudski rod i dati im mogućnost da razviju svoj karakter dovodeći ih redovito u probne situacije da iskuša njihovu vjeru i pouzdanje u Njegovu ljubav i silu. Kristov život predstavljao je savršen primjer. On je neprekidno, svojim primjerom i naukom, učio ljude da je Bog njihov oslonac i da se u Bogu treba nalaziti njihova vjera i čvrsto pouzdanje. {1SM 278.2}

Krist je znao da je sotona bio lažljivac od samog početka, i bilo je potrebno snažno samosvladavanje da sasluša prijedloge tog uvredljivog obmanjivača bez da odmah ukori njegove drske pretpostavke. Sotona je očekivao kako će izazvati Božjeg Sina da se upusti u prepirku s njime; na taj se način nadao da će, u trenutku Njegove krajnje slabosti i duševne muke, moći zadobiti prednost nad Njime. Planirao je izvrnuti Kristove riječi i preuzeti inicijativu, te pozvati u pomoć svoje pale anđele da upotrijebe sve svoje moći kako bi Ga nadvladali i pobijedili. {1SM 278.3}

Spasitelj svijeta nije se upustio u sukob sa sotonom, koji je bio zbačen s neba jer više nije bio dostojan svojeg mjesta u njemu. Onaj koji je mogao utjecati na Božje anđele da se pobune protiv svog Vrhovnog Vladara i protiv Njegova Sina, njihova ljubljenog zapovjednika, te zadobije njihovu naklonost za sebe, bio je sposoban za svaku vrstu obmane. Četiri tisuće godina ratovao je protiv Božje vladavine i nije izgubio ništa od svoje sposobnosti ili sile da kuša i obmanjuje. {1SM 279.1}

Pobjeda kroz Krista

Budući da pali čovjek svojom ljudskom snagom nije mogao nadvladati sotonu, Krist se spustio s nebeskih kraljevskih dvorova kako bi mu pomogao svojom objedinjenom božanskom i ljudskom snagom. Krist je znao da se Adam u Edenu, s prednostima koje je tada posjedovao, mogao oduprijeti sotoninim iskušenjima i pobijediti ga. Također je znao da je čovjeku istjeranom iz Edena, odvojenom od Božje svjetlosti i ljubavi od vremena njegova pada, nemoguće vlastitom snagom oduprijeti se sotoninim kušanjima. Kako bi ljudima vratio nadu i spasio ih od potpune propasti, On se ponizio i preuzeo na sebe čovječju prirodu da bi, preko svoje nebeske sile ujedinjene s ljudskošću, mogao doprijeti do čovjeka u stanju u kojem se on nalazio. On palim Adamovim sinovima i kćerima daje snagu koju oni sami nikako ne bi bili u stanju steći, kako bi u Njegovo ime mogli nadvladati sotonina iskušenja. {1SM 279.2}

Uzvišeni Božji Sin, preuzimajući na sebe ljudsku prirodu, približava se čovjeku zauzimajući mjesto grješnikova zamjenika. On se poistovjećuje s ljudskim patnjama i nevoljama. Bio je iskušavan na sve načine na koji su kušani ljudi, kako bi mogao znati priteći u pomoć onima koji zapadnu u iskušenje. Krist je pobijedio umjesto grješnika. {1SM 279.3}

Jakov je u svojem noćnom viđenju vidio zemlju povezanu s nebom preko ljestava koje se protežu do Božjeg prijestolja. Vidio je Božje anđele, odjevene u blistave nebeske haljine, kako se spuštaju s neba i vraćaju se na nebo po tim blještavim ljestvama. Dno tih ljestava počivalo je na zemlji, dok je njihov vrh dosizao do najviših visina nebesa i oslanjao se na Jahvino prijestolje. Sjaj s Božjeg prijestolja obasjavao je te ljestve i odsajivao svjetlost neopisive slave u smjeru zemlje. {1SM 279.4}

Te ljestve predstavljale su Krista koji je uspostavio komunikaciju između neba i zemlje. U svojoj poniznosti, Krist se spustio do najdubljeg dna ljudske bijede vođen suosjećanjem i samilošću prema palom čovjeku, koji je Jakovu prikazan kao onaj kraj ljestava koji je počivao na zemlji, dok vrh ljestava, koji dopire do neba, predstavlja Kristovu božansku silu koja se drži Beskonačnoga, i tako povezuje zemlju s nebom i konačnog čovjeka s beskonačnim Bogom. Kroz Krista uspostavljen je dijalog između Boga i čovjeka. Anđeli mogu silaziti s neba na zemlju s porukama ljubavi upućenima palom čovjeku i pomagati onima koji će naslijediti spasenje. Samo kroz Krista ti nebeski glasnici mogu služiti ljudima. {1SM 280.1}

Adam i Eva su u Edenu bili stavljeni u najpovoljnije uvjete. Imali su prednost održavati zajedništvo s Bogom i anđelima. Na njima nije počivala osuda grijeha. Božja i anđeoska svjetlost bila je s njima i obavijala ih je. Autor njihova postojanja bio je i njihov učitelj. Ali oni su potpali pod silu i iskušenja vještog neprijatelja. Četiri tisuće godina sotona je radio protiv Božje vladavine, i to odlučno djelovanje priskrbilo mu je snagu i iskustvo. Pali ljudi nisu imali na raspolaganju one prednosti koje su postojale u Edenu. Bili su odvojeni od Boga četiri tisuće godina. Mudrost da prepoznaju sotonina iskušenja i snaga da im se odupru postajali su sve slabiji i slabiji, sve do trenutka kada je izgledalo da sotona pobjedonosno vlada ovom zemljom. Apetiti i strasti, ljubav prema svijetu i drski grijesi predstavljali su velike grane zla iz kojih su izrastale sve vrste zločina,

nasilja i pokvarenosti. {1SM 280.2}

40. DRUGO KRISTOVO KUŠANJE

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 18. kolovoza i 1. rujna 1874.]

Sotonin pokušaj da nadvlada Krista na području apetita doživio je neuspjeh; tamo u pustinji, Krist je zadobio pobjedu u ime ljudskog roda na području apetita te time omogućio čovjeku da u svim budućim vjekovima sam za sebe nadvlada snagu apetita u Njegovo ime. No sotona nije bio spreman odustati od svojih pokušaja dok ne iscrpi sva moguća sredstva kojima bi mogao zadobiti pobjedu nad Otkupiteljem svijeta. Bio je svjestan da se na kocki nalazi sve, pa i sama odluka o tome hoće li on ili Krist biti pobjednici u tom sukobu. Kako bi zadivio Krista svojom nevjerojatnom snagom, odnio Ga je u Jeruzalem i postavio Ga na vrh Hrama, te Ga je tamo nastavio opsjedati iskušenjima. {1SM 281.1}

Ponovo je zahtijevao od Krista da - ako je uistinu Božji Sin - pruži dokaz u prilog tome tako što će se baciti sa vrtočlave visine na koju Ga je on postavio. Nagovarao je Krista da pokaže svoje pouzdanje u zaštitničku brigu Njegova Oca bacajući se s vrha Hrama. Tijekom sotonina prvog kušanja na području apetita, pokušao je potaknuti sumnje po pitanju Božje ljubavi i brige za Krista kao Njegova Sina tako što je isticao okolinu u kojoj se nalazio i glad koju je osjećao kao dokaz odsustva Božje naklonosti prema Njemu, ali doživio je neuspjeh. Sljedeće što je pokušao bilo je iskoristiti vjeru i potpuno pouzdanje koje je Krist pokazao u svog nebeskog Oca kako bi Ga naveo na drskost. „Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen.“ (Matej 4:6) Isus je bez oklijevanja odgovorio: „Pisano je također: Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!“ (Matej 4:7) {1SM 281.2}

Grijev drskosti

Grijev drskosti leži vrlo blizu vrlini prave vjere i pouzdanja u Boga. Sotona si je laskao kako će moći iskoristiti ljudsku stranu Kristove prirode da Ga gurne preko crte koja razdvaja pouzdanje od drskosti. Mnogo duša doživljava brodolom upravo na ovoj točki. Sotona je pokušao obmanuti Krista pomoću laskanja. Priznao je da je Krist u pravu u pustinji po pitanju svoje vjere i pouzdanja da je Bog Njegov Otac, čak i usred najtežih okolnosti. Tada je počeo poticati Krista da mu pruži još samo jedan dokaz Njegove potpune ovisnosti o Bogu, samo još jedan dokaz Njegove vjere da je uistinu Božji Sin, i to tako što će se baciti s vrha Hrama. Rekao je Kristu da se nema čega bojati ako je doista Božji Sin, jer anđeli spremno čekaju da Ga uhvate. Sotona je svojim korištenjem Svetog pisma dao do znanja da ga dobro poznaje. {1SM 282.1}

Otkupitelj svijeta nije odstupio od svoje besprijekornosti i pokazao je da ima savršenu vjeru u brigu koju Mu je Otac obećao. Nije želio nepotrebno iskušavati vjernost i ljubav svog Oca, iako se nalazio u rukama neprijatelja, u iznimno teškom i opasnom položaju. Nije želio, kako je to sotona predlagao, iskušavati Boga drskim eksperimentiranjem s Njegovom providnošću. Sotona je posegnuo za citatima koji su naizgled bili primjereni situaciji, nadajući se da će postići svoj cilj tako što će ih primijeniti na našeg Spasitelja upravo u tom trenutku. {1SM 282.2}

Krist je znao da Ga Bog uistinu može uhvatiti, kada bi od Njega zahtijevao da se baci s Hrama. Ali učiniti to bez Božjeg naloga, samo da iskuša zaštitničku brigu i ljubav svog Oca jer ga je sotona izazvao da postupi tako, ne bi pokazalo snagu Njegove vjere. Sotona je bio jako dobro svjestan da bi Krist - ako Ga uspije nagovoriti da se baci s Hrama bez da Ga je na to pozvao Njegov Otac, samo

zato da dokaže kako posjeduje zaštitničku brigu svog nebeskog Oca - samim tim činom pokazao slabost svoje ljudske prirode. {1SM 282.3}

Krist je izišao kao pobjednik iz svojeg drugog iskušenja. Pokazao je savršeno pouzdanje i vjeru u svog Oca tijekom sukoba s moćnim neprijateljem. Kroz pobjedu koju je tu zadobio, naš Otkupitelj ostavio je ljudima savršen primjer, pokazujući kako se čovjekova jedina sigurnost nalazi u čvrstom pouzdanju i nepokolebljivom povjerenju u Boga tijekom svih iskušenja i opasnosti. On je odbio drsko se pozvati na milost svog Oca tako što bi se stavio u situaciju u kojoj bi bilo nužno da Njegov nebeski otac očituje svoju silu da bi Ga spasio od opasnosti. To bi predstavljalo samovoljno izazivanje djelovanja providnosti; time On ne bi svom narodu ostavio savršen primjer vjere i čvrstog pouzdanja u Boga. {1SM 283.1}

Cilj sotonina kušanja Krista bio je navesti Ga na drsku oholost, kako bi se pokazala ljudska slabost koja bi Ga učinila neprikladnim za savršen primjer Njegovu narodu. Sotona je vjerovao da, ako Krist poklekne pred ispitom njegovih kušanja, za ljudski rod neće biti otkupljenja i njegova vlast nad njima bit će potpuna. {1SM 283.2}

Krist naša nada i primjer

Kristovo poniženje i neizrecive patnje pretrpljene u pustinji iskušenja podneseni su zbog ljudskog roda. Kroz Adamov prijestup sve je bilo izgubljeno. Krist je predstavljao jedinu čovjekovu nadu u povratak pod Božju naklonost. Čovjek se prestupanjem Božjeg zakona toliko udaljio od Njega da nikakva poniznost pred Bogom nije mogla biti razmjerna čovjekovu teškom grijehu. Božji Sin mogao je u potpunosti shvatiti teške grijehe prijestupnika, a samo On je, svojim bezgriješnim karakterom, mogao prinijeti prihvatljiv otkup za čovjeka tako što će podnijeti strašan osjećaj nezadovoljstva svoga Oca. Tuga i patnja Božjeg Sina zbog grijeha svijeta bili su razmjerni Njegovu božanskom savršenstvu i čistoći, kao i težini prijestupa. {1SM 283.3}

Krist je bio naš primjer u svemu. Dok promatramo Njegovo poniženje tijekom dugog kušanja i posta u pustinji kako bi nadvladao iskušenja apetita u naše ime, trebamo se podsjetiti te pouke svaki put kada se zateknemo u iskušenju. Ako sila apetita ima tako snažan utjecaj na ljudski rod, a popuštanje toj sili je tako strašno da se Božji Sin podvrgnuo takvoj kušnji, koliko je tek važno da osjetimo nužnost podčinjavanja apetita kontroli razuma. Naš Spasitelj postio je gotovo šest tjedana kako bi za čovjeka mogao izvojevati pobjedu po pitanju apetita. Kako onda onaj tko ispovijeda kršćanstvo na osnovi prosvijećene savjesti, imajući pred sobom Krista kao uzor, može popustiti pred željama apetita koje slabe um i srce? Tužna je činjenica da navike udovoljavanja sebi nauštrb zdravlja, kao i slabljenja moralne snage, drže u ropskim okovima velik dio kršćanskog svijeta u današnje doba. {1SM 284.1}

Mnogi koji tvrde da su pobožni ne pitaju se zašto je Krist tako dugo postio i patio u pustinji. Njegova muka nije bila toliko posljedica bolova koje je izazvala glad, koliko Njegove svijesti o užasnim posljedicama koje je popuštanje apetitu i strastima ostavilo na ljudskom rodu. Znao je da će apetit postati čovjekov idol, odvesti ga putem na kojem će zaboraviti Boga i izravno se ispriječiti između njega i njegova spasenja. {1SM 284.2}

41. TREĆE KRISTOVO KUŠANJE

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 1. rujna 1874.]

Naš Spasitelj pokazao je savršeno povjerenje u svog nebeskog Oca da neće biti izložen iskušenju većem od onoga za koje će Mu dati snagu da izdrži, te da će Ga na kraju učiniti pobjednikom ako strpljivo podese kušnju kojoj bude izvrnut. Krist se nije svojevotjno izložio opasnosti. Bog je dopustio sotoni da privremeno ima tu sposobnost u odnosu na Njegova Sina. Isus je znao da će, uspije li zadržati svoju besprijeokornost u tom izuzetno teškom položaju, s neba biti poslan Božji anđeo koji će Ga osloboditi patnja ako ne bude postojalo ni jedno drugo rješenje. On je na sebe preuzeo ljudsko obličje i postao je predstavnikom ljudskog roda. {1SM 285.1}

Sotona je vidio kako svojim drugim velikim kušanjem nije postigao nikakav uspjeh kod Krista. „I povede Ga đavao na visoko, pokaza Mu odjednom sva kraljevstva zemlje i reče Mu: „Tebi ću dati svu ovu vlast i slavu njihovu jer meni je dana i komu hoću, dajem je. Ako se dakle pokloniš preda mnom, sve je Tvoje.“ (Luka 4:5-7). {1SM 285.2}

Tijekom prva dva velika kušanja sotona nije otkrio svoje prave namjere ni svoju prirodu. Tvrdio je da je uzvišeni glasnik s nebeskih dvorova, ali sada je odbacio svoju krinku. U panoramskom pogledu pokazao je Kristu sva kraljevstva svijeta u njihovu najprivlačnijem svjetlu, istovremeno tvrdeći da je knez ovoga svijeta. {1SM 285.3}

Najprivlačnije kušanje

To posljednje kušanje bilo je najprivlačnije od sva tri. Sotona je znao da se Kristov život morao sastojati od tuge, muke i borbe. Mislio je da može iskoristiti tu činjenicu kako bi podmitio Krista da se odrekne svoje besprijeokornosti. Sotona je u tom posljednjem kušanju upregnuo sve svoje snage, jer taj posljednji napor imao je odlučiti tko će izići kao pobjednik. On je tvrdio da je svijet pod njegovom vlašću, te da je on knez koji vlada u vjetru. Odnio je Isusa na vrh vrlo visoke planine i tada Mu je u panorami pokazao sva kraljevstva svijeta koja su tako dugo bila pod njegovom vlašću, te ih je ponudio Njemu kao jedan veliki dar. Reкао je Kristu da može doći u posjed svjetskih kraljevstava bez da se izloži opasnosti sa svoje strane. Sotona je obećao predati svoje žezlo i vlast, i Krist bi postao zakoniti vladar ako mu učini samo jednu uslugu. Sve što traži za sva kraljevstva svijeta koja Mu je tog dana pokazao jest da mu Krist oda počast kao svom poglavaru. {1SM 286.1}

Isusovo oko samo je na trenutak počivalo na slavi koja Mu je bila pokazana; ali onda se okrenuo i odbio gledati opčinjavajući prizor. Nije namjeravao ugroziti svoju nepokolebljivu besprijeokornost tako što bi se poigravao s kušačem. Kada je sotona zahtijevao da mu se pokloni, pobudio se Kristov božanski gnjev i On više nije mogao trpjeti sotoninu bogohulnu drskost, niti mu dopustiti da ostane u Njegovoj prisutnosti. U tom trenutku Krist je upotrijebio svoju nebesku vlast i zapovjedio sotoni da odstupi. „Odlazi, Sotono! Ta pisano je: Gospodinu, Bogu svom se klanjaj i Njemu jedinom služi!“ (Matej 4: 10) Sotona je u svojoj oholosti i drskosti predstavio sebe kao zakonitog i trajnog vladara ovog svijeta, vlasnika svih njegovih bogatstava i sjaja, tražeći znak odanosti od svakoga tko na njemu živi, kao da je on taj koji je stvorio svijet i sve što je na njemu. Reкао je Kristu: „Tebi ću dati svu ovu vlast i slavu njihovu jer meni je dana i komu hoću, dajem je.“ (Luka 4:6) Pokušao je sklopiti poseban ugovor s Kristom, u kojem bi Mu odjednom predao sve na što polaže pravo ako mu Krist iskaže obožavanje. {1SM 286.2}

Ta uvrjeda prema Stvoritelju pobudila je ljutnju Božjeg Sina i nagnala Ga da ukori i otjera sotonu. Sotona si je u prvom iskušenju laskao kako je tako dobro prikrio svoju pravu prirodu i namjere da ga Krist nije prepoznao kao palog vođu pobune kojeg je On sam pobijedio i zbacio s neba. Riječi kojima ga je Krist otjerao: „Odlazi, Sotono,“ bile su dokaz da ga je Krist prepoznao od prvog trenutka i da su sve njegove obmanjivačke vještine bile neuspješne protiv Božjeg Sina. Sotona je znao da - ako Isus umre kako bi iskupio čovjeka - njegova moć će s vremenom morati nestati, a on sam bit će uništen. Stoga je njegov plan bio spriječiti dovršenje velikog djela koje je Božji Sin otpočeo, ako to bude moguće. Kada bi plan za otkupljenje čovjeka propao, on bi zadržao kraljevstvo na koje je tada polagao vlast. Kad bi uspio u svojim namjerama, laskao si je da bi vladao nasuprot nebeskom Bogu. {1SM 287.1}

Kada je Isus napustio nebo i tamo ostavio svoju silu i slavu, sotona je likovao. Mislio je da se Božji Sin stavio pod njegovu vlast. Sveti par u Edenu tako je lako pao pred iskušenjem da se nadao kako će svojom sotonskom lukavošću i silom nadvladati i samog Božjeg Sina te time spasiti vlastiti život i kraljevstvo. Uspije li iskušenjem navesti Isusa da se suprotstavi volji svog Oca, kao što je to učinio kada je kušao Adama i Evu, njegov bi cilj bio postignut. {1SM 287.2}

Trebalo je doći vrijeme kada će Isus otkupiti ono što je bilo u sotoninom posjedu tako što će položiti vlastiti život te će se, nakon nekog vremena, pred Njime pokloniti sve nebo i zemlja. Isus je bio nepokolebljiv. On je odabrao svoj život patnji, svoju sramotnu smrt te da, na način koji je odredio Njegov Otac, postane zakoniti vladar zemaljskih kraljevstava i prihvati ih u svoje ruke kao vječno vlasništvo. A sotona će biti predan u Njegove ruke kako bi ga uništila smrt i nikada više neće uznemirivati Isusa ni proslavljene svece. {1SM 287.3}

Odlučan otpor iskušenju

Isus je rekao lukavom neprijatelju: „Odlazi, Sotono! Ta pisano je: Gospodinu, Bogu svom se klanjaj i Njemu jedinom služi!“ (Matej 4:10) Sotona je tražio od Krista dokaz da je On uistinu Božji Sin, i u tom trenutku dobio je dokaz koji je tražio. Bio je prisiljen poslušati Kristovu božansku zapovijed. Bio je poražen i ušutkan. Nije posjedovao silu koja bi mu omogućila da se suprotstavi konačnom odbijanju. Bio je prisiljen bez ijedne riječi trenutno uzmaknuti i ostaviti Otkupitelja svijeta na miru. {1SM 288.1}

Sotonina mrska prisutnost povukla se. Borba je završila. Uz cijenu nevjerojatne patnje, Kristova pobjeda u pustinji bila je jednako potpuna kao što je potpun bio Adamov neuspjeh, i Krist je neko vrijeme bio slobodan od prisutnosti svojeg moćnog neprijatelja i legija njegovih anđela. {1SM 288.2}

Kada je završio sa svojim kušanjima, sotona je na kratko vrijeme napustio Isusa. Neprijatelj je bio poražen, ali borba je bila duga i izuzetno naporna. Kad je napokon završila, Isus je bio iscrpljen i malaksao. Pao je na tlo i izgledalo je kao da umire. Nebeski anđeli, koji su se klanjali pred Njime u kraljevskim dvorovima i koji su sa žarkim, iako bolnim zanimanjem pratili svojeg ljubljenog Zapovjednika, te zadivljeni gledali užasnu borbu koju je pretrpio sa sotonom, sada su došli i služili Mu. Pripremili su Mu hranu i osnažili Ga, jer je ležao poput mrtvaca. Anđeli su bili ispunjeni čuđenjem i strahopoštovanjem jer su znali da Otkupitelj svijeta prolazi kroz neizrecive patnje kako bi omogućio čovjekov otkup. Onaj koji je na nebeskim dvorovima bio ravan Bogu, nalazio se pred njima oslabljen nakon gotovo šest tjedana posta. Izoliran i sam bio je izložen napadima vođe pobunjenika koji je bio zbačen s neba. Izdržao je ozbiljniju i težu kušnju od bilo koje kojoj će čovjek ikada biti izložen. Borba sa silama tame bila je duga i izuzetno naporna za Kristovu ljudsku prirodu u Njegovu slabom i izmučenom stanju. Anđeli su donijeli poruke ljubavi i utjehe od Oca Sinu, kao i

siguran glas da se cijelo nebo radovalo velikoj i potpunoj pobjedi koju je izborio u čovjekovo ime. {1SM 288.3}

Cijena otkupljenja ljudskog roda neće se nikada moći shvatiti u potpunosti sve dok otkupljeni ne stanu zajedno s Otkupiteljem uz Božje prijestolje. Tada, kada zadobiju sposobnost cijeniti vrijednost besmrtnog života i vječne nagrade, zapjevat će pjesmu pobjede i besmrtnog trijumfa; „Klicahu iza glasa: „Dostojan je zaklani Jaganjac primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov!“ (Otkrivenje 5:12) „I začujem: sve stvorenje,“ kaže Ivan, „i na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i u moru - sve na njima i u njima govori: „Onomu koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu blagoslov i čast, i slava i vlast u vijeke vjekova!“ (Otkrivenje 5:13) {1SM 289.1}

Iako su sotonini najsnažniji pokušaji propali zajedno s njegovim najmoćnijim kušanjima, nije se odrekao nade da će u nekom trenutku u budućnosti imati više uspjeha sa svojim pokušajima. Radovao se razdoblju Kristove javne službe, kada će mu se pružiti prilika okušati svoju silu i vještinu protiv Njega. Sotona je načinio svoje planove kako umrtviti razumijevanje Židova, Božjeg izabranog naroda, da u Kristu ne bi prepoznali Otkupitelja svijeta. Namjeravao je ispuniti njihova srca zavišću, ljubomorom i mržnjom protiv Božjeg Sina kako Ga ne bi prihvatili, već učinili Njegov život na zemlji što je moguće gorčim. {1SM 289.2}

***KRIST – STVORITELJ I
DARIVATELJ ŽIVOTA***

42. BOŽJE OTKRIVENJE

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 8. studenoga 1898.]

„Ta Bog koji reče: Neka iz tame svjetlost zasine!, On zasvijetli u srcima našim da nam spoznanje slave Božje zasvijetli na licu Kristovu.“ (2. Korinćanima 4:6) {ISM 290.1}

Prije njihova pada u grijeh nije postojao ni jedan oblačak u umovima naših praroditelja koji bi ometao njihovo jasno shvaćanje Božjeg karaktera. Oni su bili u potpunom skladu s Božjom voljom. Umjesto odjeće, bili su zaogrnuti prekrasnim svjetlom – Božjim svjetlom. Gospod je posjećivao sveti par i podučavao ih preko djela svojih ruku. Priroda je bila njihov udžbenik. U Edenskom vrtu, Božje postojanje očitovalo se u prirodi koja ih je okruživala. Svako stablo u vrtu obraćalo im se. Jasno su vidjeli nevidljive božanske stvari, shvaćajući ih kroz ono što je stvoreno, pa čak i Njegovu vječnu moć i božansko Trojstvo. {ISM 290.2}

No dok je istina da se Bog na takav način mogao raspoznati u prirodi, to ne potvrđuje tvrdnju da su Adam i njegovo potomstvo imali otkrivenu savršenu spoznaju Boga preko prirodnog svijeta. Priroda je mogla prenijeti svoje pouke čovjeku u njegovoj nevinosti; ali prijestup je okaljao prirodu i ispriječio se između nje i Boga prirode. Da Adam i Eva nikada nisu bili neposlušni svome Stvoritelju, da su ostali na putu savršene pravednosti, mogli su poznavati i razumjeti Boga. Ali kad su poslušali glas kušača i sagriješili protiv Boga, svjetlost haljina nebeske nevinosti udaljila se od njih; rastajući se s haljinama nedužnosti, na sebe su navukli tamne haljine neznanja o Bogu. Blistavo i savršeno svjetlo koje ih je do tada okruživalo, obasjavalo je sve čemu su se bili približili; ali u odsutnosti tog nebeskog svjetla, Adamovo potomstvo više nije bilo u stanju prepoznati Božji karakter u djelima koja je On stvorio. {ISM 290.3}

Prirodne stvari koje danas promatramo daju nam samo blijedu sliku o ljepoti i slavi Edena; ipak, prirodni svijet nedvosmislenim glasom objavljuje Božju slavu. U prirodnim stvarima, koliko god one bile ukaljane prokletstvom grijeha, ostaje mnogo ljepote. Zemlju je stvorio Onaj koji je svemoćan u svojoj sili, velik u dobroti, milosti i ljubavi, pa čak i u svojem stanju propadanja ona prenosi istine o vještom Najvećem Umjetniku. U toj knjizi prirode koja se otvara pred nama - u prekrasnim, mirisnim cvjetovima, u njihovim raznolikim i nježnim bojama - Bog nam daje nedvojben dokaz svoje ljubavi. Nakon Adamova pada, Bog je mogao uništiti svaki pupoljak koji se otvarao i svaki cvijet u cvatu, ili im je mogao oduzeti njihov miris, tako ugodan osjetilima. U zemlji, uvenuloj i pokvarenoj od grijeha, u trnju, čičku i kukolju, možemo čitati o osudi zakona; ali iz nježnih boja i miomirisa cvijeća možemo naučiti da nas Bog još uvijek ljubi i da se Njegova milost nije u potpunosti povukla sa Zemlje. {ISM 291.1}

Priroda je puna duhovnih pouka za ljudski rod. Cvijeće umire samo zato da bi se podiglo na novi život; u tome možemo naučiti pouku o uskrsnuću. Svi koji ljube Boga ponovno će procvjetati u nebeskom Edenu. Ali priroda ne može prenijeti pouku o Božjoj velikoj i čudesnoj ljubavi. Iz tog razloga, nakon čovjekovog pada, priroda nije bila njegov jedini učitelj. Kako svijet ne bi ostao u tami, u vječnoj duhovnoj noći, Bog koji je stvorio prirodu susreo se s nama u osobi Isusa Krista. On je bio to „Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka koji dođe na svijet.“ (Ivan 1:9) Trebamo promatrati kako „nam spoznanje slave Božje zasvijetli na licu Kristovu.“ (2. Korinćanima 4:6) {ISM 291.2}

U osobi svojeg jedinorođenog Sina, nebeski Bog se unizio do naše ljudske prirode. U svojem

odgovoru na Tomino pitanje, Isus je rekao: „Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po Meni. Da ste upoznali Mene, i Oca biste Moga upoznali. Od sada Ga i poznajete i vidjeli ste Ga.“ Kaže Mu Filip: „Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je!“ Nato će mu Isus: „Filipe, koliko sam vremena s vama i još Me ne poznaš? Tko je vidio Mene, vidio je i Oca. Kako ti onda kažeš: 'Pokaži nam Oca'? Ne vjeruješ li da sam Ja u Ocu i Otac u Meni? Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u Meni čini djela svoja. Vjerujte Mi: ja sam u Ocu i Otac u Meni. Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte.“ (Ivan 14:6-11) {1SM 292.1}

Najteža i najponižavajuća pouka koju čovjek mora naučiti jest njegova vlastita nemoć u oslanjanju na ljudsku mudrost, i siguran neuspjeh njegovih vlastitih napora da ispravno pročita pouke zapisane u prirodi. Grijeh je zamaglio njegov vid te on sam ne može tumačiti prirodu bez da ju postavi iznad Boga. On u njoj nije u stanju raspoznati Boga ni Isusa Krista, kojeg je On poslao. Nalazi se u istom položaju kao i Atenjani, koji su podizali svoje žrtvenike u slavu prirode. Stojeći nasred Marsova brežuljka, Pavao je građanima Atene iznio veličanstvo živog Boga nasuprot njihovim idolopokloničkim bogoštovljima. {1SM 292.2}

„Atenjani!“, rekao je, „U svemu ste, vidim, nekako veoma bogoljubni. Doista, prolazeći i promatrajući vaše svetinje nađoh i žrtvenik s natpisom: Nepoznatom Bogu. Što dakle ne poznajete, a štujete, to vam ja navješćujem. Bog koji stvori svijet i sve na njemu, On, neba i zemlje Gospodar, ne prebiva u rukotvorenim hramovima; i ne poslužuju Ga ljudske ruke, kao da bi što trebao, On koji svima daje život, dah i - sve. Od jednoga sazda cijeli ljudski rod da prebiva po svem licu zemlje; ustanovi određena vremena i međe prebivanja njihova da traže Boga, ne bi li ga kako napipali i našli. Ta nije daleko ni od koga od nas. U Njemu doista živimo, mičemo se i jesmo, kao što i neki od vaših pjesnika rekoše: „Njegov smo čak i rod!“ Ako smo dakle rod Božji, ne smijemo smatrati da je božanstvo slično zlatu, srebru ili kamenu, liku isklesanu umijećem i maštom ljudskom.“ (Djela 17:22-29) {1SM 292.3}

Priroda nije Bog

Oni koji posjeduju pravo znanje o Bogu neće postati toliko opčinjeni fizikalnim zakonima ili načinom na koji priroda funkcionira da previde ili odbiju priznati Božje stalno djelovanje u prirodi. Priroda nije Bog, niti je to ikada bila. Glas prirode svjedoči za Boga, ali priroda nije Bog. Kao djelo koje je On stvorio, ona svjedoči u korist Božje sile. Božanstvo je autor prirode. Prirodni svijet sam po sebi ne sadrži nikakvu silu osim one koju mu Bog priskrbuje. Postoji osoba Boga, Oca; postoji osoba Krista, Sina. I „više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu. Njega postavi baštinikom svega; Njega po kome sazda svjetove. On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića Njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijeh, sjede zdesna Veličanstvu u visinama.“ (Hebrejima 1:1-3) {1SM 293.1}

Psalmist kaže: „Nebesa slavu Božju kazuju, naviješta svod nebeski djelo ruku Njegovih. Dan danu to objavljuje, a noć noći glas predaje. Nije to riječ, a ni govor nije, nije ni glas što se može čuti.“ (Psalam 19:1-3) Neki bi mogli pretpostaviti da su te veličanstvene stvari u prirodnom svijetu Bog. One nisu Bog. Sva ta čudesa na nebesima samo izvršavaju zadaću koja im je povjerena. Ona su Božja sredstva. Bog je nadglednik svih stvari, kao što je i njihov Stvoritelj. Nebesko Biće bavi se održavanjem stvari koje je stvorio. Ruka koja podupire planine i drži ih na njihovu mjestu, ista je ona ruka koja vodi svjetove na njihovu tajnovitom putu oko Sunca. {1SM 293.2}

Gotovo da ne postoji prirodna pojava o kojoj ne bismo mogli naći spomena u Božjoj Riječi. Ta Riječ izjavljuje da „On daje da sunce Njegovo izlazi,“ i kiša da pada (Matej 5:45). On „daje da po

bregovima raste trava.“ „Kao vunu snijeg razbacuje, prosipa mraz poput pepela. On sipa grad kao zalogaje... Riječ svoju pošalje i vode se tope; dunu vjetrom i vode otječu.“ (Psalam 147:8, 16-18) „Oblake diže s kraja zemlje; stvara kiši munje, vjetar izvodi iz skrovišta njegovih.“ (Psalam 135:7) {1SM 294.1}

Te riječi Svetog pisma ne govore ništa o neovisnim zakonima prirode. Bog snabdijeva tvar i sredstva kojima provodi svoje namjere. On koristi svoja oruđa kako bi bilje moglo cvasti. On šalje rosu, kišu i sunčeve zrake kako bi zelenilo moglo izniknuti i raširiti svoj pokrov po zemlji, kako bi grmlje i plodonosno drveće moglo pupati i cvasti, te donijeti svoj rod. Ne treba pretpostavljati kako je postavljen zakon koji tjera sjeme da djeluje samo od sebe, da se listovi pojavljuju zato što to moraju sami po sebi. Bog ima zakone koje je uspostavio, ali oni su samo sluge preko kojih On dovodi do rezultata. Neposredno Božje djelovanje ono je što uzrokuje da svako sitno sjeme probija tlo i budi se na život. Svaki list raste i svaki cvijet cvate kroz Božju silu. {1SM 294.2}

Čovjekovo opipljivo tijelo nalazi se pod Božjim nadzorom, no ono nije poput sata koji je jednom pokrenut i mora nastaviti raditi svojom snagom. Srce kuca, jedan otkucaj slijedi drugi, jedan dah dolazi iza drugog, ali cijelo je biće pod Božjim nadzorom. „Jer Božji smo suradnici: Božja ste njiva, Božja građevina.“ (1. Korinćanima 3:9) U Bogu živimo, krećemo se i postojimo. Svaki otkucaj srca, svaki dah, nadahnuti su onim koji je u Adamove nosnice udahnuo dah života – nadahnućem vječno postojećeg Boga, velikog JA SAM. {1SM 294.3}

Drevni filozofi ponosili su se svojim izvanrednim znanjem. Pročitajmo kako je nadahnuti apostol gledao na to. „Gradeći se mudrima, poludješe,“ kaže on, „i zamijeniše slavu neraspadljivog Boga likom, obličjem raspadljiva čovjeka, i ptica, i četveronožaca, i gmazova... oni što su Istinu - Boga zamijenili lažju, častili i štovali stvorenje umjesto Stvoritelja.“ (Rimljanima 1:22-25). Svijet u svojoj ljudskoj mudrosti ne može upoznati Boga. Svjetovni mudraci gomilaju nesavršeno znanje o Bogu iz djela koja je On stvorio, i tada u svojoj ludosti uzdižu prirodu i prirodne zakone iznad Boga prirode. Oni koji ne posjeduju poznavanje Boga kroz prihvaćanje otkrivenja koje je dao o sebi u Kristu, u stanju su steći samo nepotpuno znanje o Njemu preko prirode; a to će znanje, daleko od toga da pruži uzvišena shvaćanja o Bogu i dovede cijelo biće u sklad s Njegovom voljom, učiniti ljude idolopoklonicima. Misleći o sebi da su mudri, postat će ludi. {1SM 295.1}

Oni koji misle da mogu saznati nešto o Bogu neovisno o Njegovu Predstavniku, za kojeg Riječ kaže kako je „otisak Bića Njegova“ (Hebrejima 1:3), morat će u vlastitim očima postati ludi prije nego što budu u stanju umudriti se. Nemoguće je steći potpuno znanje o Bogu isključivo preko prirode, jer priroda je sama po sebi nesavršena. U svojoj nesavršenosti ona ne može predstavljati Boga, ne može otkrivati moralno savršenstvo Božjeg karaktera. Ali Krist je došao na svijet kao osoba Spasitelja. On je predstavljao osobu Boga. Kao osoba Spasitelja, uznio se u visine i ponovno će se vratiti kao osoba Spasitelja. On je točna slika osobe Oca. „Jer u Njemu tjelesno prebiva sva punina božanstva.“ (Kološanima2:9) {1SM 295.2}

43. KRIST, DAROVATELJ ŽIVOTA

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 8. travnja 1897.]

„U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze.“ (Ivan 1:1-5) Svijet nije vidio božanstvo u poniznim čovjeku iz Nazareta. Božji jedinorođeni Sin nalazio se na ovom svijetu, a ljudi nisu prepoznali Njegovu pravu prirodu. {1SM 296.1}

„U njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo.“ (Ivan 1:4) Ovdje se ne govori o tjelesnom životu, već o besmrtnosti, životu koji je isključivo Božje vlasništvo. Riječ, koja je bila u Boga, i koja je bila Bog, imala je taj život. Tjelesni život nešto je što se daje svakom pojedincu. Taj život nije vječan ni besmrtn jer ga Bog, darovatelj života, ponovno uzima. Čovjek nema vlast nad vlastitim životom. Ali život koji je Krist imao nije bio posuđen. Nitko ne može oduzeti taj život od Njega. „Ja ga sam od sebe polažem“ (Ivan 10:18), rekao je. U Njemu se nalazio život, izvorni, neposuđen, nedobiven. Takav život nije prirodan čovjeku. On ga može posjedovati isključivo po Kristu. Ne može ga zaraditi; on mu se daje kao besplatan dar ako odluči vjerovati u Krista kao svog osobnog Spasitelja. „A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista.“ (Ivan 17:3) To je izvor života koji je slobodno dostupan svijetu. {1SM 296.2}

Povjeravajući svoje dužnosti Timoteju, Pavao kaže: „Teži za pravednošću, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, postojanošću, krotkošću! Bij dobar boj vjere, osvoji vječni život na koji si pozvan i radi kojega si dao ono lijepo svjedočanstvo pred mnogim svjedocima! Zapovijedam pred Bogom koji svemu život daje i pred Kristom Isusom koji pred Poncijem Pilatom posvjedoči lijepo svjedočanstvo: čuvaj Zapovijed, neokaljano i besprijeorno, do Pojavka Gospodina našega Isusa Krista. Njega će u svoje vrijeme pokazati On, Blaženi i jedini Vladar, Kralj kraljeva i Gospodar gospodara, koji jedini ima besmrtnost, prebiva u svjetlu nedostupnu, koga nitko od ljudi ne vidje niti Ga vidjeti može. Njemu čast i vlast vjekovječna!“ (1. Timoteju 6:11-16) {1SM 297.1}

Pišući ponovo, Pavao kaže: „Vjerodostojna je riječ i vrijedna da se posve prihvati: Isus Krist dođe na svijet spasiti grešnike, od kojih sam prvi ja. A pomilovan sam zato da na meni prvome Isus Krist pokaže svu strpljivost i pruži primjer svima koji će povjerovati u Njega za život vječni. A Kralju vjekova, besmrtnome, nevidljivome, jedinome Bogu čast i slava u vijeke vjekova.“ (1. Timoteju 1:15-17) {1SM 297.2}

Besmrtnost koju donosi Krist

Krist je Onaj „koi obeskrijepi smrt i učini da zasja život i neraspadljivost - po evanđelju.“ (2. Timoteju 1:10) Ni jedan čovjek ne može imati duhovni život odvojen i neovisan o Njemu. Grješnik nije besmrtn, jer Bog je rekao: „Onaj koji zgriješi, taj će umrijeti.“ (Ezekiel 18:4) To znači upravo to što kaže. To obuhvaća više od smrti koja nam je svima zajednička; to uključuje drugu smrt. Ljudi bivaju prenuti time i pitaju: Želite li reći da čovjek nije ništa više od životinje? Misle da ih to unižava. Ali što je to što uzdiže čovjeka u Božjim očima? Je li to novac koji čovjek može nagomilati? Ne, jer Bog izjavljuje: Moje je zlato i srebro. Ako čovjek zloupotrebljava sredstva koja su mu povjerena, Bog može rasipati brže nego što je čovjek u stanju sakupljati. Čovjek može imati briljantan um; može biti u bogatom posjedu prirodnih darova. Ali sve mu to daje Bog, njegov Tvorac. Bog može ukloniti dar

razuma i čovjek u trenutku može postati poput Nabukodonozora, unižen na razinu poljske zvijeri. Bog to čini jer se čovjek ponaša kao da je svoju mudrost i silu stekao neovisno o Njemu. {1SM 297.3}

Čovjek je samo smrtnik, i sve dok se smatra odviše mudrim da prihvati Isusa, samo smrtnik će i ostati. Ljudi su učinili nevjerojatne stvari na polju intelektualnih postignuća, ali tko im je dao sposobnost da to učine? - Gospod nad vojskama. Ako ljudi, poneseni svojom umišljenom učinkovitošću, likuju zbog vlastite snage i proslavljaju same sebe, kao što su to činili stanovnici pretpotopnog svijeta, čeka ih propast. Misli te dugovječne rase bile su samo zle, i to bez prestanka. Bili su mudri čineći zlo, i Zemlja se iskvarila pod svojim stanovnicima. Da su se povezali s Onim koji je beskonačan u mudrosti, mogli su učiniti divne stvari koristeći svoje Bogom dane sposobnosti i talente. Ali okrećući leđa Bogu, izabrali su slijediti sotonino vodstvo, baš kao što to čine mnogi i danas, i Gospod ih je zbrisao s lica zemlje, zajedno sa svim njihovim znanjem kojim su se toliko hvalili. {1SM 298.1}

Svijet može uzdizati ljudsku rasu zbog svega što je uspjela učiniti. Ali čovjek se vrlo brzo može uniziti u Božjim očima ako pogrešno upotrijebi i raspodijeli darove koji su mu povjereni, darove koji bi ga uzdigli kada bi ih primijenio na ispravan način. Iako Gospod dugo trpi i ne želi da itko propadne, On ni u kojem slučaju neće opravdati krivca. Svatko bi trebao poslušati Gospodnje riječi: „Zašto gledaš zavidnim okom žrtvu i prinos što sam ih odredio za svoj Dom? I zašto paziš sinove svoje više nego Mene, toveći ih najboljim dijelovima svih žrtvenih prinosa naroda moga Izraela? Zato sam - riječ je Jahve, Boga Izraelova - rekao doduše da će dom tvoj i dom oca tvojega stupati preda Mnom dovijeka, ali sada - riječ je Jahvina - neka je to daleko od Mene! Jer Ja častim one koji Mene časte, a koji Mene preziru, bit će osramoćeni.“ (1. Samuelova 2:29-30) {1SM 298.2}

Bog časti one koji su Mu poslušni. „Po pravednosti mojoj Jahve mi uzvрати,“ rekao je David; „Po čistoći ruku mojih On me nagradi, jer čuvah putove Jahvine, od Boga se svoga ne udaljnih. Odredbe Njegove sve su mi pred očima, zapovijedi Njegove nisam odbacio.“ (Psalam 18:20-23) {1SM 299.1}

Kako zadobiti vječni život

Samo onaj tko vjeruje u Krista može primiti vječni život. Samo neprekidno se hraneći Kristovim tijelom i krvlju možemo imati jamstvo da smo dionici božanske naravi. Nitko ne bi smio biti ravnodušan po tom pitanju i govoriti: Nije važno što vjerujemo sve dok smo u tome iskreni. Ne možete biti sigurni ako se odričete i jednog sjemena životne istine kako biste ugodili sebi ili bilo kome drugome. Nemojte pokušavati izbjeći križ. Ako ne primamo svjetlost od Sunca Pravde, nismo povezani s Izvorom sveg svjetla; a ako taj život i svjetlost ne obitavaju u nama, nikada nećemo moći biti spašeni. {1SM 299.2}

Bog se u potpunosti pobrinuo da sotona ne bude u stanju uništiti svrhu koju je On imao prilikom stvaranja čovjeka. Nakon što su Adam i Eva svojom neposlušnošću na svijet donijeli smrt, za ljudski rod plaćena je skupa cijena. Sada im je pridružena veća vrijednost od one koju su imali u početku. Dajući Krista, Njegova jedinorođenog Sina u otkup za svijet, Bog je dao cijelo nebo. {1SM 299.3}

Prihvatanje Krista ono je što daje vrijednost ljudskom biću. Njegova žrtva donosi život i svjetlost onima koji priznaju Krista kao svog osobnog Spasitelja. Božja ljubav kroz Isusa Krista obilno se širi srcem svakog člana Njegova tijela, noseći sa sobom životnu snagu zakona Boga Oca. Na taj način Bog može živjeti s čovjekom, a čovjek s Bogom. Pavao je izjavio: „S Kristom sam razapet. Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist. A što sada živim u tijelu, u vjeri živim u Sina Božjega koji me ljubio i predao samoga sebe za mene.“ (Galaćanima 2:19, 20) {1SM 299.4}

Ako čovjek kroz vjeru postane jedno s Kristom, može zadobiti vječni život. Bog ljubi one koji su otkupljeni kroz Krista, jednako tako kao što ljubi svog Sina. Kakve li veličanstvene misli! Može li Bog ljubiti grješnika onako kao što ljubi svog vlastitog Sina? - Da! Krist je rekao upravo to, a On misli upravo ono što kaže. On će uslišati sve naše molbe ako se živom vjerom uhvatimo za Njegovo obećanje i poklonimo Mu svoje povjerenje. Gledajte na Njega i živite. Svi koji su poslušni Bogu, obuhvaćeni su molitvom koju je Krist uputio svome Ocu: „I njima sam očitovao Tvoje ime, i još ću očitovati, da ljubav kojom si Ti Mene ljubio bude u njima - i Ja u njima.“ (Ivan 17:26) Kakva prekrasna istina, istina koju je ljudima preteško shvatiti! {1SM 300.1}

Krist izjavljuje: „Ja sam kruh života. Tko dolazi k Meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u Mene, neće ožednjati nikada.“ (Ivan 6:35) „To je volja Oca Mojega da tko god vidi Sina i vjeruje u Njega, ima život vječni i Ja da ga uskrisim u posljednji dan.“ (Ivan 6:40) „Zaista, zaista, kažem vam: tko vjeruje, ima život vječni.“ (Ivan 6:47) „Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi Njegove, nemate života u sebi! Tko blaguje tijelo Moje i pije krv Moju, ima život vječni; i Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je Moje jelo istinsko, krv je Moja piće istinsko. Tko jede Moje tijelo i pije Moju krv, u Meni ostaje i Ja u njemu. Kao što je Mene poslao živi Otac i Ja živim po Ocu, tako i onaj koji Mene blaguje živjet će po Meni. Ovo je kruh koji je s neba sišao, ne kao onaj koji jedoše očevi i pomriješe. Tko jede ovaj kruh, živjet će uvijek.“ (Ivan 6:53-58) „Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.“ (Ivan 6:63) {1SM 300.2}

44. USKRSLI SPASITELJ

[Ovaj članak objavljen je u *The Youth's Instructor*, 4. kolovoza 1898.]

„Ja sam uskrsnuće i život.“ (Ivan 11:25) Onaj koji je rekao: „Polažem život svoj da ga opet uzmem“ (Ivan 10:17), podigao se iz groba na život koji se nalazio u Njemu. Ljudsko je umrlo; ono božansko nije. U svojoj božanskoj prirodi Krist je posjedovao silu da slomi okove smrti. On izjavljuje da u sebi ima život kojim može oživjeti koga god želi. {1SM 301.1}

Sva stvorena bića žive Božjom voljom i silom. Oni primaju život Božjeg Sina. Koliko god bili sposobni i nadareni, koliko god velika bila njihova snaga, njih obnavlja život koji dolazi s Izvora sveg života. On je vrelo, izvor života. Samo onaj koji jedini ima besmrtnost, koji boravi u svjetlosti i životu, može reći: „Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga.“ (Ivan 10:18) {1SM 301.2}

Rimski stražari jasno su čuli Kristove riječi: „Ja sam uskrsnuće i život.“ (Ivan 11:25) Čula ih je cijela sotonina vojska. I mi ih razumijemo kada ih čujemo. Krist je došao dati svoj život kao otkup za mnoge. U ulozi dobrog pastira, položio je svoj život za ovce. Božja pravednost obvezivala Ga je da održi svoj zakon tako što će sprovesti kaznu. To je bio jedini način na koji se zakon mogao ispuniti i biti proglašen svetim, pravednim i dobrim. Bio je to jedini način na koji se grijeh mogao razotkriti kao neizrecivo grješan, i održati čast i veličanstvo božanskog autoriteta. {1SM 301.3}

Smrt Božjeg jedinorođenog Sina trebala je uzvisiti zakon Božje vladavine. Krist je podnio krivicu grijeha svijeta. Naša dostatnost može se naći samo u utjelovljenju i smrti Božjeg Sina. On je mogao trpjeti jer Ga je održavala božanska priroda. Bio je u stanju izdržati jer je bio bez ijedne mrlje nevjernosti ili grijeha. Podnoseći tako kaznu koju zahtijeva pravednost, Krist je pobijedio u čovjekovo ime. Osigurao je ljudima vječni život, dok je istovremeno uzdignuo zakon i učinio ga časnim. {1SM 302.1}

Kristu je dano pravo da daruje besmrtnost. Život koji je položio dok je bio u ljudskom tijelu, ponovno je uzeo kako bi ga dao ljudima. „Ja dođoh,“ kaže On, „da život imaju, u izobilju da ga imaju.“ (Ivan 10:10) „Tko blaguje tijelo Moje i pije krv Moju, ima život vječni; i Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.“ (Ivan 6:54) „A tko bude pio vode koju ću mu Ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ću mu Ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni.“ (Ivan 4:14) {1SM 302.2}

Svi koji su jedno s Kristom, kroz vjeru u Njega stječu iskustvo života koji vodi u vječni život. „Kao što je Mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji Mene blaguje živjet će po Meni.“ (Ivan 6:57). On „u Meni ostaje i Ja u njemu.“ (Ivan 6:56) „Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.“ (Ivan 6:54) „Jer ja živim i vi ćete živjeti.“ (Ivan 14:19) {1SM 302.3}

Krist je postao jedno s ljudima kako bi ljudi mogli postati jedno s Njim u životu i duhu. Kao posljedica tog zajedništva u poslušnosti Božjoj Riječi, Njegov život postaje njihov život. On kaže pokajnicima: „Ja sam uskrsnuće i život.“ (Ivan 11:25) Krist na smrt gleda kao na san - tišinu, tamu, san. On o njoj govori kao o nečem nevažnom. „Tko god živi i vjeruje u Mene,“ kaže On, „neće umrijeti nikada.“ (Ivan 11:26) „Ako tko čuva Moju riječ, neće okusiti smrti dovijeka.“ (Ivan 8:52) „Neće vidjeti smrti dovijeka.“ (Ivan 8:51) I za vjernika, smrt je samo sitnica. Umrijeti s Njime samo je san. „Onda će Bog i one koji usnuše u Isusu, privesti zajedno s Njime.“ (1. Solunjanima 4:14) {1SM 302.4}

Dok su žene objavljivale svoju poruku kao svjedoci uskrslog Spasitelja, te dok se Isus pripremao

pokazati se većem broju svojih sljedbenika, odvijao se još jedan prizor. Rimskoj straži dano je da vide moćnog anđela koji je pjevao pobjedničku pjesmu prilikom Kristova rođenja te da čuju anđele koji su sada pjevali pjesmu o otkupljujućoj ljubavi. Pred prekrasnim prizorom kojeg im je bilo dopušteno gledati, malaksali su i popadali poput mrtvaca. Kada je nebeska povorka skrivena od njihovih očiju, podigli su se na noge i zaputili se prema vratima vrta, brzo koliko su ih njihove teturajuće noge bile u stanju nositi. Posrćući poput pijanaca ili slijepaca, lica blijedih kao u mrtvaca, pričali su onima koje su susretali o prekrasnim prizorima kojima su bili svjedoci. Glasnici su ih preduhitрили do visokih svećenika i poglavara, objavljujući - kako su to najbolje umjeli - nevjerojatne događaje koji su se zbili. {1SM 303.1}

Stražari su se najprije zaputili prema Pilatu, ali svećenici i poglavari poslali su nalog da budu dovedeni pred njih. Ti ogrubjeli vojnici ostavljali su nesvakidašnji dojam dok su govorili o Kristovu uskrsnuću, kao i o mnoštvu koje je bilo podignuto s Njime. Ispričali su visokim svećenicima što su vidjeli kod grobnice. Nisu imali vremena razmišljati ili govoriti bilo što osim istine. Ali poglavarima se nije svidio izvještaj. Znali su da je Kristovo suđenje privuklo veliku pažnju javnosti time što se odvijalo tijekom Pashe. Znali su da tako veličanstveni događaji koji su se zbili - natprirodna tama, snažan potres - moraju ostaviti svoj dojam, te su se smjesta bacili na kovanje planova kako obmanuti narod. Vojnicima je dano mito ne bi li podnijeli lažan izvještaj. {1SM 303.2}

45. PRVINE

[Ovaj članak objavljen je u *The Youth's Instructor*,
11. kolovoza 1898, pod naslovom „Uskrsli Spasitelj - 2. dio“]

Kada je Krist na križu povikao: „Dovršeno je“ (Ivan 19:30), došlo je do snažnog potresa koji je otvorio grobnice mnogih koji su bili vjerni i odani, svjedočeći protiv svakog zlodjela i uzdižući Gospoda nad vojskama. Kada je Darovatelj života ustao iz grobnice, izjavljujući: „Ja sam uskrsnuće i život“ (Ivan 11:25), pozvao je te svete iz grobova. Dok su bili živi, oni su neustrašivo iznosili svoje svjedočanstvo u korist istine; sada su trebali biti svjedoci za Onoga koji ih je podigao iz mrtvih. Ti ljudi, rekao je Krist, više nisu sotonini zarobljenici. Ja sam ih otkupio; podigao sam ih iz groba kao prvine svoje sile, da budu sa Mnom gdje sam Ja, i više nikada ne vide smrt ili iskuse tugu. {1SM 304.1}

Tijekom svoje službe, Isus je podizao mrtve na život. Uskrsnuo je sina udovice iz Naina, Jairovu kćer i Lazara; ali oni nisu bili zaogrnuti besmrtnošću. Nakon što su bili podignuti, nastavili su biti podložni smrti. Ali oni koji su izišli iz grobova prilikom Kristova uskrsnuća, bili su podignuti na vječni život. Oni su bili mnoštvo zarobljenika koji su bili uzneseni s Njime kao trofeji u znak Njegove pobjede nad smrću i grobom. {1SM 304.2}

Nakon svog uskrsnuća, Krist se nije pokazao nikome osim svojim sljedbenicima, ali svjedočanstvo o Njegovu uskrsnuću nije izostalo. Oni koji su bili podignuti s Kristom „pokazaše se mnogima“ (Matej 27:53), objavljujući kako je Krist ustao iz mrtvih, a oni su podignuti zajedno s Njime. Pronosili su svjedočanstvo kroz grad, ispunjavajući riječi Svetog pisma: „Tvoji će mrtvi oživjeti, uskrsnut će tijela. Probudite se i kličite, stanovnici praha! Jer rosa je tvoja - rosa svjetlosti, i zemlja će sjene na svijet dati.“ (Izaija 26:19) Ti sveci bili su dokaz protiv laži za čije širenje su bili plaćeni rimski stražari - da su učenici došli tijekom noći i ukrali Njegovo tijelo. To svjedočanstvo nije moglo biti ušutkano. {1SM 305.1}

Krist je bio prvina od onih koji spavaju. Na slavu Božju, Knez života trebao je biti prvina, slika sakupljenih snopova. „Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suobličeni slici Sina Njegova te da On bude prvorođenac među mnogom braćom.“ (Rimljanima 8:29) Upravo su taj prizor - uskrsnuće Krista iz mrtvih - Židovi slavili preko simbola. Kada su prva zrna žita dozrjela u polju, bila su pažljivo sakupljena, a kad su Izraelci došli u Jeruzalem, to žito prineseno je Gospodu kao znak zahvalnosti. Ljudi su stavljali dozrijele snopove pred Boga, priznavajući Ga time kao Gospodara žetve. Nakon tog obreda, mogli su poći u polje sa srpovima i sakupiti žetvu. {1SM 305.2}

Tako su oni koji su bili podignuti trebali biti predstavljeni svemiru kao zavjet uskrsnuća svima onima koji vjeruju u Krista kao svog osobnog Spasitelja. Ista sila koja je podigla Krista iz mrtvih, podići će i Njegovu crkvu i proslaviti ju s Kristom kao Njegovu nevjestu iznad svih vlasti i sila, iznad svakog imena ikada danog, ne samo na ovom svijetu već i u nebeskim dvorovima, u svijetu gore. Pobjeda usnulih svetih bit će veličanstvena u zoru uskrsnuća. Sotonina prevlast će završiti, dok će Krist trijumfirati u slavi i časti. Darovatelj života okrunit će besmrtnošću sve koji budu pozvani iz groba. {1SM 305.3}

Kristovo uznesenje

Spasiteljevo djelo na Zemlji bilo je završeno. Došlo je vrijeme da se vrati u svoj nebeski dom.

„Zatim ih izvede {učenike} do Betanije, podiže ruke pa ih blagoslovi. I dok ih blagoslivljaše, rasta se od njih i uznesen bi na nebo.“(Luka 24:50, 51) {1SM 306.1}

Dok se Krist uzdiže istovremeno blagoslivljajući svoje učenike, vojska anđela obavija Ga poput oblaka. Krist sa sobom vodi mnoštvo zarobljenika. On sam dovest će pred Oca prvine od onih koji spavaju, kao dokaz da je postao pobjednikom smrti i groba. Na vratima Božjeg grada nebrojeno mnoštvo anđela iščekuje Njegov dolazak. Dok se približavaju, anđeli koji Ga prate obraćaju se pobjedonosnim glasom onima koji čekaju na vratima: „Podignite, vrata, nadvratnike svoje, dižite se, dveri vječne, da uniđe Kralj slave!“ „Tko je taj Kralj slave?“, pitaju anđeli koji Ga čekaju. „Jahve silan i junačan, Jahve silan u boju! Podignite, vrata, nadvratnike svoje dižite se, dveri vječne, da uniđe Kralj slave!“ {1SM 306.2}

Anđeli na vratima ponovno pitaju: „Tko je taj Kralj slave?“, a anđeli u pratnji odgovaraju milozvučnim glasom: „Jahve nad Vojskama - On je Kralj slave.“ (Psalam 24:7-10) Tada se vrata Božjeg grada širom otvaraju i mnoštvo anđela prolazi kroz njih. {1SM 306.3}

Tamo se nalazi prijestolje, a okružuje ga duga obećanja. Anđeli se okupljaju oko Njega, ali Krist im daje znak da odstupe. On ulazi u prisutnost svoga Oca. Pokazuje na svoju pobjedu u obliku te slike samog sebe – snopu žita - one koji su podignuti s Njime, predstavnike zarobljenika smrti koji će ustati iz svojih grobova kada se oglasi truba. On pristupa Ocu i, ako se nebo raduje zbog jednog grješnika koji se kaje, ako se Otac raduje uz pjesmu zbog samo jedne duše, pokušajte zamisliti taj prizor. Krist kaže: Oče, dovršeno je. Izvršio sam Tvoju volju, Bože Moj. Dovršio sam djelo otkupljenja. Ako je tvoja pravda zadovoljena, „hoću da i oni koje si Mi dao budu gdje sam Ja.“ (Ivan 17:24) Tada se čuje Božji glas; pravda je zadovoljena; sotona je pobijeden. „Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti.“ (Psalam 85:10) Očeve ruke primaju Sina u zagrljaj i čuje se Njegov glas koji govori: „Nek pred Njim nice padnu svi anđeli Božji.“ (Hebrejima 1:6) {1SM 306.4}

KRIST –
NAŠ BOŽANSKI NOSITELJ GRIJEHA

46. BOŽANSKI NOSITELJ GRIJEHA

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 30. rujna 1903.]

Adam je pao zbog neposlušnosti. Božji zakon bio je prekršen. Nebeska vlast bila je obeščaćena i pravda je zahtijevala da se plati cijena za prijestup. {1SM 308.1}

Da bi spasio ljudski rod od vječne smrti, Božji Sin dragovoljno je pristao ponijeti kaznu za neposluš. Jedino je poniženje Kneza neba moglo ukloniti sramotu, zadovoljiti pravdu i ponovno uzdići čovjeka na položaj kojeg se odrekao kroz svoju nepokornost. Nije postojao ni jedan drugi način. Ne bi bilo dostatno da se na Zemlju spustio anđeo i uspješno prošao iskušenje na kojem se Adam spotaknuo i pao. To ne bi moglo ukloniti ni jednu mrlju grijeha ni priskrbiti čovjeku ijedan sat pomilovanja. {1SM 308.2}

Krist, ravnopravan s Bogom, sjaj Očeve „slave i otisak Bića Njegova“ (Hebrejima 1:3), zaogrnuo je svoje božanstvo ljudskom prirodom i došao je na ovu Zemlju da pati i umre za grješnike. Jedini Božji Sin ponizio se i postao poslušan do same smrti, i to smrti na križu. Noseći na svome tijelu prokletstvo grijeha, svima nama je učinio dostupnim sreću i besmrtnost. {1SM 308.3}

Onaj kojeg je štovalo cijelo nebo, došao je na ovaj svijet kako bi u ljudskoj prirodi stajao na čelu čovječjeg roda, svjedočeći pred palim anđelima i stanovnicima nepalih svjetova kako svatko, koristeći se božanskom pomoći koja je postala dostupna, može hoditi u poslušnosti Božjim zapovijedima. Božji Sin umro je za one koji nisu imali nikakvo pravo na Njegovu ljubav. Zbog nas je podnio sve što je sotona bio u stanju upotrijebiti protiv Njega. {1SM 309.1}

Prekrasna je - gotovo odviše prekrasna za čovjekovo shvaćanje - Spasiteljeva žrtva u naše ime, naviještena svim žrtvama prinošenim u prošlosti i u svim službama zemaljskog svetišta. Ta žrtva bila je neophodna. Kada uvidimo kako je bilo nužno da On pati za našu vječnu dobrobit, naša srca su dirnuta i omekšana. On se zavjetovao na postignuće našeg potpunog spasenja na način koji će udovoljavati zahtjevima Božje pravednosti, te biti dosljedan uzvišenoj svetosti Njegova zakona. {1SM 309.2}

Nitko manje svet od Očeva Jedinorođenca nije mogao prinijeti žrtvu koja bi bila u stanju očistiti svakoga od nas - čak i one najgrješnije i najuniženije - koji prihvati Spasitelja kao svoj otkup i postane poslušan zakonu Neba. Ništa manje od toga nije moglo vratiti Božju naklonost prema čovjeku. {1SM 309.3}

Kakvim je pravom Krist oduzeo zarobljenike iz neprijateljevih ruku? - Pravom podnesene žrtve koja je udovoljavala načelima pravednosti koja upravljaju nebeskim kraljevstvom. On je došao na ovu Zemlju kao Otkupitelj izgubljenog roda, kako bi pobijedio podmuklog neprijatelja i, svojom nepokolebljivom odanošću onome što je ispravno, spasio sve koji Ga prihvate kao svog Spasitelja. Na križu Golgote platio je cijenu otkupljenja ljudskog roda. Tako je stekao pravo oteti zarobljenike iz stiska velikog varalice koji je, pomoću laži izmišljene protiv Božje vladavine, uzrokovao čovjekov pad i tako se odrekao svakog prava da bude nazvan odanim podanikom Božjeg slavnog vječnog kraljevstva. {1SM 309.4}

Naš Spasitelj platio je otkupninu za nas. Nitko nije primoran ostati sotonin rob. Krist stoji pred nama kao naš svemoćni pomagač. „Stoga je trebalo da u svemu postane kao braća, da milosrdan bude i ovjerovljen Veliki svećenik u odnosu prema Bogu kako bi okajavao grijeha naroda. Doista, u čemu je iskušani trpio, može iskušavanima pomoći.“ (Hebrejima 2:17, 18) {1SM 309.5}

„K svojim dođe i Njegovi Ga ne primiše. A onima koji Ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime... I Riječ tijelom postade i nastani se među nama... pun milosti i istine... od punine Njegove svi mi primismo, i to milost na milost.“ (Ivan 1:11-16) {1SM 310.1}

Oni koji su posvojeni u Božju obitelj preobražavaju se pomoću Njegova Duha. Udovoljavanje sebi i samoljublje koje je bilo na prvom mjestu, pretvaraju se u samoodricanje i krajnju ljubav prema Bogu. Ni jedan čovjek ne nasljeđuje svetost rođenjem niti može, bilo kakvim sredstvima kojih se u stanju dosjetiti, postati odan Bogu. „Bez Mene,“ kaže Krist, „ne možete učiniti ništa.“ (Ivan 15:5). Ljudska pravednost nalik je na „nečiste haljine“. Ali Bogu je sve moguće. U snazi Otkupitelja, slab i pogrešiv čovjek može postati i više nego pobjednik nad zlom koje ga napada. {1SM 310.2}

47. ISTINA KAKVA JE U ISUSU

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 17. lipnja 1890.]

Dajući svog Jedinorođenog Sina da umre za grješnike, Bog je prema palom čovjeku pokazao ljubav kojoj nema ravne. Imamo puno povjerenje u zapis koji kaže: „Bog je ljubav“ (1. Ivanova 4:8); pa ipak, mnogi su besramno izvrnuli te riječi i upali u opasnu zabludu zbog pogrešnog tumačenja njihova smisla. Božji zakon jedino je mjerilo kojim možemo mjeriti božansku naklonost. Ako ne prihvatimo Božji zakon kao mjerilo našeg života, znači da smo usvojili vlastita mjerila. Bog nam je dao dragocjena obećanja svoje ljubavi, ali Jahvi ne smijemo pripisati nježnost koja bi Ga navela da zanemari krivicu ili zatvori oči pred nepravdom. {1SM 311.1}

Stvoritelj ljubi svoja stvorenja, ali onaj koji grijeh voli više od pravednosti i zabludu više od istine, nastavlja s onim istim prijestupom koji je donio jad na ovaj svijet i na njega Bog istine ne može gledati blagonaklono. Put istine i pravednosti uključuje križ. Mnogi pogrešno tumače Božje zahtjeve i pridružuju im značenja koja ne uznemiruju njihovu savjest niti im smetaju u njihovim poslovnim odnosima; ali istina je jedino sredstvo koje posvećuje. {1SM 311.2}

Božja ljubav, kako je otkrivena u Isusu, dovest će nas do pravilnog shvaćanja Božjeg karaktera. Dok gledamo Krista, probodenog za naše grijehе, uvidjet ćemo kako ne možemo kršiti Božji zakon i ostati u Njegovoj naklonosti; osjetit ćemo da se kao grješnici moramo uhvatiti za Kristove zasluge i prestati griješiti. Tada ćemo se približavati Bogu. Čim steknemo ispravan pogled na Božju ljubav, nećemo imati želju da je zloupotrebjavamo. {1SM 312.1}

Kristov križ stoji kao svjedok nepromjenljivosti Božjeg zakona - svjedok da nas je Bog toliko ljubio da je dao svog Sina da umre za naše grijehе; ali Krist nije došao uništiti zakon, već ispuniti ga. Ni jedan zarez ili slovo Božjeg moralnog mjerila nije moglo biti promijenjeno kako bi se prilagodilo čovjeku u njegovu palom stanju. Isus je umro kako bi grješniku koji se kaje mogao pripisati svoju vlastitu pravednost i omogućio čovjeku da drži zakon. {1SM 312.2}

Božja ljubav je beskrajna, no ipak grješnik nije mogao primiti oprost osim kroz plan spasenja koji je uključivao sramotu, prijezir, poniženje i smrt Božjeg Sina. Ta činjenica trebala bi iz misli razumnog bića otjerati zamisao koju zagovaraju mnogi koji tvrde da su posvećeni - kako je Njegova smrt dokrajčila obvezu poslušnosti Božjem zakonu. Svakodnevno se u Kristovoj školi trebamo učiti o velikom planu otkupljenja. U trenutku kada prestajemo učiti, prestajemo biti učenici u Kristovoj školi. Ali ako smo učenici božanskog Učitelja, naše razumijevanje će se otvoriti i naučit ćemo zadivljujuće stvari iz Božjeg zakona. {1SM 312.3}

Hodimo pažljivo pred Gospodom; razmišljajmo o tome koliko smo često prekršili naše zavjete i oskvrnuli naše najbolje odluke, koliko često smo se, suočeni s velikom svjetlošću, okrenuli od Boga i išli za našim idolima. Priliči nam da se ponizimo pod Božjom moćnom rukom. {1SM 312.4}

Zreli u kršćanskom iskustvu

Prirodno je da o sebi imamo bolje mišljenje nego što bismo trebali imati; ali iako nam je bolno sagledati same sebe kakvi uistinu jesmo, ipak bismo se trebali moliti Bogu da nam pokaže prave nas, na način na koji nas On vidi. No naše molitve ne bi se trebale zadržati na tome da tražimo sposobnost da se vidimo u pravom svjetlu; trebamo se moliti da nam se otkrije Isus kao Spasitelj koji oprašta grijehе. Kada vidimo Isusa kakav On jest, u nama će se probuditi žarka želja da se riješimo

vlastitog ja kako bismo mogli biti ispunjeni svom Kristovom puninom. Kada to bude naše iskustvo, činit ćemo dobro jedni drugima i koristiti sva sredstva koja su nam na raspolaganju kako bismo postigli svetost. Moramo očistiti naše duše od svake nečistoće tijela i duha i usavršavati svoju svetost u strahu Božjem. {1SM 312.5}

Ljubav svetog Boga zadivljujuće je načelo koje je u stanju pokrenuti svemir u našu korist tijekom trenutaka iskušenja i ispita. Ali nakon vremena kušnje koje nam je dano, ako se nađemo kao prijestupnici Božjeg zakona, Božja ljubav postat će oruđe osvete. Bog ne sklapa kompromise s grijehom. Neposlušni će biti kažnjeni. Božji gnjev spustio se na Njegova ljubljenog Sina dok je Krist visio na križu Golgote zauzimajući mjesto prijestupnika. Božja ljubav sada pruža ruke da zagrlji i najuniženijeg, najopakijeg grješnika koji je spreman pokajnički pristupiti Kristu. Ona pruža ruke da pretvori grješnika u poslušno i vjerno Božje dijete; ali ni jedna duša koja uporno nastavlja griješiti ne može biti spašena. {1SM 313.1}

Grieh je prijestup zakona, i ta ruka koja je sada spremna spasiti, bit će ruka koja će kažnjavati kada prijestupnik prijeđe granice koje obavijaju božansko strpljenje. Onaj tko odbija tražiti put života, koji ne želi istraživati Sveto pismo i saznati što je istina kako se njegova djela ne bi našla osuđena, bit će prepušten sljepilu vlastita razuma i sotoninim obmanama. U istoj mjeri u kojoj Božja ljubav štiti pokajnike i poslušne, nepokajani i neposlušni bit će ostavljeni posljedicama vlastita neznanja i tvrdoće srca budući da ne mogu primiti ljubav prema istini preko koje bi mogli spasiti. {1SM 313.2}

Ima mnogo onih koji ispovijedaju vjeru u Krista, ali koji nikada ne postanu zreli kršćani. Oni priznaju da je čovjek pao, da su njegove sposobnosti oslabljene i da nije pogodan za moralna postignuća, ali kažu da je Krist podnio sav teret, svu patnju i sve samoodricanje, i spremni su Ga pustiti da ih nosi i dalje. Tvrde da na njima više nije ostalo ništa osim da vjeruju; ali Krist je rekao: „Hoće li tko za Mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za Mnom.“ (Matej 16:24) Isus je držao Božje zapovijedi. Farizeji su govorili kako je prekršio četvrtu zapovijed jer je u potpunosti iscijelio čovjeka u subotu; ali Isus se okrenuo prema farizejima koji su Ga optuživali i upitao: „Je li subotom dopušteno činiti dobro ili činiti zlo? Život spasiti ili upropastiti?“ Sve ih ošinu pogledom pa reče čovjeku: „Ispruži ruku!“ On učini tako - i ruka mu zdrava. A oni se, izbezumljeni, počnu dogovarati što da poduzmu protiv Isusa.“ (Luka 6:9-11) {1SM 313.3}

To čudo, umjesto da uvjeri farizeje kako je Isus Božji Sin, ispunilo ih je bijesom jer su mnogi koji su bili svjedoci tome čudu slavili Boga. Isus je izjavio kako je Njegovo djelo milosrđa u skladu sa zakonom o subotnjem danu. Farizeji su tvrdili kako je to bio prekršaj zakona. Kome ćemo vjerovati? Krist je rekao: „Kao što sam i Ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi Njegovoj.“ (Ivan 15:10) To znači da smo bez sumnje sigurni kada slijedimo Kristove stope i držimo zapovijedi. Bog nam je dao sposobnosti koje stalno trebamo vježbati preko suradnje s Isusom, gradeći svoje spasenje sa strahom i drhtanjem jer je Bog Onaj koji radi u nama da želimo i možemo raditi ono što je Njemu ugodno. {1SM 314.1}

Napredovanje ne smije prestati

Nikada ne smijemo otpočiniti i upasti u zadovoljno stanje te prestati napredovati, uz riječi: „Ja sam spašen.“ Kada usvojimo tu ideju, nestaje razloga za postojanje opreznosti, molitava i ozbiljnog truda da se ostvare uzvišenija postignuća. Ni jedan posvećeni jezik neće se moći zateći kako izgovara te riječi sve do Kristova dolaska, kada ćemo ući kroz vrata u Božji grad. Tada ćemo moći, potpuno prikladno, dati slavu Bogu i Janjetu za vječno izbavljenje. Sve dok je čovjek pun slabosti - jer on sam

od sebe ne može spasiti svoju dušu - nikada se ne bi trebao usuditi reći: „Ja sam spašen.“ {1SM 314.2}

Onaj tko na sebe stavlja oklop, ne može se hvaliti pobjedom; pred njim još leži bitka u kojoj se treba boriti i pobjeda koju treba zadobiti. Onaj tko izdrži do kraja bit će spašen. Gospod kaže: „Ako li pak otpadne, ne mili se on duši Mojoj.“ (Hebrejima 10:38) Ako ne napredujemo iz pobjede u pobjedu, duša će biti povučena natrag u propast. Ne smijemo uzdizati nikakvo ljudsko mjerilo kojim bismo procjenjivali karakter. Ovdje na Zemlji nagledali smo se dosta toga što ljudi nazivaju savršenstvom. Božji sveti zakon jedino je sredstvo pomoću kojeg možemo odrediti držimo li se Njegova puta ili ne. Ako smo neposlušni, naši karakteri su u neskladu s Božjim pravilima moralne vladavine i govorili bismo laž kad bismo rekli: „Ja sam spašen.“ Nitko tko je prijestupnik Božjeg zakona, koji je temelj Njegove vladavine na nebu i zemlji, nije spašen. {1SM 315.1}

Oni koji u neznanju stupe u redove neprijatelja, i samo odjekuju riječi svojih vjerskih učitelja na svećeničkim položajima kako Božji zakon više nije obvezan za ljudski rod, primit će svjetlost da otkriju svoje zablude ako budu spremni prihvatiti dokaze Božje Riječi. Isus je bio anđeo obavijen stubom od oblaka danju i stubom od vatre noću, i On je dao posebne upute Hebrejima da naučavaju Božji zakon koji je dan kada su se postavljali temelji Zemlji, kada su jutarnje zvijezde pjevale i svi Božji sinovi klicali od radosti. {1SM 315.2}

Taj isti zakon objavljen je Njegovim vlastitim glasom na veličanstven način sa Sinaja. On je rekao: „Riječi ove što ti ih danas naređujem neka ti se urežu u srce. Napominji ih svojim sinovima. Govori im o njima kad sjediš u svojoj kući i kad ideš putem; kad liježeš i kad ustaješ. Priveži ih na svoju ruku za znak i neka ti budu kao zapis među očima.“ (Ponovljeni zakon 6:6-8). Kako nestrpljivi postaju prijestupnici Božjeg zakona kada se taj zakon spomene; uznemiruje ih svaki razgovor o njemu. {1SM 315.3}

Vrijednost Božje Riječi umanjena je i zamijenjena zabludama i tradicijama. Sotona je svijetu predstavio vlastitu verziju Božjeg zakona, i ona je prihvaćena ispred jasnog „Tako govori Gospod.“ Sukob koji je oko Božjeg zakona počeo na nebu, nastavio se na Zemlji od prvog trenutka kad je sotona bio protjeran s neba. {1SM 315.4}

Uvijek moramo učiti o našoj velikoj potrebi kako bismo mogli cijeniti našeg Spasitelja i objavljevati Ga drugima. O dubini našeg prijestupa možemo naučiti samo preko duljine užeta spuštenog da nas izvuče. Trebamo upregnuti svoj um da razumijemo strašnu propast koju nam je grijeh donio, i trebamo se truditi shvatiti božanski plan pomoću kojeg se možemo vratiti u Božju naklonost. Naša ohola srca uvijek se trebaju održavati u poniznosti mislima o Božjem dragom Sinu koji se morao spustiti na naš svijet i boriti se u našim bitkama da bismo mi mogli dobiti snagu da pobijedimo u Njegovo ime. Ako uputimo pogled na križ Golgote, svako hvalisanje nestat će s naših usana i uzviknut ćemo: „Nečisti smo i nezaslužni tako velike patnje, tako velike cijene plaćene za moj otkup.“ {1SM 316.1}

Neznanje i samodostatnost idu ruku pod ruku. Božji zakon dan je da upravlja našim ponašanjem, i njegova načela su dalekosežna. Nema grijeha ni nepravednog djela koje može izbjeći osudu zakona. Velika knjiga zakona je istina i samo istina; ona nepogrješivom točnošću opisuje povijest sotonine obmane, kao i propasti njegovih sljedbenika. Sotona je tvrdio kako je u stanju donijeti zakone bolje od Božjih uredaba i načela, i bio je progнан s neba. Sličnu stvar pokušao je učiniti i na Zemlji. Još od trenutka svog pada nastojao je obmanuti svijet i voditi ljude u propast, kako bi se osvetio Bogu zato što je bio nadvladan i zbačen s neba. Njegovi napori da stavi sebe i svoje izmišljotine na mjesto koje pripada Bogu uporni su i neumorni. Uhvatio je cijeli svijet u svoju

zamku, te su čak i mnogi članovi Božjeg naroda u neznanju po pitanju njegovih oruđa, pružajući mu tako sve prilike koje su mu potrebne za rad na uništenju duša. Oni ne pokazuju goruću revnost za uzdizanje Isusa, niti objavljuju mnoštvu koje propada: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29) {1SM 316.2}

Oni koji nisu upoznati s načelima Božje vladavine kako su ona izložena na gori, nisu upoznati s istinom kakva je u Isusu. Krist je otkrio dalekosežna načela zakona; obrazložio je svako pravilo te svaki zahtjev prikazao pomoću primjera. Onaj tko poznaje istinu kakva je u zakonu, poznaje istinu kakva je u Isusu; ako kroz vjeru u Krista pokaže poslušnost Božjim zapovijedima, njegov je život skriven s Kristom u Bogu. {1SM 316.3}

Poznavanje zahtjeva zakona uništilo bi i posljednji zračak nade u duši kada za čovječanstvo ne bi postojao Spasitelj; ali istina kakva je u Isusu je miris života za život. Božji ljubljani Sin umro je kako bi čovjeku mogao pripisati vlastitu pravednost, a ne da mu bilo slobodno kršiti Božji sveti zakon, kao što to sotona pokušava uvjeriti ljude. Kroz vjeru u Krista čovjek može steći moralnu silu da se odupre zlu. {1SM 317.1}

Posvećenje traje cijeli život

Djelo posvećenja je djelo koje traje cijeli život; ono se mora odvijati bez prestanka. Ali to djelo ne može napredovati u srcu sve dok odbacujemo ili zanemarujemo svjetlost koja obasjava bilo koji dio istine. Posvećena duša neće se zadovoljiti zadržavanjem u neznanju, već će težiti za tim da hodi u svjetlosti i tražiti još veću svjetlost. Poput rudara koji kopa u potrazi za zlatom i srebrom, Kristov sljedbenik tražit će istinu kao skriveno blago i napredovat će iz svjetlosti u još veću svjetlost, neprekidno umnožavajući svoje znanje. Bez prestanka će rasti u milosti i spoznaji istine. Vlastito ja mora se pobijediti. Moramo razaznati svaku karakternu manu u Božjem velikom ogledalu. Tako možemo otkriti jesmo li osuđeni ili opravdani od strane Božjeg mjerila karaktera. {1SM 317.2}

Ako ste osuđeni, postoji samo jedan put kojim trebate težiti: morate se pokajati pred Bogom zbog prijestupa Njegova zakona i vjerovati u našeg Gospoda Isusa Krista kao u Onog koji vas jedini može očistiti od grijeha. Želimo li zadobiti nebo, moramo biti poslušni Božjim svetim zahtjevima. Oni koji se trude živjeti u skladu sa zakonom, ne muče se uzalud. Vjerujte samo u istinu kakva je u Isusu i dobit ćete snagu za borbu sa silama tame. Borci u staro doba težili su da zadobiju propadljivu krunu; nećemo li se truditi da zadobijemo kranu koja nikada ne blijedi? {1SM 317.3}

Sotona će koristiti svako sredstvo i pristup kako bi nas odveo u propast. Ako sjedite u društvu onih koji ljube lagodnost, a na vašim usnama budu počivale riječi: „Ja sam spašen“, dok istovremeno zanemarujete Božje zapovijedi, bit ćete zauvijek izgubljeni. Istina u Isusu zastrašujuća je u očima onih koji vole lagodnost i nerad. No istina u Isusu prepuna je umirujuće radosti onima koji su poslušni. To je radost koju daje Sveti Duh. Stoga se odlučite otvoriti svoj um i srce kako biste mogli vidjeti svaku zraku svjetlosti koja dolazi s Božjeg prijestolja. {1SM 518.1}

Sada nije vrijeme da budemo ravnodušni, bezbrižni i ljubitelji užitaka. Krist dolazi sa silom i velikom slavom. Jeste li spremni? Ostavljate li vaše grijeha? Posvećujete li se kroz istinu kao odgovor na Kristovu molitvu? On se ovako molio za svoje učenike: „Posveti ih u istini: Tvoja je riječ istina.“ (Ivan 17:17) {1SM 318.2}

Roditelji trebaju podizati svoju djecu u nauci i strahu Gospodnjem, poučavajući ih da ljube činiti Božju volju. Nije moguće precijeniti prednosti pobožnosti u ranom dobu. Utisci primljeni u mladosti kod mnogih će trajati kroz cijelu vječnost. Mladi su oni kod kojih se Božji propisi i zapovijedi najlakše upisuju na ploče duše. Poučavanje djece uvelike je bilo zanemareno; Kristova

pravednost nije im bila predstavljena na način na koji je to trebalo biti učinjeno. {1SM 318.3}

Vrijeme milosti dano nam je kako bismo mogli usavršiti karakter prikladan za vječnost. Roditelji, koliko je ozbiljna misao da su vaša djeca povjerena u vaše ruke kako biste ih odgajali i naučili da razviju karakter na koji će Bog moći gledati s odobravanjem, ili pak karakter s kojim će se sotona i njegovi anđeli moći poigravati kako im se prohtije! Isus je govorio iz stupa oblaka i ognja te zapovjedio svom narodu da marljivo poučava svoju djecu u vezi s Božjim zapovijedima. Tko se danas pridržava tih uputa? Tko se trudi oblikovati svoju djecu na način koji će Bog moći odobriti? Tko ima na umu kako svi talenti i darovi njihove djece pripadaju Bogu i trebaju u potpunosti biti posvećeni službi Njemu? {1SM 318.4}

Ana je posvetila Samuela Gospodu i Gospod mu se otkrio u njegovu djetinjstvu i mladosti. Moramo uložiti daleko više truda u rad za našu djecu i omladinu jer Bog će ih prihvatiti da izvrše velika djela u Njegovo ime, naučavajući istinu onima koji su u stranim zemljama, onima koji se nalaze u tami zablude i praznovjerja. Ako popuštate svojoj djeci, udovoljavajući njihovim sebičnim željama; potičete li u njima razvijanje ljubavi prema modi, te gajite taštinu i oholost, radite djelo kojim ćete razočarati Isusa koji je platio bezgraničnu cijenu za njihov otkup. On želi da mu sva djeca služe nepodijeljenom ljubavlju. {1SM 319.1}

Roditelji, na vama je veliko djelo koje trebate učiniti za Isusa koji je za vas učinio sve. Prihvatite ga kao svojeg vodiča i pomagača. Bog vam nije uskratio najbolji dar koji vam je mogao dati - svojeg jedinorođenog Sina. Djecu i mlade ne bi trebalo sprječavati da dolaze k Isusu. Sotona se trudi vezati djecu za sebe kao pomoću čelične užadi, i samo kroz odlučan osobni trud možete biti uspješni u privođenju djece Isusu. Za djecu i mlade trebali bi se uložiti puno ozbiljniji naponi, jer oni su nada crkve. Josip, Daniel i njegovi drugovi, Samuel, David, Ivan i Timotej, blistavi su primjeri koji svjedoče u korist činjenice da „Gospodnji strah početak je mudrosti.“ (Izreke 9:10) {1SM 319.2}

Moramo uložiti ozbiljnije, odlučnije napore želimo li da Gospod Isus prebiva uz nas kao savjetnik i pomagač. Svjetlost koja sja s Božjeg Sina na Golgoti, svakog zalutalog može dovesti kući. U Njemu se nalazi sila da očisti srce i preobrazi karakter. Neka svaki pravi kršćanin radi za djecu i mlade, iznoseći pred njih Isusovu neusporedivu ljupkost. Tada će svjetovne atrakcije i iluzije biti zasjenjene, i oni neće vidjeti nikakvu prednost koja bi se mogla steći krećući se putem neposlušnosti. {1SM 319.3}

48. NEBESKO MJERILO

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 5. prosinca 1892.]

Božje zapovijedi sveobuhvatne su i dalekosežne; u samo nekoliko riječi one otkrivaju cjelokupnu čovjekovu dužnost. „Zato ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svojega, i iz sve duše svoje, i iz svega uma svoga, i iz sve snage svoje... Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga.“ (Marko 12:30, 31) Te riječi sažimaju duljinu i širinu, dubinu i visinu Božjeg zakona, jer Pavao izjavljuje: „Punina dakle Zakona jest ljubav.“ (Rimljanima 13:10) Jedina definicija grijeha koju možemo naći u Bibliji jest da „grieh je bezakonje“ (1. Ivanova 3:4). Božja Riječ obznanjuje: „Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja.“ (Rimljanima 3:23) „Nitko da čini dobro - nijednoga nema.“ (Rimljanima 3:12) Mnogi su obmanuti u vezi sa stanjem u kojem se nalazi njihovo srce. Ne uviđaju kako je prirodno srce varljivo više od ičega i nepopravljivo opako. Zaogrću se vlastitom pravednošću i zadovoljavaju se dostizanjem ljudskih mjerila karaktera koja su sami postavili, ali kako je strašan njihov neuspjeh kad ne uspijevaju dostići božansko mjerilo; sami od sebe ne mogu udovoljiti Božjim zahtjevima. {1SM 320.1}

Možemo se mjeriti u odnosu na nas same, možemo se uspoređivati jedni s drugima, možemo tvrditi da smo dobri kao ova ili ona osoba, ali pitanje koje će biti postavljeno na sudu jest: zadovoljavamo li zahtjeve uzvišenog neba? Jesmo li dostigli božansko mjerilo? Jesu li naša srca u skladu s nebeskim Bogom? {1SM 321.1}

Cjelokupna ljudska obitelj prekršila je Božji zakon, i kao prestupnik zakona, čovjek je nepovratno izgubljen. On je sada Božji neprijatelj i nema snage učiniti ništa dobro. „Jer težnja je tijela protivna Bogu: zakonu se Božjemu ne podvrgava, a i ne može.“ (Rimljanima 8:7) Gledajući u moralno ogledalo - Božji sveti zakon - čovjek se vidi kao grješnik i uvjeren je u svoje zlo stanje, te u svoju beznadnu sudbinu pred pravednom kaznom zakona. Ali nije ostavljen u stanju beznadne muke u koje ga je doveo grijeh, jer Onaj koji je bio ravan Bogu predao je svoj život na Golgoti kako bi spasio prijestupnika od uništenja. „Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ (Ivan 3:16) {1SM 321.2}

Žrtva za naš otkup

Isus je bio nebesko veličanstvo, ljubljani zapovjednik vojske anđela koji su s radošću izvršavali Njegovu volju. Bio je jedno s Ocem, „u krilu Očevu“ (Ivan 1:18), no ipak se nije želio izjednačavati s Ocem dok je čovjek ležao izgubljen u grijehu i jadu. Spustio se sa svoga prijestolja, ostavio je svoju krunu i kraljevsko žezlo, i zaogrnuo svoje božanstvo ljudskom prirodom. Ponizio se sve do smrti na križu, kako bi se čovjek mogao uzdići i sjesti s Njime na Njegovu prijestolju. U Njemu nam je pružen potpuni prinos, beskrajna žrtva, moćni Spasitelj koji je u stanju spasiti svakoga tko dođe Bogu kroz Njega. On dolazi kako bi u ljubavi otkrio Oca, kako bi pomirio čovjeka s Bogom i učinio ga novim stvorenjem, obnovljenim po uzoru na Onoga koji ga je stvorio. {1SM 321.3}

Isus je naša žrtva pomirnica. Mi se sami ne možemo iskupiti, ali vjerom možemo prihvatiti otkup koji je prinesen. „Doista, i Krist jednom za grijeh umrije, pravedan za nepravedne, da vas privede k Bogu.“ (1. Petrova 3:18) „Ta znate da... niste otkupljeni nečim raspadljivim... nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane.“ (1. Petrova 1:18, 19) Kroz beskrajnu žrtvu i

neizrecivu patnju, naš Otkupitelj stavio je otkupljenje nadomak naše ruke. Boravio je na ovom svijetu nečasćen i nepoznat, kako bi kroz svoju divnu milost i poniženje mogao uzdići čovjeka da primi vječne počasti i besmrtnu radost u nebeskim dvorovima. Tijekom trideset godina života na Zemlji, Njegovo je srce pritiskala nezamisliva muka. Put od jasala do Golgote bio je u sjeni patnje i žalosti. On je bio čovjek žalosti i upoznat s jadom, a Njegovo srce trpjelo je takvu bol kakvu nikakve ljudske riječi nisu u stanju opisati. Uistinu je mogao reći: „Pogledajte i vidite ima li boli kakva je bol kojom sam ja pogođen.“ (Tužaljke 1:12) Mrzio je grijeh potpunom mržnjom, a ipak je na svojoj duši ponio grijehe cijelog svijeta. Bio je bez krivice, ali ponio je kaznu za krivce. Bio je nedužan, a ipak se ponudio kao zamjena za prijestupnika. Krivnja svakog grijeha spustila se svom svojom težinom na božansku dušu Otkupitelja svijeta. Zle misli, zle riječi i zla djela svakog Adamovog sina i kćeri navukle su na Njega odmazdu jer On je postao čovjekov zamjenik. Iako krivica za grijehe nije pripadala Njemu, Njegov duh bio je rastrgan i izranjavan prijestupima ljudi, i Onaj u kome nije bilo grijeha, za nas je postao grijehom kako bismo mi mogli dobiti Božju pravednost u Njemu. {1SM 321.4}

Naš nebeski Zamjenik dragovoljno je izložio svoju dušu maču pravde, kako mi ne bismo propali već imali vječni život. Krist je rekao: „Zbog toga Me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko Mi ga ne oduzima, nego Ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga.“ (Ivan 10:17, 18) Ni jedan čovjek na zemlji niti anđeo na nebu nisu mogli platiti kaznu za grijeh. Isus je bio jedini koji je mogao spasiti odmetnutog čovjeka. U Njemu je bilo objedinjeno božansko i ljudsko, i to je ono što je dalo silu žrtvi prinesenoj na križu Golgote. Na križu su se susreli milost i istina, poljubili su se pravednost i mir. {1SM 322.1}

Dok grješnik gleda na Spasitelja koji umire na Golgoti, i shvaća božansku prirodu tog patnika, pita se zašto je prinesena ta velika žrtva, a križ upućuje na sveti Božji zakon koji je bio prekršen. Kristova smrt neosporan je argument u korist nepromjenljivosti i pravednosti zakona. Prorokujući o Kristu, Izaija kaže: „Jahvi se svidjelo zbog Njegove pravednosti da uzveliča i proslavi Zakon svoj.“ (Izaija 42:21) Zakon nema snagu oprostiti zločincu. Njegova svrha je ukazati na čovjekove nedostatke, kako bi on mogao uvidjeti svoju potrebu za Onim koji ima silu spasiti, svoju potrebu za Onim koji će postati njegov zamjenik, njegovo jamstvo i njegova pravednost. Isus zadovoljava sve grješnikove potrebe, jer On je na sebe preuzeo grijehe prijestupnika. „Za naše grijehe probodoše Njega, za opacine naše Njega satriješe. Na Njega pade kazna - radi našeg mira, Njegove nas rane iscijeliše.“ (Izaija 53:5) Gospod je mogao izopćiti grješnika i potpuno ga uništiti, ali odlučio se za plan koji je zahtijevao puno veću žrtvu. U svojoj velikoj ljubavi On pruža nadu beznadnima, dajući svog jedinorođenog Sina da ponese grijehe svijeta. A budući da je u tom jednom skupocjenom daru izlio sva blaga neba, On neće uskratiti čovjeku ništa od onoga što mu je potrebno kako bi prihvatio čašu spasenja i postao baštinik Božji i subaštinik Kristov. {1SM 323.1}

Otkrivenje Božje ljubavi

Krist je došao kako bi svijetu otkrio Božju ljubav, kako bi k sebi privukao srca svih ljudi. On je rekao: „A Ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.“ (Ivan 12:32) Prvi korak prema spasenju jest odazvati se privlačnoj sili Kristove ljubavi. Bog ljudima šalje poruku za porukom, zaklinjući ih da se pokaju kako bi im mogao oprostiti i zapisati svoje pomilovanje uz njihova imena. Zar neće doći do pokajanja? Zar neće biti odziva na Njegove pozive? Hoće li ponude Njegove milosti biti odbijene, a Njegova ljubav potpuno odbačena? O, tada će se čovjek odvojiti od sredstva kroz koje bi mogao zadobiti vječni život, jer Bog prašta samo onima koji se kaju! Kroz očitovanja

svoje ljubavi i zaklinjanja svojeg Duha, On nastoji pridobiti ljude na pokajanje, jer pokajanje je Božji dar, a onome kome će oprostiti, Bog najprije daje pokajnički duh. Iskreno pokajanje pred Bogom zbog prijestupa Njegova zakona, te vjera u Krista kao grješnikova Otkupitelja i Zastupnika, donosi čovjeku najveću radost. Krist privlači ljude očitovanjima svoje ljubavi kako bi mogli uvidjeti sreću i božanski mir koji donosi oprost. Ako se odazovu Njegovu pozivu, predajući svoje srce Njegovoj milosti, On će ih voditi naprijed korak po korak sve do potpune spoznaje o Njemu, a to je vječni život. {1SM 323.2}

Krist je došao grješniku otkriti Božju pravednost i ljubav, te donijeti pokajanje i oprost grijeha Izraelu. Kada grješnik gleda na Isusa podignutog na križ, kako trpi zbog krivice prijestupnika i nosi kaznu za grijeh, kada uvidi koliko se Bog gnuša zla promatrajući strašan prizor smrti na križu i Njegovu ljubav prema palom čovjeku, to ga dovodi do pokajanja pred Bogom zbog njegova prijestupa zakona koji je svet, pravedan i dobar. On sada pokazuje vjeru u Krista, jer je božanski Spasitelj postao njegov zamjenik, njegovo jamstvo i zagovornik, Onaj u kojem se nalazi sama srž njegova života. Bog može pokazati svoju milost i istinu grješniku koji se kaje i udijeliti mu svoj oprost i ljubav. {1SM 324.1}

Ali sotona će upotrijebiti sva sredstva koja su mu na raspolaganju kako bi spriječio dušu da pobjegne iz ropstva grijeha. Iako su sva blaga neba bila dana u jednom bogatom daru - jer kada je Bog dao svog Sina, dao je najdragocjeniji nebeski dar i sva bogatstva neba stoje nam na raspolaganju - ipak će neprijatelj duši koja se kaje pokušati prikazati Boga kao strogog i neumoljivog, nespremnog pomilovati prijestupnika. Tijekom vremena dobivala sam razna pisma od osoba koje su očajavale zbog svojih grijeha. Mnogi su pisali: „Strah me je da mi više nema pomoći. Ima li za mene ikakve nade?“ Tim jadnim dušama dana je poruka: „Pouzđajte se u Boga. U Oca ima dovoljno i previše kruha. Ustanite i uputite se k svome Ocu. On će vam izdaleka izaći ususret. Pružit će vam ljubav i suosjećanje.“ {1SM 324.2}

Kada neprijatelj navali poput bujice i pokuša vas obeshrabriti mislima o vašem grijehu, recite mu: „Znam da sam grješnik. Da nisam, ne bih mogao doći svome Spasitelju, jer On kaže: 'Ne dođoh zvati pravednike, nego grešnike.' (Marko 2:17) A budući da sam grješnik, imam pravo doći Kristu. Ja sam grješan i okaljan, ali On je podnio poniženje i smrt, te pretrpio prokletstvo koje je počivalo na meni. Dolazim i vjerujem. Pozivam se na Njegovo sigurno obećanje „da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.' (Ivan 3:16)“ {1SM 325.1}

Hoće li takva molba upućena u skrušenosti duše biti odbijena? - Ne, nikada! Svojom patnjom i smrću Krist je dokazao svoju neograničenu ljubav prema čovjeku. On je voljan i u stanju je spasiti svakoga tko priđe Bogu kroz Njega. {1SM 325.2}

Stoga dođite Bogu poput malog djeteta, pristupajući Njegovim nogama kao ponizan molitelj; ne moramo se uzdići do nebesa kako bismo spustili Isusa k sebi, niti se spustiti u dubinu zemlje kako bismo Ga podigli jer On se uvijek nalazi u našoj blizini. On kaže: „Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas Moj i otvori Mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa Mnom.“ (Otkrivenje 3:20). Kako li je Krist spreman ovladati hramom duše samo kad bismo Mu to dopustili! On je prikazan kako čeka i kuca na vrata srca. Zašto onda ne uđe? Zato što je ljubav prema grijehu zatvorila vrata srca. Čim pristanemo odreći se grijeha i priznati svoju krivicu, nestaje zapreke između duše i Spasitelja. {1SM 325.3}

49. PREDANJE I PRIZNANJE

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 12. prosinca 1892.]

No kad se kajemo zbog grijeha, ne trebamo se zatvoriti u ćeliju kao što je to učinio Luther, namećući si kazne kako bismo ispaštali zbog svojih grijeha i misleći da ćemo tako zadobiti Božju naklonost. Postavljeno je pitanje: „Trebali li prinijeti sina prvorođenog zbog svoga zločina, plod svoje utrobe zbog grijeha koji sam počinio?“ „Objavljeno ti je, čovječe, što je dobro, što Jahve traži od tebe: samo činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno sa svojim Bogom hoditi.“ (Mihej 6:7, 8) Psalmist kaže: „Srce raskajano, ponizno, Bože, nećeš prezreti.“ (Psalam 51:19) Ivan piše: „Ako priznamo grijeh svoje, vjeran je On i pravedan: otpustit će nam grijeh.“ (1. Ivanova 1:9) Jedini razlog što nemamo oprostjenje grijeha jest taj što Onome koga smo ranili svojim prijestupima, koga smo proboli svojim grijesima, nismo priznali da smo krivi i da nam je potrebna milost. Priznanje koje je izlivanje najdubljeg dijela duše, pronaći će svoj put do srca punog beskrajnog suosjećanja; jer Gospod je blizu onih koji su slomljena srca i spašava one koji su skrušena duha. {1SM 326.1}

Kako li se varaju oni koji smatraju da će priznanje grijeha narušiti njihovo dostojanstvo i umanjiti njihov utjecaj među njihovim blišnjima. Držeći se te pogrešne zamisli, iako uviđaju svoje mane, mnogi ih propuštaju priznati te radije prelaze preko nepravda koje su nanijeli drugima; na taj način zagorčavaju vlastiti život i bacaju sjenu na živote drugih ljudi. Priznanje grijeha neće naškoditi vašem dostojanstvu. Odbacite tu lažnu uzvišenost. Padnite na Stijenu i razbijte se, i Krist će vam dati istinsko i nebesko dostojanstvo. Neka nitko ne dopusti da ga ponos, samopoštovanje ili samopravednost spriječi da prizna svoje grijeh, kako bi se mogao pozvati na obećanje: „Tko skriva svoje grijeh, nema sreće, a tko ih ispovijeda i odriče ih se, milost nalazi.“ (Izreke 28:13) Nemojte ništa skrivati od Boga i nemojte zanemariti ispovijedanje vaših krivica vašoj braći. „Ispovijedajte dakle jedni drugima grijeh i molite jedni za druge da ozdravite.“ (Jakov 5:16) Mnogo grijeha ostavlja se nepriznato i grješnik će se morati suočiti s njima u dan kada se bude polagao posljednji račun; puno je bolje sada se suočiti s vašim grijesima, priznati ih i odreći ih se, dok se Žrtva za otkup zalaže u vaše ime. Nemojte propustiti saznati Božju volju u vezi s time. Dobrobit vaše duše i spasenje drugih ovisi o putu za koji se odlučite vezano uz to. „Ponizite se dakle pod snažnom rukom Božjom da vas uzvisi u pravo vrijeme. Svu svoju brigu povjerite Njemu jer On se brine za vas.“ (1. Petrova 5:6, 7). Ponizno i slomljeno srce u stanju je cijeniti barem dio Božje ljubavi i križa Golgote. Onaj tko dostigne stanje u kojem može postati dionik Božje naklonosti, iskusit će obilne blagoslove. {1SM 326.2}

Poziv na predanje

Trebamo predati svoje srce Bogu kako bi nas On mogao obnoviti i posvetiti i učiniti nas prikladnim za Njegov nebeski dvor. Ne smijemo čekati neko posebno vrijeme, već Mu se trebamo predati danas, odbijajući da budemo sluge grijehu. Mislite li da možete ostavljati grijeh malo-pomalo? O, odrecite se te proklete stvari odmah! Mrzite ono što Krist mrzi i ljubite ono što Krist ljubi. Zar se On svojom smrću nije pobrinuo za očišćenje vaših grijeha? Kad uvidimo da smo grješnici i padnemo na Stijenu kako bismo se razbili, oko nas se obavijaju vječne ruke i dovedeni smo u blizinu Isusova srca. Tada ćemo biti očarani Njegovom ljupkošću, a gadit će nam se naša vlastita pravednost. Trebamo se približiti podnožju križa. Sto se tamo više ponizimo, to će nam

uzvišenija izgledati Božja ljubav. Kristova milost i pravednost ne može pomoći onome koji se osjeća potpun, koji misli da je prilično dobar i koji je zadovoljan vlastitim stanjem. U srcu koje ne uviđa svoju potrebu za božanskom svjetlošću i pomoći, nema mjesta za Krista. {1SM 327.1}

Isus kaže: „Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko.“ (Matej 5:3) U Bogu se nalazi punina milosti i mi možemo primiti obilje Njegova duha i sile. Nemojte se hraniti ispraznim ljuskama samopravednosti, već se uputite Gospodu. On je za vas spremio najbolje haljine i Njegove ruke raširene čekaju da vas prime. Krist će reći: „Skinite s njega prljave haljine, i obucite ga u novu odjeću.“ {1SM 328.1}

Dođite kao grješnik koji se kaje

Trebamo li čekati dok ne osjetimo kako smo očišćeni? - Ne! Krist je dao obećanje: „Ako priznamo grijehe svoje, vjeran je On i pravedan: otpustit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravde.“ (1. Ivanova 1:9) Imate dokaz o Bogu kroz Njegovu Riječ. Ne trebate čekati da vas obuzmu ugodni osjećaji prije nego što povjerujete da vas je Bog čuo; ne smijete koristiti svoje osjećaje kao mjerilo, jer osjećaji su nestalni poput oblaka. Za temelj svoje vjere morate imati nešto čvrsto. Gospodnja riječ je riječ beskrajne sile u koju se možete pouzdati, a On je rekao: „Tražite, i primit ćete.“ Gledajte na Golgotu. Nije li Isus rekao da je On vaš zagovornik? Nije li rekao da ćete primiti što god zatražite u Njegovo ime? Ne smijete se oslanjati na vlastitu dobrotu ili dobra djela. Trebate pristupiti Suncu Pravde i osloniti se na Njega, vjerujući da je Krist uzeo vaše grijehe i pripisao vam svoju pravednost. {1SM 328.2}

Trebate prići Bogu kao grješnik koji se kaje - u ime Isusa, nebeskog Zagovornika - pred milostivog Oca spremnog oprostiti, vjerujući da će postupiti upravo onako kako je obećao. Neka oni koji teže za Božjim blagoslovom pokucaju i pričekaju pred prijestoljem milosti s čvrstim uvjerenjem, govoreći: „Ti si, Gospode, rekao: 'Svatko tko pita primit će; i tko traži naći će, i onome koji kuca otvorit će se.'“ Gospod želi da oni koji traže Boga, vjeruju u Onoga koji može učiniti sve. {1SM 328.3}

Gospod je pokušao pokazati nam Božju spremnost da čuje i usliši naše molbe koristeći dobro poznatu i svakodnevnu pojavu. Rekao je: „Ta ima li koga među vama da bi svojem sinu, ako ga zaište kruha, kamen dao? Ili ako ribu zaište, zar će mu zmiju dati? Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac vaš, koji je na nebesima, dobrima obdariti one koji Ga zaištu.“ (Matej 7:9-11) Krist nam je uputio poziv vezan uz Božju spremnost da pomogne, dokazujući je prirodnom ljubavlju roditelja prema svojem djetetu. Koji bi Otac mogao okrenuti leđa svojem sinu koji ga moli kruha? Smije li itko obeščaćivati Boga misleći da se On neće odazvati pozivu svoje djece? Možemo li zamisliti roditelja koji je u stanju poigravati se svojim djetetom i mučiti ga tako što u njemu budi iščekivanje samo da bi ga potom razočarao? Hoće li otac obećati svojem djetetu dobru i hranjivu hranu, a potom mu dati kamen? Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac vaš, koji je na nebesima, dobrima obdariti one koji Ga zaištu? Gospod nam jamči kako će dati Svetoga Duha onima koji Ga to traže. {1SM 329.1}

Krist spaja vlastitu pravednost s priznanjem grješnika koji se kaje i vjeruje, kako bi se molitva palog čovjeka mogla poput miomirisa uzdići pred Oca i donijeti Božju milost duši koja vjeruje. Isus kaže duši koja drhti i kaje se: „Ili u Moje nek' dođe okrilje, neka sklopi mir sa Mnom, mir neka sklopi sa Mnom.“ (Izaija 27:5) „Hajde, dakle, da se pravdamo,“ govori Jahve. „Budu l' vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.“ (Izaija 1:18)

Hoćete li Mu dopustiti da se pravda s vama? Hoćete li Mu povjeriti brigu o svojoj duši kao vjernom Stvoritelju? Dođite dakle i počnite živjeti u svjetlosti Njegova lica, moleći se poput Davida: „Poškropi me izopom da se očistim, operi me, i bit ću bjelji od snijega.“ (Psalam 51:9) Vjerom operite srce Kristovom krvlju, jer samo ga ona može učiniti bjeljim od snijega. Ali vi kažete: „Ostavljanje svih mojih idola slomit će mi srce.“ To ostavljanje svega kako biste zadobili Boga predstavljeno je padom i razbijanjem na Stijeni. Stoga se odrecite svega za Njega; jer ako niste slomljeni, bezvrijedni ste. {1SM 329.2}

Kada okrenete leđa uništenim zdencima koji ne mogu držati vodu, te u ime Isusa kao vašeg Zagovornika pristupite izravno Bogu, moleći Ga za vaše potrebe, Kristova pravda bit će prikazana kao vaša pravda, i Njegova besprijekornost kao vaša besprijekornost. Tada ćete razumjeti opravdanje koje se može dobiti samo kroz vjeru u Krista, jer u Isusu se otkriva savršenstvo Božjeg karaktera, u Njegovu se životu otkriva djelovanje načela svetosti. Kroz Kristovu otkupljujuću krv grješnik se oslobađa ropstva i osude; kroz savršenstvo bezgrješnog Zamjenika i Jamca, on može živjeti životom ponizne poslušnosti svim Božjim zapovijedima. Bez Krista nalazi se pod osudom zakona i uvijek ostaje grješnik, ali kroz vjeru u Krista postaje pravedan pred Bogom. {1SM 330.1}

50. DOĐITE, TRAJITE I NAĐITE

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 19. prosinca 1892.]

Čovjek ne može spasiti samog sebe. Može se zavaravati po tom pitanju, ali spasiti se ne može. Samo Kristova pravednost može biti od koristi za njegovo spasenje, a ona je Božji dar. To su svadbene haljine u kojima se možete pojaviti kao dobrodošli gost na Janjetovoj svadbenoj večeri. Dopusnite vjeri da se bez odgađanja uhvati za Krista, i postat ćete novo stvorenje u Isusu, svjetlost svijetu. {1SM 331.1}

Krist se naziva „Gospod, naša pravednost,“ i svatko kroz vjeru treba reći: „Gospod je moja pravednost.“ Kada se vjera uhvati za taj Božji dar, na našim usnama nalazit će se Božja slava i moći ćemo govoriti drugima: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29) Tada ćemo biti u stanju pričati izgubljenima o planu spasenja, o tome kako je Gospod, dok je svijet ležao pod prokletstvom grijeha, iznio uvjete milosti palom i beznadnom grješniku te otkrio vrijednost i značenje svoje milosti. Milost je nezasluženi dar. Anđeli, koji nemaju nikakva dodira s grijehom, ne shvaćaju kako je to kada se nekom iskaže milost; ali naša grješnost zahtijeva dar milosti od milostivog Boga. Upravo je milost bila ono što je nagnalo našeg Spasitelja da nas potraži dok smo lutali i dovede nas natrag u stado. {1SM 331.2}

Osjećate li potrebu u svojoj duši? Jeste li gladni i žedni pravde? To je dokaz da je Krist djelovao na vaše srce i stvorio taj osjećaj potrebe kako biste Ga mogli potražiti da On preko dara svog Svetoga Duha za vaš učini ono što vi sami niste u stanju učiniti za sebe. Gospod ne navodi druge uvjete osim onog da budete gladni Njegove milosti, željni Njegova savjeta te da čeznete za Njegovom ljubavi. „Tražite!“ Vaša molba pokazuje da ste svjesni svoje potrebe, i ako tražite u vjeri, primit ćete.

Gospod se zavjetovao preko svoje riječi i ona ne može iznevjeriti. Vaš osjećaj i spoznaja da ste grješnici dovoljan je argument da zatražite Njegovu milost i suosjećanje. Uvjet pod kojim možete pristupiti Bogu nije da morate biti sveti, nego da zamolite Boga da vas očisti od svakog grijeha i ukloni svu vašu nečistoću. Čemu onda nastaviti čekati? Zašto se ne pozovete na Božju riječ i kažete:

„Evo, Gospode, predajem se Tebi,
To je sve što mogu učiniti.“ {1SM 332.1}

Ako sotona dođe kako bi bacio svoju sjenu između vas i Boga, optužujući vas za grijeh i kušajući vas da pokažete nepovjerenje u Boga i sumnju u Njegovu milost, kažite: Ne mogu dopustiti svojoj slabosti da se ispriječi između mene i Boga, jer On je moja snaga. Moji grijesi, kojih je mnogo, položeni su na Isusa, mog božanskog Zamjenika i Žrtvu.

„Nemam ništa što bih mogao dati.
Uzdam se jedino u Tvoj križ.“ {1SM 332.2}

Ni jedan čovjek ne može sagledati sebe i naći bilo što u svom karakteru što bi ga preporučilo Bogu ili zajamčilo da će biti prihvaćen. Samo kroz Isusa, kojeg je Otac dao za život svijeta, grješnik može pronaći pristup Bogu. Samo Isus je naš Otkupitelj, naš Zagovornik i Posrednik; u Njemu počiva naša jedina nada za pomilovanje, mir i pravednost. Zaslugama Kristove krvi duša oboljela od

grijeha može ponovno zadobiti zdravlje. Krist je miomiris, sveti tamjan koji vašu molbu čini prihvatljivom Ocu. Ne možete li stoga reći:

Onakav kakav jesam, bez ikakva opravdanja,
Osim Tvoje krvi prolivene za mene,
I poziva kojim me dozivaš k sebi,
O, Janje Božje, dolazim.“ {1SM 332.3}

Dolazak Kristu ne zahtijeva ozbiljan umni napor i patnju; to je jednostavno prihvaćanje uvjeta spasenja koje je Bog jasno iznio u svojoj Riječi. Blagoslov je besplatno dostupan svima. Poziv glasi: „O svi vi koji ste žedni, dođite na vodu; ako novaca i nemate, dođite. Bez novaca i bez naplate kupite vina i mlijeka! Zašto da trošite novac na ono što kruh ni je i nadnicu svoju na ono što ne siti? Mene poslušajte, i dobro ćete jesti i sočna ćete uživati jela.“ (Izaija 55:1, 2) {1SM 333.1}

Pravednost koja se nalazi u Kristu

Stoga dođite, tražite i nađite. Spremnik sile je otvoren, pun i slobodno dostupan. Dođite ponizna srca, i nemojte misliti da morate učiniti neko dobro djelo da biste zaslužili Božju naklonost, ili da se morate popraviti prije nego što možete pristupiti Kristu. Vi niste u stanju činiti dobro, niti možete popraviti vlastito stanje. Mi nemamo zasluga niti pravednosti osim kroz Krista. Zbog naše grješnosti, naše slabosti i ljudske nesavršenosti, nemoguće nam je pojaviti se pred Bogom ako nismo zaogrnuti u Kristovu besprijekornu pravednost. Moramo se naći u Njemu noseći ne vlastitu pravednost, već pravednost koja se nalazi u Kristu. Tada se možemo, pozivajući se na ime koje je uzvišenije od svakog drugog imena, jedino ime dano ljudima kojim se čovjek može spasiti, uhvatiti za Božje obećanje i reći: „Gospode, oprosti moj grijeh; stavljam svoje ruke u Tvoju ruku za pomoć, i moram ju dobiti jer ću inače propasti. Sada vjerujem.“ Spasitelj kaže grješniku koji se kaje: „Nitko ne dolazi Ocu osim po Meni“ (Ivan 14:6), „i onoga tko dođe k Meni neću izbaciti.“ (Ivan 6:37) „Ja sam tvoje spasenje.“ (Psalam 35:3) {1SM 333.2}

Kada se odazovete Kristovoj privlačnoj sili i ujedinite se s Njime, time pokazujete vjeru koja spašava. Od male je koristi pričati o vjerskim stvarima kao o nečem svakodnevnom, ili moliti se za duhovne blagoslove bez prave gladi u duši i žive vjere. Radoznala svjetina koja se gurala oko Isusa nije primila nikakvo izlivanje životne sile od dodira s Njime. Ali kada je jedna jadna i napaćena žena, koja je bila bolesnik dvanaest godina, u svojoj velikoj potrebi ispružila ruku i dotakla se ruba Njegove odjeće, osjetila je iscjeljujuću moć. Njezin dodir bio je dodir vjere i Krist ga je prepoznao kao takvog. Znao je da je iz Njega izišla sila te, okrećući se usred gomile, upitao je: „Tko Me se to dotaknu?“ (Luka 8:45) Iznenađeni takvim pitanjem, učenici su odgovorili: „Učitelju, mnoštvo te gura i pritišće... A Isus: „Netko Me se dotaknuo. Osjetio sam kako snaga izlazi iz Mene.“ A žena, vidjevši da se ne može kriti, sva u strahu pristupi i baci se preda Nj te pred svim narodom ispriповjedi zašto Ga se dotakla i kako je odmah ozdravila. A On joj reče: „Kćeri, vjera te tvoja spasila. Idi u miru!“ (Luka 8:45-48) Vjera koja nas dovodi u živi dodir s Kristom, s naše strane mora uključivati najveću naklonost, potpuno pouzdanje i sveobuhvatno predanje. Ta vjera radi kroz ljubav i čisti dušu. Ona u životu Kristova sljedbenika dovodi do istinske poslušnosti Božjim zapovijedima; rezultat žive veze s Kristom bit će ljubav prema Bogu i ljubav prema ljudima. „A nema li tko Duha Kristova, taj nije Njegov.“ (Rimljanima 8:9) {1SM 334.1}

Isus kaže: „Ja sam trs, vi loze.“ (Ivan 15:5) Možemo li zamisliti bliskiju vezu od one prikazane

ovim primjerom? Vlakna trsa ista su ona vlakna koja se nalaze u lozi. Prijenos života, snage i hrane iz trsa u loze neometan je i stalan. Korijen šalje životne sokove kroz grane. Takva je veza vjernika s Kristom, ako prebiva u Kristu i opskrbljuje se hranom preko Njega. Ali ta duhovna povezanost između Krista i duše može se uspostaviti samo preko primjene osobne vjere. „A bez vjere nemoguće je omiljeti Bogu“ (Hebrejima 11:6), jer vjera je ono što nas povezuje s nebeskom silom i donosi nam snagu za borbu protiv sila tame. „I ovo je pobjeda što pobijedi svijet: vjera naša.“ (1. Ivanova 5:4) Vjera upoznaje dušu s Božjim postojanjem i prisutnošću te, živeći okom neprestano usmjerenim prema Božjoj slavi, sve više i više uviđamo ljepotu Njegova karaktera i savršenost Njegove milosti. Naše duše postaju snažne u duhovnoj sili jer sada udišemo atmosferu neba i shvaćamo da je Bog s naše desne strane, tako da nas nitko ne može pomaknuti. Uzdižemo se iznad svijeta, gledajući Onoga koji je poglavar nad desetinama tisuća, koji je sav ljubak, i gledajući preobražavamo se na Njegovu sliku. {1SM 334.2}

51. UJEDINJENI SA ŽIVIM TRSOM

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 26. prosinca 1892.]

„Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastaje.“ (2. Korinćanima 5:17) Ništa osim božanske sile nije u stanju obnoviti ljudsko srce i ispuniti dušu Kristovom ljubavlju, koja će se uvijek očitovati kao ljubav prema onima za koje je On umro. Rodovi Duha su ljubav, radost, mir, dugo trpljenje, dobrota, vjera, krotkost i umjerenost. Kada se čovjek obrati k Bogu, dobiva novi moralni ukus, nove motive koji ga pokreću, te počinje voljeti one stvari koje Bog voli jer je njegov život vezan za Isusov život zlatnim lancem nepromjenljivih obećanja. Ljubav, radost, mir i neizreciva zahvalnost potpuno će ispunjavati dušu, i riječi onoga koji je blagoslovljen na taj način bit će: „Tvoja me brižljivost uzvisi.“ (Psalam 18: 36) {1SM 336.1}

Ali oni koji očekuju da će vidjeti čudesnu preobrazbu u svojem karakteru bez odlučnog napora sa svoje strane da nadvladaju grijeh, bit će razočarani. Dok gledamo na Isusa nemamo razloga za strah, nemamo razloga sumnjati da je On u stanju spasiti svakoga tko dođe k Njemu; ali uvijek se možemo bojati da naša stara priroda ponovo ne zadobije prevlast, da se neprijatelj ne dosjeti neke zamke pomoću koje bi nas ponovno učinio svojim zarobljenicima. Trebamo graditi svoje spasenje sa strahom i drhtanjem, jer Bog je Onaj koji u vama čini da hoćete i možete raditi Ono što je po Njegovoj volji. U kontekstu naših ograničenih sposobnosti, moramo biti toliko sveti u svojem djelokrugu kao što je Bog svet u svojem. Onoliko koliko smo u stanju, trebamo očitovati istinu, ljubav i savršenstvo nebeskog karaktera. Kao što vosak prima otisak pečata, tako duša treba poprimiti sliku Božjeg Duha i sačuvati Kristov lik. {1SM 336.2}

Trebamo svakodnevno rasti u našoj duhovnoj ljepoti. Često ćemo doživjeti neuspjeh prilikom naših pokušaja da oponašamo božanski uzor. Često ćemo se morati pokloniti pred Isusovim nogama i plakati zbog naših nedostataka i pogrešaka, ali ne trebamo se obeshrabriti; trebamo se moliti s većim žarom, imati potpuniju vjeru te s još više ustrajnosti nastojati izrasti u obličje slično našem Gospodu. Kad izgubimo povjerenje u vlastitu silu, početi ćemo vjerovati u moć našeg Otkupitelja i odat ćemo slavu Gospodu, koji je snaga koja nas podupire i naš Bog. {1SM 337.1}

Gdje god postoji jedinstvo s Kristom, tamo prebiva ljubav. Neovisno o drugim rodovima koje možda donosimo, ako nedostaje ljubavi, oni ne znače ništa. Ljubav prema Bogu i prema našem bližnjem sama je srž naše vjere. Nitko ne može ljubiti Krista, a ne ljubiti Njegovu djecu. Kada smo ujedinjeni s Kristom, poprimamo Kristov način razmišljanja. Čistoća i ljubav blistaju iz karaktera, a krotkost i istina upravljaju životom. Čak se i sam izraz lica mijenja. Krist koji boravi u duši isijava silu koja mijenja, te vanjsko obličje svjedoči u korist mira i istine koji vladaju iznutra. Upijamo Kristovu ljubav, kao što loze dobivaju hranu od trsa. Ako smo nacijačpljeni na Krista, ako smo se vlakno po vlakno ujedinili sa Živim Trsom, pružit ćemo dokaze u korist toga tako što ćemo donositi obilje živih rodova. Ako smo povezani sa Svjetlom, bit ćemo provodnici svjetlosti te svojim riječima i djelima odsajivati tu svjetlost u svijetu. Oni koji su uistinu kršćani, vezani su lancem ljubavi koji povezuje zemlju s nebom, koji spaja smrtnog čovjeka s beskonačnim Bogom. Svjetlost koja sja na licu Isusa Krista, blista na slavu Bogu i u srcima Njegovih sljedbenika. {1SM 337.2}

Gledajući preobražavamo se; i dok razmišljamo o savršenstvu božanskog Uzora, poželjet ćemo se potpuno promijeniti i biti obnovljeni na sliku Njegove čistoće. Preobrazba u karakteru nastupa kroz vjeru u Božjeg Sina, i dijete srdžbe postaje Božje dijete. On prelazi iz smrti u život; postaje

duhovno biće i razaznaje duhovne stvari. Božja mudrost prosvjetljuje njegov um, i on se divi čudesnim stvarima sadržanim u Njegovu zakonu. Kada čovjek biva obraćen istinom, odvija se djelo preobrazbe karaktera. On prima veću sposobnost razumijevanja. Postajući čovjek poslušnosti prema Bogu, on preuzima Kristov način razmišljanja te Božja volja postaje njegova volja. {1SM 338.1}

Onaj koji se bez zadržke podredi vodstvu Božjeg Duha, uvidjet će da se njegov um širi i razvija. On prima obrazovanje u službi Bogu koje nije jednostrano i manjkavo, dovodeći do jednostranog karaktera, već ono koje dovodi do simetričnosti i potpunosti. Slabosti koje su se očitovale kroz kolebljivu volju i slab karakter bivaju nadvladane, jer neprekidna pobožnost i predanost dovode čovjeka u tako blisku vezu s Kristom da on poprima Njegov um. On je jedno s Kristom i posjeduje zdrava i čvrsta načela. Njegovo raspoznavanje je oštro i pokazuje onu mudrost koja dolazi od Boga. Jakov kaže: „Je li tko mudar i razborit među vama? Neka dobrim življenjem pokaže svoja djela u mudroj blagosti.“ (Jakov 3:13) „A mudrost odozgor ponajprije čista je, zatim mirotvorna, milostiva, poučljiva, puna milosrđa i dobrih plodova, postojana, nehinjena. Plod se pak pravednosti u miru sije onima koji tvore mir.“ (Jakov 3:17, 18) To će biti mudrost koja će se očitovati u onome koji prihvati čašu spasenja i zazove Gospodnje ime. To spasenje, koje prijestupniku nudi pomilovanje, daje mu pravednost koja će biti u stanju izdržati ispit Sveznajućeg, daje pobjedu nad moćnim neprijateljem Boga i čovjeka, osigurava onome koji ga prima vječni život i radost te zasluženno može biti predmet radovanja za ponizne, koji slušaju o tome i sretni su. {1SM 338.2}

Priča o izgubljenoj ovci

Prekrasna priča koju je Krist ispričao o jednoj izgubljenoj ovci i o pastiru koji je ostavio njih devedeset devet kako bi se uputio u potragu za onim što je izgubljeno, prikazuje Kristovo djelo, stanje grješnika, te radost svemira zbog spasenja duše. Pastir nije bezbrižno pogledao ovce i rekao: „Imam devedeset devet, i stajat će me previše muke da se zaputim u potragu za onom koja se izgubila; neka se sama vrati i ja ću joj otvoriti vrata tora kako bi mogla ući; ali ne mogu ići za njom.“ Ne! U trenutku kada ovca zastrani, lice pastira ispuni se tugom i strepnjom. On ponovno i iznova prebrojava stado, a kada je siguran da je jedna ovca izgubljena, ne gubi ni trenutka. Napušta devedeset devet ovaca u stadu te, koliko god noć bila tamna i olujna, ne oklijeva niti gubi hrabrost sve dok ne pronađe izgubljeno. I kada ju pronađe, stavlja umornu, iscrpljenu ovcu na svoja ramena te, uz radosnu zahvalnost što njegova potraga nije bila uzalud, nosi odlutalog natrag u stado. Njegova zahvalnost izražava se kroz milozvučne pjesme radosti, i on poziva prijatelje i susjede, govoreći im: „Radujte se sa mnom! Nađoh ovcu svoju izgubljenju.“ (Luka 15:6) Isto tako, i kada Veliki Pastir stada pronađe jednog zalutalog, nebo i zemlja ujedanju se u odavanju hvale i radosti. „Tako će na nebu biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika nego li zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja.“ (Luka 15:7) {1SM 339.1}

52. KRIST, NAŠ VELIKI SVEĆENIK

[Rukopis 50,1900.]

Pravda nije zadovoljena jednostavnim oprostom grijeha, već zahtijeva izvršenje smrtne kazne. Dajući dar svog jedinorođenog Sina, Bog je udovoljio i jednom i drugom zahtjevu. Umirući umjesto čovjeka, Krist je podnio kaznu i pobrinuo se za oprost. {1SM 340.1}

Čovjek se zbog grijeha odvojio od Božjeg života. Njegova duša otupljena je spletkama sotone, začetnika grijeha. Sam od sebe on nije u stanju prepoznati grijeh, niti je u stanju cijeniti i poprimiti božansku prirodu. Kada bi mu se ona stavila nadohvat ruke, u njegovu tjelesnom srcu ne bi se našlo ništa što bi ju poželjelo zadobiti. Na čovjeku počiva sotonina opčaravajuća moć. Njegovu su umu izneseni svi domišljati sotonini izgovori kako bi spriječili svaki poriv da čini dobro. Svaka sposobnost i snaga koju mu je Bog dao iskorišteni su kao oružje protiv nebeskog Dobročinitelja. Stoga, iako ga ljubi, Bog mu ne može bez rizika dati darove i blagoslove kojima ga želi obdariti. {1SM 340.2}

Ali Bog neće dopustiti da Ga sotona porazi. On je poslao svog Sina na svijet kako bi, uzimajući na sebe ljudski oblik i prirodu, božansko i ljudsko ujedinjeno u Njemu moglo podići čovjeka na ljestvici moralnih vrijednosti pred Bogom. {1SM 340.3}

Nema drugog puta kojim bi se čovjek mogao spasiti. „Bez Mene,“ kaže Krist, „ne možete učiniti ništa.“ (Ivan 15:5) Kroz Krista, i samo kroz Krista, izvor života može oživjeti čovjekovu prirodu, promijeniti njegove sklonosti i usmjeriti tijek njegove naklonosti u pravcu neba. Kroz jedinstvo božanske s ljudskom prirodom, Krist je mogao prosvijetliti razumijevanje i uliti svoja životvorna svojstva u dušu koja je bila mrtva u prijestupu i grijehu. {1SM 341.1}

Kada se um okrene prema križu Golgote, nesavršen vid razaznaje Krista na tom sramotnom križu. Zašto je On umro? Kao posljedica grijeha. Što je grijeh? Prijestup zakona. Tada se oči otvaraju kako bi mogle uvidjeti prirodu grijeha. Zakon je prekršen i ne može pomilovati prijestupnika. On je naš učitelj i on dosuđuje kaznu. Gdje možemo naći lijek? Zakon nas vodi ka Kristu, koji je bio podignut na križ kako bi mogao pripisati svoju pravednost palom, grješnom čovjeku, i tako svome Ocu predstaviti ljude zaogrnutu Njegovim pravednim karakterom. {1SM 341.2}

Krist na križu ne samo što privlači ljude na pokajanje pred Bogom zbog prijestupa Njegova zakona - jer Bog onoga kojem prašta najprije navodi na pokajanje - već je Krist zadovoljio pravdu; On je sebe ponudio kao otkup. Njegova prolivena krv i Njegovo slomljeno tijelo zadovoljavaju zahtjeve prekršenog zakona, i na taj način On premošćuje jaz koji je stvorio grijeh. Krist je trpio u tijelu kako bi svojim izudaranim i slomljenim tijelom mogao obraniti bespomoćnog grješnika. Pobjeda zadobivena Njegovom smrću na Golgoti zauvijek je slomila optužujuću silu koju je sotona imao pred svemirom i ušutkala njegove optužbe da je samoodricanje u Boga nemoguće, pa stoga nije ni nužno za ljudski rod. {1SM 341.3}

Sotona je u nebu zauzimao položaj odmah do Božjeg Sina. Bio je prvi među anđelima. Njegov utjecaj bio je unižavajući, ali Bog ga nije mogao razotkriti u njegovom pravom svjetlu i istovremeno održati sklad u cijelom svemiru kada bi ga uklonio zajedno s njegovim zlim utjecajem. Njegova moć je rasla, ali zlo još nije bilo opaženo. Ono je bilo smrtonosna sila u svemiru, ali zbog sigurnosti svih svjetova i nebeske vladavine, bilo je nužno dopustiti mu da se razvije i otkrije se u svom pravom svjetlu. {1SM 341.4}

Božje samoodricanje

Provodeći svoje neprijateljstvo prema Kristu sve do trenutka dok On nije visio na križu Golgote, ranjena i izudarana tijela i slomljena srca, sotona je u potpunosti izgubio naklonost cijelog svemira. Pokazalo se da se Bog u svome Sinu odrekao sebe, dajući se za grijeh svijeta, jer je ljubio ljudski rod. Stvoritelj se otkrio u Sinu vječnog Boga. Tu je zauvijek dan odgovor na pitanje: „Je li Bog sposoban za samoodricanje?“ Krist je bio Bog, i unižavajući se da postane tijelo, On je preuzeo ljudsku prirodu i postao poslušan do same smrti, kako bi mogao podnijeti neizmjernu žrtvu. {1SM 342.1}

S kakvom god se žrtvom ljudsko biće može susresti, Kristu ju je podnio; pa ipak, sotona nije žalio nikakav trud u pokušaju da Ga zavede iskušenjima. Ali što je veće iskušenje, to je savršenija žrtva. Sve što je moguće da čovjek pretrpi u borbi protiv sotone, Krist je pretrpio u svojem jedinstvu ljudske i božanske prirode. Poslušan i bez grijeha do samog kraja, On je umro za čovjeka kao njegov zamjenik i jamac, izdržavši sve što bilo koji čovjek ikada može pretrpjeti od varljivog kušača, kako bi čovjek mogao biti pobjednik postavši dionikom božanske naravi. {1SM 342.2}

Čista istina pokazala se sposobnom suprotstaviti se lažima, iskrenost i poštenje u stanju su stajati nasuprot lukavosti i spletkama, u svakome tko je, poput Krista, spreman žrtvovati sve u ime istine, pa čak i sam život. Oduprijeti se sotoninim iskušenjima nije laka zadaća. To zahtijeva da se čvrsto držimo za božansku prirodu od početka do kraja, jer u suprotnom to postaje nemoguć pothvat. Krist, kroz pobjede zadobivene prilikom svoje smrti na križu Golgote, pred čovjeka jasno izlaže put kojim treba ići i na taj mu način omogućava da drži Božji zakon kroz Put, Istinu i Život. Drugi put ne postoji. {1SM 342.3}

Kristova pravednost grješniku se nudi kao besplatan dar ako ju želi prihvatiti. On sam ne posjeduje ništa što nije ukaljano i pokvareno, onečišćeno grijehom i potpuno odbojno čistom i svetom Bogu. Samo kroz pravedan karakter Isusa Krista, čovjek se može približiti Bogu. {1SM 342.4}

Krist je kao Veliki svećenik s ove strane zavjese učinio Golgotu besmrtnom, tako da, iako živi u Bogu, On stalno umire grijehu; stoga, ako bilo koji čovjek sagriješi, ima zastupnika kod Oca. {1SM 343.1}

On je ustao iz groba obavijen oblakom anđela u čudesnoj sili i slavi - kao objedinjenje Božanstva i ljudskoga. U svoju ruku uzeo je svijet na koji je sotona polagao pravo kao na svoje vlasništvo, te svojim čudesnim djelom polaganja vlastitog života ponovo je doveo cijeli ljudski rod u Božju naklonost... {1SM 343.2}

Neka nitko ne usvaja ograničeno i uskogrudno stajalište da bilo koje čovjekovo djelo može doprinijeti da se umanju dug za njegov prijestup, čak i u najmanjoj mjeri. To je smrtonosna zabluda. Ako to želite shvatiti, morate se prestati prepirati u korist vaših omiljenih zamisli te skrušena srca proučavati otkupljenje. To pitanje je tako slabo shvaćeno da su tisuće i tisuće onih koji tvrde da su Božji sinovi zapravo djeca opakoga, jer se žele osloniti na vlastita djela. Bog uvijek zahtijeva dobra djela, i zakon to traži, ali zato što se čovjek doveo u grješan položaj gdje su njegova dobra djela bezvrijedna, samo Isusova pravednost može biti od pomoći. Krist je u stanju spasiti svakoga jer On uvijek živi kako bi posredovao u našu korist. Sve što čovjek uistinu može učiniti u smjeru vlastitog spasenja jest prihvatiti poziv: „Tko hoće, neka zahvati vode života zabadava.“ (Otkrivenje 22:17) Nema grijeha kojeg čovjek može počiniti a za koji nije plaćena odgovarajuća cijena na Golgoti. Stoga križ usrdnim pozivima neprekidno zove grješnika na temeljito pokajanje. {1SM 343.3}

Pokajanje i pomilovanje

Kako se približavate križu Golgote, moći ćete vidjeti ljubav kojoj nema ravne. Dok vjerom shvaćate značenje žrtve, vidite sebe kao grješnika, osuđenog zakonom koji ste prekršili. To je pokajanje. Dok prilazite poniznim srcem, dobivate pomilovanje, jer Isus Krist je prikazan kako stalno stoji za žrtvenikom i bez prestanka prinosi žrtvu za grijeh svijeta. On je svećenik pravog zavjetnog šatora kojeg je podigao Gospod, a ne čovjek. Simbolične sjene židovskog svetišta više ne posjeduju nikakvu silu. Simbolične dnevne i godišnje žrtve više se ne trebaju prinostiti, ali iskupljujuća žrtva kroz posrednika nužna je zbog stalnog grijeha. Isus služi u Božjoj prisutnosti, prinoseći svoju prolivenu krv kao krv zaklana janjeta. Isus prinosi žrtvu podnesenu za svaki grješnikov prijestup i nedostatak. {1SM 343.4}

Krist - naš Posrednik i Sveti Duh neprestano posreduju u korist čovjeka, ali Duh se ne moli za nas kao što to čini Krist koji prinosi svoju krv, prolivenu od postanka svijeta; Duh radi u našim srcima, potičući na molitve i kajanje, slavljenje i zahvalnost. Zahvalnost koja silazi s naših usana posljedica je Duha koji svira na žicama duše prizivajući sveta sjećanja, budeći glazbu srca. {1SM 344.1}

Vjerske službe, molitve, slavljenje, pokajnička priznanja grijeha, uzdižu se od istinskih vjernika poput tamjana do nebeskog svetišta, no budući da prolaze kroz iskvarene ljudske kanale, toliko su okaljani da pred Bogom ne mogu imati nikakvu vrijednost ako ne budu očišćeni krvlju. Ne uzdižu se u besprijetkornoj čistoći, i ako ih Posrednik, koji se nalazi s desne strane Bogu, ne očisti i ne iznese u svojoj pravednosti, ne mogu biti prihvatljivi Bogu. Sav tamjan iz zemaljskih svetišta mora biti obogaćen kapljama Kristove krvi koja čisti. On pred Ocem drži kadionicu vlastitih zasluga u kojoj nema nikakve mrlje zemaljske pokvarenosti. U tu kadionicu On sakuplja molitve, slavljenje i priznanja svojeg naroda, te s njima stapa vlastitu besprijetkornu pravednost. Tada se tamjan, mirisan od zasluga Kristove žrtve pomirnice, uzdiže pred Bogom savršeno i u potpunosti prihvatljiv. Tada dobivamo natrag milostive odgovore. {1SM 344.2}

O, kada bi svi uvidjeli kako se sve mora staviti na gorući plamen Kristove pravednosti, u poslušnosti, pokajanju, slavljenju i zahvaljivanju. Miris te pravednosti uzdiže se poput oblaka oko prijestolja milosti. {1SM 344.3}

53. PREOBRAŽENJE KROZ VJERU I POSLUŠNOST

[Ovaj članak objavljen je u *The Signs of the Times*, 5. lipnja 1893.]

Kristov nauk iznesen u evanđelju u savršenom je skladu s Kristovim učenjem kroz proroke Starog zavjeta. Proroci su izgovarali Kristove poruke u Starom zavjetu jednako kao što su apostoli govorili Njegove poruke u Novom zavjetu, i između njihovih nauka ne postoji proturječje. Ali sotona je radio i još uvijek radi koristeći svu prijevarnu silu nepravедnosti kako bi poništio utjecaj Božje Riječi. On se trudi učiniti tajanstvenim ono što je jednostavno i jasno. U toj vrsti posla ima obilato iskustvo. On poznaje Božji karakter i svojom je lukavošću općinio svijet. Grieh je došao na svijet tako što je bio uništen utjecaj Božjih riječi. Adam je povjerovao sotoninim obmanama i, kroz pogrešno tumačenje Božjeg karaktera, njegov se život promijenio i ukaljao. Pokazao je neposluh prema Božjoj zapovijedi te učinio upravo ono što mu je Gospod rekao da ne smije učiniti. Adam je pao zbog neposlušnosti; ali da je izdržao kušnju i ostao odan Bogu, vrata bujice jada ne bi se otvorila da preplave naš svijet. {1SM 345.1}

Kroz vjerovanje u sotonino pogrešno predstavljanje Boga, čovjekov karakter i sudbina promijenili su se, no ako se ljudi odluče vjerovati Božjoj Riječi, njihov um i karakter bit će preobraženi i učinjeni podobnim za vječni život. Vjerovanje u to da je „Bog tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni“ (Ivan 3:16) promijenit će srce, i u čovjeku obnoviti Božju sliku. {1SM 346.1}

Poput mnogih danas, i Pavao je (prije svog obraćenja) bio pun samopouzdanja u pobožnost koja se nasljeđuje putem nacionalne pripadnosti; ali njegovo pouzdanje temeljilo se na neistini. Bila je to vjera odvojena od Krista, jer se pouzdao u formalnosti i obrede. Njegova revnost za zakon bila je nepovezana s Kristom i bez ikakve vrijednosti. Hvalio se kako je bez mane u vršenju djela koje traži zakon, ali istovremeno je odbijao Krista koji je zakonu dao njegov značaj. Bio je uvjeren da je u pravu. Rekao je: „Pa i ja sam nekoć smatrao da mi se svim silama boriti protiv imena Isusa Nazarećanina. To sam i činio u Jeruzalemu: mnoge sam svete, pošto od velikih svećenika dobih punomoć, u tamnice zatvorio, dao svoj glas kad su ih ubijali.“ (Djela 26:9, 10) Neko je vrijeme Pavao činio vrlo okrutna djela, misleći da vrši Božju službu. On kaže: „Jer sam to u neznanju učinio.“ (1. Timoteju 1:13) Ali njegova iskrenost nije opravdala njegova djela, niti učinila zabludu istinom. {1SM 346.2}

Vjera je sredstvo putem kojeg istina ili zabluda pronalaze svoje boravište u umu. Misaoni čin primanja istine i zablude isti je, ali nije svejedno vjerujemo li Božjoj Riječi ili ljudskim pričama. Kada se Krist otkrio Pavlu, i kad se uvjerio da je progonio Isusa u osobi Njegovih svetih, prihvatio je istinu kakva je u Isusu. Preobražavajuća sila očitovala se na umu i karakteru, i on je postao nov čovjek u Isusu Kristu. Prihvatio je istinu tako čvrsto da ni zemlja ni pakao nisu bili u stanju poljuljati njegovu vjeru. {1SM 346.3}

Ima mnogo onih koji viču: „Vjerujte, samo vjerujte!“ Pitajte ih što je to što biste trebali vjerovati. Trebate li vjerovati lažima koje je sotona izmislio protiv Božjeg svetog, pravednog i dobrog zakona? Bog ne koristi svoju veliku i dragocjenu milost da poništi svoj zakon, već da ga utvrdi. Koju odluku je donio apostol Pavao? On kaže: „Što ćemo dakle reći? Je li Zakon grijeh? Nipošto! Nego: grijeha ne spoznah doli po Zakonu... Da, ja sam nekoć živio bez zakona. Ali kad je došla zapovijed, grijeh oživje. {Je li zapovijed tada umrla? - Ne!} Ja pak umrieh... Tako: Zakon je

{stajao nasred puta do moje slobode i mira? - Ne!} svet, i zapovijed je sveta, i pravedna, i dobra.“ (Rimljanima 7:7-12) {ISM 347.1}

Zakon ne može pomilovati

Pavao je shvatio da se u zakonu ne nalazi sila koja bi mogla opravdati prijestupnika zakona. „Zato se po djelima Zakona nitko neće opravdati.“ (Rimljanima 3:20) „Što je bilo nemoguće Zakonu, jer je zbog tijela onemoćao, Bog je učinio: poslavši Sina svoga u obličju grešnoga tijela i s obzirom na grijeh, osudi grijeh u tijelu da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu nego po Duhu.“ (Rimljanima 8:3, 4) {ISM 347.2}

Gospod je vidio naše palo stanje; vidio je našu potrebu za milošću i, budući da je ljubio naše duše, dao nam je milost i mir. Milost znači naklonost prema onome koji ju ne zaslužuje, onome koji je izgubljen. Činjenica da smo grješnici ne odvaja nas od Božje milosti i ljubavi, ali čini apsolutno nužnim očitovanje Njegove ljubavi prema nama kako bismo mogli biti spašeni. Krist kaže: „Ne izabraste vi Mene, nego Ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane.“ (Ivan 15:16) {ISM 347.3}

Kada je Adam pao, osigurana su sredstva za njegovo vraćanje u prvobitno stanje. Kada je za to nastupilo vrijeme, Isus, Knez života, došao je na naš svijet kako bi se upustio u borbu sa silama tame. Sotona je na ovom svijetu imao priliku pokazati posljedice djelovanja svojih načela utemeljenih na slobodi od svakog zakona, a Krist je, kroz svoju nepokolebljivu poslušnost zapovijedima svoga Oca, pokazao posljedice prakticiranja načela pravednosti. U skladu sa svojim zlim načelima, sotona je napastovao Božjeg Sina žestokim iskušenjima i naposljetku Ga doveo u sudnicu da bude osuđen bez ikakva povoda. Savez zla djelovao je na srca ljudi kako bi primjenjivali načela zla. Pred mnoštvo su dovedeni Krist i Baraba. Baraba je bio poznati pljačkaš i ubojica; Krist je bio Božji Sin. Pilat ih je pogledao obojicu i mislio je da narod neće nimalo oklijevati izabrati Isusa. Obilježja plemenitosti, razuma i čistoće jasno su se mogla vidjeti na Njegovu licu, i bila su u suštoj suprotnosti s Barabinom grubom pojavom. Pilat je pitao: „Kojega od ove dvojice hoćete da vam pustim? (Matej 27:21) Grub glas svjetine odjeknuo je uzvikujući: „Barabu.“ „Kaže im Pilat: „Što dakle da učinim s Isusom koji se zove Krist?“ Oni će: „Neka se razapne.“ A on upita: „A što je zlo učinio?“ Vikahu još jače: „Neka se razapne!“ (Matej 27:22, 23) {ISM 347.4}

Sotona poražen Kristovom smrću

Prilikom tog odabira jasno su se pokazala sotonina načela; nebeske vojske i svi svjetovi koje je Bog stvorio donijeli su sud da je sotona optužitelj svoje braće, lažljivac i ubojica. U nebu i među nepalim svjetovima završena je rasprava o pitanju sotonine obmanjivačke sile i njegovih zloćudnih načela, a zauvijek je dokazana savršena čistoća i svetost Krista, koji je podnosio kušnju i suđenje umjesto palog čovjeka. Očitovanje sotonina karaktera i načela zauvijek ga je odvojilo od naklonosti nepalih svjetova, i na nebu je zauvijek zaključen sukob između njegovih i Kristovih tvrdnja. Pravednost koja se očitovala u Kristovu karakteru postala je vječni temelj i spasonosna nada svijeta. Svaka duša koja se odluči za Isusa može reći s vjerom: „Gospod moja pravednost.“ {ISM 348.1}

Krist „prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bješe, odvrgnut. A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehе probodoše njega, za opacine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.“ (Izaija 53:3-5) {ISM 349.1}

Kristova milost i Božji zakon su nerazdvojni. U Isusu su se susreli milost i istina, pravednost i

mir su se poljubili. Svojim životom i karakterom On je otkrio ne samo Božji karakter, već i ono što čovjek može postati. Bio je Božji predstavnik i ideal ljudskog roda. On je svijetu pokazao što ljudsko može biti kada se vjerom ujedini s božanskim. Božji jedinorođeni Sin na sebe je uzeo ljudsku prirodu i postavio svoj križ između zemlje i neba. Preko križa čovjek je bio privučen Bogu, i Bog čovjeku. Pravednost se pomaknula sa svojeg visokog i zastrašujućeg položaja, a nebeske čete, svete vojske, približile su se križu, poklonivši se s poštovanjem, jer je na križu bila zadovoljena pravda. Preko križa grješnik je bio otrgnut od uporišta grijeha, i prilikom svakog prilaska križu njegovo srce omekša te on u pokajanju uzvikuje: „Bili su to moji grijesi koji su razapeli Božjeg Sina.“ Kod križa on ostavlja svoje grijeha i njegov se karakter preobražava kroz Kristovu milost. Otkupitelj podiže grješnika iz prašine i povjerava ga vodstvu Svetoga Duha. Dok grješnik gleda na Otkupitelja, nalazi nadu, sigurnost i radost. Vjera se u ljubavi hvata za Krista. Vjera radi kroz ljubav i čisti dušu. {1SM 349.2}

KRIST NAŠA PRAVEDNOST

54. TEMA IZNESENA 1883. GODINE

[**Jutarnja propovijed propovjednicima sakupljenim na Generalnoj konferenciji u Battle Creeku, država Michigan, u studenome 1833. Objavljeno u Gospel Workers (izdanje 1892.), str. 411-415, pod naslovom „Krist naša pravednost“]**

„Ako priznamo grijehе svoje, vjеran je On i pravedan: otpustit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravde.“ (1. Ivanova 1:9) {1SM 350.1}

Bog od nas zahtijeva da priznamo svoje grijehе i ponizimo svoja srca pred Njim, ali istovremeno trebamo imati povjerenje u Njega kao nježnog Oca koji neće napustiti one koji se pouzdaju u Njega. Mnogi od nas hode samo u svjetlosti onoga što vide, a ne u vjeri. Vjerujemo u stvari koje se mogu vidjeti, ali ne cijenimo dragocjena obećanja koja su nam dana u Božjoj Riječi; pa ipak, ne postoji način na koji možemo očitije obeščastiti Boga od toga da pokažemo kako ne vjerujemo u ono što On kaže i pitamo se je li Gospod iskren prema nama ili nas obmanjuje. {1SM 350.2}

Bog ne diže ruke od nas zbog naših grijehа. Mi možemo grijеšiti i time žalostiti Njegov Duh, ali kad se pokajemo i pristupimo Mu skrušena srca, On nas neće odbiti. Postoje prepreke koje moraju biti uklonjene. Dugo su se njegovali loši osjećaji, koji uključuju oholost, samodostatnost, nestrpljivost i gundanje. Sve nas to odvaja od Boga. Grijesi se moraju priznati; milost mora dublje djelovati na srce. Oni koji se osjećaju slabim i obeshrabrenim, mogu postati snažni ljudi u Bogu i činiti plemenita djela za Gospodara. No moraju raditi iz plemenitih pobuda; ne smiju ih pokretati nikakve sebične pobude. {1SM 350.3}

Kristove zasluge naša su jedina nada

Moramo učiti u Kristovoj školi. Ništa osim Njegove pravednosti ne može nam dati pravo na ijedan blagoslov zavjeta milosti. Dugo smo vremena željeli te blagoslove i pokušali ih zadobiti, ali nismo ih primili zato što smo njegovali zamisao da možemo učiniti nešto što bi nas učinilo dostojnima da ih dobijemo. Nismo odvratili pogled od sebe samih, vjerujući da je Krist živući Spasitelj. Ne smijemo misliti da će nas naše vlastite vrline i zasluge spasiti; Kristova milost naša je jedina nada za spasenje. Gospod preko svog proroka daje obećanje: „Nek' bezbožnik put svoj ostavi, a zlikovac naume svoje. Nek' se vrati Gospodu, koji će mu se smilovati, k Bogu našem jer je velikodušan u praštanju.“ (Izaija 55:7) Moramo vjerovati jasnom obećanju i ne prihvaćati trenutni osjećaj umjesto vjere. Kada u potpunosti budemo vjerovali Bogu, kad se budemo pouzdali u zasluge Isusa kao Spasitelja koji oprašta grijehе, primit ćemo svu pomoć koju možemo poželjeti. {1SM 351.1}

Mi gledamo na sebe kao da imamo silu da se sami spasimo; ali Isus je umro za nas upravo zato što to nismo u stanju učiniti. U Njemu se nalazi naša nada, naše opravdanje i naša pravednost. Ne smijemo pasti u malodušnost i bojati se da nemamo Spasitelja, ili da On ne gaji milostive osjećaje prema nama. Upravo u ovom trenutku On vrši svoju službu u našu korist, pozivajući nas da Mu priđemo u svojoj bespomoćnosti i primimo spasenje. Mi Ga preziremo svojim nevjerovanjem. Zapanjujuće je kako se odnosimo prema našem najboljem Prijatelju, kako malo povjerenja polažemo u Onoga koji je u stanju spasiti svakoga i koji nam je pružio svaki dokaz u korist svoje velike ljubavi. {1SM 351.2}

Braćo moja, očekujete li da će vas vlastite zasluge preporučiti Božjoj naklonosti, misleći da morate biti slobodni od grijeha prije nego što se možete pouzdati u Njegovu spasonosnu silu? Ako se takav sukob odvija u vašem umu, bojim sa da nećete imati snage i naposljetku ćete pasti u malodušnost. {1SM 351.3}

Gledaj i živi

Kada je Gospod u pustinji dopustio otrovnim zmijama da ujedaju odmetnički izraelski narod, Mojsiju je rečeno da podigne mjedenu zmiju i pozove sve ranjene da ju pogledaju i žive. Ali mnogi nisu prepoznali pomoć u tom božanskom lijeku. Svuda oko njih nalazili su se mrtvi i umirući, i znali su da je njihova sudbina zapečaćena bez nebeske pomoći; ali oni su naricali nad svojim ranama, svojim bolovima i svojom sigurnom smrću sve dok ih snaga nije potpuno napustila i njihov se pogled ukočio, iako su na raspolaganju imali trenutno izlječenje. {1SM 352.1}

„Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje u Njemu ima život vječni.“ (Ivan 3:14, 15) Ako ste svjesni svojih grijeha, nemojte trošiti svu svoju snagu na žaljenje zbog njih, već pogledajte i živite. Isus je naš jedini Spasitelj; iako će milijuni kojima je potrebno iscjeljenje odbiti milost koju im On nudi, nitko tko se bude pouzdao u Njegove zasluge neće biti ostavljen da propadne. Kada shvatimo naše bespomoćno stanje bez Krista, ne smijemo pasti u malodušnost; moramo se osloniti na razapetog i uskrslog Spasitelja. Siromašna, bolesna i obeshrabrena dušo, gledaj i živi! Isus je dao svoju riječ; On će spasiti sve koji dođu k Njemu. {1SM 352.2}

Dođite k Isusu i primite odmor i mir. Možete primiti blagoslov ovog trenutka. Sotona vam došaptava kako ste bespomoćni te da ne možete sami sebi dati blagoslov. To je istina; vi jeste bespomoćni. Ali uzdignite Isusa pred njim: „Ja imam uskrslog Spasitelja. Njemu vjerujem i On nikada neće dopustiti da budem posramljen. U Njegovo ime pobjeđujem. On je moja pravednost i kruna moje radosti.“ Neka se nitko ne boji da je njegov slučaj beznadan; to nije tako. Možete uvidjeti da ste grješni i nesavršeni, ali upravo zbog toga trebate Spasitelja. Imate li grijeha koje trebate priznati, nemojte gubiti ni trenutka. Ovo vrijeme je dragocjeno. „Ako priznamo grijeha svoje, vjeran je On i pravedan: otpustit će nam grijeha i očistiti nas od svake nepravde.“ (1. Ivanova 1:9) Oni koji su gladni i žedni pravednosti, nasitit će se; Isus je to obećao. Kakav dragocjeni Spasitelj! Njegove su ruke raširene da nas prihvate, a Njegovo veliko srce puno ljubavi čeka da nas blagoslovi. {1SM 352.3}

Čini se da neki misle kako moraju proći razdoblje kušnje i dokazati Gospodu da su reformirani prije nego što mogu zatražiti Njegov blagoslov. Ali te drage duše mogu zatražiti taj blagoslov ovog trenutka. Moraju dobiti Njegovu milost, Kristov Duh koji će pomoći njihovim slabostima, jer inače neće biti u stanju oblikovati kršćanski karakter. Isus voli kada Mu pridemo upravo onakvi kakvi jesmo - grješni, bespomoćni, ovisni o Njemu. {1SM 353.1}

Pokajanje je Božji dar

Pokajanje, baš kao i oprost, Božji je dar dan kroz Krista. Utjecaj Svetog Duha ono je što nas osvjeđava o grijehu i budi našu potrebu za pomilovanjem. Samo skrušeni mogu dobiti oprost; ali Božja milost je ono što srce čini pokajničkim. On dobro poznaje sve naše slabosti i nemoći, i On će nam pomoći. {1SM 353.2}

Neki od onih koji prilaze Bogu u pokajanju i priznanju, pa čak i vjeruju da su im grijesi oprošteni, još uvijek propuštaju pozivati se na Božja obećanja na način na koji bi to trebali činiti.

Oni ne uviđaju da je Isus uvijek prisutan Spasitelj; nisu spremni povjeriti Mu brigu o svojoj duši, pouzdajući se u Njega da dovede do savršenstva djelo milosti koje je otpočelo u njihovu srcu. Iako misle da se predaju Bogu, još uvijek se u velikoj mjeri oslanjaju sami na sebe. Postoje savjesne duše koje se djelomično pouzdaju u Boga, a djelomično u sebe. Oni ne gledaju na Boga kako bi ih čuvala Njegova sila, već se oslanjaju na oprez kod iskušenja i na vršenje određenih dužnosti kako bi zadobili Njegovo prihvaćanje. U takvoj vrsti vjere nema pobjede. Te osobe muče se besmisleno; njihove duše nalaze se u neprekidnom ropstvu i ne pronalaze odmor dok svoje terete ne polože pred Isusove noge. {1SM 353.3}

Postoji potreba za stalnom budnošću i ozbiljnim predanjem punim ljubavi; ali to će nastupiti prirodno kada Božja sila bude održavala dušu kroz vjeru. Ne postoji ništa, apsolutno ništa što mi možemo učiniti kako bismo se preporučili božanskoj naklonosti. Ne smijemo se nimalo pouzdati u sebe ni u svoja dobra djela; ali kada dođemo Kristu kao grješna, zalutala bića, moći ćemo pronaći odmor u Njegovoj ljubavi. Bog će prihvatiti svakoga tko Mu priđe s potpunim pouzdanjem u zasluge rassetog Spasitelja. Tada će ljubav izvirati iz srca. Možda neće biti osjećaja ushićenosti, ali vladat će stalno, mirno povjerenje. Svaki teret bit će lagan jer breme koje Krist stavlja je lako. Dužnost postaje radost, a žrtva zadovoljstvo. Put koji se prije činio obavijen tamom, postaje obasjan zrakama Sunca Pravednosti. To znači hoditi u svjetlosti kao što je Krist u svjetlosti. {1SM 353.4}

55. STARA ISTINA IZNESENA U NOVIM OKVIRIMA

[Izveštaj sa sastanka u Ottawi, država Kansas, tiskano u *The Review and Herald*, 23. srpnja 1889.]

Tijekom sastanka u Kansasu moja molitva Bogu bila je da se slomi moć neprijatelja i da ljudi koji se nalaze u tami mogu otvoriti svoja srca i umove pred porukom koju će im Bog poslati, kako bi mogli uvidjeti istinu, novu mnogim umovima, kao staru istinu u novim okvirima. Razumijevanje Božjeg naroda bilo je zaslijepljeno jer je sotona pogrešno predstavio Božji karakter. Naš dobri i milostivi Gospod pred ljudima je prikazan zaogrnut u osobine koje pripadaju sotoni, te su ljudi i žene koji su tražili istinu tako dugo gledali na Boga u pogrešnom svjetlu da je postalo teško rastjerati oblake koji zaklanjaju Njegovu slavu od njihovih pogleda. Mnogi žive u ozračju sumnje i čini se da im je gotovo nemoguće uhvatiti se za nadu koja je postavljena pred njih u Kristovoj radosnoj vijesti... {1SM 355.1}

U subotu su iznesene istine koje su predstavljale novost većini okupljenih. Nove i stare stvari iznesene su iz riznice Božje Riječi. Otkrivene su istine koje su ljudi jedva bili u stanju shvatiti i usvojiti. Iz Božjih proroka blistalo je svjetlo u vezi sa zakonom i evanđeljem -obasjavajući činjenicu da je Krist naša pravednost - koje se dušama gladnim istine činilo i predragocjenim za prihvaćanje. {1SM 355.2}

Ali trud uložen te subote nije bio uzalud. U nedjelju ujutro vidjeli su se jasni dokazi da je Božji Duh učinio velike promjene u raspoloženju i duhovnom stanju okupljenih. Umovi i srca predavali su se Bogu, i oni koji su dugo vremena bili u tami iznosili su dragocjena svjedočanstva. Jedan brat govorio je o borbi koju je iskusio prije nego što je bio u stanju primiti radosnu vijest da je Krist naša pravednost. Sukob je bio žestok, ali Gospod je radio zajedno s njime i njegov um se promijenio, a snaga obnovila. Gospod mu je prikazao istinu na jasan način, otkrivajući činjenicu da je samo Krist izvor sve nade i spasenja. „U njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo.“ „Vidjesmo slavu Njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca - pun milosti i istine.“ (Ivan 1:4, 14) {1SM 356.1}

Jedan naš mladi brat i propovjednik rekao je da je tijekom tog sastanka iskusio više blagoslova i Božje ljubavi nego tijekom cijelog svog života do tog trenutka. Drugi je izjavio kako su iskušenja, sumnje i sukobi koji su se odvijali u njegovu umu bili takvi da je došao u iskušenje potpuno odustati od svega. Mislio je kako za njega nema nade ako ne zadobije više Kristove milosti; ali pod utjecajem sastanaka u njegovu se srcu dogodila promjena i stekao je bolje razumijevanje spasenja kroz vjeru u Krista. Uvidio je kako je njegova prednost biti opravdan vjerom; sada se pomirio s Bogom i uz suze je priznao kakvo su olakšanje i blagoslov ispunili njegovu dušu. Prilikom druženja na svakom sastanku iznesena su mnoga svjedočanstva o miru, utjesi i radosti koju su iskusili ljudi kada su prihvatili svjetlost. {1SM 356.2}

Zahvaljujemo Gospodu svim srcem za dragocjenu svjetlost koju možemo iznositi ljudima, i radujemo se što imamo poruku za ovo vrijeme koja je sadašnja istina. Vijest o tome da je Krist naša pravednost donijela je olakšanje mnogim, mnogim dušama, i Bog kaže svome narodu: „Kreni naprijed.“ Poruka laodicejskoj crkvi može se primijeniti na naše stanje. Kako je jasno prikazano stanje onih koji misle da imaju istinu, koji se ponose svojim poznavanjem Božje Riječi, a njezina sila koja posvećuje nije se pokazala u njihovim životima! U njihovim srcima nedostaje žara Božje

ljubavi, a upravo je taj žar ljubavi ono što Božji narod čini svjetlom svijeta. {1SM 357.1}

Poruka Laodiceji

Istiniti Svjedok o hladnoj, beživotnoj crkvi koja u sebi nema Krista, kaže: „Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit ću te iz usta.“ (Otkrivenje 3:15, 16) Obratite pozornost na sljedeće riječi: „Govoriš: 'Bogat sam, obogatih se, ništa mi ne treba!' A ne znaš da si nevolja i bijeda, i ubog, i slijep, i gol.“ (Otkrivenje 3:17) Ovdje je prikazan narod koji se ponosi time što posjeduje duhovno znanje i prednosti. Ali oni nisu odgovorili na nezaslužene blagoslove kojima ih je Bog obdario. Bili su puni pobunjeničkog duha, nezahvalnosti i zaboravljali su na Boga, a On se ipak prema njima odnosio kao otac pun ljubavi i praštanja prema svojem nezahvalnom, tvrdoglavom sinu. Odbacili su Njegovu milost, zlouporabili prednosti koje im je dao, prezreli prilike koje im je pružio i zadovoljili se padom u samozadovoljstvo, tugaljivu nezahvalnost, isprazni formalizam i licemjernu neiskrenost. S farizejskim ponosom hvalisali su se do mjere da se za njih moglo reći: „Govoriš: 'Bogat sam, obogatih se, ništa mi ne treba!'“, {1SM 357.2}

Nije li Gospod Isus slao poruku za porukom ukora, upozorenja i molbe tim samozadovoljnim ljudima? Nisu li Njegovi savjeti bili prezreni i odbačeni? Nisu li se prema glasnicima koje je On poslao odnosili s prijezirom, a prema njihovim riječima kao prema praznim pričama? Krist vidi ono što čovjek ne može vidjeti. On vidi grijeha koji će, ako se čovjek ne pokaje zbog njih, iscrpiti strpljenje Boga koji dugo trpi. Krist ne može na sebe uzeti imena onih koji su zadovoljni vlastitom samodostatnošću. On ne može moliti u korist ljudi koji ne osjećaju potrebu za Njegovom pomoći, koji tvrde da znaju i imaju sve. {1SM 357.3}

Veliki Otkupitelj prikazuje sebe kao nebeskog trgovca, natovarenog blagom, koji ide od kuće do kuće i predstavlja svoja neprocjenjiva dobra, govoreći: „Savjetujem ti: kupi od Mene zlata u vatri žežena da se obogatiš i bijele haljine da se odjeneš da se ne vidi tvoja sramotna golotinja; i pomasti da oči pomažeš i vidiš. Ja korim i odgajam one koje ljubim. Revan budi i obrati se! Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas Moj i otvori Mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa Mnom.“ (Otkrivenje 3:18-20). {1SM 358.1}

Razmotrimo svoje stanje pred Bogom; poslušajmo savjet Istinitog Svjedoka. Neka nitko od nas ne bude pun predrasuda, kao što su to bili Židovi, kako bi svjetlost mogla prodrijeti u naša srca. Nemojte dopustiti da Krist o nama mora reći ono što je morao reći o njima: „A vi ipak nećete da dođete k Meni da život imate.“ (Ivan 5:40) {1SM 358.2}

Prilikom svakog sastanka nakon Generalne konferencije duše su željno prihvaćale dragocjenu poruku o Kristovoj pravednosti. Zahvalni smo Bogu na tome što postoje duše koje uviđaju kako im je potrebno nešto što sami ne posjeduju - zlato vjere i ljubavi, bijele haljine Kristove pravednosti, pomast za oči duhovnog rasuđivanja. Ako posjedujete te dragocjene darove, hram vaše duše neće biti poput oskvrnutog oltara. Braćo i sestre, pozivam vas u ime Isusa Krista iz Nazareta: Radite tamo gdje Bog radi! Danas je dan milostivih prilika i prednosti. {1SM 358.3}

56. ISTINA S PEČATOM BOŽANSKE VJERODOSTOJNOSTI

[Zapisi sakupljeni iz izvještaja o prihvaćanju poruke o opravdanju vjerom na način na koji je bila iznesena nakon Generalne konferencije održane u Minneapolisu 1888. godine.]

Poruka od Boga [Iz izvještaja sa sastanka u gradu Rome, država New York.]

Poruka za ovo vrijeme - o opravdanju vjerom - poruka je od Boga; ona nosi pečat božanske vjerodostojnosti, jer je njezin plod svetost. Bojim se da neki, kojima je uvelike trebao dar dragocjene istine koja je bila iznesena pred njih, nisu od nje imali koristi. Nisu otvorili vrata svog srca kako bi primili Isusa kao nebeskog gosta, i time su pretrpjeli veliki gubitak. Uistinu, postoji uzan put kojim moramo hoditi; na svakom koraku nalazi se križ. Moramo naučiti živjeti kroz vjeru; tada će i najtamniji trenuci biti obasjani blagoslovljenim zrakama Sunca Pravednosti. {1SM 359.1}

Nismo na sigurnom ako zanemarujemo svakodnevno pretraživanje Svetog pisma u potrazi za svjetlošću i znanjem. Zemaljski blagoslovi ne mogu se steći bez truda; stoga, možemo li očekivati da ćemo primiti duhovne i nebeske blagoslove bez da uložimo ozbiljan napor s naše strane? Trebamo kopati u rudnicima istine. Psalmist kaže: „Objava riječi Tvojih prosvjetljuje, bezazlene urazumljuje.“ (Psalam 119:130) Ne smijemo držati Božju Riječ odvojenom od našeg života. Naš um mora o njoj razmišljati, naše joj srce mora poželjeti dobrodošlicu i cijeniti ju, ljubiti i biti joj poslušno. Potrebno nam je i puno više znanja; trebamo biti prosvijećeni u vezi s planom spasenja. Ne postoji ni jedan među stotinom koji samostalno shvaća biblijsku istinu po tom pitanju tako nužnom za našu sadašnju i vječnu dobrobit. Kada svjetlost počne sjati kako bi ljudima razjasnila plan otkupljenja, neprijatelj marljivo radi kako bi joj zapriječio prodor u srca ljudi. Ako pridemo Bogu ponizna duha i spremni da budemo poučeni, bit ćemo očišćeni od prljavštine zabluda i otkrit ćemo dragulje istine koji su dugo vremena bili skriveni od naših očiju. {1SM 359.2}

Postoji velika potreba da se Krist propovijeda kao jedina nada i spasenje. Kada je nauka o opravdanju vjerom bila iznesena na sastanku u Romeu, mnogima je došla poput vode žednom putniku. Misao da nam se pripisuje Kristova pravednost, ne zbog bilo kakvih zasluga s naše strane već kao besplatan Božji dar, bila je dragocjena misao. - The Review and Herald, 3. rujna 1889. {1SM 360.1}

Grieh neće biti privlačan

Kada smo zaogrnuti Kristovom pravednošću, nećemo osjećati privlačnost prema grijehu jer će Krist raditi s nama. Moguće je da ćemo pogriješiti, ali mrzit ćemo grijeh koji je uzrokovao patnje Božjeg Sina. - The Review and Herald, 18. ožujka 1890. {1SM 360.2}

Ekstremističke nauke

Postoje velike istine, koje su dugo bile sakrivene pod gomilom zabluda, a koje se trebaju otkriti narodu. Mnogi koji su ispovijedali vjeru u poruku trećeg anđela izgubili su iz vida nauku o opravdanju vjerom. Božji narod po tom je pitanju otišao u velike krajnosti. Naučavali su s velikim žarom: „Samo vjerujte u Krista i bit ćete spašeni; ali dalje s Božjim zakonom.“ To nije nauka koja se može naći u Božjoj Riječi. Nema temelja za takvo vjerovanje. To nije dragocjeni kamen istine kojeg je Bog dao svom narodu za ovo vrijeme. Ta nauka zavodi iskrene duše na pogrešan put. Svjetlost iz

Božje Riječi otkriva činjenicu da se zakon mora objavljivati. Krist mora biti uzdignut, jer On je Spasitelj koji oprašta grijeh, ali On ni u kom slučaju neće opravdati krivca koji se odbija pokajati. - The Review and Herald, 13. kolovoza 1889. {1SM 360.3}

Poruka donosi rod [Izveštaj Ellen G. White o rezultatima poruke o pravednosti kroz vjeru, zapaženim na Generalnoj konferenciji 1889. godine u Battle Creeku, država Michigan, od 18. listopada do 5. studenoga. Referenca na duh koji se očitovao u Minneapolisu odnosi se na stanje koje je nastalo iz pristupa proučavanju Biblije tijekom Generalne konferencije 1888. godine, održane u Minneapolisu, u vezi s duhom dokazivanja i raspravljanja koji je u nekih bio popraćen kritiziranjem i ismijavanjem. - Urednici.] Održavamo izuzetno uspješne sastanke. Duh koji se mogao naći na sastanku u Minneapolisu ovdje nije prisutan. Sve se kreće skladno. Prisutan je veliki broj delegata. Naš jutarnji sastanak u pet sati dobro je posjećen i protječe u najboljem redu. Sva svjedočanstva koja sam čula bila su uzdižuće prirode. Ljudi kažu kako je protekla godina bila najbolja godina njihova života; svjetlost koja je blistala iz Božje Riječi bila je jasna i prepoznatljiva - opravdanje vjerom, Krist naša pravednost. Iskustva su bila vrlo zanimljiva. {1SM 361.1}

Propustila sam samo dva jutarnja sastanka. U osam sati brat Jones govorio je o temi opravdanja vjerom i naišao je na veliko zanimanje. Vidljiv je porast vjere i spoznaje našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Krista. Ima znatan broj onih koji nisu prethodno imali priliku slušati o toj temi, ali sada ju upijaju i hrane se velikim zalogajima s Gospodnje trpeze. Zajedničko svjedočanstvo onih koji su govorili bilo je da je ta poruka svjetlosti i istine koja je došla našem narodu upravo istina za ovo vrijeme, i kamo god se proširila među crkvama, svjetlost, utjeha i Božji blagoslov ju zasigurno slijede. {1SM 361.2}

Dana nam je bogata gozba, i gledajući na Isusa koji je začetnik i završitelj naše vjere, radujemo se kada gledamo duše koje prihvaćaju svjetlost. Krist je veliki uzor; Njegov karakter mora biti naš karakter. U Njemu počiva sve savršenstvo. Okrećući se od ljudi i bilo kojeg drugog uzora, licem u lice gledamo Isusa u svoj Njegovoj slavi. Um postaje ispunjen velikim i snažnim shvaćanjem Njegova savršenstva; svaka druga tema tone u nevažnost i odbacuje se svaka moralna praksa koja ne promiče sličnost Njegovu liku. Vidim visine i dubine do kojih možemo doći, prihvaćajući svaku zraku svjetlosti i istovremeno napredujući prema još blistavijem svjetlu. Kraj je blizu, i Bože sačuvaj da spavamo u ovo vrijeme. {1SM 362.1}

Vrlo sam zahvalna kada među našom braćom koja rade u djelu vidim sklonost samostalnom proučavanju Svetog pisma. Postojao je veliki nedostatak dubokog istraživanja Svetog pisma i ispunjavanja uma draguljima istine. Koliko svatko od nas gubi kada se um ne natjera na proučavanje uz mnogo molitve za nebesko prosvjetljenje kako bismo razumjeli Njegovu Svetu Riječ. {1SM 362.2}

Vjerujem da će među našim narodom doći do odlučnog napretka i ozbiljnijeg pokušaja da se održi korak s porukom trećeg anđela. - Rukopis 10, 1889. {1SM 362.3}

Početak Glasnog poklika

Neka svatko tko tvrdi da vjeruje u skori Gospodnji dolazak pretražuje Sveto pismo kao nikad prije jer sotona je odlučan u korištenju svih mogućih sredstava kako bi ljude zadržao u tami i zasljepio um pred opasnostima vremena u kojem živimo. Neka se svaki vjernik uhvati svoje Biblije uz žarku molitvu, kako bi ga Sveti Duh mogao prosvijetliti u vezi s istinom te kako bi mogao bolje upoznati Boga i Isusa Krista koga je On poslao. Tražite istinu kao skriveno blago i razočarajte neprijatelja. Vrijeme kušnje je neposredno pred nama, jer se glasna vika trećeg anđela već čuje u

otkrivenju pravednosti Krista, Otkupitelja koji prašta grijeh. To je početak svjetlosti anđela čija će slava ispuniti čitavu zemlju. Na svakome tko je primio poruku upozorenja počiva odgovornost da uzdiže Isusa i predstavi Ga svijetu na način na koji je On prikazan u slikama, nagoviješten u simbolima, očitovan u otkrivenjima proroka i otkriven u poukama danim Njegovim učenicima te prekrasnim čudesima učinjenim za ljudski rod. Pretražujte Sveta Pisma jer ona svjedoče za Njega. {1SM 362.4}

Želite li se održati tijekom vremena nevolje, morate poznavati Krista i prihvatiti dar Njegove pravednosti koju On pripisuje grješniku koji se kaje. - The Review and Herald, 22. studenoga 1892. {1SM 363.1}

Prisvajanje Kristove pravednosti

Kroz Krista čovjeku je pružena mogućnost obnove i pomirenja. Križ Golgote premostio je jaz koji je stvorio grijeh. Isus je platio potpunu i savršenu otkupninu i njezinom zaslugom grješnik dobiva oprost, a pravednost zakona ostaje postojana. Svi koji vjeruju da je Krist žrtva za otkup mogu doći i primiti oprost za svoje grijeh; jer je kroz Kristove zasluge uspostavljena komunikacija između Boga i čovjeka. Bog me može prihvatiti kao svoje dijete, a ja se mogu pozvati na Njega i radovati se u Njemu kao u Ocu koji me ljubi. Naše nade na nebo moramo temeljiti isključivo na Kristu, jer On je naš zamjenik i jamac. {1SM 363.2}

Mi smo prestupili Božji zakon i ni jedno se tijelo neće opravdati vršenjem zakona. I najbolji napori koje čovjek može učiniti u vlastitoj snazi nisu u stanju udovoljiti zahtjevima svetog i pravednog zakona koji je prekršen; ali kroz vjeru u Krista čovjek se može pozvati na pravednost Božjeg Sina kao na ono što je u potpunosti dostatno. Krist je u svojoj ljudskoj prirodi udovoljio zahtjevima zakona. On je ponio prokletstvo zakona umjesto grješnika i dao otkup za njega, da nitko tko vjeruje u Njega ne propadne, već da ima vječni život. Prava vjera prisvaja Kristovu pravednost i grješnik postaje pobjednik zajedno s Kristom jer postaje dionik božanske prirode i na taj se način ujedinjuje božansko s ljudskim. {1SM 363.3}

Onaj tko pokušava doseći nebo vlastitim djelima vršeći zakon, pokušava nemoguće. Čovjek ne može biti spašen u neposluhu, ali njegova djela ne bi trebala biti samo njegova; Krist treba raditi u njemu da hoće i čini ono što Mu je ugodno. Kada bi se čovjek mogao spasiti vlastitim djelima, mogao bi u sebi naći nekakav razlog za radost. Pokušaj čovjeka da zadobije spasenje vlastitom snagom prikazan je Kainovom žrtvom. Sve što je čovjek u stanju učiniti bez Krista ukaljano je sebičnošću i grijehom; ali ono što se čini kroz vjeru, prihvatljivo je Bogu. Kad se trudimo zadobiti nebo kroz Kristove zasluge, tada duša napreduje. Gledajući na Isusa, začetnika i završitelja naše vjere, možemo napredovati iz snage u snagu, iz pobjede u pobjedu; jer Božja je milost kroz Krista osigurala naše potpuno spasenje. {1SM 364.1}

Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu. Živa vjera omogućava onome koji ju posjeduje da se uhvati za Kristove zasluge i omogućava mu da nađe veliku utjehu i zadovoljstvo u planu spasenja. - The Review and Herald, 1. srpnja 1890. {1SM 364.2}

57. KRIST KAO NAČIN ŽIVOTA

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 4. studenoga 1890.]

„Otiđe Isus u Galileju. Propovijedao je evanđelje Božje: „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju.“ (Marko 1:14,15) {1SM 365.1}

Pokajanje je vezano uz vjeru, i evanđelja ga ističu kao nužan uvjet spasenja. Pavao je propovijedao pokajanje. Reкао je: „Ništa korisno nisam propustio navijestiti vam i naučiti vas - javno i po kućama; upozoravao sam Židove i Grke da se obrate k Bogu i da vjeruju u Gospodina našega Isusa.“ (Djela 20:20, 21) Bez pokajanja nema spasenja. Ni jedan nepokajani grješnik ne može vjerovati srcem na spasenje. Pavao opisuje pokajanje kao nebesko žaljenje zbog grijeha: „Žalost [koja je] po Bogu rađa neopozivo spasonosnim obraćenjem.“ (2. Korinćanima 7:10) To pokajanje u sebi ne sadrži ništa zajedničko sa zaslugama, već priprema srce za prihvaćanje Krista kao jedinog Spasitelja, jedine nade izgubljenog grješnika. {1SM 365.2}

Dok grješnik promatra zakon, njegova mu krivica postaje jasna; ona se utiskuje u njegovu savjest i on je osuđen. Njegova jedina utjeha i nada može biti gledanje na križ Golgote. Kako se poziva na obećanja, držeći Boga za Njegovu riječ, olakšanje i mir obuzimaju njegovu dušu. On vapi: „Gospode, Ti si obećao spasiti sve koji Ti priđu u ime Tvojeg Sina. Ja sam izgubljena, bespomoćna i beznadna duša. Spasi me, Gospode, ili ću propasti.“ Njegova vjera hvata se za Krista, i on postaje opravdan pred Bogom. {1SM 365.3}

No iako Bog može biti pravedan i istovremeno opravdati grješnika kroz Kristove zasluge, ni jedan čovjek ne može zaodjenuti svoju dušu u haljine Kristove pravednosti dok radi grijeha koji su mu poznati ili zanemaruje dužnosti za koje zna da mu pripadaju. Bog zahtijeva potpuno predanje srca prije nego što može doći do opravdanja; a da bi čovjek zadržao opravdanje, mora postojati neprekidna poslušnost u obliku aktivne, žive vjere koja radi kroz ljubav i čisti dušu. {1SM 366.1}

Jakov, pišući o Abrahamu, kaže: „Zar se Abraham, otac naš, ne opravda djelima, kad na žrtvenik prinese Izaka, sina svoga? Vidiš: vjera je surađivala s djelima njegovim i djelima se vjera usavršila te se ispunilo Pismo koje veli: Povjerovala Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji posta. Gledajte: čovjek se opravdava djelima, a ne samom vjerom.“ (Jakov 2:21-24) Da bi čovjek mogao biti opravdan vjerom, vjera mora doseći stupanj na kojem kontrolira osjećaje i nagone srca; a ta se vjera usavršuje kroz poslušnost. {1SM 366.2}

Vjera kao uvjet obećanja

Bez Kristove milosti grješnik se nalazi u beznadnom stanju - za njega se ne može učiniti ništa - ali kroz božansku milost čovjeku se daruje nadnaravna moć koja djeluje u umu, srcu i karakteru. Dodjeljivanje Kristove milosti ono je što nam omogućava da razaznamo mrsku prirodu grijeha i naposljetku ga istjeramo iz hrama duše. Kroz milost dolazimo u zajednicu s Kristom i vežemo se uz Njega u djelu spasenja. Bog je našao shodnim odrediti vjeru kao uvjet pomilovanja grješnicima - ne zato što bi se u vjeri nalazila bilo kakva sila kojom bismo zaslužili spasenje, već zato što se vjera može uhvatiti za Kristove zasluge koje su dane kao lijek protiv grijeha. Vjera može istaknuti Kristovu savršenu poslušnost umjesto grješnikova prijestupa i izdaje. Kada grješnik vjeruje da je Krist njegov osobni Spasitelj, tada - u skladu sa svojim pouzdanim obećanjima - Bog oprašta njegov grijeh i daruje mu besplatno opravdanje. Duša koja se kajе uviđa kako je dobila opravdanje zato što

je Krist, u ulozi njezina zamjenika i jamca, umro za nju i postao njezin otkup i pravednost. {1SM 366.3}

„Povjerovala Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost. Onomu tko radi ne računa se plaća kao milost, nego kao dug. Onomu tko ne radi, a vjeruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se uračunava u pravednost.“ (Rimljanima 4:3-5) Pravednost je poslušnost zakonu. Zakon zahtijeva pravednost, i grješnik ju je dužan pokazati prema zakonu, ali on ju nije u stanju izvršiti. Jedini način na koji može postići pravednost je kroz vjeru. Vjerom može pred Boga iznijeti Kristove zasluge, a Gospod poslušnost svog Sina pripisuje na račun grješnika. Kristova pravednost prihvaća se umjesto čovjekova neuspjeha te Bog prihvaća, prašta i opravdava vjernu dušu koja se kaje, odnosi se prema njoj kao da je pravedna i ljubi ju kao što ljubi svog Sina. Tako je vjera pripisana pravda, te pomilovana duša napreduje iz milosti u milost, iz svjetlosti u veću svjetlost, i može s radošću reći: „On nas spasi ne po djelima što ih u pravednosti mi učinismo, nego po svojem milosrđu: kupelji novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom koga bogato izli na nas po Isusu Kristu, Spasitelju našem, da opravdani Njegovom milošću budemo, po nadi, baštinici života vječnoga.“ (Titu 3:5-7) {1SM 367.1}

Još jednom: Pisano je: „A onima koji Ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego - od Boga.“ (Ivan 1:12, 13) Isus je izjavio: „Tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega.“ (Ivan 3:3) „Ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje.“ (Ivan 3: 5) Mjerilo koje je postavljeno pred nas nije nisko; mi trebamo postati Božja djeca. Trebamo biti spašeni kao pojedinci; u dan ispita i kušnje moći ćemo razlikovati onoga koji služi Bogu od onoga koji Mu ne služi. Spašavamo se kao pojedini vjernici u Gospoda Isusa Krista. {1SM 367.2}

Mnogi skreću s pravog puta kao posljedica mišljenja da se moraju uspeti na nebo, da moraju učiniti nešto čime će zaslužiti Božju naklonost. Oni sami sebe pokušavaju učiniti boljima kroz vlastite, samostalne napore. To je nešto u čemu nikada neće uspjeti. Krist je stvorio put umirući kao žrtva za nas, živeći kao naš primjer i postavši naš Veliki svećenik. On izjavljuje: „Ja sam Put i Istina i Život.“ (Ivan 14:6) Kad bismo se samostalnim naporima mogli primaknuti i jedan korak prema ljestvama, Kristove riječi ne bi bile istinite. Ali kada prihvatimo Krista, dobra djela pojavit će se kao plodovi koji dokazuju da se nalazimo na putu života, da je Krist naš put i da hodimo pravom stazom koja vodi u nebo. {1SM 368.1}

On postaje naša pravednost

Krist gleda na naš duh, i kada vidi da nosimo svoje breme u vjeri, Njegova savršena svetost postaje iskupljenje za naše nedostatke. Kada damo sve od sebe, On postaje naša pravednost. Potrebna je svaka zraka svjetlosti koju nam Bog šalje kako bismo postali svjetlost svijetu. - Pismo 22, 1889. [Izvorno navedeno kao Pismo 33, ova referenca iznova je klasificirana kao Pismo 22, 1889. {1SM 368.2}

58. „PRVU SI LJUBAV SVOJU OSTAVIO“

[Dio propovjedi u Otsegu, država Michigan, 10. listopada 1890.,
tiskano u *The Review and Herald*, 3. veljače 1891.]

Govorila sam ljudima u Otsegu iz četvrtog i petog retka drugog poglavlja knjige Otkrivenje: „Ali imam protiv tebe: prvu si ljubav svoju ostavio. Spomeni se dakle odakle si pao, obrati se i čini prva djela. Inače dolazim k tebi i - uklonit ću tvoj svijećnjak s mjesta njegova ako se ne obratiš.“ (Otkrivenje 2:4, 5) Narod kojem su upućene te riječi ima mnogo vrsnih osobina koje Istiniti Svjedok priznaje; „Ali,“ kaže On, „imam protiv tebe: prvu si ljubav svoju ostavio.“ Tu se nalazi nedostatak koji se mora ispraviti. Sve druge vrline nisu u stanju nadoknaditi taj manjak. Crkvi se daje savjet: „Spomeni se dakle odakle si pao, obrati se i čini prva djela. Inače dolazim k tebi i - uklonit ću tvoj svijećnjak s mjesta njegova ako se ne obratiš... Tko ima uho, nek poslušaj što Duh govori crkvama! Pobjedniku ću dati jesti od stabla života koje je u raju Božjem.“ (Otkrivenje 2:4-7) {1SM 369.1}

U tim se riječima nalaze upozorenja, ukori, opomene i obećanja Istinitog Svjedoka, Onoga koji u svojoj desnici drži sedam zvijezda. „Sedam zvijezda anđeli su sedam crkava, sedam svijećnjaka sedam je crkava.“ (Otkrivenje 1:20) {1SM 370.1}

Kada se ta crkva stavi na vagu svetišta, pokazuje se nezadovoljavajućom budući da je ostavila svoju prvu ljubav. Istiniti Svjedok izjavljuje: „Znam tvoja djela, tvoj trud i postojanost tvoju i da ne možeš podnijeti opakih. Iskušao si one koji se prave apostolima, a nisu, i otkrio si da su lažljivci. Postojan si, podnio si za ime Moje i nisi smalaksao.“ (Otkrivenje 2:2, 3) No unatoč svemu tome, crkva se proglašava nezadovoljavajućom. Koji je to kobni nedostatak? – „Prvu si ljubav svoju ostavio.“ Nije li to i naš slučaj? Naše nauke mogu biti ispravne; možemo mrziti lažne nauke i ne prihvaćati one koji nisu vjerni načelima; možemo raditi s neumornom energijom; ali čak ni to nije dovoljno. Koji su naši motivi? Zbog čega nas se poziva na pokajanje? – „Prvu si ljubav svoju ostavio.“ {1SM 370.2}

Neka svaki član crkve proučava ovo važno upozorenje i ukor. Neka svatko razmotri je li možda prilikom borbe za istinu, ili tijekom raspravljanja o teoriji, izgubio nježnu Kristovu ljubav. Nije li Krist bio izostavljen iz propovjedi i iz srca? Ne postoji li opasnost da se mnogi kreću naprijed ispovijedajući istinu i vršeći misionarski rad, a istovremeno nema Kristove ljubavi utkane u njihov trud? Ovo ozbiljno upozorenje Istinitog Svjedoka ima veliku težinu; ono zahtijeva da se sjetite otkuda ste pali i pokajete se, te počnete činiti prva djela; „inače,“ kaže Istiniti Svjedok, „dolazim k tebi i - uklonit ću tvoj svijećnjak s mjesta njegova ako se ne obratiš.“ (Otkrivenje 2:5). O kad bi crkva shvatila svoju potrebu za žarom prve ljubavi! Kada to nedostaje, sve ostale vrline su nedostatne. Ne možemo zanemariti poziv na pokajanje a da se pritom ne dovedemo u opasnost. Vjeronje u teoriju istine nije dovoljno. Iznošenje te teorije nevjernicima ne čini vas svjedocima za Krista. Svjetlost koja je obradovala vaše srce kada ste prvi put shvatili poruku za ovo vrijeme predstavlja ključan element vašeg iskustva i rada, a ona se izgubila iz vašeg srca i vašeg života. Krist promatra vaš nedostatak revnosti i izjavljuje da ste pali, te se nalazite u opasnom položaju. {1SM 370.3}

Iznosite zakon i ljubav zajedno

Mnogi iznose obvezujuće zahtjeve zakona a propuštaju prikazati Kristovu beskrajnu ljubav. Oni koji imaju tako velike istine, i tako važne reforme koje se trebaju iznijeti ljudima, podbacili su u

razumijevanju vrijednosti Žrtve za otkup kao izraza Božje velike ljubavi prema čovjeku. Ljubav prema Isusu, kao i Isusova ljubav prema grješnicima, nestala je iz vjerskog iskustva onih kojima je povjereno propovijedanje evanđelja, a vlastito ja uzdiže se umjesto Otkupitelja ljudskog roda. Zakon se treba predstaviti onima koji ga prestupaju ne kao nešto odvojeno od Boga, već kao objašnjenje Njegova uma i karaktera. Kao što se sunčeva svjetlost ne može odvojiti od Sunca, tako se ni Božji zakon ne može na pravilan način prikazati čovjeku odvojeno od božanskog autora. Glasnik bi trebao biti u stanju reći: „U zakonu počiva Božja volja; dođite i sami se uvjerite da je zakon upravo onakav kakvim ga proglašava Pavao - 'svet, pravedan i dobar.'“ On kori grijeh i osuđuje grješnika, ali također mu ukazuje na njegovu potrebu za Kristom u kome je obilje milosti, dobrote i istine. Iako zakon ne može oprostiti kaznu za grijeh već na grješnika svaljuje pun teret njegove krivice, Krist je obećao obilan oprost svima koji se pokaju i vjeruju u Njegovu milost. Božja ljubav daje se u obilju duši koja se kaje i vjeruje. Žig grijeha na duši može biti izbrisan samo krvlju Žrtve za pomirenje. Ništa manje od žrtve Onoga koji je bio ravan s Ocem nije moglo biti dovoljno. Kristovo djelo - Njegov život, poniženje, smrt i posredovanje za izgubljenog čovjeka - uzdiže zakon i čini ga časnim. {ISM 371.1}

Mnoge propovjedi, čija su tema bili zahtjevi zakona, iznesene su bez Krista, i taj nedostatak učinio je istinu neučinkovitom u obraćanju duša. Bez Kristove milosti nije moguće učiniti ni jedan korak u poslušnosti prema Božjem zakonu. Koliko je stoga nužno da grješnik čuje o ljubavi i sili svoga Otkupitelja i Prijatelja! I dok poslanik za Krista treba jasno objaviti zahtjeve zakona, mora objasniti kako nitko ne može biti opravdan bez Kristove žrtve pomirnice. Bez Krista može postojati samo osuda i strašno iščekivanje plamenog gnjeva, te konačno odvajanje od Božje prisutnosti. Ali onaj čije su oči otvorene da vidi Kristovu ljubav, vidjet će da je Božji karakter pun ljubavi i suosjećanja. Bog mu neće izgledati kao tiransko i neumoljivo biće, već kao otac koji čezne zagrliti svog sina koji se kaje. Grješnik će uzviknuti zajedno s psalmistom: „Kako se otac smiluje dječici, tako se Jahve smiluje onima što Ga se boje.“ (Psalam 103:13) Kada sagledamo Krista u Njegovoj pravoj prirodi, iz duše nestaje i zadnji trag očajavanja. {ISM 371.2}

Doista poruka trećeg anđela

Neki od naše braće izrazili su strahovanje kako bismo mogli posvetiti previše vremena temi o opravdanju vjerom, ali nadam se i molim se da se nitko ne uzbuđuje bez razloga; nema opasnosti u iznošenju ove nauke na način kako je ona prikazana u Svetom pismu. Da nije bilo nemara u prošlosti vezano uz pravilno poučavanje Božjeg naroda, sada ne bi postojala potreba obraćanja posebne pozornosti na to... Izuzetno velika i dragocjena obećanja koja su nam dana u Svetom pismu uvelike su bila izgubljena iz vida, upravo onako kako je to planirao neprijatelj svake pravednosti. On je bacio svoju tamnu sjenu između nas i našeg Boga kako ne bismo bili u stanju vidjeti Božji pravi karakter. Gospod je sam za sebe rekao kako je „milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću.“ {ISM 372.1}

Nekoliko osoba mi je pisalo postavljajući pitanje je li poruka o opravdanju vjerom poruka trećeg anđela, i ja sam im odgovorila: „Ona je uistinu poruka trećeg anđela.“ - The Review and Herald, 1. travnja 1890. {ISM 372.2}

59. SAVRŠENA POSLUŠNOST KROZ KRISTA

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 1. studenoga 1892.]

„Gledajte: čovjek se opravdava djelima, a ne samom vjerom... Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva.“ (Jakov 2:24-26) Nužno je imati vjeru u Isusa i vjerovati da ste spašeni kroz Njega, ali krije se opasnost u zauzimanju stava kojeg mnogi usvajaju govoreći: „Ja sam spašen.“ Mnogi su govorili: „Morate činiti dobra djela, pa ćete živjeti.“; ali nitko ne može činiti dobra djela odvojeno od Krista. Danas mnogi govore: „Vjeruj, samo vjeruj i živjet ćeš.“ Vjera i djela idu zajedno, vjerovanje i primjena su spojeni. Gospod od čovjeka danas ne traži ništa manje nego što je to zahtijevao od Adama u Raju prije njegova pada - savršenu poslušnost i besprijeckornu pravednost. Božji zahtjevi u sklopu zavjeta milosti jednako su široki kao zahtjevi koje je postavio u Raju: suglasje s Njegovim zakonom, koji je svet, pravedan i dobar. Evandjelje ne umanjuje zahtjeve zakona; ono uzdiže zakon i čini ga časnim. U sklopu Novog zavjeta ne traži se ništa manje od onoga što se zahtijevalo u sklopu Starog zavjeta. Neka nitko ne usvoji obmanu tako ugodnu tjelesnom srcu - da će Bog prihvatiti čovjeka na osnovu njegove iskrenosti, neovisno o tome što vjeruje i neovisno o tome koliko njegov život bio nesavršen. Bog od svoje djece zahtijeva savršenu poslušnost. {1SM 373.1}

Da bismo udovoljili zahtjevima zakona, naša se vjera mora uhvatiti za Kristovu pravednost, prihvaćajući ju kao našu pravednost. Kroz jedinstvo s Kristom, kroz prihvaćanje Njegove pravednosti vjerom, možemo se osposobiti da činimo Božja djela i budemo Kristovi suradnici. Ako ste spremni prepustiti se da vas nosi struja zla, te ne surađujete s nebeskim pomagačima kako biste obuzdali prijestup u vašoj obitelji i crkvi kako bi se uvela trajna pravednost, to znači da nemate vjere. Vjera radi kroz ljubav i čisti dušu. Sveti Duh radi kroz vjeru kako bi u srcu stvorio svetost; ali to se ne može postići ako ljudsko oruđe odbija surađivati s Kristom. Samo kroz djelovanje Svetog Duha na srce možemo postati prikladni za nebo jer moramo imati Kristovu pravednost kao našu vjerodajnicu želimo li dobiti pristup k Ocu. Da bismo mogli imati Kristovu pravednost, potrebno je da se svakodnevno preobražavamo kroz utjecaj Duha te da budemo dionici božanske naravi. Uzdići sklonosti, posvetiti srce i oplemeniti cijelog čovjeka - to je djelo Svetoga Duha. {1SM 374.1}

Gledajte na Isusa

Neka duša gleda na Isusa. „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29) Nitko neće biti prisiljen gledati na Krista, ali glas koji poziva odjekuje u čeznutljivoj molbi: „Gledaj i živi!“ Gledajući na Krista, vidjet ćemo da je Njegovoj ljubavi nema ravne, da je On zauzeo mjesto grješnika i pripisao mu svoju besprijeckornu pravednost. Kada grješnik vidi svoga Spasitelja kako umire umjesto njega na križu pod prokletstvom grijeha, kad promatra Njegovu ljubav koja oprašta, u srcu se budi ljubav. Grješnik ljubi Krista jer je Krist njega ljubio prvi, a ljubav je ispunjenje zakona. Duša koja se kaje uviđa da je Bog „vjeran... i pravedan: otpustit će nam grijeha i očistiti nas od svake nepravde.“ Božji Duh radi u duši vjernika, osposobljavajući ga da napreduje iz poslušnosti u poslušnost, krećući se iz snage u još veću snagu, iz milosti u milost u Isusu Kristu. {1SM 374.2}

Bog s pravom osuđuje sve koji ne prihvaćaju Krista kao svog osobnog spasitelja, ali On daje pomilovanje svakoj duši koja Mu se približi u vjeri i osposobljava ju da čini Božja djela, te kroz vjeru bude jedno s Kristom. O takvima Isus kaže: „Ja u njima i Ti u Meni, da tako budu savršeno jedno {to

jedinstvo dovodi do savršenstva karaktera} da svijet upozna da si Me Ti poslao i ljubio njih kao što si Mene ljubio.“ (Ivan 17:23) Gospod se pobrinuo za sve što je potrebno kako bi čovjek mogao imati potpuno i besplatno spasenje te biti potpun u Njemu. Božja je namjera da Njegova djeca prime blistave zrake Sunca Pravde kako bi svi imali svjetlost istine. Bog je osigurao spasenje svijetu po neizmjernej cijeni, darujući svog jedinorođenog Sina. Apostol postavlja pitanje: „Ta On ni svojega Sina nije poštedio, nego Ga je za sve nas predao! Kako nam onda s Njime neće sve darovati?“ (Rimljanima 8:32) Stoga, ako ne budemo spašeni, krivica neće ležati na Bogu već na nama, budući da smo propustili surađivati s nebeskim sredstvima pomoći. Naša volja nije se podudarala s Božjom voljom. {ISM 375.1}

Otkupitelj svijeta zaogrnuo je svoju božansku prirodu ljudskom kako bi mogao doprijeti do ljudskog roda jer bilo je potrebno i božansko i ljudsko kako bi se na svijet donijelo spasenje koje je bilo nužno palom čovjeku. Božansko je trebalo ljudsko kako bi ljudsko otvorilo kanal komunikacije između Boga i čovjeka. Čovjeku je potrebna sila, koja se ne može naći u njemu samome, kako bi ga obnovila na Božju sliku, ali potreba za božanskom pomoći ne čini ljudsku djelatnost manje ključnom. S naše se strane zahtijeva vjera, jer vjera radi kroz ljubav i čisti dušu. Ljubav se drži za Kristovu silu. Gospod nije zamislio da ljudska snaga treba biti oduzeta; surađujući s Bogom, čovjekova snaga može biti učinkovita na dobro. Bog nema namjeru uništiti našu volju jer upravo je ona ta osobina pomoću koje trebamo izvršiti djelo koje On želi da izvršimo, kako u našoj tako i u stranim zemljama. On je svakom čovjeku dao njegov posao i svaki pravi radnik donosi svjetlost svijetu, jer je ujedinen s Bogom, Kristom i nebeskim anđelima u velikom djelu spašavanja onih koji su izgubljeni. Zbog povezanosti s božanskim on postaje sve mudriji u vršenju Božjih djela. Djelujući na osnovu onoga što mu je podarila božanska milost, vjernik postaje duhovno velik. Onaj tko radi u skladu sa sposobnostima koje su mu povjerene, postat će mudar graditelj za Gospodara jer on je Kristov vježbenik i uči kako činiti Božja djela. On neće izbjegavati teret odgovornosti jer shvaća kako svatko u Božjem djelu mora ponijeti breme u skladu sa svojim sposobnostima, te se dragovoljno podvrgava pritisku djela; no Isus ne dopušta da Njegov voljni i poslušni sluga bude smrvljen. Čovjek koji nosi velike odgovornosti u Božjem djelu nije netko koga biste trebali sažalijevati jer on je vjeran i postojan u suradnji s Bogom; tako se djelo dovršava kroz suradnju božanskih i ljudskih napora. Sažaljenje zaslužuje onaj tko izbjegava odgovornosti i ne uviđa koliku povlasticu predstavlja rad na koji je pozvan. {ISM 375.2}

60. VEZA IZMEĐU VJERE I DJELA

[Objavljeno u Notebook Leaflets, Crkva, br. 5.]

Napier, Novi Zeland
9. travnja 1893.

Brate A. T. Jones,

Prisustvovala sam sastanku na kojem je bilo okupljeno mnogo ljudi. U mojem snu ti si iznosio temu vjere i pripisane Kristove pravednosti preko vjere. Nekoliko si puta ponovio da djela ne znače ništa i da ona nisu nikakav uvjet. Ta tema bila je iznesena na takav način da sam znala kako će ljudi biti zbunjeni i neće dobiti pravu sliku o vezi između vjere i djela, pa sam ti stoga odlučila pisati. Ti previše žestoko iznosiš te tvrdnje. Postoje uvjeti pod kojima možemo primiti opravdanje i posvećenje, te Kristovu pravednost. Ja znam što ti želiš reći, ali na mnoge umove ostavljaš pogrešan dojam. Iako dobra djela neće spasiti ni jednu dušu, ipak je nemoguće da itko bude spašen bez dobrih djela. Bog nas spašava pod uvjetom da moramo moliti ako želimo primiti, tražiti ako želimo naći i kucati ako želimo da nam se otvore vrata. {1SM 377.1}

Krist nudi sebe kao Onoga koji je spreman spasiti svakoga tko dođe k Njemu. On pozive sve da Mu priđu. „Onoga tko dođe k Meni neću izbaciti.“ (Ivan 6:37) Tvoje gledanje na te teme zapravo je isto kao i moje, no svojim odabirom riječi činiš ih zbunjujućima u mnogim umovima. Nakon što tako radikalno izraziš svoje mišljenje u vezi djela, kada ti se postave pitanja u vezi upravo s tom temom, ona u tvom umu nije dovoljno dobro razjašnjena pa ni drugima ne možeš jasno definirati ispravna načela, niti si u stanju uskladiti svoje izjave s vlastitim načelima i vjerovanjem. {1SM 378.1}

Mladić je pristupio Isusu s pitanjem: „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?“ (Marko 10:17) Krist mu je odgovorio: „Što me pitaš o dobrome? Jedan je samo dobar! Ali ako hoćeš u život ući, čuvaj zapovijedi.“ Upita ga: „Koje?“ (Isus ih navede nekoliko.) Kaže Mu mladić: „Sve sam to čuvao. Što mi još nedostaje?“ Reče mu Isus: „Hoćeš li biti savršen, idi, prodaj što imaš i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za Mnom.“ Na tu riječ ode mladić žalostan jer imaše velik imetak.“ (Matej 19:17, 20, 21, 22) {1SM 378.2}

Točke s kojima treba biti pažljiv

Kada kažeš da ne postoje uvjeti, te iznosiš neke vrlo općenite tvrdnje, opterećuješ umove slušatelja pa neki od njih nisu u stanju vidjeti dosljednost u onome što govoriš. Oni ne vide kako bi se te izjave mogle uskladiti s jasnim izjavama Božje Riječi. Molim te da budeš pažljiv u vezi s tim točkama. Te odlučne izjave u vezi s djelima ne rade na tome da osnaže naš položaj. One slabe naš položaj, jer ima mnogo onih koji te smatraju ekstremistom i bit će na gubitku za dragocjene pouke koje imaš za njih vezane upravo za one teme koje su im potrebne... Dragi brate, umu je vrlo teško shvatiti te točke i stoga nemoj zbunjivati nikoga idejama koje se ne daju uskladiti s Božjom Riječi. Molim te da se sjetiš kako su mnogi Kristovi učenici bili u žalosnom neznanju dok ih je Krist naučavao; ali kada se na njih spustio Sveti Duh kojeg je Isus obećao te učinio kolebljivog Petra prvakom vjere, do kakve je promjene došlo u njegovu karakteru! Ali nemoj pretjeranim izjavama ili izrazima postaviti ni jedan kamenčić na koji bi se duša slaba u vjeri mogla spotaknuti. Uvijek budi dosljedan, smiren, promišljen i čvrst. Nemoj ići u krajnosti ni u čemu, već stoj s obje noge na čvrstoj

stijeni. O kako je dragocjen naš Spasitelj! „Tko ima Moje zapovijedi i čuva ih, taj Me ljubi; a tko Mene ljubi, njega će ljubiti Otac Moj, i Ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati.“ (Ivan 14:21) {1SM 378.3}

To je pravi ispit – vršenje Kristovih riječi. Kao dokaz ljubavi ljudskog bića prema Isusu, onaj koji čini Njegovu volju daje svijetu opipljiv dokaz rodova koji se očituju u poslušnosti, u čistoći, i u svetosti karaktera... {1SM 379.1}

O moj brate, hodi pažljivo s Bogom. Ali imaj na umu da postoje oni čije su oči pažljivo usmjerene prema tebi, očekujući da prijeđeš granicu, spotakneš se i padneš. No budeš li se u poniznosti držao blizu Isusa, sve će biti dobro... {1SM 379.2}

U Kristovoj školi ne postoji trenutak kada primamo završnu diplomu. Na nama je da radimo na djelu dodavanja, a Gospod će raditi na djelu umnožavanja. Kroz stalnu marljivost, uz Kristovu milost, živjet ćemo u sklopu djela dodavanja, utvrđujući naše zvanje i izbor... „To čineći - ne, nećete posrnuti nikada! Tako će vam se bogato osigurati ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.“ (2. Petrova 1:10, 11) - Pismo 44, 1893. {1SM 379.3}

Bez kompromisa s grijehom

Neka moja braća budu vrlo oprezna na koji način iznose temu vjere i djela pred narod, kako ne bi zbunili umove slušatelja. Ljude treba poticati na marljivost u dobrim djelima. Treba im pokazati kako da budu uspješni, kako da se očiste i kako da njihove žrtve budu miomirisne pred Bogom. Sve to postiže se kroz zasluge Kristove krvi. Narodu se trebaju iznijeti poruke jasne naravi. Ljudi moraju ići naprijed i koriti svaku vrstu zla. {1SM 379.4}

Ako je anđelu ikoje crkve dano zaduženje poput onoga koje je dano anđelu crkve u Efezu, neka poruka odjekne kroz ljudska oruđa koreći nemarnost, nazadovanje i grijeh, kako bi se ljudi doveli do pokajanja i priznanja grijeha. Nikada nemojte pokušavati zataškati grijeh; kada se iznosi poruka ukora, Krist se njome objavljuje kao Onaj koji je prvi i posljednji, Onaj koji je za dušu sve u svemu. {1SM 380.1}

Njegova sila čeka da ju zatraže oni koji žele pobijediti. Osoba koja iznosi ukor treba pokrenuti svoje slušatelje tako da u njima probudi težnju za savršenstvom. Treba ih ohrabriti da se bore za izbavljenje od svakog grješnog običaja i oslobođenje od svake pokvarene navike, čak i ako je takvo samoodricanje nalik na vađenje desnog oka ili odvajanje desne ruke od tijela. Sa zlim navikama i grješnim običajima ne smije biti nikakvih kompromisa ili ustupaka. -Rukopis 26a, 1892. {1SM 380.2}

Suradnja s Bogom

Čovjek treba surađivati s Bogom, koristeći svu svoju silu u skladu sa sposobnostima koje mu je Bog dao. Ne smije ostati u neznanju po pitanju ispravnih navika u jelu i piću, kao i svim ostalim životnim navikama. Gospodnja je namjera da se ljudska oruđa ponašaju kao razumna i odgovorna bića u svim vidovima njihova postojanja... {1SM 380.3}

Ne možemo si priuštiti zanemarivanje ni jedne zrake svjetlosti koju je Bog dao. Nemarnost u prakticiranju onih stvari u kojima se zahtijeva marljivost, znači počinuti grijeh. Ljudsko oruđe mora surađivati s Bogom i držati pod kontrolom one strasti koje trebaju biti obuzdavane. Kako bi u tome uspio, čovjek mora biti neumoran u svojim molitvama Bogu, neprestano crpeći milost uz čiju pomoć može vladati svojim duhom, naravi i postupcima. Kroz pripisanu Kristovu milost može se osposobiti da pobijedi. Biti pobjednik uključuje mnogo više od onoga što mnogi ljudi

pretpostavljaju da uključuje. {1SM 380.4}

Božji Duh odazvat će se pozivu svakog srca spremnog na pokajanje, jer pokajanje je Božji dar i ono je dokaz da Krist privlači dušu k sebi. Jednako se tako ne možemo pokajati za grijeh bez Krista kao što bez Njega ne možemo biti pomilovani; pa ipak, čovjeku u njegovim ljudskim sklonostima i oholosti predstavlja poniženje otići Isusu bez oklijevanja, vjerujući u Njega i pouzdajući se da će mu On dati sve što mu je potrebno... {1SM 381.1}

Neka nitko ne iznosi zamisao da čovjek ima malo ili ništa za učiniti u velikom djelu pobjeđivanja, jer Bog ne čini ništa za čovjeka bez njegove suradnje. Nemojte govoriti ni to da će vam Isus pomoći nakon što ste učinili sve što je bilo u vašoj moći. Krist je rekao: „Bez Mene ne možete učiniti ništa.“ (Ivan 15:5) Od samog početka pa sve do kraja, čovjek treba surađivati s Bogom. Ako Sveti Duh ne djeluje na ljudsko srce, na svakom ćemo se koraku spoticati i padati. Čovjekovi samostalni naponi nisu ništa više od ispraznosti, ali suradnja s Kristom predstavlja pobjedu. Sami od sebe nemamo snage pokajati se za grijeh. Ako ne prihvatimo božansku pomoć, ne možemo učiniti ni prvi korak prema Spasitelju. On kaže: „Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak“ (Otkrivenje 21:6) u spasenju svake duše. {1SM 381.2}

No iako je Krist sve, trebamo poticati svakog čovjeka na neumornu marljivost. Trebamo se truditi, boriti se, mučiti se, bdjeti i moliti se kako nas lukavi neprijatelj ne bi nadvladao. Sila i milost kojom to možemo postići dolazi od Boga i na nama je da neprestano vjerujemo u Onoga koji je u stanju spasiti svakoga tko priđe Bogu kroz Njega. Nikada ni na koga nemojte ostaviti dojam da čovjek treba učiniti malo ili ništa; nasuprot tome, podučavajte ljude da surađuju s Bogom kako bi mogli uspješno pobijediti. {1SM 381.3}

Neka nitko ne kaže da vaša djela nemaju ništa s time kako stojite u Božjim očima. Na dan suda izriče se presuda u skladu s onim što je učinjeno, ili onim što se propustilo učiniti. (Matej 25:34-40) {1SM 381.4}

Od primatelja Božje milosti zahtijeva se trud i rad, jer plod je ono što pokazuje kakva je priroda stabla. Iako su čovjekova dobra djela bez vjere u Isusa jednako bezvrijedna kao i Kainova žrtva, kada su zaogrnuti Kristovim zaslugama ona svjedoče o dostojnosti onoga koji ih tvori da baštini vječni život. Ono što se na ovom svijetu smatra moralom, ne zadovoljava nebeska mjerila i pred Nebom nema veću vrijednost od Kainova prinosa. - Rukopis 26a, 1892. {1SM 381.5}

Uz pokoravanje Svetom Duhu

Svatko tko posjeduje jasno shvaćanje o tome što to znači biti kršćanin, čistit će se od svega što oslabljuje i onečišćuje. Sve navike ovog života bit će dovedene u sklad sa zahtjevima Riječi istine i on će ne samo vjerovati, već će graditi svoje spasenje sa strahom i drhtanjem, predajući se Svetom Duhu da ga On oblikuje. - The Review and Herald, 6. ožujka 1888. {1SM 382.1}

Isus prihvaća naše namjere

Kada se u srcu nalazi želja za poslušnošću Bogu, kada se ulažu naponi u tom smjeru, Isus prihvaća tu namjeru i trud kao ono najbolje što je čovjek u stanju ponuditi, te svojom vlastitom Božanskom zaslugom nadoknađuje ono što čovjeku nedostaje. Ali On neće prihvatiti one koji tvrde da imaju vjeru u Njega, a istovremeno nisu odani zapovijedima Njegova Oca. Puno slušamo o vjeri, ali trebalo bi se puno više govoriti o djelima. Mnogi zavaravaju vlastite duše živeći religiju koja je laka, opuštena, udobna, bez ikakva križa. Ali Isus kaže: „Hoće li tko za Mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za Mnom.“ - The Signs of the Times, 16. lipnja 1890.

{1SM 382.2}

61. KRIST - SREDIŠNJA TOČKA PORUKE

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 20. ožujka 1894.]

Poruka trećeg anđela poziva na iznošenje subote iz četvrte zapovijedi, i ta se istina mora predstaviti svijetu; ali iz poruke trećeg anđela ne smije se izostaviti velika točka koja sve drži na okupu, a to je Isus Krist. Mnogi koji su uključeni u djelo za ovo vrijeme stavili su Isusa na drugo mjesto, dok su prvo mjesto zauzele teorije i argumenti. Nije se isticala Božja slava koja je u vezi s božanskim karakterom bila otkrivena Mojsiju. Gospod je rekao Mojsiju: „Dopustit ću da ispred tebe prođe sav Moj sjaj.“ (Izlazak 33:19) „Jahve prođe ispred njega te se javi: „Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama, podnosi opacinu, grijeh i prijestup, ali krivca nekažnjena ne ostavlja.“ (Izlazak 34:6, 7) {ISM 383.1}

Izgleda kao da je stavljen veo preko očiju mnogih koji su radili u djelu, tako da - kad su ljudima iznosili zakon - nisu im ukazivali na Isusa niti su objavljivali činjenicu da tamo gdje je postojalo obilje grijeha, postoji još veće obilje milosti. Križ Golgote mjesto je na kojem se susreću milost i istina, i ljube se pravednost i mir. Grješnik mora uvijek gledati na Golgotu; jednostavnom vjerom malog djeteta mora otpočiniti pod okriljem Kristovih zasluga, prihvaćajući Njegovu pravednost i pouzdajući se u Njegovu milost Radnici u djelu istine trebaju iznositi Kristovu pravednost ne kao neku novu svjetlost, već kao dragocjeno svjetlo koje su ljudi na neko vrijeme uspjeli izgubiti iz vida. Trebamo prihvatiti Krista kao našeg osobnog Spasitelja i On nam tada pripisuje Božju pravednost u Kristu. Trebamo ponavljati i isticati istinu koju je izrekao apostol Ivan: „U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - On je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijeha naše.“ (1. Ivanova 4:10) {ISM383.2}

Božja ljubav predstavlja veličanstveni otvoreni kanal dragocjene istine, a blaga Kristove milosti otkrivaju se pred crkvom i pred svijetom. „Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca...“ (Ivan 3:16) Kakva li je to ljubav - kakva veličanstvena, nezamisliva ljubav koja je navela Krista da umre za nas dok smo još bili grješnici! Na kakvom je gubitku duša koja shvaća stroge zahtjeve zakona, a ne uspijeva razumjeti Kristovu milost koja je još obilnija! Istina je da Božji zakon otkriva Božju ljubav kada se propovijeda kao istina u Isusu, jer se u svakom razmišljanju mora posvetiti velik dio pozornosti daru kojeg je Krist darovao ovom grješnom svijetu. Nije nikakvo čudo što srca nisu bila omekšana istinom kad se ona iznosila na hladan i beživotan način. Nije ni čudo da se vjera oklijeva pouzdati u Božja obećanja kad su propovjednici i radnici zanemarili predstaviti Isusa i Njegov odnos s Božjim zakonom. Kako često su trebali hrabriti narod riječima da „On ni svojega Sina nije poštedio, nego ga je za sve nas predao! Kako nam onda s njime neće sve darovati?“ (Rimljanima 8:32) {ISM 384.1}

Sotona je odlučan u svojoj namjeri da ne dopusti ljudima da vide Božju ljubav koja Ga je navela da daruje svojeg jedinorođenog Sina za spas izgubljenog roda, jer upravo je Božja dobrota ono što ljude navodi na pokajanje. Kako možemo uspjeti svijetu predstaviti Božju duboku i dragocjenu ljubav? Ne možemo ju opisati ni na koji drugi način osim da uzviknemo: „Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo.“ (1. Ivanova 3:1) Kažimo grješnicima: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29) Uzdižući Isusa kao Očeva predstavnika, trebali bismo uspjeti rastjerati sjenu koju je sotona bacio na put kojim hodimo da ne bismo mogli vidjeti milost i naklonost Božje neizrecive ljubavi, kako se ona očitovala u Isusu Kristu. {ISM 384.2}

Gledajte na križ

Gledajte na križ Golgote. On je stalni simbol zavjeta bezgranične ljubavi i nemjerljive milosti nebeskog Oca. O kada bi se svi pokajali i počeli činiti prva djela! Kada crkve to učine, tada će ljubiti Boga više od svega, a svoje bližnje poput sebe samih. Efraim neće zavidjeti Judi, a Juda neće žalostiti Efraima. Podijele će biti zacijeljene, a grubi zvuci sukoba neće se više čuti unutar granica Izraela. Kroz milost koju im je Bog besplatno dao, svi će se truditi ispuniti Kristovu molitvu da Njegovi učenici budu jedno, kao što je On jedno s Ocem. Mir, ljubav, milost i dobronamjernost bit će načela prema kojima će duša živjeti. Kristova ljubav bit će tema na svačijem jeziku, te Istiniti Svjedok više neće morati reći: „Ali imam protiv tebe: prvu si ljubav svoju ostavio.“ (Otkrivenje 2:4) Božji narod boravit će u Kristu, Isusova ljubav bit će otkrivena i jedan Duh će pokretati svako srce, iscjeljujući i obnavljajući sve na Kristovu sliku, čineći sva srca sličnima. Kao žive loze Pravog Trsa, svi će biti ujedinjeni s Kristom, živom glavom. Krist će prebivati u svakom srcu, vodeći, tješeci, posvećujući i predstavljajući svijetu jedinstvo Isusovih sljedbenika, pronoseći na taj način svjedočanstvo kako crkva ostatka ima pečat nebeske vjerodostojnosti. Jedinstvo Kristove crkve bit će dokaz da je Bog poslao svog jedinorođenog Sina na svijet. {ISM 385.1}

Kada Božji narod bude jedno u jedinstvu Duha, sve farizejstvo i sva samopravednost koja je bila grijeh židovskog naroda bit će izbačeni iz svakog srca. Kristov otisak bit će na svakom pojedinačnom članu Njegova tijela i Njegov će narod biti nove posude u koje On može uliti svoje novo vino, i to novo vino neće uništiti posude. Bog će otkriti tajnu koja je bila skrivena vjekovima. On će otkriti „kako li je slavom bogato to otajstvo među poganima: to jest Krist u vama, nada slave.“ (Kološanima 1:27) {stihovi 28, 29 također citirani} {ISM 386.1}

Isus je došao kako bi čovječjoj duši dao Svetog Duha preko kojeg se Božja ljubav razlijeva u srcu; ali Svetim Duhom nije moguće obdariti ljude koji su statični u svojim zamislima, čije su doktrine pune stereotipa i nepromjenjive, koji hode u skladu s ljudskim tradicijama i zapovijedima, kao što su to činili Židovi u Kristovo vrijeme. Oni su bili vrlo precizni u poštivanju crkvenih obreda i vrlo strogi u izvršavanju svojih formi, ali nedostajala im je živost i vjersko predanje. Krist ih je prikazao kao suhe mjevove koji su se u ono vrijeme koristili umjesto boca. Kristovo evanđelje nije moglo biti stavljeno u njihova srca jer u njima za njega nije bilo mjesta. Oni nisu mogli biti nove posude u koje će On uliti svoje novo vino. Krist je bio prisiljen tražiti posude za svoju nauku istine i života izvan redova pismoznanaca i farizeja. Morao je pronaći ljude koji su bili voljni dopustiti da im srce bude obnovljeno, On je došao kako bi ljudima dao nova srca. Rekao je: „I novo srce dat ću vam.“ Ali samopravedni ljudi tog vremena, baš kao i samopravedni ljudi danas, nisu osjećali potrebu za novim srcem. Isus je zaobišao pismoznance i farizeje jer oni nisu osjećali potrebu za Spasiteljem. Bili su previše vezani za forme i ceremonije. Krist je bio taj koji je uspostavio te službe; one su bile pune života i duhovne ljepote, ali Židovi su izgubili duhovni život iz svojih obreda i čvrsto su se držali mrtvih formi nakon što je iz njih istekao duhovni život. Kada su se odvojili od Božjih zahtjeva i zapovijedi, pokušali su popuniti mjesto koje je ostalo prazno tako što su umnožili vlastite uvjete i postavljali zahtjeve strože od Božjih; a kako su postajali sve krući, tako su pokazivali sve manje ljubavi i Božjeg Duha. Krist je rekao narodu: „Na Mojsijevu stolicu zasjedoše pismoznanci i farizeji. Činite dakle i obdržavajte sve što vam kažu, ali se nemojte ravnati po njihovim djelima jer govore, a ne čine. Vežu i ljudima na pleća toware teška bremena, a sami ni da bi ih prstom makli. Sva svoja djela čine zato da ih ljudi vide. Doista, proširuju zapise svoje i produljuju rese. Vole pročelja na gozbama, prva sjedala u sinagogama, pozdrave na trgovima i da ih ljudi zovu

'Rabbi'.“ „Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Namirujete desetinu od metvice i kopra i kima, a propuštate najvažnije u Zakonu: pravednost, milosrđe, vjernost. Ovo je trebalo činiti, a ono ne propuštati.“ (Matej 23:2-7, 23). {1SM 386.2}

Crkva ostatka pozvana je da prođe kroz iskustvo slično onome kroz koje su prošli Židovi; Istiniti Svjedok, koji hoda posred sedam zlatnih svijećnjaka, ima ozbiljnu poruku koju treba prenijeti svome narodu. On kaže: „Ali imam protiv tebe: prvu si ljubav svoju ostavio. Spomeni se dakle odakle si pao, obrati se i čini prva djela. Inače dolazim k tebi i - uklonit ću tvoj svijećnjak s mjesta njegova ako se ne obratiš.“ (Otkrivenje 2:4, 5) Božja ljubav nestaje iz crkve, a kao posljedica toga zaživjela je ljubav prema sebi. Gubitak ljubavi prema Bogu uzrokovao je i gubitak ljubavi prema braći. Crkva može ispunjavati sve točke opisa danog o crkvi u Efezu, a ipak se pokazati nezadovoljavajućom po pitanju žive pobožnosti. O njima je Isus rekao: „Znam tvoja djela, tvoj trud i postojanost tvoju i da ne možeš podnijeti opakih. Iskušao si one koji se prave apostolima, a nisu, i otkrio si da su lažljivci. Postojan si, podnio si za ime Moje i nisi smalaksao. Ali imam protiv tebe: prvu si ljubav svoju ostavio.“ (Otkrivenje 2:2-4) {1SM 387.1}

Vjera temeljena na propisima smatra se vrlo prikladnom vjerom za ovo vrijeme. No to je pogrešno. Ukor koji je Krist uputio farizejima može se primijeniti na one koji su iz srca izgubili svoju prvu ljubav. Hladna religija osnovana na propisima nikada neće moći dovesti duše Kristu, jer to je religija bez ljubavi i bez Krista. Bogu je odbojno gledati kada ljudi poste i mole se u samopravednom duhu. Svečano sakupljanje na bogoštovlje, religijski obredi i ceremonije, izvanjska poniznost, nametnuto žrtvovanje - sve to objavljuje svijetu da se osoba koja vrši te stvari smatra pravednom. Ti postupci skreću pozornost na vršitelja strogih dužnosti i izjavljuju: Ovaj čovjek ima pravo na nebo. Ali sve je to obmana. Djela nam neće moći kupiti ulaznicu u nebo. Jedna velika Žrtva koja je prinesena dovoljna je za sve koji su spremni vjerovati. Kristova ljubav udahnut će u vjernika nov život. Onaj tko bude pio s izvora života bit će ispunjen novim vinom nebeskog kraljevstva. Vjera u Krista bit će sredstvo kojim će ispravan duh i motivi pokrenuti vjernika te će iz onoga koji gleda na Isusa, začetnika i završitelja svoje vjere, poteći sva dobrota i um usmjeren na nebeske stvari. Gledajte na Boga i nemojte gledati na ljude. Bog je vaš nebeski Otac koji je spreman strpljivo podnositi vaše slabosti, oprostiti i iscijeliti ih. „A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista.“ (Ivan 17:3) Gledajući na Krista počete se mijenjati, sve do trenutka kada ćete mrziti svoju bivšu oholost, svoju staru taštinu i samopoštovanje, svoju samopravednost i nevjerstvo. Odbacit ćete te grijeha kao nepotreban teret i hodit ćete pred Bogom u poniznosti, krotkosti i pouzdanju. Prakticirat ćete ljubav, strpljivost, nježnost, dobrotu, milost i svako dobro koje boravi u Božjem djetetu, te ćete naposljetku pronaći mjesto među posvećenima i svetima. {1SM 388.1}

62. OPRAVDANI VJEROM

[Ovaj članak objavljen je u *The Bible Student's Library*, travanj 1893.]

Kada Bog pomiluje grješnika, oprost mu kaznu koju zaslužuje i odnosi se prema njemu kao da nikada nije sagriješio, On ga prima u božansko okrilje i opravdava ga zaslugama Kristove pravednosti. Grješnik može biti opravdan samo kroz vjeru u otkup dan kroz Božjeg ljubljenog Sina, koji je postao žrtva za grijeh svijeta na kojem je počivala krivica. Nitko ne može biti opravdan vlastitim djelima, kakva god ona bila. Čovjek se može izbaviti od krivice grijeha, osude zakona i kazne za prijestup samo kroz silu Kristove patnje, smrti i uskrsnuća. Vjera je jedini uvjet uz koji se može dobiti opravdanje, a vjera ne uključuje samo vjerovanje već i povjerenje. {1SM 389.1}

Mnogi riječima ispovijedaju vjeru u Krista, ali ne znaju ništa o onoj živoj ovisnosti o Njemu koja prisvaja zasluge rassetog i uskrslog Spasitelja. Jakov o toj vjeri jakoj samo na riječima kaže: „Ti vjeruješ da je jedan Bog? Dobro činiš! I đavli vjeruju, i dršću. Hoćeš li spoznati, šuplja glavo, da je vjera bez djela jalova?“ (Jakov 2:19, 20) Mnogi priznaju da je Isus Krist Spasitelj svijeta, ali istovremeno se drže podalje od Njega i ne kaju se za svoje grijeh niti prihvaćaju Isusa kao svog osobnog Spasitelja. Njihova vjera je puko priznavanje istine od strane uma i prosudbe; ali ta istina se ne prima u srce kako bi mogla posvetiti dušu i preobraziti karakter. „Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suobličeni slici Sina Njegova te da On bude prvorođenac među mnogom braćom. Koje pak predodredi, te i pozva; koje pozva, te i opravda; koje opravda, te i proslavi.“ (Rimljanima 8:29, 30) Poziv i opravdanje nisu ista stvar. Poziv je privlačenje grješnika Kristu, i to je djelo koje vrši Sveti Duh u srcu, osvjedočujući ga o grijehu i pozivajući ga na pokajanje. {1SM 389.2}

Mnogi su zbunjeni u vezi s pitanjem od čega se sastoje prvi koraci u djelu spasenja. Smatraju kako je pokajanje nešto što grješnik mora napraviti sam kako bi mogao doći do Krista. Misle da se grješnik treba učiniti podobnim za primanje blagoslova Božje milosti. Ali premda je istina da pokajanje mora doći prije oprosta - jer Bogu je prihvatljivo samo slomljeno i skrušeno srce - ipak se grješnik ne može sam dovesti do pokajanja niti se pripremiti da dođe Kristu. Ako se grješnik ne pokaje, ne može mu biti oprošteno; ali pitanje na koje se mora dati odgovor jest je li pokajanje djelo grješnika ili Kristov dar. Mora li grješnik čekati dok ne bude ispunjen žaljenjem zbog svojeg grijeha prije nego što smije pristupiti Kristu? Prvi korak prema Kristu čini se kroz privlačnu silu Božjeg Duha; kada se čovjek odazove tom pozivu, on se približava Kristu kako bi se mogao pokajati. {1SM 390.1}

Grješnik je prikazan kao izgubljena ovca, a izgubljena se ovca nikada ne vraća stadu ako ju ne potraži pastir i sam ju ne vrati u stado. Ni jedan čovjek ne može se pokajati sam od sebe i učiniti se dostojnim blagoslova opravdanja. Gospod Isus neprekidno se trudi ostaviti utisak na um grješnika i privući ga da gleda Njega, Božje Janje koje uzima grijeh svijeta. Ne možemo učiniti ni jedan korak prema duhovnom životu osim ako Isus privuče i ojača dušu i povede nas do iskustva onog pokajanja zbog kojeg nećemo trebati žaliti. {1SM 390.2}

Kada je stajao ispred svećenika i saduceja, Petar je jasno iznio činjenicu da je pokajanje Božji dar. Govoreći o Kristu, rekao je: „Njega Bog desnicom svojom uzvisi za Začetnika i Spasitelja da obraćenjem podari Izraela i oproštenjem grijeha.“ (Djela 5: 31) Obračenje je jednako Božji dar kao što su to oprost i opravdanje, i ne možemo ga iskusiti osim ako ga Krist ne daruje našoj duši. Ako se osjećamo privučeni Kristu, to je zbog Njegove sile i snage. Blagoslov kajanja dolazi kroz Njega, kao

što kroz Njega dolazi i opravdanje. {1SM 391.1}

Značenje vjere

Pavao piše: „A pravednost iz vjere ovako veli: Nemoj reći u srcu svom: Tko će se popeti na nebo - to jest Krista svesti? Ili: Tko će sići u bezdan - to jest izvesti Krista od mrtvih? Nego što veli? Blizu ti je Riječ, u ustima tvojim i u srcu tvome - to jest Riječ vjere koju propovijedamo. Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da Ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Doista, srcem vjerovati opravdava, a ustima ispovijedati spasava.“ (Rimljanima 10:6-10) {1SM 391.2}

Vjera koja dovodi do spasenja nije usputna vjera, nije samo puko odobravanje razuma; ona je vjerovanje ukorijenjeno u srcu koje prihvaća Krista kao osobnog Spasitelja, sigurna da On može spasiti svakoga tko priđe Bogu kroz Njega. Vjerovati da će On spasiti druge ali ne i da će spasiti nas, nije istinska vjera. Ali kada se duša prihvati Krista kao jedine nade u spasenje, tada se pokazuje prava vjera. Ta vjera navodi onoga koji ju posjeduje da sve sklonosti svoje duše preda Kristu; njegovo razumijevanje pod kontrolom je Svetog Duha, a njegov se karakter oblikuje u skladu s božanskim uzorom. Njegova vjera nije mrtva vjera, već vjera koja radi kroz ljubav i dovodi ga da gleda Kristovu ljepotu i stopi se s božanskim karakterom. {Ponovljeni zakon 30:11-14 citirano.} „Jahve, Bog tvoj, obrezat će tvoje srce, srce tvoga potomstva, tako da ljubiš Jahvu, Boga svoga, iz svega srca svoga i iz sve duše svoje i da živiš.“ (Ponovljeni zakon 30:6). {1SM 391.3}

Bog je Onaj koji obrezuje srce. Cijelo djelo je Gospodnje, od početka do kraja. Grješnik koji propada može reći: „Ja sam izgubljeni grješnik, ali Krist je došao potražiti i spasiti ono što je izgubljeno. On kaže: 'Ne dođoh zvati pravednike, nego grešnike.' (Marko 2:17) Ja sam grješnik i On je umro na križu Golgote kako bi spasio mene. Nema potrebe da više ijedan trenutak ostanem izgubljen. On je umro i ponovno ustao zbog mojeg opravdanja, i On će me sada spasiti. Prihvaćam oprost koji je On obećao.“ {1SM 392.1}

Pripisana pravednost

Krist je uskrsli Spasitelj; jer, iako je bio mrtav, ponovno je ustao i zauvijek živi kako bi mogao posredovati za nas. Trebamo srcem vjerovati za pravdu i ustima izricati priznanja za spasenje. Oni koji su opravdani vjerom ispovijedat će Krista. „Tko sluša Moju riječ i vjeruje Onomu koji Me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ (Ivan 5:24) Djelo opravdanja je veliko djelo koje se vrši za grješnika umrljanog i okaljanog grijehom. Onaj koji govori istinu proglašava ga pravednim. Gospod pripisuje vjerniku Kristovu pravednost i proglašava ga pravednim pred cijelim svemirom. On prenosi njegove grijehe na Isusa, grješnikova predstavnika, zamjenika i jamca. Na Krista se polažu nepravde svake duše koja vjeruje. „Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u Njemu.“ (2. Korinćanima 5:21) {1SM 392.2}

Krist je platio cijenu za krivicu cijelog svijeta, i svi koji u vjeri priđu Bogu, primit će pravednost Krista, Onoga „koji u tijelu svom grijehe naše ponese na drvo da umrijevši grijesima pravednosti živimo; On čijom se modricom izliječiste.“ (1. Petrova 2:24) Naš grijeh je okajan, odstranjen i bačen u morske dubine. Kroz pokajanje i vjeru slobodni smo od grijeha, i gledamo na Gospoda - našu pravednost. Isus je podnio patnje, pravednik za nepravedne. {1SM 392.3}

Iako se kao grješnici nalazimo pod osudom zakona, Krist kroz vlastitu poslušnost zakonu traži za dušu koja se kaje zasluge Njegove pravednosti. Kako bi zadobio Kristovu pravednost, nužno je da grješnik upozna ono pokajanje koje dovodi do radikalne promjene uma, duha i postupaka. Djelo

preobrazbe mora početi u srcu i očitovati svoju silu kroz svaku sposobnost ljudskog bića, No čovjek nije u stanju sam biti izvorom takva pokajanja; može ga iskusiti samo kroz Krista, koji se uzdigao u visine, poveo sa sobom sužnje i dao darove ljudima. {1SM 393.1}

Tko se želi istinski pokajati? Što taj čovjek mora činiti? - Mora doći Isusu, upravo onakav kakav jest, bez imalo oklijevanja. Mora vjerovati da je Kristova riječ istinita i, vjerujući u obećanje, moliti kako bi mogao primiti. Kada iskrena želja potakne čovjeka na molitvu, ta molitva neće biti uzaludna. Gospod će ispuniti svoju riječ i darovat će Svetog Duha koji će ga navesti na pokajanje pred Bogom i vjeru u našeg Gospoda Isusa Krista. On će se moliti i bdjeti, ostaviti svoje grijeh e i pokazati svoju iskrenost kroz žar svojih napora da bude poslušan Božjim zapovijedima. U molitvu će unijeti vjeru i neće samo vjerovati u propise zakona, nego će im biti i poslušan. Izjasnit će se da stoji na Kristovoj strani. Odbacit će sve navike i veze koje teže za tim da odvrte srce od Boga. {1SM 393.2}

Onaj tko želi postati Božje dijete, mora prihvatiti istinu da se pokajanje i oprost ne mogu primiti kroz ništa manje od Kristove žrtve za pomirenje. Kada bude siguran u to, grješnik mora uložiti trud razmjeran djelu koje je izvršeno za njega te s neumornim preklinjanjem ponizno dolaziti pred prijestolje milosti kako bi Božja sila koja obnavlja mogla doći u njegovu dušu. Krist može pomilovati samo one koji se kaju, ali one koje pomiluje On najprije čini pokajnicima. Osigurano je sve što je potrebno i Kristova vječna pravednost stavlja se u zapis o svakoj duši koja vjeruje. Za grješnika koji se kaje i vjeruje pripremljena je skupocjena, besprijekorna haljina istkana na nebeskom tkalačkom stanu, pa on može reći: „Radošću silnom u Jahvi se radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spasenja, zaogrnu plaštem pravednosti.“ (Izaija 61:10) {1SM 393.3}

Obilje milosti dostupno je kako bi se duša koja vjeruje mogla sačuvati slobodna od grijeha, jer na raspolaganju nam stoji cijelo nebo sa svojim neograničenim sredstvima. Trebamo crpiti iz izvora spasenja. Krist je završetak zakona na pravednost svakome koji vjeruje. Sami po sebi mi smo grješnici, ali u Kristu smo pravedni. Nakon što nas je učinio pravednicima kroz pripisanu Kristovu pravednost, Bog nas proglašava pravednima i odnosi se prema nama kao prema takvima. On gleda na nas kao na svoju ljubljenu djecu. Krist djeluje protiv sile grijeha, i tamo gdje je jednom bilo mnoštvo grijeha, sada je još veće obilje milosti. „Opravdani dakle vjerom, u miru smo s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu. Po Njemu imamo u vjeri i pristup u ovu milost u kojoj stojimo i dičimo se nadom slave Božje.“ (Rimljanima 5:1, 2) {1SM 394.1}

„Opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu. Njega je Bog izložio da krvlju svojom bude Pomirilište po vjeri. Htio je tako očitovati svoju pravednost kojom je u svojoj božanskoj strpljivosti propuštao dotadašnje grijeh e; htio je očitovati svoju pravednost u sadašnje vrijeme - da bude pravedan i da opravdava onoga koji je od vjere Isusove.“ (Rimljanima 3:24-26) „Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar.“ (Efežanima 2:8) {Ivan 1:14-16 citirano} {1SM 394.2}

Obećanje Duha

Gospod želi da Njegov narod bude čvrst u zdravoj vjeri - a ne u neznanju po pitanju velikog spasenja koje im je tako obilato priskrbljeno. Oni ne trebaju gledati u vrijeme koje tek dolazi, misleći da se za njih u budućnosti treba izvršiti neko veliko djelo; jer djelo je završeno već sada. Vjernika se ne poziva da se pomiri s Bogom; on to nikada nije mogao niti će to ikada biti u stanju učiniti. On treba prihvatiti Krista kao svoj mir, jer u Kristu se nalazi Bog i mir. Krist je priveo grijeh kraju,

noseći svu težinu njegovog prokletstva na vlastitom tijelu na križu, i On je uklonio prokletstvo sa svakoga tko vjeruje u Njega kao u svog osobnog Spasitelja. On dokrajčuje vladajuću silu grijeha u srcu, i život i karakter vjernika svjedoče u korist prave prirode Kristove milosti. Onima koji to traže, Isus daruje Svetog Duha; jer svaki vjernik nužno mora biti izbavljen od nečistoće, kao i od prokletstva i osude zakona. Kroz djelovanje Svetog Duha, posvećenje istinom, vjernik postaje prikladan za nebeske dvore; jer Krist djeluje u nama, i na nama počiva Njegova pravednost. Bez toga niti jedna duša neće dobiti pravo na nebo. Ne bismo mogli uživati u nebu kada utjecajem Duha i Kristovom pravednošću ne bismo postali prikladni za njegovo sveto okružje. {1SM 394.3}

Da bismo bili kandidati za nebo, moramo zadovoljavati zahtjev zakona: „Ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svoga, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim; i svoga bližnjega kao sebe samoga“ (Luka 10:27). To možemo učiniti samo ako se vjerom uhvatimo za Kristovu pravednost. Gledajući Isusa, u srce primamo živi, rastući zakon, a Sveti Duh nastavlja s tim djelom te vjernik napreduje iz milosti u milost, iz snage u snagu, iz dobrog karaktera u još bolji. Prilagođava se Kristovom obličju, sve dok u duhovnom napredovanju ne postigne punu mjeru rasta u Kristu Isusu. Na taj način Krist dokrajčuje prokletstvo grijeha i oslobađa dušu koja vjeruje od njegova djelovanja i posljedica. {1SM 395.1}

Samo Krist je u stanju izvršiti to djelo, jer „je trebalo da u svemu postane kao braća, da milosrdan bude i ovjerovljen Veliki svećenik u odnosu prema Bogu kako bi okajavao grijeha naroda. Doista, u čemu je iskušani trpio, može iskušanim pomoći.“ (Hebrejima 2:17, 18) Pomirenje znači da je uklonjena svaka prepreka između duše i Boga te da grješnik shvaća značenje Božje ljubavi koja oprašta. Na temelju žrtve koju je Krist prinio za pali ljudski rod, Bog može opravdano pomilovati prijestupnika koji prihvaća Kristove zasluge. Krist je bio kanal kroz koji su milost, ljubav i pravednost mogli poteći iz Božjeg srca u srce grješnika. „Vjeran je On i pravedan: otpustit će nam grijeha i očistiti nas od svake nepravde.“ (1. Ivanova 1:9) {1SM 395.2}

U Danielovu proročanstvu za Krista je zapisano kako će On učiniti „da se dokrajči opaćina... da se uvede vječna pravednost.“ (Daniel 9:24). Svaka duša može reći: „On je svojom savršenom poslušnošću udovoljio zahtjevima zakona i moja se jedina nada nalazi u tome da gledam na Njega kao na svog zamjenika i jamca, koji je u moje ime bio savršeno poslušan zakonu. Vjerom u Njegove zasluge slobodan sam od osude zakona. On me odijeva u svoju pravednost koja udovoljava svim zahtjevima zakona. Potpun sam u Njemu koji donosi vječnu pravednost. On me predstavlja Bogu zaogrnutu u besprijeorne haljine čiju ni jednu nit nije istkao ni jedan ljudski posrednik. Sve dolazi od Krista te se stoga sva slava, čast i veličanstvo trebaju odati Božjem Jaganjcu, koji uklanja grijeha svijeta.“ {1SM 396.1}

Mnogi misle kako trebaju čekati poseban poticaj da bi mogli prići Kristu; ali nužno je samo pristupiti s iskrenim namjerama, odlučni da prihvatimo darove milosti i oproštenja koji nam se nude. Trebamo reći: „Krist je umro kako bi me spasio. Gospod želi da budem spašen i doći ću Isusu onakav kakav jesam, bez odgađanja. Odvažno ću se pozvati na dano obećanje. Kada me Krist bude privlačio, odazvat ću se.“ Apostol kaže: „Srcem vjerovati opravdava.“ (Rimljanima 10:10) Nitko ne može srcem vjerovati za pravednost i zadobiti opravdanje vjerom o istovremeno nastavlja činiti one stvari koje Božja Riječ zabranjuje, ili dok zanemaruje bilo koju dužnost koje je svjestan. {1SM 396.2}

Dobra djela su plod vjere

Prava vjera očitovat će se u obliku dobrih djela, jer dobra djela su plod vjere. Dok Bog radi u srcu, a čovjek predaje svoju volju Bogu i surađuje s Njime, u njegovu životu pokazuje se ono što Bog

unosu u srce kroz Svetog Duha te vlada sklad između namjera srca i životnih postupaka. Svaki grijeh mora biti odbačen kao mrska stvar koja je razapela Gospoda života i slave, te vjernik mora imati iskustvo stalnog napredovanja, neprekidno čineći Kristova djela. Blagoslov opravdanja zadržava se stalnom predajom volje i neprekidnom poslušnošću. {1SM 397.1}

Oni koji su opravdani vjerom moraju imati sklonost prema držanju Gospodnjeg puta. Kada čovjekova djela ne odgovaraju onome što ispovijeda, to je dokaz da nije opravdan vjerom. Jakov kaže: „Vidiš: vjera je surađivala s djelima njegovim i djelima se vjera usavršila. (Jakov 2:22) {1SM 397.2}

Vjera koja ne proizvodi dobra djela, ne opravdava dušu. „Gledajte: čovjek se opravdava djelima, a ne samom vjerom.“ (Jakov 2:24) „Povjerovala Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost.“ (Rimljanima 4:3) {1SM 397.3}

Pripisivanje Kristove pravednosti dolazi kroz vjeru koja opravdava, i to opravdanje je ono za što se Pavao tako revno trudio. On kaže: Zato se po djelima Zakona nitko neće opravdati pred njim. Uistinu, po Zakonu - samo spoznaja grijeha! Sada se pak izvan Zakona očitovala pravednost Božja, posvjedočena Zakonom i Prorocima, pravednost Božja po vjeri Isusa Krista, prema svima koji vjeruju. Ne, nema razlike. Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja; opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu. Njega je Bog izložio da krvlju svojom bude Pomirilište po vjeri. Htio je tako očitovati svoju pravednost kojom je u svojoj božanskoj strpljivosti propuštao dotadašnje grijehe... Obeskrepljujemo li dakle Zakon po vjeri? Nipošto! Naprotiv, Zakon utvrđujemo.“ (Rimljanima 3:20-31) {1SM 397.4}

Milost je nezasluzena naklonost i vjernik se opravdava bez ikakvih vlastitih zasluga, bez ikakvih prava s kojima bi mogao doći pred Boga. On se opravdava kroz otkupljenje koje je u Kristu Isusu, koji stoji u nebeskim dvorovima kao grješnikov zamjenik i jamac. Ali iako je opravdan zbog Kristovih zasluga, nije mu dopušteno činiti nepravdu. Vjera radi kroz ljubav i čisti dušu. Vjera pupa i cvjeta i donosi žetvu dragocjenih plodova. Tamo gdje ima vjere, pojavljuju se dobra djela. Posjećuju se bolesni, siromašni su zbrinuti, siročad i udovice nisu zanemareni, goli su odjeveni, gladni su nahranjeni. Krist je hodio čineći dobro, i kada su ljudi ujedinjeni s Njime, oni ljube Božju djecu, a krotkost i istina upravljaju njihovim koracima. Izraz lica otkriva njihovo iskustvo, a ljudi se uče od onih koji su bili s Kristom i naučili se od Njega. Krist i vjernik postaju jedno, i Njegova ljepota karaktera otkriva se u onima koji su živo povezani s Izvorom sile i ljubavi. U Kristu se nalazi bogata riznica opravdavajuće pravednosti i milosti koja posvećuje. {1SM 398.1}

Svi mogu doći k Njemu i uzeti od Njegove punine. On kaže: „Dođite k Meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i Ja ću vas odmoriti.“ (Matej 11:28) Zašto onda ne biste odbacili sve nevjerovanje i poslušali Isusove riječi? Vi želite odmor; čeznete za mirom. Stoga recite od srca: „Gospode Isuse, dolazim zato jer si me Ti pozvao.“ Vjerujte u Njega nepokolebljivom vjerom i On će vas spasiti. Jeste li gledali na Isusa, koji je začetnik i završitelj vaše vjere? Je li vaš pogled bio upravljen na Onoga koji je pun istine i milosti? Jeste li prihvatili mir kojeg samo Krist može dati? Ako niste, tada Mu se predajte i kroz Njegovu milost težite karakteru koji će biti plemenit i uzvišen. Težite postojanom, odlučnom, radosnom duhu. Hranite se Kristom, koji je kruh života, i u vama će se otkriti Njegova ljupkost karaktera i duha. {1SM 398.2}

63. BISER VELIKE VRIJEDNOSTI

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 8. kolovoza 1899.]

„Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ (Ivan 3:16) On je isti jučer, danas i zauvijek. Kristova pravednost, nalik na čisti bijeli biser, nema nikakve mane, nikakve mrlje, nikakve krivice. Ta pravednost može pripadati i nama. Spasenje, sa svojim neprocjenjivim blagom kupljenim krvlju, predstavlja dragocjeni biser. Mi ga možemo tražiti i pronaći. Ali svatko tko ga uistinu pronađe, morat će prodati sve što posjeduje kako bi ga kupio. Tako daje dokaz da je jedno s Kristom kao što je On jedno s Ocem. Trgovac u priči prodaje sve što ima kako bi zadobio jedan biser velike vrijednosti. To je prekrasna slika onih koji toliko cijene istinu da se odriču svega što imaju kako bi ju mogli posjedovati. Oni se vjerom hvataju za spasenje koje im je omogućeno kroz žrtvu Božjeg jedinorođenog Sina. {1SM 399.1}

Postoje neki koji vječno traže prekrasni biser. Ali oni se nikada u potpunosti ne odriču svojih loših navika. Ne umiru sebi kako bi Krist mogao živjeti u njima. Iz tog razloga ne nalaze dragocjeni biser. Nisu nadvladali nesvete težnje i vlastitu ljubav prema privlačnim stvarima ovog svijeta. Ne uzimaju križ i ne slijede Krista na putu samoodricanja i samopožrtvovnosti. Nikada nisu upoznali što znači imati mir i sklad u duši; jer bez potpunog predanja nema počinka, nema radosti. Oni su gotovo kršćani, ali ipak ne potpuni kršćani, i čine se blizu nebeskog kraljevstva, ali ne ulaze u njega. Biti gotovo ali ne potpuno spašen, znači biti ne gotovo, već potpuno izgubljen. {1SM 399.2}

Svakodnevno posvećenje Bogu donosi mir i spokoj. Trgovac je prodao sve što je imao kako bi zadobio biser. Kada oni koji traže spasenje odbiju biti neuspješni ili obeshrabreni, naći će mir i počinak u Gospodu. Krist će ih ogrnuti svojom pravednošću. On će im dati čisto srce i obnovljen um. Ti blagoslovi kupljeni su uz cijenu života Božjeg Sina i besplatno se nude onima za koje je ta žrtva podnesena. Ali kako se mnogi odnose prema dragocjenom daru? - Oni mu okreću leđa, radije birajući užitke ovog života. Krist kaže o takvima: „A vi ipak nećete da dođete k Meni da život imate.“ (Ivan 5:40) {1SM 400.1}

Grješnici su žrtve strašne obmane. Oni preziru i odbacuju Spasitelja. Ne uviđaju vrijednost bisera koji im se nudi i odbacuju ga, prinoseći svome Spasitelju samo uvrede i ismijavanje. Mnogo se žena ukrašava prstenjem i ogrlicama u težnji da zadobiju divljenje, ali istovremeno odbijaju primiti biser velike vrijednosti koji bi im osigurao posvećenje, čast i vječna blaga. Kakva zaslijepljenost počiva na mnogim umovima! Oni su više opčinjeni zemaljskim tricama koje blistaju i sjaje nego krunom besmrtnog života, koja je Božja nagrada za odanost. „Zaboravlja li djevica svoj nakit il' nevjesta pojas svoj? A narod moj mene zaboravi, bezbroj je tomu već dana.“ (Jeremija 2:32) {1SM 400.2}

DALJNJA SVJETLOST

64. „I TAMA GA NE OBUZE“

[Ovaj članak objavljen je u *The Review and Herald*, 3. lipnja 1890.]

„U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze. Bi čovjek poslan od Boga, ime mu Ivan. On dođe kao svjedok da posvjedoči za Svjetlo da svi vjeruju po njemu. Ne bijaše on Svjetlo, nego - da posvjedoči za Svjetlo. Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet.“ (Ivan 1:1-9) {1SM 401.1}

Bilo mi je postavljeno pitanje: „Misliš li da Gospod ima još svjetlosti za nas kao narod?“ Moj odgovor je da On ima svjetlost koja je za nas nova, ali to je dragocjena stara svjetlost koja treba sjati iz Riječi istine. Mi imamo samo odbleske zraka svjetlosti koje nam još trebaju stići. Svjetlost koju nam je Gospod već dao ne koristimo u potpunosti, stoga ne primamo još veću svjetlost; ne hodimo u svjetlosti koja nas je već obasjala. {1SM 401.2}

Mi se nazivamo narodom koji drži zapovijedi, ali ne shvaćamo nevjerojatnu širinu dalekosežnih načela Božjeg zakona; ne uviđamo njegovu svetu narav. Mnogi koji za sebe tvrde da su učitelji istine nemaju pravu sliku o tome što rade dok podučavaju Božji zakon, jer ne posjeduju živu spoznaju Gospoda Isusa Krista. {1SM 402.1}

Dok čitamo o Lutheru, Knoxu i drugim istaknutim reformatorima, divimo se snazi, odvažnosti i hrabrosti koju su posjedovali ti vjerni Božji slugi, i želimo shvatiti duh koji ih je pokretao. Želimo znati koji ih je izvor od njihove slabosti učinio jakima. Iako su ti veliki ljudi bili upotrijebljeni kao Božja oruđa, oni nisu bili bez mane. Bili su grješni ljudi i činili su velike pogreške. Trebamo težiti za tim da oponašamo njihove vrline, ali ih ne smijemo postaviti kao naše mjerilo. Ti ljudi posjedovali su rijetke darove koji su im pomogli u izvršavanju djela reformacije. Pokretala ih je sila koja je bila veća od njih samih, ali ne trebamo uzvisivati i častiti ljude koje je Bog upotrijebio kao svoja oruđa, već Gospoda Isusa koji im je darovao svoju svjetlost i silu. Neka oni koji ljube istinu i pravednost, koji proučavaju zalog dan u nasljeđe tim stjegonošama, slave Boga, Izvor sve svjetlosti. {1SM 402.2}

Kada bi se objavilo da će anđeoski glasnici pred ljudima otvoriti blaga znanja vezanih uz nebeske stvari, kakvo bi komešanje nastalo u kršćanskom svijetu! Glasnike bi obavijala nebeska atmosfera; kako željno bi mnogi slušali riječi koje bi silazile s njihovih usana! Ljudi bi pisali knjige koje bi obraćale pozornost na riječi anđela, ali biće uzvišenije od anđela boravilo je na našem svijetu; sam Gospod došao je obasjati ljude svjetlošću s neba. Izjavio je kako je jedno s Ocem, pun milosti i istine, Bog koji se očituje u tijelu. {1SM 402.3}

Gospod Isus, koji je slika nevidljivog Boga, dao je vlastiti život kako bi spasio čovjeka koji je propadao. Kakvu li svjetlost, kakvu silu On donosi sa sobom! U Njemu je utjelovljena sva punina Božanstva. Kakva tajna nad tajnama! Umu je teško shvatiti Kristovo veličanstvo, tajnu otkupljenja. Podignut je sramotni križ, klinovi su zabijeni kroz Njegove ruke i stopala, okrutno koplje probilo je Njegovo srce i cijena otkupljenja plaćena je za ljudski rod. Besprijeckorno Božje Janje nosilo je naše grijeha na svojem tijelu na križu; On je ponio naše jade. {1SM 402.4}

Neiscrpna tema

Iskupljenje je neiscrpna tema koja zaslužuje naše najpomnije razmatranje. Ona nadmašuje

shvaćanje najdubljih misli, izmiče najživopisnijoj mašti. Tko tražeći može pronaći Boga? Blaga mudrosti i znanja dostupna su svim ljudima, i kada bi i tisuće najdarovitijih ljudi posvetili sve svoje vrijeme da Isus uvijek bude pred našim očima, proučavajući kako najbolje opisati Njegovu neusporedivu ljupkost, nikada ne bi mogli iscrpiti tu temu. {1SM 403.1}

Iako su veliki i daroviti autori obznanili prekrasne istine i narodu iznijeli još veću svjetlost, ipak ćemo se u naše vrijeme susretati s novim zamislima i pronalaziti prostrana polja u kojima možemo raditi, jer tema spasenja je neiscrpna. Djelo je napredovalo iz stoljeća u stoljeće, ističući Kristov život i karakter, te Božju ljubav na način na koji se ona očitovala u žrtvi za pomirenje. Tema iskupljenja zaokupljat će umove otkupljenih kroz cijelu vječnost. Kroz vječne vjekove otkrivat će se uvijek nove i bogate spoznaje o planu spasenja. {1SM 403.2}

Kada bi Isus danas bio s nama, rekao bi nam kao što je to rekao svojim učenicima: „Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi.“ (Ivan 16:12). Isus je čeznuo pred svojim učenicima otvoriti duboke i žive istine, ali njihov tjelesni način razmišljanja, njihovo zamagljeno i manjkavo razumijevanje učinili su to nemogućim. Nisu im mogle biti darovane velike, slavne i ozbiljne istine. Nedostatak duhovnog rasta zatvara vrata bogatim zrakama svjetlosti koje dolaze od Krista. Nikada nećemo dostići razdoblje kada za nas neće postojati još veća svjetlost. Kristove riječi uvijek su nosile dalekosežno značenje. Oni koji su slušali Njegova učenja kroz svoja prethodno usvojena mišljenja nisu mogli razumjeti značenje Njegovih izjava. Isus je bio izvor, začetnik istine. {1SM 403.3}

Velike teme Starog Zavjeta bile su pogrešno shvaćene i pogrešno tumačene, a Kristova je zadaća bila objasniti istinu koju nisu razumjeli oni kojima je ona bila dana. Proroci su govorili riječi, ali oni nisu otkrili duhovni smisao onoga što je bilo zapisano. Značenje istine ostalo je neshvaćeno. Isus je ukorio svoje učenike zbog sporosti njihova shvaćanja. Oni nisu imali koristi od mnogih Njegovih dragocjenih pouka zato što nisu razumjeli duhovnu veličinu Njegovih riječi. Ali On je obećao da će doći Utješitelj te da će Duh istine prizvati te izgubljene riječi u njihovo sjećanje. Dao im je da shvate kako im je ostavio dragocjene bisere istine čiju vrijednost u tom trenutku nisu mogli znati. {1SM 404.1}

Dragocjeni biseri u rudnicima istine

Nakon Kristova raspeća i uskrsnuća, Njegovi učenici slušali su s čuđenjem i divljenjem Njegove pouke o istini; one su im se činile poput novih zamisli, no On im je rekao: „To je ono što sam vam govorio dok sam još bio s vama.... Tada im otvori pamet da razumiju Pisma.“ (Luka 24:44, 45) Istina se neprestano razvija i iznosi nove ideje različitim umovima. Svi koji kopaju u rudnicima istine neprekidno će pronalaziti skupocjene i dragocjene bisere. Naša je želja da svi koji tvrde da vjeruju u istinu koja nam je trenutno otkrivena, a posebice oni koji na sebe uzimaju odgovornost poučavanja drugih toj istini, i sami imaju jasnije shvaćanje nenadmašne važnosti biblijskih tema. {1SM 404.2}

Oni koji stoje na braniku Božjeg zakona nalaze se u položaju u kojem im je potrebna velika mjera Božjeg Duha. Ako propovjednicima nedostaje krotkosti, ako se lako naljute kad im se netko suprotstavi, to je jasan pokazatelj da im je potrebno božansko prosvjetljenje. Ljudi moraju pokazati Kristovu milost dok rade za duše. Istina kakva je u Isusu izvršit će na um nevjernika potpuno drugačiji utjecaj od one koja se iznosi kao teorija ili kontroverzna tema. {1SM 404.3}

Ako damo sve od sebe da iznesemo istinu kakva ona doista jest, suprotstavljajući se mišljenjima i idejama drugih, ona će biti pogrešno protumačena, pogrešno primijenjena i pogrešno citirana onima koji njeguju zabludu, kako bi bila predstavljena na način pogodan da joj se prigovori. Malo je onih kojima donosite istinu a koji nisu pili babilonskog vina. Njima je teško shvatiti istinu, pa ju je

stoga nužno naučavati onakvu kakva se nalazi u Isusu. {1SM 405.1}

Oni koji tvrde da ljube istinu mogu biti krotka i ponizna srca, kao što je to bio Veliki Učitelj. Oni koji su marljivo radili u rudnicima Božje Riječi, i koji su pronašli dragocjenu rudu u bogatim žilama istine, u nebeskim tajnama koje su bile skrivene vjekovima, uzvisivat će Gospoda Isusa, Izvor svake istine, tako što će svojim karakterom otkrivati posvećujuću silu onoga u što vjeruju. Isus i Njegova milost moraju biti na prvom mjestu u svetištu unutar duše. Tada će se On otkrivati u riječima, u molitvi, u opomenama i u iznošenju svete istine, jer u tome leži velika tajna duhovnog uspjeha. {1SM 405.2}

Kada se u naš trud utka vlastito ja, tada istina koju nosimo drugima ne posvećuje, ne čisti i ne oplemenjuje naša vlastita srca; ona neće posvjedočiti da smo prikladne posude za Gospodarevu uporabu. Samo kroz gorljivu molitvu možemo održavati slatko zajedništvo s Isusom, i kroz to blagoslovljeno jedinstvo riječima i djelima dodaje se miomiris Kristova duha. Ne postoji ni jedno srce na koje se ne bi trebalo paziti. Isus, dragocjeni Spasitelj, naložio nam je da budemo budni. Ni u jednom trenutku ne smijemo popustiti u zanemarivanju vlastitog ja. Srce se mora brižno čuvati, jer iz njega izlazi život. Pazite i disciplinirajte misli kako ne biste grijeshili svojim usnama. {1SM 405.3}

65. KAKO SE NOSITI SA SPORNIM TOČKAMA U NAUCI

[Jutarnja propovijed u Battle Creeku, država Michigan, 29. siječnja 1890.,
tiskana u The Review and Herald 18. veljače 1890.]

Želimo shvatiti vrijeme u kojem živimo. U ovom trenutku ne razumijemo ga ni napola. Naše shvaćanje nije ni polovično. Moje srce drhti u meni kada pomislim s kakvim se neprijateljem moramo suočiti i kako smo slabo pripremljeni da se susretnemo s njime. Mnogo su mi puta prikazana iskušenja Izraelove djece, kao i njihov stav neposredno prije prvog Kristovog dolaska, kako bi mi se dočaralo stanje Božjeg naroda i njihovog iskustva prije Kristovog drugog dolaska - kako je neprijatelj koristio svaku priliku da zavlada umovima Židova te i danas pokušava zaslijepiti umove Božjih slugu kako ne bi bili u stanju razaznati dragocjenu istinu. {1SM 406.1}

Kada je Krist došao na naš svijet, sotona je već bio spreman i borio se da Ga zaustavi na svakom pedlju napredovanja na Njegovu putu od jasala do Golgote. Sotona je optužio Boga da od anđela zahtijeva samoodricanje iako On sam nije poznao pravo značenje te riječi, niti bio voljan podnijeti ikakvu žrtvu za druge. To je bila optužba koju je sotona iznio protiv Boga na nebu; i nakon što je zlikovac bio zbačen s neba, još uvijek je neprekidno optuživao Boga da zahtijeva službu kakvu sam nije voljan dati. Krist je došao na svijet kako bi se suočio s tim lažnim optužbama i otkrio Oca. Nama je nemoguće zamisliti poniženje koje je On pretrpio preuzimajući na sebe našu prirodu. Iako samo po sebi nije sramota pripadati ljudskom rodu, On je bio nebesko Veličanstvo, Kralj slave, i ponizio se kako bi postao dijete i pretrpio patnje i jade smrtnika. Spustio se ne do najvišeg položaja, da bude bogat i moćan čovjek već, premda je bio bogat, zbog nas je postao siromašan, kako bismo se mi mogli obogatiti kroz Njegovo siromaštvo. Susretao se s poniženjem na svakom koraku. Bio je tjeran od grada do grada, jer ljudi nisu željeli prihvatiti Svjetlo svijeta. Bili su potpuno zadovoljni svojim stanjem. {1SM 406.2}

Krist je ostavio dragocjene bisere istine, ali ljudi su ih pokrili besmislicama praznovjerja i zablude. On im je dao riječi života, ali oni nisu živjeli o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta. Vidio je da svijet ne može pronaći Božju riječ jer je skrivena ispod ljudskih tradicija. Došao je kako bi pred svijet iznio odnos vrijednosti neba i zemlje te stavi istinu na mjesto koje joj pripada. Samo je Isus mogao otkriti istinu koju ljudi nužno moraju znati kako bi mogli dobiti spasenje. Samo On u je mogao staviti u prave okvire, i Njegovo je djelo bilo osloboditi istinu od zablude i iznijeti ju pred ljude u njezinom nebeskom svjetlu. {1SM 407.1}

Sotona je krenuo suprotstaviti Mu se, jer nije li on još od čovjekovog pada uložio svaki napor da svjetlost prikaže kao tamu, a tamu kao svjetlost? Dok je Krist težio pred ljude iznijeti istinu u njezinom pravom odnosu prema njihovom spasenju, sotona je djelovao kroz židovske vođe, i ispunio ih neprijateljstvom prema Otkupitelju svijeta. Oni su odlučili učiniti sve što je u njihovoj moći ne bi li Ga spriječili da ostavi utisak na narod. {1SM 407.2}

O kako je Krist težio, kako je plamtjelo Njegovo srce da svećenicima otkrije još veća blaga istine! Ali njihovi umovi bili su toliko ukalupljeni da je bilo gotovo nemoguće otkriti im istine vezane uz Njegovo kraljevstvo. Sveta pisma nisu bila čitana na ispravan način. Židovi su čekali dolazak Mesije, ali mislili su da On mora doći u svoj slavi koja će pratiti Njegov drugi dolazak. Budući da nije došao s dostojanstvom prikladnim za kralja, oni su ga potpuno odbacili. Ali to se nije pojavio u raskoši nije bio jedini razlog zbog kojeg su Ga odbili. Bilo je to zato što je On bio

utjelovljenje čistoće, a oni samo bili su nečisti. On je hodio zemljom kao čovjek besprijeborne čestitosti. Takav karakter usred pokvarenosti i zla nije bio u skladu s njihovim željama, i oni su Ga zlostavljali i prezreli. Njegov život bez mane bacao je svjetlost na srca ljudi, i pokazivao im nepravdu u svoj odbojnosti njezine prirode. {1SM 407.3}

Sile tame na svakom su koraku napadale Božjeg Sina. Nakon Njegovog krštenja, Duh Ga je odveo u pustinju, i tamo se borio protiv iskušenja četrdeset dana. Pristizala su mi pisma koja su tvrdila kako Krist nije mogao imati istu prirodu kao i čovjek, jer da je to bilo tako, sigurno bi pokleknuo pod takvim uvjetima. Ali da On nije imao ljudsku prirodu, ne bi mogao biti naš primjer. Da nije na sebe uzeo našu prirodu, ne bi mogao biti kušan u svemu kao i mi. Da nije bilo moguće da poklekne pred iskušenjem, ne bi mogao biti naš pomoćnik. Uzvišena je zbilja da je Krist došao voditi svoje bitke kao čovjek, u čovjekovo ime. Njegovo kušanje i pobjeda uče nas da ljudi trebaju oponašati Veliki Uzor; čovjek mora postati dionik božanske prirode. {1SM 408.1}

Božansko i ljudsko ujedinjeno u Kristu

U Kristu je bilo objedinjeno božansko i ljudsko. Božanski dio nije bio unižen do ljudskosti; božansko je ostalo na svojem mjestu, ali ljudskost ujedinjena s božanskim bila je u stanju izdržati najžešću probu kušanja u pustinji. Knez ovog svijeta došao je Kristu nakon Njegova dugog posta, kada je bio izgladnio, i predložio Mu da zapovijedi kamenju da postanu kruhovi. Ali Božji plan, načinjen kako bi se čovjek spasio, uključivao je dio u kojem Krist mora upoznati glad, siromaštvo i sve druge vidove ljudskog postojanja. On se odupro iskušenju koristeći silu koja je i ljudima na raspolaganju. Uhvatio se za Božje prijestolje, i ne postoji ni jedan muškarac ni žena koji ne bi mogli imati pristup istoj pomoći kroz vjeru u Boga. Čovjek može postati dionik božanske prirode; nema žive duše koja ne može zazvati pomoć Neba u iskušenju i ispitu. Krist je došao otkriti izvor svoje sile kako čovjek više nikada ne bi bio prisiljen osloniti se samo na vlastite, ljudske sposobnosti. {1SM 408.2}

Oni koji žele pobijediti, moraju upregnuti sve sile svojeg bića do krajnjih granica. Moraju se usrdno moliti na koljenima pred Bogom za dar božanske sile. Krist je došao da bude naš primjer, te da nam obznani da možemo biti dionici božanske prirode. Kako? - Tako što je pobjegao pokvarenosti koja je kroz požudu došla na svijet. Sotona nije zadobio pobjedu nad Kristom. Njegovo stopalo nije stalo na Otkupiteljevu dušu. Iako je ugrizao petu, nije dotaknuo glavu. Krist je, pomoću vlastitog primjera, jasno pokazao kako čovjek može ostati čestit. Ljudi mogu imati silu oduprijeti se zlu - silu koju ni zemlja, ni smrt, ni pakao ne mogu nadjačati; silu koja će ih dovesti do toga da budu pobjednici kao što je Krist bio pobjednik. U njima se mogu ujediniti božansko i ljudsko. {1SM 409.1}

Kristovo je djelo bilo iznijeti istinu u svjetlosti evanđelja i otkriti propise i načela koja je dao palom čovjeku. Svaka zamisao koju je iznio bila je Njegova vlastita. Nije imao potrebu bilo koga citirati, jer On je bio začetnik sve istine. On je mogao navoditi riječi proroka i filozofa i još uvijek biti originalan, jer sva je mudrost pripadala Njemu; On je bio izvor, vrelo sve istine. On je bio prije svega, i svojim je naukom postao duhovni vođa za sve vjekove. {1SM 409.2}

Krist je bio Onaj koji je govorio preko Melkizedeka, svećenika svevišnjeg Boga. Melkizedek nije bio Krist, ali je bio Božji glas u svijetu, predstavnik Oca. Krist je govorio kroz sve naraštaje u prošlosti; Krist je vodio svoj narod i bio svjetlost svijeta. Kada je Bog izabrao Abrahama da bude predstavnik Njegove istine, izveo ga je iz njegove zemlje, udaljio od njegove obitelji i učinio ga posebnim. Želio ga je oblikovati po uzoru na sebe. Želio ga je podučavati u skladu sa svojim planom.

Na njemu nije trebao počivati odljev svjetskih učitelja. Bio je učen kako zapovjediti svojoj djeci i svojim potomcima nakon sebe da se drže Gospodnjeg puta te čine pravdu i sud. To je djelo koje Bog želi da i mi izvršimo. On želi da shvatimo kako upravljati svojim obiteljima, kako kontrolirati svoju djecu i kako zapovjediti svome kućanstvu da se drži Gospodnjeg puta. {1SM 409.3}

Ivan pozvan na posebno djelo

Ivan je bio pozvan izvršiti posebno djelo; trebao je pripremiti put Gospodu i izravnati Njegove staze. Gospod ga nije poslao u školu k prorocima i rabinima. Odveo ga je daleko od mjesta napučenih ljudima, u pustinju, kako bi mogao učiti iz prirode i od Boga prirode. Bog nije želio da Ivan bude oblikovan prema uzoru na svećenike i vlastodršce. On je bio pozvan na posebno djelo. Gospod mu je dao poruku koju je trebao objaviti. Je li on išao do svećenika i vlastodržaca i pitao ih za dopuštenje da objavljuje tu poruku? Ne! Bog ga je odvojio od njih kako ne bi bio izložen utjecaju njihova duha i nauke. On je bio glas onoga koji više u pustinji: „Pripravite Jahvi put kroz pustinju. Poravnajte u stepi stazu Bogu našem. Nek' se povisi svaka dolina, nek' se spusti svaka gora i brežuljak. Što je neravno, nek' se poravna, strmine nek' postanu ravni. Otkrit će se tada Slava Jahvina i svako će je tijelo vidjeti, jer Jahvina su usta govorila.“ (Izaija 40:3-5) Upravo je to poruka koja se mora donijeti i našem narodu; nalazimo se blizu kraja vremena, i poruka glasi: Očistite put za Kralja; sakupite kamenje; podignite zastavu za narod. Ljudi se moraju probuditi. Ovo nije vrijeme da govorimo: Mir i sigurnost. Poziv koji nam je upućen glasi: „Viči iz sveg grla, ne susteži se! Glas svoj poput roga podigni. Objavi Mom narodu njegove zločine, domu Jakovljevu grijeha njegove“ (Izaija 58:1). {1SM 410.1}

Svjetlost Božje slave obasjavala je našeg Predstavnika, i ta nam činjenica govori kako Božja slava može obasjavati i nas. Svojom ljudskom rukom Isus je obuhvatio čovječanstvo, dok je svojom božanskom rukom uhvatio prijestolje Beskonačnoga, povezujući čovjeka s Bogom i zemlju s nebom. {1SM 410.2}

Mora nas obasjati svjetlost Božje slave. Potrebna nam je sveta pomast s visine. Koliko god čovjek bio inteligentan ili učen, on nije podoban za podučavanje ako se čvrsto ne drži Izraelovog Boga. Onaj tko je povezan s Nebom činit će Kristova djela. Kroz vjeru u Boga imat će silu djelovati na ljude. Tražit će izgubljene ovce doma Izraelovog. Ako se božanska sila ne ujedini s ljudskim naporima, i ono što najveći među ljudima može učiniti potpuno je bezvrijedno. U našem radu nedostaje Sveti Duh. Ništa me ne plaši više od duha nesloge kojeg vidim da naša braća pokazuju. Kada se ne možemo složiti kao kršćani i uljudno preispitati točke oko kojih postoje neslaganja, nalazimo se na opasnom tlu. Imam potrebu pobjeći s takvog mjesta kako ne bih poprimila osobine onih koji nisu u stanju iskreno istraživati biblijske nauke. {1SM 411.1}

Oni koji ne mogu nepristrano preispitati dokaze u korist stajališta koje se razlikuje od njihovog, nisu prikladni biti učitelji ni u jednom od odjela Božjeg djela. Potrebno nam je krštenje Svetim Duhom. Bez toga nismo ništa prikladniji da krenemo u svijet nego što su to bili učenici nakon raspeća njihova Gospoda. Isus je znao njihov nedostatak i rekao im je da ostanu u Jeruzalemu dok im ne bude darovana sila s visine. Svaki učitelj mora biti učenik kako bi njegove oči mogle biti pomazane da vidi dokaze Božje istine koja napreduje. Zrake Sunca Pravde moraju sjati u njegovu vlastitom srcu ako želi prenositi svjetlost drugima. {1SM 411.2}

Nitko nije u stanju tumačiti Sveto pismo bez pomoći Svetog Duha. Ali kada u ruke uzmete Božju Riječ s poniznim, poučljivim srcem, Božji anđeli stajat će uz vas da u vas utisnu dokaze u korist istine. Kada Božji Duh bude počivao na vama, nećete osjećati zavist ili ljubomoru dok

preispitujete tuđa stajališta; neće biti duha optuživanja i kritiziranja, poput onog kojeg je sotona pobudio protiv Krista u srcima židovskih vođa. Govorim vam iste one riječi koje je Krist rekao Nikodemu: „Trebalo da se rodite nanovo, odozgor.“ „Tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega.“ (Ivan 3:7, 3) Morate biti oblikovani prema nebeskom uzoru prije nego što budete u stanju razaznati svete tvrdnje istine. Ako učitelj nije učenik u Kristovoj školi, nije podoban naučavati druge. {1SM 411.3}

Posebno djelo Ellen G. White

Trebamo doseći stupanj na kojem će nestati sve razlike. Ako smatram da mi je dana svjetlost, izvršit ću svoju dužnost tako što ću je iznijeti. Kada bih se savjetovala s drugima u vezi s porukom koju Gospod želi da iznesem narodu, mogla bi se zatvoriti vrata tako da svjetlost ne dopre do onih kojima ju je Bog poslao. Kada je Isus ujahao u Jeruzalem, „sve ono mnoštvo učenika, puno radosti, počeo iza glasa hvaliti Boga za sva silna djela što ih vidješe: „Blagoslovljen Kralj, Onaj koji dolazi u ime Gospodnje! Na nebu mir! Slava na visinama!“ Na to Mu neki farizeji iz mnoštva rekoše: „Učitelju, prekori svoje učenike.“ On odgovori: „Kažem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati!“ (Luka 19:37-40). {1SM412.1}

Židovi su pokušali zaustaviti objavljivanje poruke koja je prorečena u Božjoj Riječi, ali proročanstvo se mora ispuniti. Gospod kaže: „Evo, poslat ću vam proroka Iliju prije nego dođe Dan Jahvin, dan velik i strašan.“ (Malahija 4:5) Netko mora doći u Ilijinom duhu i sili, i kada se to dogodi, ljudi bi mogli reći: „Ti si previše revan, ne tumačiš Sveto pismo na ispravan način. Dopusti da ti ja kažem kako naučavati tvoju poruku.“ {1SM 412.2}

Mnogo je onih koji nisu u stanju razlikovati Božje djelo od ljudskog djela. Ja ću govoriti istinu onako kako mi ju Bog daje, i kažem vam sada: ako nastavite prigovarati, ako zadržite svadljiv duh, nikada nećete upoznati istinu. Isus je rekao svojim učenicima: „Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi.“ (Ivan 16:12) Oni nisu bili u stanju cijeniti svete i vječne stvari; ali Isus im je obećao poslati Utješitelja, koji će ih podučiti svemu i prizvati im u sjećanje sve što im je On govorio. Braćo, ne smijemo se osloniti na čovjeka. „Čuvajte se, dakle, čovjeka koji ima samo jedan dah u nosnicama: jer što vrijedi?“ (Izaija 2:22) Svoje bespomoćne duše morate osloniti na Isusa. Ne pristoji nam piti iz izvora u dolini kada postoji izvor u planinama. Odbacimo niža vrela; dođimo višim izvorima. Ako postoji neka točka istine koju ne razumijete, oko koje se ne slažete, istražujte, uspoređujte pismo s pismom, spustite svrdlo istine duboko u rudnik Božje Riječi. Sebe i svoja mišljenja morate položiti na Božji žrtvenik, ostaviti vaše predrasude te dopustiti nebeskom Duhu da vas dovede do svake istine. {1SM 412.3}

Moj brat je jednom rekao da ne želi čuti ništa od nauke u koju vjerujemo od straha da u nju ne povjeruje. Nije želio dolaziti na sastanke ni slušati propovjedi, ali kasnije je izjavio da je uvidio kako je jednako kriv kao što bi bio da ih je čuo. Bog mu je dao priliku da sazna istinu i smatra ga odgovornim za tu priliku. Među nama ima mnogo onih koji gaje predrasude protiv nauka o kojima se trenutno razgovara. Oni odbijaju doći i saslušati, ne žele smireno istražiti stvar, već istupaju sa svojim prigovorima u tami. Savršeno su zadovoljni svojim položajem. „Govoriš: 'Bogat sam, obogatih se, ništa mi ne treba!' A ne znaš da si nevolja i bijeda, i ubog, i slijep, i gol. Savjetujem ti: kupi od Mene zlata u vatri žežena da se obogatiš i bijele haljine da se odjeneš da se ne vidi tvoja sramotna golotinja; i pomasti da oči pomazeš i vidiš. Ja korim i odgajam one koje ljubim. Revan budi i obrati se.“ (Otkrivenje 3:17-19) {1SM413.1}

Ti stihovi odnose se na one koji žive izloženi odjeku anđeoske poruke, ali ne žele doći kako bi ju

čuli. Kako znate da Gospod ne daje nove dokaze u korist svoje istine, stavljajući ju u novi kontekst, kako bi se mogao pripremiti put Gospodu? Kakve ste vi planove napravili kako bi se nova svjetlost mogla proširiti kroz redove Božjeg naroda? Koje dokaze imate da Bog nije poslao svjetlost svojoj djeci? Moramo odbaciti svaku samodostatnost, egoizam i oholost vlastitih mišljenja. Moramo pristupiti Isusovim nogama i učiti od Onoga koji je krotka i ponizna srca. Isus nije podučavao svoje učenike na način na koji su rabini naučavali svoje. Mnogi Židovi došli su slušati dok je Krist otkrivao tajne spasenja, ali oni nisu došli učiti; došli su kritizirati, uhvatiti Ga u kakvoj nedosljednosti kako bi mogli imati materijala pomoću kojeg bi u narodu stvorili predrasude. Bili su zadovoljni znanjem koje su posjedovali, ali Božja djeca moraju poznavati glas Pravog Pastira. Zar ovo nije vrijeme u kojem bi bilo izuzetno prikladno postiti i moliti se pred Bogom? Nalazimo se u opasnosti od svađe, u opasnosti od opredjeljivanja za suprotstavljene strane po pitanju spornih točaka; ne bismo li trebali revno tražiti Boga, ponizivši vlastitu dušu, kako bismo mogli saznati što je istina? {1SM 413.2}

Idite pod smokvu

Natanael je čuo Ivana koji je pokazao na Spasitelja i rekao: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!“ (Ivan 1:29) Natanael je pogledao Isusa, ali bio je razočaran izgledom Otkupitelja svijeta. Zar taj, koji na sebi nosi znakove muke i siromaštva, može biti Mesija? Isus je bio radnik i mučio se zajedno s poniznim obrtnicima, pa se Natanael okrenuo i otišao. No nije u potpunosti utvrdio svoje mišljenje u vezi s Isusovom prirodom. Kleknuo je pod stablom smokve, pitajući Boga je li taj čovjek uistinu Mesija. Dok je bio tamo, Filip je došao i rekao: „Našli smo onoga o kome je pisao Mojsije u Zakonu i Proroci: Isusa, sina Josipova, iz Nazareta.“ Ali riječ „Nazaret“ ponovo je pobudila njegovo nevjerovanje, pa je upitao: „Iz Nazareta da može biti što dobro?“ Bio je pun predrasuda, ali Filip se nije pokušavao boriti s njegovim predrasadama, već je jednostavno rekao: „Dođi i vidi.“ Kada je Natanael došao blizu Isusa, Isus je rekao: „Evo istinitog Izraelca u kojem nema prijevare!“ Natanael je bio zadivljen. Pitao je: „Odakle me poznaješ?“ Odgovori mu Isus: „Vidjeh te prije negoli te Filip pozva, dok si bio pod smokvom.“ (Ivan 1:45, 46, 47, 48). {1SM 414.1}

Zar ne bi bilo dobro za nas da se uputimo pod stablo smokve i molimo se Bogu da nam otkrije što je istina? Ne bi li Božje oko počivalo na nama kao što je počivalo na Natanaelu? Natanael je povjerovao u Gospoda i uzviknuo: „Učitelju, ti si Sin Božji! Ti kralj si Izraelov!“ Odgovori mu Isus: „Stoga što ti rekoh: 'Vidjeh te pod smokvom', vjeruješ. I više ćeš od toga vidjeti!“ I nadoda: „Zaista, zaista, kažem vam: gledat ćete otvoreno nebo i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sina Čovječjega“ (Ivan 1:49-51). {1SM415.1}

To je ono čemu ćemo biti svjedoci ako smo povezani s Bogom. Bog želi da se pouzdamo u Njega, a ne u ljude. On želi da dobijemo novo srce; želi nam otkriti zrake svjetlosti s Božjeg prijestolja. Trebamo se boriti sa svakom poteškoćom, ali kada se pojavi neka točka oko koje postoje neslaganja, trebate li ići nekom čovjeku kako biste saznali njegovo mišljenje te potom izveli svoje zaključke iz njegovih? - Ne! Idite Bogu! Recite Mu što želite; uzmite u ruke svoju Bibliju i istražujte ju kao da tragate za skrivenim blagom. {1SM 415.2}

Ne idemo dovoljno duboko

Mi ne idemo dovoljno duboko u svojoj potrazi za istinom. Svaka duša koja vjeruje u istinu za ovo vrijeme doći će u položaj kada će morati dati razlog za nadu koja se nalazi u njemu. Božji narod bit će pozvan da stane pred kraljeve, prinčeve, vladare i velike ljude ove zemlje, i stoga moraju biti

sigurni da znaju što je istina. Moraju biti obraćeni ljudi i žene. Bog vas svojim Svetim Duhom može naučiti više u jednom trenutku nego što biste mogli naučiti od svih zemaljskih velikana. Svemir promatra sukob koji se odvija na Zemlji. Plativši neopisivu cijenu, Bog se pobrinuo da svaki čovjek ima mogućnost saznati ono što će ga učiniti mudrim na spasenje. S kakvim li iščekivanjem anđeli gledaju ne bi li vidjeli tko će se odlučiti iskoristiti tu priliku! {1SM 415.3}

Kada se Božjem narodu iznese poruka, oni ne bi trebali ustati da joj se suprotstave; trebali bi se okrenuti Bibliji, uspoređujući tu poruku sa zakonom i svjedočanstvom, a ako ona ne prođe taj test, onda nije istinita. Bog želi da se naši umovi prošire. On nam želi dati svoje blagoslove. Svakog dana možemo imati obilje dobrih stvari, jer Bog je u stanju pred nama otvoriti cijelu nebesku riznicu. Trebamo biti jedno s Kristom kao što je On jedno s Ocem, i Otac će nas ljubiti kao što ljubi svojeg Sina. Dostupna nam je ista pomoć koja je bila na raspolaganju Kristu, i možemo imati snagu u svakoj neprilici, jer Bog će ići ispred nas i štiti naše začelje. On će nas okružiti sa svih strana, a kada budemo izvedeni pred vladare i autoritete ovog svijeta, nećemo trebati prethodno razmišljati što ćemo reći. Bog će nas poučiti u danu kada nam to bude potrebno. Neka nam Bog sada pomogne da dođemo kod Isusovih nogu i učimo od Njega, prije nego što pokušamo biti učitelji drugim ljudima. {1SM416.1}

Biblija je naše vjerovanje

Kada se Božja Riječ bude proučavala, shvatila i poslušala, blistava svjetlost obasjat će svijet; nove istine, prihvaćene i primijenjene u praksi, snažnim će nas sponama vezati za Isusa. Biblija, i samo Biblija, treba biti naše vjerovanje, jedina karika jedinstva; svi koji se pokoravaju toj Svetoj Riječi bit će u suglasju. Naši postupci ne smiju biti vođeni našim vlastitim stajalištima i zamislama. Čovjek je pogrešiv, ali Božja Riječ je nepogrešiva. Umjesto da se međusobno prepiru, ljudi trebaju uzdizati Gospoda. Suočimo se sa svakim protivljenjem na način na koji je to učinio naš Gospodar, riječima: „Pisano je.“ Uzdignimo zastavu na kojoj je napisano: Biblija kao pravilo vjere i reda. - The Review and Herald, 15.prosinca 1885. {1SM 416.2}